

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

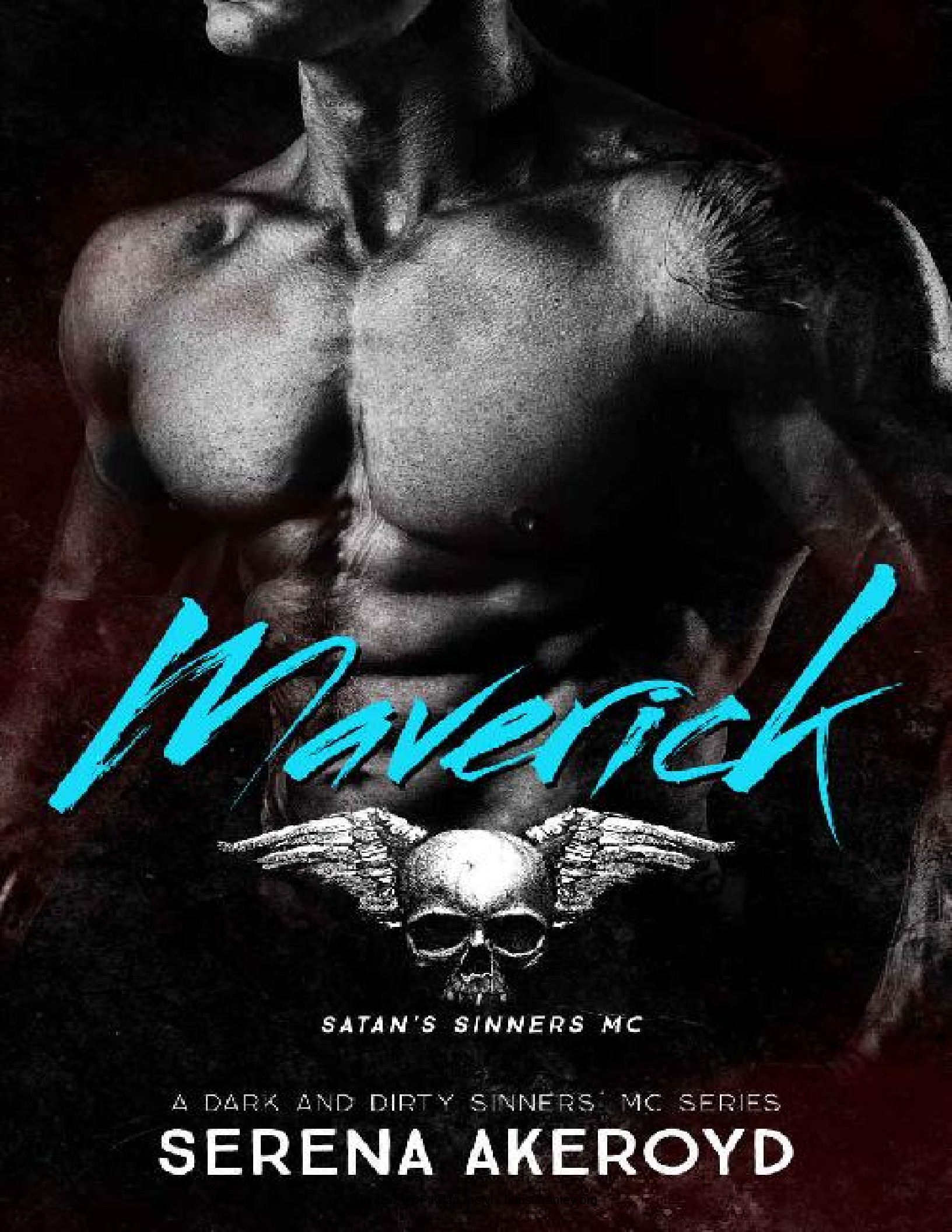
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Maverick

SATAN'S SINNERS MC

A DARK AND DIRTY SINNERS MC SERIES
SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAVERICK

KARANLIK VE KİRLİ GÜNAHKÂRLARIN MC'Sİ: ALTI

OceanofPDF.com

SERENA AKEROYD

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by SERENA AKEROYD

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[PLAYLIST](#)

[Alarm!](#)

[Alarm!](#)

[Önsöz](#)

1. [Hayalet](#)
2. [Hayalet](#)
3. [Hayalet](#)
4. [Maverick](#)
5. [Hayalet](#)
6. [Alessa](#)
7. [Maverick](#)
8. [Hayalet](#)
9. [Lodestar](#)
10. [Nyx](#)
11. [Cyan](#)
12. [Maverick](#)
13. [Alessa](#)
14. [Maverick](#)
15. [Alessa](#)
16. [Hawk](#)
17. [Alessa](#)
18. [Maverick](#)
19. [Quin](#)
20. [Amara](#)
21. [Maverick](#)
22. [Lodestar](#)
23. [Rex](#)
24. [Maverick](#)
25. [Rex](#)
26. [Alessa](#)
27. [Rex](#)
28. [Maverick](#)
29. [Alessa](#)
30. [Maverick](#)
31. [Alessa](#)

32. [Maverick](#)
33. [Alessa](#)
34. [Maverick](#)
35. [Alessa](#)
36. [Maverick](#)
37. [Alessa](#)
38. [Maverick](#)
39. [Alessa](#)
40. [Maverick](#)
41. [Alessa](#)
42. [Maverick](#)
43. [Quin](#)
[Epilogue](#)
[Sonsöz](#)
[Ücretsiz](#)
[Kitap!](#)
[Serena ile Bağlantı Kurun](#)
[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

DEDİKASYON

Anne'e.

Henry Cavill'den daha iyi.

BA-EA varken Süpermen'e kimin ihtiyacı var ki?

Bana katlandığın için teşekkür ederim, hayatım x

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Kitapta yer alan şarkıların yanı sıra kitaba ilham veren şarkıları da içeren seçilmiş bir film müziği dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/7howLKC9Qa2pgeNl7YSUWO>

Günahkârlar'dan alışkın olduğunuz şey bu olmayabilir.
Bu benim hatam. ;)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

UYARI! ALERT!

Bu romanın okunması sırasında fırlatılan Kindle'ların hasar görmesinden sorumlu tutulamam.

;))

Lütfen dikkatli olun. Tetikleyicilerle dolu bir serinin altıncı kitabındasınız ve bu kitap da bir istisna değil.

Bununla birlikte, kemerlerinizi bağlayın Divalar, bir gezintiye çıkacaksınız. Sevgiler

Serena

xoxo

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

MAVERICK

Ranzamın daracık alanı iki erkeğin birlikte yatabileceği bir yer değildi, en azından bu sıcakta.

Bu boğucu cehennemin benzerlerini daha önce de gördüğümü sanıyordum ama hiçbir şey Kembeş'teki bu yazın yerini tutamazdı. Her ne kadar dağların tepesinde olsak da, kemik eriten cehennemden bir nebze korunmuş olsak da, musonlar bu yıl özellikle kötüydü. İçim kaynıyormuş gibi hissediyordum ve bundan daha kötü koşullara alışkındım. Hayal edilebilecek en kötü savaş durumlarına alışkındım.

Nic'in göğsündeki tüylerin esintiyle oynamasına neden olan bir nefes üfledim ve inanın bana, bu koşullarda bu, buralarda olabilecek en büyük kasırgaydı. Göğüs kaslarını, karın kaslarını ve kaslarının kendi başlarına bambaşka bir düzlem yarattığı lezzetli çukurları inceledim ve elimi orada dinlendirmek, parmaklarımın aşağı kayarak aletini avuçlamasına izin vermek için fazlasıyla istekliydim.

Ama yapamadım.

Harrison'ı yeni kaybettığımız için on kişilik alışılmadık derecede küçük olan ODA'mızla birlikte kalıyorduk.

Wamba. Havaya uçurulmuşlardı ve biz Yılan Yiyenler-Özel Kuvvetler'in geri kalanı hâlâ ölümlerini kabullenmeye çalışıyorduk. Wamba kaybedeceğimizi düşündüğüm son adamdı. Sonuna kadar nevroktik, her zamanki delilik noktasına kadar sağa sola talimatları takip etti. O EYP patlamasında ölmesi gereken biri varsa o da bendim.

Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, bu da beni teknik olarak boktan bir asker yapıyordu ama elimden geldiğince kurallara uymaya çalıştım. MC veletleriyle birlikte büyüdüğüm için aslında sorgulamamam gereken şeyleri sorguluyordum ama bu arada bazı çılgınlıklar yaptım, bazı önemli insanları kurtardım ve Yeşil Bereliler'deki yerimi hak etmeyi başardım.

Nic benden büyüktü ve ben onun astıydım ve kesinlikle sevişmememiz gerekiyordu, ama o halüsinasyonlar gördüğünde diğer adamlar tüm bunları görmezden geldi.

Tüm ekip Nic'in eve dönmesi gerektiğini biliyordu, hepimiz onun emekli olması gerektiğini biliyorduk, ama o yaptığı işte çok iyiydi ve bizim albay bozuntusu her şeyi berbat etmeye, raporlarıyla oynamaya ve Nic'i defalarca kum havuzunda gören hamleler yapmaya devam etti.

Birbirimize sımsıkı bağlıydık, birbirimiz için ölebilecek silah arkadaşlarıydık, ama Nic için sadece ölmekle kalmaz, düpedüz öldürürdük.

İçimizde uyandırdığı bağlılık seviyesi buydu.

Onun için cehenneme giderdik, onu geri getirmek için Judecca'yı geçerdik. Tek sorun, Hades'teki feryat nehrinin zaten Nic'in aklının yarısı olduğu yer olmasıydı. Birini düşüncelerinden nasıl geri getirebilirdik? Fiziksel olarak olmasa bile zihinsel olarak nasıl kurtarabilirdik?

Ama ona olan sevgimiz yüzünden ranzamız arka taraftaydı. Diğerleri kendilerininkini ayarlamış, bizimkinden çok onların yararına olacak şekilde bize biraz mahremiyet sağlamak için derme çatma perdeler yapmışlardı. Rodger ve Ruby'nin homofobik olduklarını söyleyecek kadar ileri giderdim ama hiç konuşmazlardı.

Asla yapmazdım.

Çünkü Nic'in devam etmesini sağladım. Aklının başında olmasını sağladım.

Nedenini bilmiyordum ama biliyordum. Onunla bu dar ranzada yatmak, aynı havayı solumak, bu bok çukurunda olabildiğince rahatlamak onu sakinleştirdi.

Her ne kadar istesem de bir şey denemeyecek kadar diğerlerine saygı duyuyordum. Wamba ve Harrison'ı kaybetmek hepimizi derinden etkilemişti ve iki yeni ekip üyesine sahip olacağımızı bilmek de hiç yardımcı olmuyordu. Yaptığımız işte kardeşlerimize güvenmemiz gerekiyordu ve iki yeni asker getirmek zorunda kaldığımızda bu çok zordu. Dahası, bu yeni ekip üyelerini alabilecek kadar uzun süre hayatta kalmamız gerekiyordu-

"Burası hakkında içimde kötü bir his var Mav."

Uykusundan uyandığından beri söylediği ilk sözler bunlardı.

"Çünkü sen paranoyaksın," diye hafifçe cevap verdim, aslında öyle olmasa da. Nic'in sorunlara karşı doğuştan gelen bir monitörü vardı ve genellikle tam isabet ederdi. Ama onun haklı olduğunu bildiğim için içime bir huzursuzluk çöktüğünde, ses tonumu değiştirmeye çalıştım. "Elimizde kalan tek MRE'nin gulası olduğunu biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu ama gülümsemesi yüzünden okunuyordu. Pislik içindeydi, hepimiz öyleydik. Bu muharebe karakolu Afganistan'ın Bumfuck bölgesinin ortasındaydı ve iki gece önce Taliban'dan geri aldığımız için zar zor çalışıyordu. Akan su şu anda bir lükstü ve ölü domuzlar gibi kokuyorduk. Umursadığımdan değil. Dokunduğumuz yerde kuruyan ter yüzünden göğsümün Nic'inkine yapışması bile umurumda değildi.

Bazen ona yeterince yaklaşmadığımı hissediyordum, bu yüzden yerime yapışmış olmak benim cennet anlayışımdı.

"Korktuğum şeyin gulası olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı kuru bir sesle, ama başını çevirdi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Dokunuş karşısında gözlerimi kapatarak, "Biliyorum," diye mırıldandım. Hepimiz biliyorduk.

Sayıcı azdık ama karakolu geri kazanmıştık.
Her nasılsa.

İhtimaller bizim lehimize değildi. Takımımızdan iki kişiyi kaybetmek büyük bir şanstı ama şans ve mağlubiyet el ele gitmezdi.

Ve kum havuzunun bu kadar derininde, diğer COP'larla iletişimden bu kadar uzakta şans? Pek olası değil.

Bekliyorlardı. Tıpkı
bizim gibi.

Yine bizim için geliyorlardı.

Sadece pozisyonumuzu korumak, eski birliğim olan 10. Dağ Tümeni nihayet buraya gelene kadar hayatta kalmak zorundaydık.

Diğer kardeşlerim dışarıda işlere göz kulak olurken, ben de bu yakınlaşma anlarından faydalanarak sakallı yanağımı onun göğsüne sürttüm. Yarım saat içinde Ken ve Kartal Gözler'in yerini devralacaktık, çünkü altmış dört saatlik aktif görevden sonra biraz uykuya ihtiyaçları vardı.

Beni sıktı, başımı tekrar öptü ve "Maverick?" diye sordu.
"Evet, Nic."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kapattım çünkü bunu bana ilk kez söylüyordu, ilk kez ve aklının nerede olduğunu biliyordum.

TSSB beynine o kadar yerleşmişti ki sanki içinde bir hortlak vardı.

Belki de öyledir.

Beklediğini
biliyordum. Ölmeyi
bekliyordu.

Ona kızabilirdim, öfkelenebilirdim. Bana bu sözleri söylememesini söyledim çünkü bunları beni daha iyi hissettirmek, aramızdaki ilişkiyi sağlamlaştırmak için paylaşıyordu. Hayır, onları bir veda olarak kullanıyordu.

"Bundan kurtulacağız," diye hırladım. "Daha kötü durum-"

Başını iki yana salladı. "Maverick."

Sesi yıllardır dinlediğim ses tonuydu, dünyanın geri kalanını bir şekilde şeytanı olmadığına inandırmış bir adamın sakın, istikrarlı melodisi. Karşılaştığım en iyi başçavuştu ama burada olmamalıydı.

Evde olmalıydı. Ve sesinden, oraya bir daha asla geri dönemeyecekmiş gibi hissettiğini anladım.

"Başarmana ihtiyacım var, Maverick. Eve döneceğini, gerçek dünyaya geri döneceğini bilmem gerekiyor. Seni düşünemeyecek kadar çok seviyorum-"

Gözlerimden akan yaşlar beni utandırdı, ama sakın tonu, adımlı söyleme şekli... yalvarışının ağlamaklı değil, sadece umutlu oluşu... Sözlerinin akışını durdurmak için uzanıp ağzını kapatmaktan başka çarem yoktu. Daha fazla duyamadım.

"Ben de seni seviyorum, Nic."

Ve bu sözler dudaklarımdan döküldüğü anda, onları geri diledim.

Cehenneme gitmelerini diledim, çünkü ses tellerimden süzüldükleri, anlaşılabilir sesler oluşturdıkları an, işte o zaman işler FUBAR oldu ve ölüm ekibimizi bir kez daha kucakladı...

OceanofPDF.com

BİR

OceanofPDF.com

HAYALET

OceanofPDF.com

ON YIL SONRA

Uyanık mı?

Ben: Henüz değil. Ama yakında olacak. Biraz uyu, zayushka.

Katina: Ben tavşan değilim. Öylesin. Benim tavşanım. **Katina:** Ben gidiyorum.

Güzel. UYU!

İKİ SAAT SONRA

Uyanık mı?

Ben: Katina! Neden uyanıksın?

Endişeliyim.

Biliyorum Kotyk. Ben de endişeliyim.

O iyi olacak mı?

Ben: Başka bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.

Annem iyi değildi.

Ben: Maverick anne değil.

Katina: Onun iyi olmasını istiyorum. Gülümsemesini ve seni gülümsetmesini seviyorum. Yeterince gülümsemiyorsun, Alessa.

Beni mutlu ediyor. Yakında uyanacak. Söz veriyorum.

Buna söz veremezsin.

Ben: Tak, yapabilirim.

Ukraynaca konuşmandan nefret ediyorum.

Zor. Bunu öğreneceksin. Annem de böyle isterdi.

Katina: o.O

Ben: O.o

Ben: Biraz uyu. Lütfen. Uyandığında arayacağım ilk kişi sen olacaksın.

Spasybi.

Ben: Rica ederim <3

OceanofPDF.com

İKİ

OceanofPDF.com

HAYALET

OceanofPDF.com

İKİ SAAT SONRA

"SEN KİMSİN?"

Hiç bir kabus yaşadınız mı?

Hayatım yıllarca kabus gibiydi.

Bana kimsenin hayal bile edemeyeceği şeyler yapıldı, insanlığın kötülüğüne çok az kişinin katlandığı gibi katlandım ve yine de bir motorcu beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Kimsin sen?"

Bir motorcu, tecavüzcülerimin -ya da onların deyimiyle sahiplerimin- canımı yakabileceğinden daha fazla yaktı.

Öyle demek istemedi.

Bana fiziksel olarak eziyet etmedi ya da cinsel işkence yapmadı. Sadece beni tanıımıyormuş gibi baktı.

Sanki beni hatırlamıyormuş gibi.

Ve bu bana şimdiye kadar olan her şeyden daha çok acı verdi, çünkü Tanrı yardımcım olsun, onu seviyordum.

Bu motorcuyu sevmiştim. Gözleri pırıl pırıl parlayan, hayal edilebilecek en öpülesi dudaklara sahip olan bu yaralı, savaşta sertleşmiş adamı ve uzattığı kısa sivri uçlu saçları sayesinde güneşte değerli bir metal gibi parlayan saçlarını. Bu motorcunun gerçek adını ancak evlendiğimizde öğrenecektim. Bunu bildiğim halde ona sadece Maverick diyordum.

Ya o ya da kocası.

Beni hatırlamayan bir koca.

Ama bu aptal bir pembe dizi değildi, insanları eğlendirmek için yapılmış bir sitcom değildi.

Bu benim hayatımdı.

Kocamın bana nefret ediyormuş gibi baktığını söyleyebilirim ama bu nefret değildi. Bana karşı hissettiği şey o kadar bile değildi. Ben onun için bir hiçtim. Bir hiçtim.

Maverick'e en çok acı veren de buydu, ben hiç öyle biri olmamıştım.

Önemli biriydim.

Her zaman, biri.

Ama şimdi, hiç kimse olmaya geri dönmüştüm.

Boğazım daraldı ve kalınlaştı, ağlama arzusu beni zorlarken kaşındı ama gözyaşı dökülmedi. Bunun son sahibimle başıma gelen garip bir şey olduğunu biliyordum. Ağlamak zordu. Gözyaşı taklidi yapmaya başlamıştım çünkü yaşadıklarımın sonradan artık benim için ağlamıyorlardı.

Bu yüzden ağlayarak rahatlamak yerine, Ukrayna'da Mezyn'deki evimizde bulunan eski tuvaletimiz gibi biraz tıkanmış hissettim.

"Nic nerede?"

Bunu sormaya devam etti, tanımadığım, adını bile duymadığım bu Nic için talepte bulunmaya devam etti, ama çaresiz sesi kalbime sert bir şekilde çarptı. Bir yabancıya karşı çaresizliği beni şaşırtmadıysa, tekerlekli sandalyede yaşayan engelli kocam ayağa kalkarak beni daha da şaşırttı, tam da iki MC kardeşi Link ve Steel'in yanı sıra bir hemşirenin odada görüldüğü sırada.

Onu yatağa yatırdıktan sonra zapt etmeye çalıştılar ama onu orada tutmaya çalıştıkça daha da acı çekiyordu. Daha da ıssızlaştı.

Daha önce Nic'ten bahsettiğini hiç duymamıştım ama her kimse ona ulaşmak için yanıp tutuşuyordu. Kardeşleri de bu Nic'in kim olduğunu bilmiyor gibiydi.

"Nic'in kim olduğunu bulacağız," diye söz verdi Link, hem kendisi hem de Steel onu yatakta zapt etmek için çok uğraşırken yüzü yorgunluktan ter içinde kalmıştı.

Onun sözleri Maverick'in çırpınışlarının durmasını tetikleyen şifreydi. Sanki bir elektrik düğmesine basmışlar gibi durdu. Hareketsiz kaldı.

"O zamana kadar," dedi Çelik ona, "Hayalet burada." Mav gözlerini ona dikti. "Hayalet kim?"

Link'in bana suçlu bir bakış attığını gördüm ama kalbimi başka nasıl kırabileceğini öğrenmek için etrafta dolaşmadım.

Onu sevmiştim.

Bunu fark etmek için ne güzel bir zaman.

Çılgılık atma isteğimi bastırarak duvarlara, yere, muşamba üzerindeki küçük kayma izlerine baktım. Link ve Steel'in oturduğunu bildiğim iki rahatsız sandalyeye baktım, beni Mav'la birlikte içeride bırakmışlardı, böylece benimle birlikte uyanacaktı ve her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini merak ettim.

İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, içeri girip çıkıyorlardı. Link ve Steel benimle birlikte koridora fırlatıldılar ve etrafımda konuşurlarken zaman geçti, ama sanki onun sonsuz girdabında ölmüş gibiydim.

Beynim bulanıklaştı, kalbim hızlandı, bir anda ciğerlerim çalışmaz oldu.

Havayı yutmaya başladım, yutkunmaya başladım ama nefes almakla aynı şey değildi. Derim panik atak belirtileriyle karıncalanıyor, sırtımın alt kısmında boncuk boncuk terler oluşuyor ve şakaklarımda noktalar belirliyordu. Bunların hiçbirisi beni temiz hava aramaya iten klostrofobi hissiyle kıyaslanamazdı.

"Bırak onu," diye mırıldandığımı duydum Link'in arkamdan. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Tanrım, zavallı Ghost. Mav'a inanabiliyor musun-"

Daha fazlasını duymadım, ileri atılmakla meşguldüm, koridorda beni dış salona götürecek kapıya doğru ilerliyordum.

Burası bir labirentti ve içeride kapana kısıldığımı bilmek

beni daha da kötü hissettiriyordu, ama tam kapılara ulaştığımda,

Birisi boğazını temizledi ve panik sisi arasından birisi "Bayan Ravenwood?" diye seslendi.

Burada tam unvanımı kullanmaya başlamışlardı ve bu kulağıma garip geliyordu. Tuhaftı çünkü onun yerine 'Bayan Maverick' demelerini bekliyordum ama Maverick onun gerçek adı değildi.

Jameson'dı.

Jameson Ravenwood.

Düğün günümüzde bir kez duymuştum. Zorunluluktan başlayan aceleci ve telaşlı bir ilişki, en azından benim için daha fazlasına dönüşmüştü.

Çok daha fazlası.

Beni korumak, ABD'de kalmama izin vermek ve polise gidip Lancaster ailesinin bana yaptıklarını yetkililere anlatma özgürlüğüne sahip olmak için benimle evlenmişti. Baba oğulun beni ve diğer üç kadını nasıl köleleştirdiğini.

Beni güvende tutan şey yeşil kart değildi. Maverick'in düğüne bu yüzden gittiğimi düşündüğünü biliyordum ama öyle değildi. O güvendeydi. Onunlayken kendimi güvende hissediyordum ve bu benim dünyamda nadir ve değerli bir şeydi.

Umut bir yana, gelecekte bir noktada ICE'nin beni bulup evli ya da değil Ukrayna'ya geri getireceğinden oldukça emindim ama bana karısı olmamı teklif ettiğinde içimi garip bir sükûnet kaplamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, akla gelebilecek en romantik olmayan ortamda evlenme teklif ettiği o anı düşünmek beni şimdi sakinleştirdi.

Nefes almama yardımcı oldu.

Doktora gitmeme yardım etti.

Cildimin vücudum için çok sıkı olmadığını hissetmeme yardımcı oldu.

Yavaşça arkamı döndüm, zamanı kendimi toparlamak için kullanmaya çalışıyordum. Doktorlar benimle pek konuşmazdı çünkü hastanede doktor olan ama aynı zamanda Steel'in Yaşlı Kadını olan Stone genellikle açıklama yapardı. Sadece bana değil, konseye de.

Bu kelimeler... Yaşlı Bayan. Konsey. Benim için yeniydi. Kelime dağırcığım için değil, sadece benim için yeni.

Bir şekilde kendimi bir kültürün içinde bambaşka bir alt kültürde bulmuştum. Bu hem büyüleyici hem de korkutucuydu.

Şimdiye kadar hiç korkmamıştım. Maverick yüzünden. Neden kulüp binasına geri dönmek zorundaydı?

Birileri Şeytan'ın Günahkârları MC'sinin yaşadığı ve çalıştığı yeri hedef almış, bombalamış ve yok etmişti. Olaydan sonra burası bir barınaktan çok enkaza dönüşmüştü ve Maverick tekerlekli sandalyesiyle binaya girmiş, çatı üzerine çökmüş, sonra da kendini burada bulmuştu.

Tekerlekli sandalyeden.

Çok fazla şey oluyordu, çok fazla şey anlamsızdı.

Birlikte hapsedildiğim, köleleştirildiğim bir kadın Günahkârlara ihanet etmişti. Bombalamanın ardından Tatána'nın cesedi enkazın arasında bulunmuştu ve Maverick o zamandan beri yaralı ve bilinçsizdi.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Hafızasını kaybedeceğini asla tahmin edemezdim.

Hasarlı kulüp binasına neden döndüğünü bilsem de yine de içerlemiştim. Kulüp işleri her zaman öncelikli mi olacaktı? Kendi güvenliğinden bile mi?

Gözlerimi kırpıştırarak doktora baktım, benimle konuştuğunu duymadığım için kendime kızdım. Yutkunarak, "Çok özür dilerim efendim, ama ben-" diye fısıldadım.

Bana biraz kaşlarını çattı ve ben de onun kızgınlığı karşısında geri çekildim. Sonra "İyi misin?" diye sorarak beni şaşırttı.

Bileğimdeki köle damgasını gizleyebilmem için Stone'un ilk günlerde bana verdiği deri kelepçemle oynayarak başımı salladım. "Kocam yeni uyandı. Beni hatırlamıyor."

Gözleri hala uğraştığım manşete düşmüş olsa da yumuşadı. "Onu daha yeni kontrol ettim."

"Öyle mi?" İnanamayarak homurdandım - tam olarak ne zamandır kendimde değildim? Zihnim bulanıklaşalı?

"Evet," diye mırıldandı, elini omzuma doğru uzattı.

Ona baktım, bana dokunmak için hareket ettiği o özgür ve kolay yola...

Sadece beni rahatlatmaya mı çalışıyordu?

Belki de buradaki insanların yaptığı budur. Normal insanlar.

Birinin canı sıkkındı, onu rahatlatmak için uzandılar. Ama benim için doktorun eli omzuma konan bir grup örümcek gibiydi.

Her biri sanki boynuma, kulağıma, gömleğimin yakasına ve giysilerimin altına girecek bir böcekmiş gibi hissederek rakamlara sinirli sinirli baktım.

Birdenbire nefes alışım yeniden kötüleşmeye başladı ve doktor bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek geri çekildi.

Uzak değil, sadece bir adım, ama bakışları şimdi daha keskindi. Daha mı acımasız?

Bilmiyordum. Beynim onun ifadesini okuyamayacak kadar yıpranmıştı.

Artık bana dokunulmasına alışkın değildim. Kimse tarafından değil. Maverick dokunabilirdi ama o herhangi biri değildi ve bunun kocam olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

O da oradaydı.

Başından beri.

Hasta yatağında beni ziyaret etmişti.

Ben ölümün kapısına dayandığımda, o benimle kaldı.

Ben yemek yemeye çalışırken o da orada oturmuş ve benimle birlikte yemişti.

Giulia ve Stone bandajlarımı değiştirip antibiyotik verdikten sonra gitmedi.

Ben kusarken saçımı tutmuştu.

İşler çok zorlaştığında yüzümü boğazına saklamama izin verirdi.

Kolları, dokunuşu bir sığınak haline gelmişti.

Ve kaybedeceğimi hiç düşünmediğim bir yerden dışarıda bırakılmıştım.

Evet, asla.

Umut bağımlısı olduğum bir uyuşturucuydu, çünkü ICE'nin kurduğum hayatı yok edeceğinden korksam da 'sonsuzla kadar' diye düşünmeye başlamıştım.

Ne kadar aptalmışım.

Sonsuzluğun benim gibi bir kadının asla sahip olamayacağı bir şey olduğunu anlamalıydım.

"Bayan Ravenwood?" diye sordu doktor, beni ağır düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Evet?"

"Uzun zamandır Bay Ravenwood'un CTE'den muzdarip olduğundan şüpheleniyordum."

"CTE MI?" İngilizce seviyemi sorgulayarak tekrarladım çünkü o anda Mandarin dilinde de konuşuyor olabilirdi. "O da ne?"

"Kronik travmatik ensefalopati, ciddi ve onarılamaz beyin hasarına neden olan nörodejeneratif bir hastalıktır. Ne yazık ki, ancak hasta öldüğünde tam olarak teşhis edilebilen bir hastalıktır, ancak belirtileri vardır ve bu belirtiler Jameson'ın uzun süredir gösterdiği belirtilerdir."

"Onu tanıyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Nasıl?"

"Eskiden yerel liseye birlikte giderdik. Sonra, Bethesda'dan nakledildikten sonra, yaklaşık üç yıl önce, tamamen taburcu olmadan önce buraya geldi. O zamanlar onun doktoruydum." Yüzünü buruşturdu. "Hastaneden çıkar çıkmaz yapması gerekeni yapmadı, kontrollere gelme zahmetine bile katlanmadı ama son taramaları sadece benim inancımı doğruluyor. Difüzyon MR'ı ve CAT taraması-"

ona boş boş baktı. "Bunlar beynin fotoğrafını çekmenin özel yolları."

"Oh." Kaşlarım çatıldı ve Maverick'in neden tekerlekli sandalyede olduğunu düşündüm. Bunu daha önce de düşünmüştüm ama kafasıyla ilgili bir sorunu olduğunu hiç düşünmemiştim, sadece bacaklarıyla ilgili. Bu yüzden sandalyeye ihtiyacı vardı. "Daha önce kafasında bir sorun olduğunu mu düşünüyordun?"

"Açıkladığım gibi, bu o kadar basit değil. CTE tedavisi olmayan, otopsi dışında teşhis koymanın gerçek bir yolu olmayan bir şey. Ama davranışları, ruh hali, o zamanki her şey, en azından bana, onun bir hasta olduğunu gösteriyordu." İçini çekti. "Bu son yanıt aklımdakileri doğruluyor. Beyinde daha fazla travma sonrası hafıza kaybı-"

"Ne?" İçimi dehşet kaplamıştı.

Maverick tanıdığım en zeki adamdı. Hayatı bir bilgisayar ekranının arkasında geçiyordu, ne zaman bir soruşturmaya başlasa beyni harekete geçiyordu. Aynı adamın beyni nasıl hasar görmüş olabilir?

Kafa karışıklığı bana akla hayale gelmeyecek bir şey yaptırdı.

Elim bir anda dışarı fırladı ve doktorun kolunu tutarak dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde tuttum - ki zaten dikkatini çekmiştim. "Lütfen, ona yardım edebileceğinizi söyleyin."

"Tedavisi yok, hanımefendi." Yüzünü buruşturdu. "PET taraması yapmak istiyorum-"

Pahalı mıydı?

"Devam et, Barry," diye gürledi Steel ve ben de ona bakmak için döndüm, o anda ortaya çıkmasından dolayı rahatlamıştım.

Bu tedavinin nasıl ödendiğini bile bilmezken PET taramasını, her neyse, nasıl onaylayabilirdim ki?

Bombalama nedeniyle pek çok Günahkâr şu anda hastanedeydi. Her zaman yasal olmayan yollarda yaşamış bir yabancı olarak bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum.

Doktor, kendisine kaşlarını çatmış olduğunu fark ettiğim Çelik'e bir bakış attı. Alt dudağımı ısırarak bakışlarımı aralarında gezdirdim, sonra doktorun başını sallayıp aceleyle uzaklaşmasını izledim.

Steel, "Bu konuda sana gelmemeliydi," diye homurdanarak diğer adamın gidişini izlemek için arkasını döndü.

"O benim kocam," diye fısıldadım, bu etikete tutunuyordum çünkü benim için bir anlamı vardı.

Bunun Maverick için de bir anlamı olduğunu biliyordum, en azından tüm bunlardan önce.

Burada neler oluyordu? Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

"Tıbbi geçmişini bilmiyorsun ve hangi sigortaya sahip olduğunu bilmiyorsun," dedi huysuzca. "Hepimizle konuşması gerekirdi, demek istediğim bu, Ghost. Onun karısı olduğun gerçeğini göz ardı etmiyorum."

"Hatırlamadığı bir tane," dedim acı acı ve sonra başımı salladım. "Üzgünüm Steel. Maverick hakkında hiçbir şey bilmeye hakkım yok, değil mi? Bana karşı çok sabırlısın, senin yerine orada oturmama izin veriyorsun-"

Homurdandı ve uzandı, sonra eli birkaç saniye kolumda gezindikten sonra geri çekildi ve mırıldandı, "Ghost, orada olmaya, Maverick'in boktan tıbbi geçmişinin ve şu anki durumunun en ince ayrıntılarını bilmeye hakkın var. Kardeşimi hayata döndürdün. Sen gelmeden önce yaşayan bir ceset gibiydi. Sabahları sadece MC için bir şeyler yapmak için kalkardı. Sayman olmak onun tek varlık sebebiydi.

"Sonra sen ortaya çıktın ve bunu değiştirdin. Sana asla minnettar olmayacağım, Hayalet. Asla. Ve tüm kardeşlerimin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Sadece senin henüz bilmediğin yasalar ve saçmalıklar var. Anahtar kelime de bu." Uzandı ve ensesini ovuşturdu. "Yürüyebildiğini onu seven herkesten saklayabilmesi adamın ve ruh halinin bir göstergesi, Ghost. O lanet sandalyeye ihtiyacı olmadığını.

"Ayrıca, şu Nic denen adam yüzünden Afganistan'da görev yaptığını yeni öğrendim, Tanrı aşkına. Biz sadece Irak ve Libya'daki görevlerini biliyorduk."

Ellerimi gergin bir şekilde birleştirerek mırıldandım: "Hayal bile edemezdim-"

"Neden yapasınız ki? Hiçbirimiz de yapmadık. Sadece oyununun ne olduğu konusunda kafam karıştı." Sonra, kendi kemiklerimde hissettiğim bir yorgunlukla gözlerini ovuşturmak için uzandı. "Gerçi bu CTE'den ilk kez söz edildiğini duymuyoruz. Stone da geçen gün bana bunu açıklıyordu."

"Öyle miydi?" Stone'a güvendiğim için buna tutunmuştum. Bu onun departmanı değildi - acil serviste çalışıyordu - ama MC ile hastane personeli arasında irtibat kurmaya yardımcı olmak için gelmişti, çünkü açıkçası ondan başka kimseyi dinlemiyorlardı.

Bu hastanede olmak, West Orange'ı Günahkârların yönettiğine dair daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir ipucuydu.

Bunu uzun zamandır kısmen de olsa biliyordum. Arkadaşım Giulia, beni köleleştiren adamlardan birini öldürdüğü için yetkililer tarafından yerden yere vurulduğunda ve onun ölümü MC'nin beni ve ormandaki o korkunç kulübede mahsur kalan diğer kızları özgürleştirmesine yol açtığında, bu yerel şerif tarafından yapılmamıştı.

Lancaster dışarıdan dedektifler getirmişti çünkü şerif Günahkârlar'ın peşindeydi.

Burada, hastanede, özel muamelede ısrar ettikleri için kovulmak ya da gülünmek yerine, erkekler kraliyet ailesiymiş gibi muamele görüyorlardı ve ben öyle olmadıklarını biliyordum.

Steel yine homurdandı. "Sanırım Barry daha önce Rex Stone'dan Mav'e müdahale etmesini istediğinde ona bundan bahsetmişti. Mav denizaşırı ülkelerden döndükten sonra uzun bir süre askeri bir hastane olan Bethesda'da kalmış, on üç ay kadar, sonra da buraya getirilmiş. Rex sadece Stone ile muhatap oluyordu ve o da o zamanlar Mav'ın davasının tüm ayrıntılarını öğrenmişti." İçini çekti.

"Ghost, bu CTE olayı hiç iyi değil. Bir tür bunama."

İç çekiş i, gözlerindeki acıma ve ağzındaki mutsuz kıvrım kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Beni bir daha hatırlayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Çenesi gıcırdadı ve ne düşündüğünü zaten biliyor olmama rağmen, başını yavaşça sallamas ı kalbimin ölüm çanı gibiydi ve bir şekilde küçük kız kardeşimi arayıp ona Maverick'in iyi olmadığını söylemem gerekiyordu. Söz verdim.

Beni ona yalan söyleyen bir başka yetişkin haline getiriyordu.

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

HAYALET

OceanofPDF.com

ERTESİ GÜN

"BU BENİM İÇİN Mİ? Yani, Maverick ve benim için mi?" Lily'nin beni yönlendirdiği evi görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Bir Çar'ın yaşayabileceği türden olan malikânesini gezdik, sonra bir komünist liderin bir saray için yeterli göreceğinden daha fazla araziden oluşan bakımlı bir arka bahçede dolaştık... Tüm bunlar beni arsanın ortasındaki büyük bir binaya götürdü.

Rüyadan bir şey gibiydi. Kötü bir rüya.

Çünkü buranın lüksünü, Maverick'in beni yeniden normal bir insan kadın gibi hissettirdiği kalabalık tavan arasına değişecektim.

Etrafımda dönüp dururken alt dudajımı kopardım, gerçekte neler olduğunu anlamaya çalışırken bir oraya bir buraya baktım.

Kendimi bir golf sahasının ortasında duruyormuşum gibi hissettim, sadece arkamda bu heybeti gören bir ev vardı. Zengin yeşil çimenler o kadar pelüştü ki kadife gibi görünüyordu. Bir de çiçek tarhları vardı ki, donuk bir gün olmasına rağmen, parıldıyor ve çiçek açmış gibi görünüyordular.

Paranın çiçekleri büyütebileceğinden ya da açtırabileceğinden emin değildim, bunun biyolojik bir imkânsızlık olduğunu düşünürdüm ama adını bilmediğim, açılmış ve günün yetersiz güneşine doğru bakan papatya benzeri minik çiçeklerin kanıtına bakıyordum.

Bu çiçek tarhları süslüydü, aralarında suyu süslü bir şekilde toprağa yuvarlayan pahalı görünümlü vazolar vardı. Eğer kadife çimler ve biyolojiye meydan okuyan çiçekler yeterli değilse, havuzun yanında hiçbir şeydi.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Fotoğraflarda Büyük Kanyon'u görmüştüm ve havuzu sadece ona benzetebilirdim. Ama bu minyatür bir versiyonuydu. Parlak kırmızı kayalar, göl olabilecek bir su kütlesi tarafından sarılmıştı. Duvarlar, sanki doğa onları oraya yerleştirmiş gibi sarp bir şekilde inşa edilmişti ve son derece görkemli bir havuzu koruyordu. Bu ihtişamın ortasında, kanyon benzeri duvarların arasında bir ev vardı.

Büyük evin minyatür bir versiyonu.

Yeni evim.

Lily kendini suçlu hissetti. Bunu anlıyordum. Ama ağabeyi ve babasının bana, Tatána'ya, Amara'ya ve Sarah'ya yaptıkları onun suçu değildi.

"Burada kalmak isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama bu şekilde mahremiyetin olur, Katina'ya yakın olursun ve Maverick için de bir oda olur diye düşündüm-" İcini çekti. "Birkaç yatak odası var. Luke'un burada yaşadığını biliyorum," dedi aceleyle. "Ama burayı paramparça edebilirsin, Ghost. Seni suçlamıyorum. Hatta balyozları getirip sahip olduğu her şeyi mahvedebilirim."

Ona bir bakış attım, ama gülümsemem küçük olsa da, eğlencem öyle değildi. "Ne kadar savurgan."

Burnunu kırıştırdı. "Ben sadece burada mutlu olmanı istiyorum. İstersen Link ve ben taşınabiliriz ve sen de evi kullanabilirsin-"

Kan, ter ve gözyaşıyla finanse edilen mülke bakarak bir daire çizdim. Annesinin. Onun.

Sanki o da benim gibi mağdur olmamış gibi konuşuyordu. Amara gibi.

Hayır, ormanda bir kulübede esir tutulmamıştı, normal, akli başında bir adamın hayvanlardan istemeyeceği şeyler yaptırılmamıştı ama cinsel istismara uğramıştı. Annesinin cinayetine tanık olmuştu.

Yani, evet, bu ev kan parasıyla inşa edildi - sadece benim ve annesinin değil, onun da.

Belki acı çekmeliyim ama Lily çok tatlı bir insandı. Çok nazik ve sevecendi. Çok şey atlatmıştı ve Tatána'nın kırgın olduğunu bilsem de, belki Amara da biraz kırgındı ama ben aynı şekilde hissetmiyordum. Hissedemedim işte.

Bunun nedeni Maverick'in bana güvenlik sağlaması mıydı? Belki de.

Tatána'nın bizi güvende tutan, cehennemden kurtaran, en kötü ölümden kurtaran adamlara sırtını dönmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum, asla da bilemeyecektim... Amara da b u işin içinde miydi? Acaba
MC

Onu izliyorlardı, belki beni de izliyorlardı. Mantıklı olurdu.

Onları suçlayamam.

Nasıl yapılacağını bilsem onlara yardım bile ederdim, çünkü onlar bizi kurtarmakla kalmamış, beslemiş ve sağlıklı olmamızı sağlamışlardı. Bence bu ihanetin en kötüsüydü. Tatána'nın Rex'in ofisinde, konsey dışında herkesin girmesi yasak olan bir yerde gizlice dolaşması casusluk yaptığını kabul etmekle eşdeğerdi.

Eğer patlamada ölmeseydi, suç işlediği yerde ölmeseydi, onu bu yüzden öldüreceklerdi ve ben onları suçlayamazdım. İhaneti derin yaralar açtı ve ardında cevaplanmamış pek çok soru bıraktı.

Kimin için casusluk yapıyordu? Kulüp binası dışında kimseyi tanı mıyorduk... En azından benim bildiğim kadarıyla. Ne vardı

Oyunu nasıldı?

"Hayalet mi?" Lily ihtiyatla sordu.

"Tak?" Ana dilimde konuştuğumu fark ederek mırıldandım: "Sorun değil Lily. Bu kadar suçlu görünmene gerek yok."

Dudağını ısırıldı. "Bilmiyor muyum?"

Başımı salladım. "Hayır, yok. Balyoza da ihtiyacım yok." Ona sıırıttım. "Siz Amerikalılar gerçekten çok müsrifsınız."

Burnu tekrar kırıştı ve bu küçük kırışıklık o kadar sevimliydi ki uzanıp parmağımın hafifçe dokundum. Bu jest karşısında şaşırdı ve insanların bana dokunmasından pek hoşlanmadığımı göz önünde bulundurursak, elimi tokatlayarak uzaklaştırmaması beni şaşırttı.

Ne de olsa sorunları olan tek kişi ben değildim.

Onun yerine bana uzandı, parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi ve sonra mırıldandı: "Hayalet mi?"

"Evet, Lily?"

"Arkadaş olmak isterim."

Gülümseyerek ona başımı salladım. "Saçmalama, zaten öyleyiz."

Bana mahcup bir bakış fırlattı. "Ben de öyle hissettim ama emin değildim, anlıyor musun?"

Babası onun öz değerini gerçekten mahvetmişti.

Komikti, değil mi? On milyonlarca dolar değerindeki bir mülkün üzerinde dururken, mülkün sahibinin yasadışı bir göçmenle arkadaş olmak istemesi ve reddedilmekten korkan kişinin o olması.

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Şüphe etmene gerek yok."

Arkamda bir gürültü balonu patladı ama zıplamadım çünkü kim olduğunu biliyordum. Katina'ya ve onun coşkulu tavırlarına yavaş yavaş alışmaya başlamıştım. Bazı konularda o kadar Amerikalıydı ki, annem Kati çok küçükken öldüğünde ona bunları nasıl öğrettiğini merak etmeme neden olan küçük özellikleri vardı.

Ukraynalılar en coşkulu insanlar değillerdi, Amerikalılar kadar gürültülü değillerdi, dahası ailelerimiz arasında,

Yakın ve sevecendik. Bir erkek babasını öpmeyi aklından bile geçirmezken, burada çocukluktan sonra böyle bir şey duyulmamıştı. En azından MC'de gördüğüm kadarıyla böyleydi.

Belki de bir şeyler öğrenmek için toplumun en iyi kesiti onlar değildi?

Kollarıma atılması için tam zamanında döndüm ve döndüğünde hıçkıra hıçkıra ağladığını fark ettim. Dramatik maskaralıkları beni neredeyse gülümsetiyordu ama anlıyordum. Keşke ben de hıçkıra hıçkıra ağlayabilseydim. Aslında onun gözyaşları beni hem daha iyi hem de daha kötü hissettirdi. Daha kötüydü çünkü onun gözyaşlarını paylaşmak istiyordum, yıkılmak ve duygularımı dışarı vurmak istiyordum. Ama daha iyiydi çünkü bunu benim için hissediyordu. Benim için acı çekiyordu.

Artık yalnız değildim.

"Neden?" diye feryat etti yüzünün yarısını kaplayan fare yuvası gibi saçlarının arasından. "Neden kulüp binasına girmek zorundaydı ki?"

Çıtçıtılları onu anlamamı çok zorlaştırıyordu, özellikle de yüzü karnıma bu şekilde gömülmüşken ve kolları beni acı verecek kadar sıkarken. Sarılmak yeni bir şeydi. Yerleşkeye geldiğinden beri yanımda temkinli davranıyordu ama bombalamanın üzerimizde olumlu bir etkisi olmuş gibi görünüyordu.

O zamandan beri beni her gördüğünde bana sarıldı.

Sanki gitmeme izin vermekten korkuyordu. Sanki kaybolacağımdan korkuyordu. Beni ondan sadece ölümün alabileceğini bilmiyordu, ama en çok korktuğu şeyin ölüm olduğunu biliyordum - zaten anne ve babasını kaybetmemiş miydi?

Ona daha sıkı sarıldım. Ona söyleyebildiğim tek şey "İyileşecek" oldu, çünkü ona gerçeği söyleyemiyordum.

Maverick'in yapısal olarak sağlam olmayan binaya, FBI'ın MC'nin faaliyetleri (yasal ya da başka türlü) hakkında daha fazla bilgi edinmek için adli bilgisayar korsanlarını üzerlerine salamayacağından emin olmak için oradaki bir kasada saklanan bazı teknolojileri ele geçirmek için girdiğini açıklayamadı.

Bunları bir çocuğa nasıl ifade edebilirdim? Özellikle de bu konuda acı hissederken? Yapamadım, bu yüzden denemeye zahmet etmedim.

Başımı eğerek tepesine bir öpücük kondurdum. "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdim ona, her ne kadar durumun böyle olup olmadığını bilmeme imkân olmasa da.

Bu akşam hastaneden ayrıldığımda, Maverick o kadar çok teste tabi tutulmuştu ki bir ayı gibi hırıliyordu. MC'nin ne yaptığından ya da bu kadar çok ipi nasıl çektiklerinden emin değildim ama Lily'nin evine gelmeden önce bazı sonuçları almıştık.

Travma çok açıktı. Grafik görüntüleri gördükten sonra, Maverick'in kimsenin tam anlamıyla göremeyeceği şekillerde yaralandığı gerçeğinden kaçış yoktu. Tamamen işlevsel olması bir mucizeydi. Doktorlar beyindeki tau birikiminin seviyesinin değerlendirilmesi gerektiğinden bahsetmişlerdi ama İngilizcem bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Tek bildiğim, Maverick'in yatağının etrafında toplanan kardeşlerin suratsız göründükleriydi.

Kati, "Burada kalıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda sevdiğim adama ne olacağını merak ederek dudağımı ısırırdım.

"Öyleyim," diye onayladım.

"Maverick'le birlikte havuz evinde olacak," dedi Lily usulca, Kati'nin gözyaşlarından yapış yapış olmuş yüzüne yapışmış dağınık saç tellerini dikkatle okşamak için uzanarak.

"Neden bizimle birlikte ana evde kalamıyor? Bir sürü yatak odası var!"

"Çünkü mahremiyete ihtiyaçları var," diye cevap verdi Lily ve ben de ona minnettar bir bakış attım.

Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, bu da bana burada kaldığını bildiğim Lodestar'ın ona Kati'yle tam zamanlı olarak ilgilenemeyeceğimi söylediğini anlatıyordu.

Bu düşünce beni işe yaramaz hissettirdi ve içimi utanç kapladı ama bu sadece gerçektir.

Bırakın onu, kendime bile zor bakıyordum.

Yakınımda olmak, Lodestar'ın ve şu an için burada yaşayan MC ailesinin geri kalanının orada olduğunu bilmek beni huzurla doldurdu.

Ziyaret edebilirdi ama gidebilirdi, çünkü pizda rula, Gürültücüydü.

Bu hain düşünce karşısında irkilerek uzandım ve başının tepesini tekrar öptüm.

Onu o kadar çok seviyordum ki, onun için bir okyanusu aşmış ve sırf onun yanında olabilmek için kimsenin çekmesini istemeyeceğim eziyetlere katlanmıştım. Sonunda onun yanında olabildiğimde, geri adım atarak onu hayal kırıklığına uğratacağımı hiç düşünmemiştim.

Titrek bir nefes alarak sordum: "Lily de bana havuz evini gezdirecekti. Görmek ister misin?"

Kati'nin alt dudağı patladı ama başını salladı. "Burada kalmak istedim. Burası çok güzel. Geceleri Lessie, okyanusun sesini duyabiliyorsun."

Kaşlarım bana taktığı lakapla birlikte kalktı -Lessie, bu yeni bir lakaptı- ama Lily kıs kıs güldü. "Orası okyanus değil, Kati. Sadece havuz. Bir dalga makinesi var."

Gözlerimi açarak, "Dalga makinesi mi?" diye sordum.

"Denizin sesini taklit eder. Babam bir numaracıdan başka bir şey değildi."

Buna gülerek ikimizi de şaşırttım. Kati'nin benim için Donavan ya da Luke Lancaster'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve öyle de kalacaktı.

İlk kez değil, bundan sonra yaşayacağım yerde dolaşırken dudaklarımda isimlerinin tadını aldım, sadece kurtarılmamdan sonra öğrendiğim isimler. Ne kadar süre yaşayacağımı bilmeme imkân yoktu ama burası benim evim olacaktı ve burada mutlu olabileceğimi biliyordum.

Belki de bana cinsel işkence yapan adamların çatısı altında olmak beni soğuk terler döktürmeliydi ama burada lezzetli bir adalet vardı. Onlar ölmüşlerdi, beni öldüren insanların ellerinde katledilmişlerdi.

Onlara amaçlarına hizmet ettim ve yeni başlangıcımı teslim ettim ve hayattaydım.

Hayatta kalmıştım.

Bu düşünce garip bir şekilde moral vericiydi. Adımlarıma bahar havası kattı ve bu bahara kesinlikle ihtiyacım vardı çünkü önümüzdeki birkaç gün, belki de haftalar zor geçecekti.

Kati ve Lily beni evin içinde dolaştırıp yatak odalarını, mutfığı ve tek parça mermerden yapılmış gibi görünen güzel bağlantılı banyomu gösterdikçe eve hayran kaldım. Özellikle de Lily bana yeniden dekore edebileceğimi söylediğinde.

Evin hiçbir özelliği yoktu, kardeşinin tüm eşyalarını dışarı attırdığını biliyordum ve bu boşluk beni rahatlatıyordu.

Beni tatmin etti.

O korkunç insanlardan intikam almanın en iyi yolu hayatımı en iyi şekilde yaşamaktı.

Bunu yapmak için de Maverick'in daha iyi olmasına ihtiyacım vardı.

Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam olayım, bu ülkede ne kadar uzun süre kalırsam kalayım, onun yanında olmak istiyordum. O beni orada istemese bile.

"Lessie, gelip Star ve benimle bir oyun oynamak ister misin? O biraz huysuz. Onu neşelendirmemiz gerek."

Ona temkinli bir bakış attım. "Star her zaman huysuz değil midir?" Anlayabildiğim kadarıyla, Lodestar'ın genel durumu telaşlı, hesapçı ve ortalığın karışmasına hazırdı.

Bu kâbusu tetikleyen patlamayı herhangi bir şekilde bekleyen tek kişi oydu. Maverick ve o, yaralandığı sabah bu konuda tartışmışlardı.

Kulüp binasına gitmesinin nedeni oydu.

Dudağımı ısırdım, çünkü onu suçlama arzusu güçlüydü, ama onu savunmak için, ikimiz de kulüp binasından uzak durması için ona yalvarmıştık.

Dinlemeyen oydu.

"Öyle, ama her zamankinden daha kötü," diye homurdandı Kati iç çekerek ve ona kendi yatağı olarak kullanacağını söylediğim yatağa atlayıp zıplamaya başladı.

Başım hareketle birlikte sallanırken onu izledim ve coşkusu karşısında gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım.

Hiç bu kadar enerjik olmuş muydum? "Bir oyun onu neşelendirir."

"Hangi oyun?" Lodestar'ın da en az benim onu görmek istediğim kadar beni görmek isteyeceğinden emin olarak temkinli bir şekilde sordum.

"İpucu."

Kaşlarımı çattım. "O da ne?"

"Hiç oynamadın mı?" Kati ciyakladı, ama sonunda ellerini çırpacak kadar uzun süre zıplamayı bıraktı ve sonra en lanet şeyi yaptı... havada, yataktan aşağı takla attı.

"Oha!" Lily gözleri ekranda kocaman açılmış bir şekilde haykırdı.

Ağzım açık bir şekilde, "Kati, ne zamandan beri jimnastik yapıyorsun?" diye sormayı başardım.

Gözleri parıldadı. "Bu sadece Cyan'ın bana gösterdiği bir şeydi. Güzel, değil mi?"

Düzgün mü?

Bu her şeyi özetledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRT

OceanofPDF.com

MAVERICK

"O ÖLMEDİ."

Yanımdaki rahatsız hastane koltuklarından birine yayılmış olan Link'e ters ters baktım ve artık yaşlı olduğunu fark etmeye çalıştım.

Yani, eskimiş değil. Aynaya baktığımda ben de aynıyım. Onun kadar yaşlıyım. Yaralıyım da.

Benim sorunum neydi?

Kendimi yirmi yedi yaşındaymışım gibi hissediyordum. Kafamda, Afganistan'da Nic'in yanındaydım, A takımımız görevden göreve atılıyor, yangınları cehenneme dönüşmeden söndürüyordu.

Bunun yerine, bir şekilde kırkıma yaklaşıyordum, yürüyebilecek durumdayken son dört yılımı tekerlekli sandalyede geçirmiştım, Hayalet adında biriyle evlenmişim -ne tür bir isimdi ki bu?

Bu mümkün değildi.

O. Sadece. Mümkün değildi. Mümkün değildi.

"Sana yalan söylemeyeceğimizi biliyorsun," diye homurdandı Link, kollarını göğsünde kavuşturarak, gerçeği kabul etmeyi reddetmem karşısında yüz hatlarında huysuz bir gülümseme belirdi.

"Yapardın. Bana bir tür şaka yapıyorsun-"

Başını iki yana salladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Biz böyle bir konuda şaka yapmayız."

Asıl olay buydu.

Yapmayacaklarını biliyordum.

Ama yapacaklarını düşünmek istedim.

Link, Rex, Nyx, Storm ve Steel ile birlikte benim için ailem gibiydiler. Kan bağımız yoktu ama öyle de olabilirlerdi. Birbirimize her zaman pislik yapardık ama böylesini hiç görmemiştim.

Birinin gerçekten hayattayken ölmüş olmasıyla ilgili bir şey yok.

"Onun ölmüş olmasını kaldıramıyorum," dedim çiğ bir sesle, bu yatakta hastaymışım gibi yatmayı reddettiğim için çıplak olan ve havaya maruz kalan ayaklarıma bakarak.

Doktorlar testlerini bitirene kadar buradan çıkmama izin vermiyorlardı. Dr. Beau'nun gözlerindeki parıltıdan, beni lanet olası bir kobay olarak kullanmaya çalışacaklarını hissediyordum, ama geri çekilebilirlerdi.

"Bunu halletmen gerek Mav," diye mırıldandı Link usulca. "Özür dilerim. Keşke sana aksini, Wyoming'de mutlu bir evliliği ve iki nokta dört çocuğu olduğunu söyleyebilseydim, ama öyle değil kardeşim. Uzun zaman önce vefat etti."

Odanın diğer köşesinde duran Çelik, "Şu anda anlamsız olan çok şey var Mav," diye homurdandı.

"Rex nerede?" Bana yalan söylemeyeceğini bildiğim için sordum.

"Bear'la birlikte. Onun yanından ayrılmıyor ve eğer onun halini görseydin," diye yanıtladı Nyx acımasızca, "bunu anlardın."

İrkildim, çünkü Nyx kötü olduğunu söylediye, o zaman çok kötüydü, ayak parmaklarımı oynatmadan önce biraz daha ayaklarıma baktım.

Bu adamlara göre felçli olduğunu iddia ettiğim ayak parmakları.

"Gerçekten felçli miydim?"

Çelik gözlerini kırptırdı. "Evet. Öyleydin. Bir süre için. Rehabilitasyon gibi şeyleri bıraktın. Buraya gelmiyordun,

seni yola getirecek bir şey yapmayı reddetti. Her zaman inatçı bir pislik oldun. Bazı şeyleri açığa çıkarmak için beyninin kapanmasına ve yeniden başlamasına şaşırmadım."

Sesindeki kin beni ona ters ters bakmaya itti. "Bu benzetmenin işe yaradığını düşünüyorsan bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir."

O gözlerini devirdi ama Link şöyle dedi: "Hayalet'i hatırlamadığına inanamıyorum. Kafana tekrar vurursam uyanıp onu hatırlayacağını mı sanıyorsun? Kahretsin, geçen gün onu görmek beni öldürdü Mav. Onu yok ettin."

"Link," diye homurdandı Nyx. "Amaç onu daha da büyük bir bok yığını gibi hissettirmek değil."

Pencerenin yanında duran kasvetli gölge, bazı erkeklerin yürüyen, yaşayan bir kabus fikriydi. Ölüm getiriyordu ve bu hükümetin onayladığı türden de değildi. Benim gibi değildi.

Yılların ona iyi davranmadığını söyleyebilirim, çünkü gözlerinde cehennem vardı, ama herif her zamanki gibi yakışıklıydı. İşin en çılgınca yanı ise, bugün Yaşlı Kadın için bir fişeği olduğunu öğrenmiş olmamdı.

Hamile olan.

Bir şekilde, ki bunun nasıl mümkün olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, Nyx baba olacaktı.

Akıllara durgunluk vermekten bahsediyorum. Kahretsin, eğer bu zihnimi normal olarak yeniden başlatmadan önce bırakmaya zorlamak için yeterli değilse, o zaman hiçbir şey yapamazdı.

Kesinlikle Hayalet adında küçük bir fare değil.

Tamam, küçük fare tam olarak adil davranmıyordu. O çok güzeldi.

Aslında zayıf olmasına rağmen çok etkileyiciydi. Zayıf da.

Hiçbir zaman zor durumdaki genç kızlardan hoşlanan biri olmamıştım ama belki de beni ona çeken şey böyle biri olmamasıydı. Bütün gün benimle oturuyordu.

Benimle konuşmadığı ve benim de ona söyleyecek bir şeyim olmadığı için gitmesini istemeyi düşünmeme rağmen. Ama bu onu ziyarete gelmekten alıkoymadı. Gitmesinin tek nedeni kardeşlerimin ortaya çıkmasıydı ve Link, her ne hikmetse, gitmeden önce onu kucaklamıştı.

Karım olması gerekiyordu ama benimle konuşmadı bile. Bana sarılmaya bile çalışmadı.

Ona izin verdiğimden değil.

Ama bir eşin yapması gereken bu değil miydi?

Annemle o kadar çok telenovelas izlemiştim ki bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Tanrı aşkına, karım yatağımın dibinde hıçkırarak ağlıyor ve onu hatırlamam için yalvarıyor olmalıydı.

Onun yerine, az önce benzettiğim küçük fare gibiydi. İçeri giriyor, kitap okurken sessizce oturuyor, sonra tekrar dışarı çıkıyordu.

Otuz yedi yaşındaki Maverick'in evleneceği türden bir kadın mıydı bu gerçekten?

Evet, güzel bir kızdı ama soğukkanlı ve sessiz bir tip miydi?

Link, "Ona kendini bir bok yığını gibi hissettirmeye çalışmıyorum," diye karşı çıkarak beni konuşmaya geri dönmeye zorladı.

"Hayır mı? Bana öyle geliyor," diye karşı çıktı Çelik.

"O söz konusu olduğunda bana zarar veremezsiniz çünkü onu tanımıyorum."

Sözlerim sertti ama gerçektir. Bu adamlara bundan başka bir şey söylemek için hiçbir nedenim yoktu.

Verdikleri yanıt beni çok üzdü. Nyx bile yüzünü buruşturdu.

Sikeyim.

Bu adamların onu korumaya çalışmasına neden olan şey neydi?

Çok mu değişmişlerdi yoksa o kadar iyi bir eş miydi?

Boğazımı temizledim. "Nic nerede?"

"Sana zaten söyledik, o öldü, Maverick," diye mırıldandı Nyx, burnunun kenarını sıkarak.

"Yani, nereye gömüldü? Arlington'a mı?" Kelimeleri telaffuz edemeyecek kadar kalın hissederek sordum.

Ölmüş olamaz.

Olamaz.

"Evet, orada." Link iç çekti. "Bilmediğimize inanamıyorum-"

Ağzım gerildi. "Erkeklerden hoşlandığımı biliyordun."

Bana ters ters baktı. "Bu konuda şok olmadım, senin birliğindeki bir adama aşık olman ve bizim bir bok bilmememiz konusunda şok oldum."

Steel kollarını göğsünde kavuşturarak, "O zamanlar nasıl olduğunu hatırlıyorsun," diye yorum yaptı. "Tamamen soğukkanlı ve sessiz."

Bir şekilde karım olan kadını tanımlamak için kullandığım kelimeler karşısında gözlerim parlayarak gürlledim: "Bizim hakkımızda bir şey söylememem gerekiyordu. Ben onun astıydım. Birlikte olmamamız gerekiyordu."

Nyx bir kahkaha attı. "Her zamanki asi."

Dudaklarım seğirdi. "O benim."

"O sendin," dedi Steel usulca, Nyx'e onaylamayan bir bakış atarak. "Uzun zamandır asi değildin Mav."

Nyx pshawed. "Artık çılgınca hareketler yapmıyor olması, yapmadığı anlamına gelmez..." Sesi azaldı ve bunun nerede olduğumuzu ve duvarların kulakları olduğunu hatırlamasından kaynaklandığını biliyordum.

Yine de merakım uyanmıştı. "Kulüp için ne yapıyordum?"

Link boğazını temizledi. "Sen haznedardın."

Gülme sırası bendeydi. "Şimdi bunun saçmalık olduğunu anladım. Ben mi? Haznedar mı?"

Nyx omuz silkti. "Bu işte çok iyiydin."

Her birine kaşlarımı çatarak, "Bu gerçek olamaz," diye gürlledim.

"Öyle, dostum. Keşke olmasaydı," dedi Steel homurdanarak, kapı çalındığında biraz doğruldu ve kapıyı açtı. Açtığında içeriye Barry girdi.

Bu yüzden buradaydılar. Çünkü onlar aileydi.

Çünkü kötü haberler için burada kaldılar.

Barry odaya göz gezdirip, okuldayken bok gibi davrandığı çocuklara, onu anında sikip atacak belalı motorculara baktığında, ağzının açık kalmasına engel olamadım. "Her zaman senin bir pislik olduğunu düşünmüşümdür, Barry. Bunu biliyor muydun?"

Kendini beğenmiş herifin omuzları dikleşti ve onu tokatlamak istememe neden olan bir kendini beğenmişlikle dolu gülümsemesi biraz daha sarsıldı.

Eskiden, dışlananlar bizdik. Yani, hala öyleydik. Ama şimdi çok daha ölümcüldük.

Hafıza kaybına ve zihinsel olarak olduğumdan on yaş daha yaşlı olmama rağmen, kıcımlı yataktan kaldırmadan o piçi öldürmenin altı yolunu biliyordum.

Bu benim gülümsememe neden oldu ve Link kıkırdamaya başladığında gülümsemem daha da genişledi.

"Panoyu tutan adamı kızdırmak pek akıllıca olmaz Mav," dedi Nyx alaycı bir ifadeyle ama onun da kahkahalarla boğuştuğunu biliyordum.

Omuz silktim. "Sanırım Barry pantolon giyme zahmetine girmeden bacağını kırabileceğimi biliyor..."

İyi kalpli doktor bana ters ters baktı ama profesyonelliğini rahatsız edici bir gömlekmiş gibi üzerine çekti.

"Okula geri döndüğümüzde bize bok gibi davrandıkları onca yıldan sonra bize terbiyeli davranmak zor olmalı," diye belirttim. Söylemeliyim ki Barry, yıllar sana pek nazik davranmamış."

Barry Beau, ne lanet bir isim. Nasıl oldu da bize sataşan o oldu?

Yedek eli otomatik olarak saç çizgisinin gerilemeye başladığı yere giderken gözleri kocaman açıldı. Kardeşlerim etrafımda kıs kıs gülerken, Link'in benim için gizlice soktuğu boxer külotlar için minnettar bir şekilde bacaklarımı kaldırdım - taşaklarımın dışarıda olmasını isteyen sapık hemşireler- ve otururken kollarımla dizlerimin üstünü kapattım.

"Hadi o zaman, vur bana."

"Altmış dört yaşındaki birinin beynine sahipsin," Barry'nin verdiği yanıt pek de güzel değildi.

"Söylemiyor musun? Muhtemelen hâlâ senden daha akıllıdır," diye karşılık verdim, sözlerini umursamadan.

Eski düşmanım nefesinin altında homurdandı, sonra kapı açıldı ve içeri birkaç meslektaşı girdi ve anında sesi değişti, daha yumuşak, daha nazik oldu.

Kimi kandırmaya çalıştığından emin değildi. Hâlâ doktor önlüğü giymiş bir hiyardı.

Tau birikintileri ve beyin travması gibi kelimeler etrafımda uçuşurken, hepsini işledim. Hallettim.

Ne yapmam gerekiyordu?

Korktuğumdan değil. Hayatımın yarısını ölümü bekleyerek geçirmiştım, nasıl yaşadığımdan dolayı olması gerekenden çok daha erken öleceğimi biliyordum. Elbette bu daha yavaş bir ölümdü ama bunu görecektim kadar hayatta kalacağımı tahmin ediyordum.

Nic'i geride bırakmıştım. İki yıl kadar.

Kahretsin, nasıl oldu da 35 yaşında öldü? On yıl onsuz nasıl hayatta kalabildim?

İçimde şiddetli bir çalkantı vardı ve kederim, doktorların pirzolanın üzerine BS'nin bir tarafı gibi servis ettikleri haberlerden bin kat daha güçlüydü.

Kardeşlerimin yüzleri açık ve netti: Değişmiş olabilirdim, onlara yalan söylemiş olabilirdim, bir şekilde kulübün saymanı olmuş olabilirdim ama ben iyi bir adamdım.

Beni sevdiler.

Onlardan bir sürü şey saklamış olsam da bir şeyleri doğru yaptığımı tahmin ediyordum.

Doktorlar prognozları, tedavileri ve hasarın boyutunu yavaşlatmaya çalışmak için yapacakları şeyleri tartışarak dışarı çıktıklarında söyleyecek tek bir şeyim vardı.

"Buradan çıkmam gerek."

Bana bok atmalarını, hastanede kalmamı, tedavi görmemi, iyileşmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmamı söylemelerini bekledim.

Ama bu durumun güzelliğinin de bu olduğunu düşündüm. İyileşmeyecektim.

Bu bendim.

Belki hafızam geri gelirdi. Belki de dönmezdim.

Belki ellime geldiğimde gerçekten aklımı yitirecektim, belki de o zamana kadar ölmüş olacaktım.

Kim bilebilirdi ki?

Kim bilebilirdi ki zaten? Bu odadaki herkes de saatli bir bomba değildi, değil mi?

İnsan olmanın anlamı buydu.

Yaşadık. Öldük. Umarım, yaşarken dünyaya iyi bir şeyler getirmişizdir.

Bu açıklamam üzerine Nyx sadece iç çekti. "Arlington'a gidiyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. "Öyleyiz."

"Dört yıldır bisiklete binmiyorsun, kardeşim," dedi Link huysuzca.

"Arlington dört saatlik bir yolculuktan fazla değil, Link. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Sürersen sürebilirsin sürtük," diye homurdandı Çelik. "Kafandan neler geçtiğini kim bilir. Beni kandıramazsın. Migrenle savaştığını görebiliyorum."

Onun içgörüsü karşısında kaşlarım kalktı. Elbette migrenim vardı, uyandığımdan beri migrenim vardı. Asker olmanın anlamı buydu. Kalkarsın, işine bakarsın. Başın ağrıyor diye savaş durmazdı.

Link, Nyx'in lobiyi geri getirmesini beklerken, "Hawk'ın onu aşağı indirmesini sağlayabiliriz," diye önerdi.

"Bence ata binmeli. Örümcek ağlarını temizler," diye karşılık verdi.

Gururumu incitmiş olsa da, bu boktan hastane önlüğünün altına boxer külot giymeye başlama hakkını daha yeni kazanmıştım. Yürümeyi öğrenmeden koşmamam gerektiğini düşündüm. "Sürerim orospu. Kim sikimi hissetmeye hazır?

Geri mi?"

Link homurdandı. "Ne kadar lanet bir sapık olduğunu unutmuşum Mav."

Sırıttım. "Elbette, çünkü seninle son görüştüğümden beri değiştin?"

Başını sallaması her şeyi anlatıyordu ama sözleri beni duraksattı. "Böyle şeyler söylediğinde çok garip oluyorsun."

Omuz silktim. "Aklımda Afganistan'dan yeni geldiğim var. Siz piçleri sekiz aydır görmedim. Ve bu yaşlı amcıklar olmadığınızda da emindim."

"Yaşlı ama yine de güzel," diye karşı çıktı Link, ama benimle dalga geçerken bile yüzüne kazınmış endişeyi gördüm.

Yataktan tırmanarak kalktım ve gerindim, bana baktıklarının ve bunu görmezden geldiklerinin farkındaydım. İlk gün işemeye gittiğimden beri bunu yapıyorlardı ve Nyx ayağa kalktıktan birkaç saniye sonra, sanki yürümeye başlayan bir çocuk gibi düşecekmişim gibi beni bir sandalyeye itmişti.

Bir şekilde bacaklarımı tekrar kullanmayı başarmıştım, bir şekilde yürüyebilecek kadar kas gücü kazanmayı başarmıştım ve nasıl olduysa tüm bunları onların lanet olası bilgisi olmadan yapmayı başarmıştım.

Belki ben de radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmıştım.

Hayatım şu anda bu şekilde akıyor gibi görünüyordu.

Dodge'dan çıkmak umduğum kadar kolay olmadı, özellikle de Barry güvenliğini beni gözaltına almasını sağlamaya çalıştığında, ama neydim ben? Lanet bir pısırik mı? İçlerinden birinin boğazını yumruklamaya gittim.

onunla birleşti. Sanki ona vurmuşum gibi çığlık atarken gözleri kocaman açılmıştı ama bu hareket istediğim tepkiyi tetikledi - Barry arkamdan ilgilenmediğim şeyler hakkında ciyak ciyak bağırırken ikisi de geri çekildi ve beni rahat bıraktı.

Asla da olmayacak.

Bu gezegende ne kadar zamanım kaldıysa, onu lanet bir hastane koğuşunda geirmeyecektim. Yapmam gereken şeyleri yaparak geçecekti.

Yaşamak.

Daha dn kıyafetlerle, hatta dn domuzların üzerinde, çünkü kulübün yarısını az önce ayrıldığım hastanenin içine hapseden patlama araçlarımızın çoğunu yok etmişti, Link'in arkasına atladım.

Bu ikimiz için de garipti, çünkü bisikletlerimizi srtklerimizle paylaşıyorduk, başka kimseyle değil. Ve Link için bunun daha garip olması gerektiğini biliyordum çünkü artık benim kesinlikle olmadığım bir Yaşlı Kadın vardı.

Dört saat boyunca, ürkütücü şeyler yapmaya çalışmadan ona yakın durdum. Ona belinden sarılmam mümkün değildi, bu yüzden yolu en az onun kadar izledim, virajlarda hareket ettiğimden ve dar noktalarda manevra yaparken alçakta ve yakın durduğumdan emin oldum.

Dört saat boyunca, güneşin sıcağı ve yüzüme vuran rzgrın uğultusu altında giderek kötüleşen migrenimle uğraştım. Cildim de ağrımaya başlamıştı ve gerçek kafatasım dn alınmış bir kaskın ağırlığı altında zonkluyormuş gibi hissediyordum.

Yola çıkmadan önce Steel'in bana itelediği kulak tıkaçlarının içinden geçen yüzlerce korna sesi, motorların gümbürtüsü, lanet olası düz boruların tıkırtısı, her şey beynime batıyor ve sanki harmanlanıyormuş gibi onu sarsıyor gibiydi, ama bununla baş ıktım.

Başka hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyordum, ister iyileşme sürecim olsun, isterse MC'nin olaydan sonra ihtiyaç duyduğu yardım olsun.

Nic'in artık burada olmadığını kendi gözlerimle görmeseydim, bölgemize yapılan bu iğrenç saldırıyı kabullenemezdim.

O ranzada yattığımız, migrenini uyuyarak atlatmaya çalışırken aynı yatağı paylaştığımız gün dün gibi aklımdaydı. İşler nasıl değişmişti? Ben şimdi nasıl o kişiydim? Migren ve kabuslarla uğraşan, tedavisi mümkün olmayan kısaltmalar ve hastalıklarla teşhis edilen kişi.

TSSB neredeyse tüm askerler için hayatın bir parçasıydı ve tıpkı A Takımındaki birçok asker gibi bende de olduğunu biliyordum.

Ken çoğu zaman o kadar gergindi ki, kendi aletini vurmadan işeyebilmesi bile mucizeydi. Bir de Wamba vardı; kurallara, emirlerin ince çizgisine o kadar sıkı sıkıya bağlıydı ki, anal-retentive bir dereceye kadar. Bir albaydan izin almadan geceleri uyuyabilmesi aklımı başımdan alıyordu.

On yıl, dostum, lanet olası on yıl. Gitti. Hiçbir iz bırakmadan.

O yolculukta bunu düşünecek zamanım oldu. Sessizliğim olmasa da, benim için iki eyaletten geçen ve aslında bir hac yolculuğu olan bu yolculukta bana yardımcı olan kardeşlerimle iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu.

Sevdiğim tek insana bir hac yolculuğu.

Aşk-aşk gibi değil. Anneme hayrandım ve kardeşlerimin hepsi kalbimde en önemli yeri kaplıyordu. Ama Nic? O benim Romeo'm gibiydi.

Ölmüş olamaz.

Olamazdı işte. Ama

ölmüştü.

Yolda geçen bu dört saat, mezarlık kapanmadan hemen önce mezarlığa girmeyi başarmamızla sonuçlandı. Nic'in tam olarak nereye gömüldüğünü nasıl bildiklerine dair hiçbir fikrim yoktu ama biliyorlardı. Bu da bana bunu beklediklerini söyledi. Ziyaret etmek isteyeceğimi tahmin etmişlerdi ve bu olasılığa karşı hazırlıklıydılar.

60. Bölüm çoğu askerin bildiği bir işaretti. En azından benim neslimden. Hepimizin orada gömülü bir yakını vardı; Irak ve Afganistan'daki savaşlarda ölen, birlikte görev yaptığımız birileri.

Nic için burada olacağımı hiç düşünmemiştim.

Girişten o bölgeye kadar yürümek çok zordu. Yürüyebilsem bile, bunu tek başıma ve yardım almadan yapabilecek kadar güçlü olsam bile, buna alışık olmadığımın kanıtıydı. Biraz güç, biraz da dayanıklılık kazanmam ve kendimi her şeye hazır hale getirmem gerekiyordu çünkü benim için savaş bitmiş olsa da MC'nin kendi sahamızda savaşın sancılarını çektiğini biliyordum.

Yine de, ölen kardeşlerimin yanından geçerken, mezarlarını ziyaret ederken kaybettiklerinin yasını tutan sevdiklerinin gözyaşlarına tanık olurken, onlarla sanki hayattaymışlar gibi konuşurken, anneler ve babalar tertemiz çimenlere yırtık pırtıkmış gibi bakarken, çocuklar ağlamamaya çalışırken, işlenmesi imkansız olanı işlemeye çalışırken ciddi ve acı bir şekilde dururken bu düşünceler bir kenara itildi.

Tüm bunlar olurken, beyaz mermere kazınmış görmek istemediğim bir isimle karşılaşma ihtimalini kabullenmeye çalıştım. Eğer ben yetişkin bir adam olarak bununla başa çıkamıyorsam, annelerinin ve babalarının mezarlarını ziyaret eden o çocuklar nasıl başa çıkabilirdi ki?

Kardeşlerimin eminliği bende tereddüt etme isteği uyandırdı. Kaçmak. Bulunduğumuz yolun dört sıra ötesinde, on iki sıra boyunca ilerlemeyi biliyorlardı ve ben de onları takip ettim. İstesem bile beni yanlış yönlendirmeyeceklerini biliyordum.

DOMINIC J ELLIS

MSG

ABD

ORDUSU 8

Eylül 1975

17 Mayıs 2010

Mor Kalp Sürekli Özgürlük Operasyonu

Beni mızraklayan acı, başımdaki ıstıraptan daha kötüydü.

Bir saniyeliğine nefes alamadım.

Bir saniyeliğine düşünemedim.

Bir an için hareket edemedim.

Ve sonra, üçü birden oldu. Nefes nefese kaldığımda dizlerimin bağı çözüldü ve yüzüstü toprağa düştüm.

Alnımı sevdiğim adamın üzerini örten çimenlere dayayıp ağladım.

Onun

için.

Benim

için.

Kaybettiğim geçmişim, beni paramparça eden bugünüm ve asla birlikte olamayacağımız geleceğimiz için.

Tüm bunlar olurken kardeşlerim etrafımda sessiz bir nöbetçi gibi durdular. Beni korudular. Hatırlayamadığım bir gerçeğe yüzleşirken sevdiğim adamı koruyorlardı.

Gerçek olmasını istemediğim bir gerçek.

Ama kabul etmem gereken bir şeydi çünkü gördüklerimi inkâr edemezdim.

Nic ölmüştü.

Biz de öyleydik.

BEŞ

OceanofPDF.com

HAYALET

Birkaç gece havuz evinde yalnız kaldıktan sonra, Maverick'in benimle kalmaya gelmesi rahatlatıcı oldu.

Burası büyüktü, alışık olduğumdan daha büyüktü ve ne yapacağımı, nerede olacağımı, nasıl davranacağımı bilmeden etrafta dolanıp duruyordum.

Lily burası benim evimmiş gibi davranmamı söyledi. Ama değildi.

Belki acınası bir durumdu ama Maverick öyle olmaya başlamıştı.

O benim sağlam dayanağımdı ve bana döndüğü gün, kapıdan içeri girdiği gün beni görmezden gelmesi işleri benim için bin kat daha kötü hale getirdi. Kısa koridorda Link'in işaret ettiği odaya doğru hızla ilerleyişini izlerken dudağımı ısırdım. Bana arkasını dönüp bakmadan oraya yöneldi ve beni onun yürüyüşü karşısında nefessiz bıraktı. sürpriz oldu, ama aynı zamanda yüzünün durumuna da şaşırdı.

Harap olmuştu.

Ağlıyordu.

Alt dudağımdaki baskı, et parçasının dişlerimin gücüne nasıl boyun eğmediğini merak etmeme neden oldu ama Link'in bana taktığı hayaletmişim gibi uzaklaşırken ona döndüm ve "Neden ağlıyordu?" diye sordum.

"Nic'in Arlington'daki mezarını ziyarete gittik."

Şaşırdım. "Bu yakınlarda mı?"

Omuz silkti. "Virginia'da dört saat kadar uzakta."

Dudaklarım aralandı. "Dört saat mi? Bu çok uzun bir mesafe!"

Bu kadar erken mi seyahate çıkmalıydı-"

Link bana doğru bir adım attı ve kardeşlerin yaptığı gibi bana dokunmak için bir hamle yaptı, sonra dokunmaması gerektiğini hatırlayınca dondu kaldı.

Sabırsızca iç çekerek, "Link?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Gerçek şu ki Ghost, Maverick'i oradan uzak tutmamızın hiçbir yolu yoktu. Arazinin nasıl olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu."

"Yıkılmış durumda," diye fısıldadım, geri dönüp artık kapalı olan kapıya baktım.

"İlk kez Nic'e karşı bir şeyler hissetmesine gerçekten izin verdiyse hiç şaşırmam," diye itiraf etti acımasızca. "Onu daha önce hiç duymamıştık. Bize ondan hiç bahsetmemiştii. Ne kadar acı çektiğini düşünürsek, bu size sağlıklı geliyor mu?"

"Lodestar biliyor olmalı-"

"Onun ne bildiğini Tanrı bilir," diye mırıldandı huysuzca. "O kendi başına bir kanun." Karşı çıkamayacağım için, o iç çekene kadar sessiz kaldım. "Her şey yoluna girecek, Ghost. Her şey çok taze olduğu için şimdi öyle görünmeyebilir ama ona neler olduğunu bilmemiz gerekiyordu."

"Şu anda gerçekten daha önce bildiğimizden daha fazlasını mı biliyoruz?" Bunun Link'in kendisine mi yoksa bana mı söylediği bir yalan olduğundan emin olamayarak karşı çıktım.

Omzunu silkti. "Bilmiyorum ama bildiğim tek şey ona biraz zaman vermen gerektiği. Biraz boşluk. Biraz sempati. Ona göre, rasyonel olarak, artık yirmili yaşlarda olmadığımızı biliyor ama Afganistan'dan yeni geldi, Ghost. Onu zorlamak hiçbir işe yaramaz."

Cevap verme zahmetine girmedim çünkü eğer beni zorlayacak biri olarak gördüyse yanılıyordu. Satılmadan önce bu benim doğamda yoktu, şimdi neden olsun ki?

Benden çok kendi kendine konuştuğu, kardeşi gibi olan arkadaşını zorlamamasını söylediği hissine kapılarak gitmesine izin verdim ve büyük eve geri dönerken onu izledim.

Şık tasarımlı bahçelerin ve büyük havuzun ortasında Link kot pantolonu, deri kesimi ve botlarıyla göze batıyordu. Buraya hiç uymuyordu. Lily gibi değil. Maverick ve ben de uyum sağlayamadık. Belki Star ve Kati bile. Tiffany uyuyordu, onu dün annesini ziyarete geldiğinde görmüştüm, o da böyle bir lüksün içinde rahat görünüyordu.

Belli ki Lily onun bu ortama uyup uymadığını umursamıyordu, çünkü sanki birbirlerinin radarındaymışlar gibi ona doğru koşuyor, onu kucağına alıp kollarına atana kadar durmuyordu.

Bu manzara kalbimi sızlattı, çünkü hem Lily'den hem de Link'ten hoşlanıyordum - bunun beni bulduğum zindandan çıkaran kişinin Link olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu -Ve mutlu olmalarını istedim.

Tatána ile benim aramdaki farkın bu olduğunu düşündüm. Amara değil, o biraz fazla içe odaklanmıştı.

-Bencilce değil, sadece içe dönük yapısı onu farklı ve tanınması zor biri yapıyordu. Ama ben, başkalarının mutlu olmasını istedim. Ellerinden alınmadan önce, bulabildikleri her yerde kendi memnuniyet dilimlerini yakalamalarını istedim. Hayatın her zaman iyi şeyleri alıp götürdüğünü öğrenmiştim.

Tatána insanlara sevinçlerini çok görmüştü ve bu yüzden MC'yi satmış olabileceğini kabullenmek giderek kolaylaşıyordu.

Bu benim hatam değildi, ne onun ne de Amara'nın davranışlarından sorumlu değildim ama garip bir şekilde kendimi öyle hissediyordum. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamakla yükümlü hissediyordum, bu da can sıkıcıydı çünkü hiçbir zaman cevap alabileceğimi düşünmüyordum.

Bacakları Link'in kalçalarına dolanmış, Link'in kolları da onu destekleyerek eve doğru çekildiklerinde Link'in Lily'nin söylediklerine gülmesini izlerken alt dudağımı kopardım.

Bir birim.

Bir şekilde farklıydılar.

Her zaman yakındılar, her zaman şefkatliydiler ama nişanlandıklarından beri bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Samimiyet... Bir pırlanta yüzük bir şeyleri gerçekten bu kadar değiştirebilir miydi?

Bunu düşünürken, tek istediğim odasına gidip onunla oturmak, ona sokulmak ve benim onu rahatlattığım kadar onun da beni rahatlatmasıyken, burada düşünceli bir Mav'la kalmaya dayanamayacağım gerçeğini de düşündüm.

Hiçbir zaman bir erkekle aynı yatakta yatıp sadece hayallerden, dileklerden, geleceğe dair umutlardan ve dualardan bahsedebilmeyi hayal eden biri olmamıştım. Her zaman büyükannemin verdiği ev işleri ve okul ödevleriyle meşgul bir çocuk olmuştum.

Aptalca şeyler düşünmek için zaman yoktu. Sadece yapmak için zaman vardı.

Hiç şikâyet etmemiştim çünkü ben böyle yetiştirilmiştim ama tanıdığım Mav'ı kaybedeli bir hafta bile olmamıştı ama onu çok özlemiştim.

Yapacak hiçbir şeyim, çalışacak hiçbir yerim ve boş vaktim olmadığı için Kati'nin yanına gidip oturmaya karar verdim. Bana eşlik etmekten hoşlanıyordu, hatta sürekli etrafımda dolanmak istiyor gibiydi ve ben de Star'la konuşmak istiyordum.

Nic hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ettim, paylaşmaktan çekinmeyeceği bir şey, çünkü bana Nic ve Maverick hakkında bir çift olarak daha fazla şey anlatabilirse, bunları benimle paylaşması onun duygularını incitmezdi, çünkü ona nasıl daha fazla yardım edebileceğimi anlamak için dürtmem gereken bir yara olmazdı.

Ona yardım etmenin bir yolu olmadığını düşünmeyi kesinlikle reddettim.

Olmak zorundaydı.

Onunla yaşadıklarımın öylece vazgeçemezdim, her ne kadar büyük ölçekte çok az şey olsa da.

Birlikte uyumaktan başka bir şey yapmış değildik. Birkaç kez öpüşmüştük, dudaklarımı okşamış, ağzını şakağıma ya da saçıma hafifçe değdirmiş, hatta birkaç kez daha derin okşamış ve Giulia'nın kuru sevişme dediğini bildiğim şeyi yapmıştık. Uyurken elleri bana yapışmıştı. Karanlıkta sırlarımızı paylaşmıştık... ama seks yapmamıştık.

Bu yüzden mi beni unutmuştu?

Bunu düşünmemek zordu. Acaba unutulmaz olmak için bacaklarımı açmalı mıydım diye düşünmek zordu...

Benimle ilgili akılda kalan tek şeyin amım olduğu defalarca söylenmemiş miydi?

Bu düşünce canımı yaktı ve Link'in ana eve gittiği yoldan giderken Maverick'i kederiyle baş başa bırakarak havuz evinden çıktım.

Hareket ettiğimde, üst balkondaki pencerede duran birini gördüm. Tiffany'nin annesini tanıyınca elimi kaldırmaya zahmet etmedim çünkü dün akşamki yemekte onun için bir hiç olduğumu çoktan anlamıştım.

MC'nin akraba olduğu herkes bir hiçti.

Bu yüzden odasında kalıyordu, tıpkı Bayan Haversham gibi.

En sevdiğim filmlerden birindeki karakterlerden birinin tuhaf düşüncesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu çünkü şık ve hala modaya uygun kadının bu karşılaştırmadan hoşlanacağından şüpheliydim - odasından neredeyse hiç çıkmamış olsa bile.

Kendimi kötü hissettim ama bu, lavantanın bir yaprağını başından koparmamı ve burnuma götürmeden önce parmaklarımla arasında ezmemi engellemedi. Tatlı çiçek kokusu

hafıza pingingi, çünkü onu en son kokladığımda eve dönmüştüm.

Bir kıta uzakta olsam da bu koku değişmedi.

Ben de öyle olmayı diledim. O zamanki gibi olmayı diledim ama şimdi Hayalet'tim. Alessa değil. Hayalet. Birden fazla şekilde.

Küçük tomurcuğu boğazımdaki nabız noktalarım sürterek parmaklarımın arasında ufalanmasına izin verdikten sonra hasarlı çiçeği toprakla bütünleşmesi için toprağa bıraktım ve Lily'nin salon dediğini duyduğum en sevdiğim odadan geçerek eve girdim.

İngilizce tuhaf bir dildi. Bir salon, kadınların saçlarını kestirdiği bir yer olabileceği gibi, aynı zamanda bir oturma odası da olabilirdi. Aradaki bağlantıdan emin değildim ama daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığımdan emindim. Tabii ki buraya harika bir oda dediklerini de duymuştum ama neden olduğundan emin değildim. "Havalı" değildi. Sadece büyüktü.

Tepede, ışıklandırıldığında bir filme aitmiş gibi görünen bir avize vardı. Yüzlerce cam biblo havada asılı duruyor, ağaçtan koparılmaya hazır sulu elmalar gibi görünüyordu. Bu odaya ne zaman adım atsam, bakışlarım her zaman yukarıya, kendine has bir büyüğü olan enstalasyonun güzelliğine doğru kayıyordu çünkü hiç de öyle olmadığını bilmeme rağmen çok dokunsal görünüyordu.

Evin geri kalanı, para çıgıllıkları atsa da biraz gösterişliydi. Pahalı mobilyalar, dergiler dışında hiç görmediğim bir şekilde lüks kumaşlar, sanat eserleri ve antikalar, mütevazı başlangıçlarımı keskin bir şekilde aydınlatan bir rahatlıkla omuzlarını ovuşturdu.

Yoksul olduğumuzu her zaman biliyordum ama burası bana annemin kaderini hatırlatan yoksulluk seviyemizi fark ettirdi - o da kendini evliliğe satmıştı.

Annem, annesinin sağlık masraflarını karşılamak için tanımadığı bir adamla evlenmek üzere Amerika'ya kaçmıştı.

Beni destekleyin... Genç ve güzeldi, kaygısız ve neşeliydi, her ne kadar yerel halk bekâr bir anne olduğu için onun bir sürtük olduğunu düşünmüş olsa da.

Onu, geceleri bana ninni söyleyen, çiftlikte çalışmaktan ve yerel bir fabrikadaki vardiyalarından kaynaklanan yorgunluktan gözlerinin altında gölgeler oluşan bir kadından daha fazlası olarak tanıma fırsatı bulamadan kaybetmiş olmak beni kahrediyordu. Güçlü ve kendini işine adanmış biriydi, yorgunluğuna rağmen her zaman gülümseyecek kadar ailesini severdi...

Kati'nin de onun hakkında bunları bilmemesinden nefret ediyordum. Eğer ben kendimi eksik hissediyorsam, o nasıl hissetmeliydi? Ona hatırlatan ben olmalıydım ama ne zaman bunu yapsam, annemle onu yetiştiren kişinin farklı olduğu ortaya çıkıyor ve bu da kız kardeşimi her zaman üzüyordu. Öyle ki ondan neredeyse hiç bahsetmez olmuştuk.

Annem mutfakta yalınayak dans ederdi ama Kati'nin versiyonu kulağa -çılıgınca gelse de- kırılğan geliyordu. Narin. Her zaman mükemmel makyaj yapar ve süslü kıyafetler giyerdi.

Kocası ona ne yapmıştı da bu hale gelmişti?

Asla bilemem, değil mi?

Şimdi anılar ve pişmanlıklarla huzursuz, hem Kati hem de kendim için kederle sızlayan kalbimle odadan çıkıp koridora daldım. Kati'nin sesini takip ederek cilalı mermer koridordan mutfağa doğru ilerlerken kızların kıkırdamaları beni gülümsetti.

Özellikle de Kati'nin ne kadar çok şey biriktirme eğiliminde olduğunu bildiğim için uyuyordu.

Onu mutfak masasında oturmuş, havuç, salatalık ve humusa benzeyen bir şeyler yerken buldum, Star ise okuduğu bir şeye gözlerini dikmişti.

"Kötü haber mi?" Selamlamak için sordum.

Yıldız bana bir bakış atıp omuz silkti, Kati ise ciyaklayarak sandalyesinden fırladı ve bana sarılmak için kendini bana doğru attı.

Yaşadıklarımın sonra bana bu kadar rahatça dokunulmasına şaşırdığımı söyleyemem ama bu eskisinden daha yakın olduğumuzun bir işaretiydi ve asla pişman olmayacağım bir şeydi.

Hiç.

Onu sıkıca kucaklarken koyu sarı saçlarına bir öpücük kondurdum ve ona tutunarak geri çekilirken, "Yaramazlık mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, hayır. Star'ın telefonundan Kyrian'la konuşuyorum. Babasının daha iyi olduğunu söylüyor."

Ah, Kyrian. Onun aşkı.

Bana, son birkaç süt dışından birinin -ya da bana öyle söylemişti- geçen hafta düştüğü bir boşlukla birlikte gelen bir gülümseme attı.

Patlamadan önce.

Her şey değişmeden önce.

Tekrar.

Neden her şey değişip duruyordu?

Onu yanıma yatırıp Star'a odaklandım. "Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim, sadece acı çekiyorum," diye mırıldandı ve kaşlarımı çattım.

"Hastaneden çıkman gerekiyor mu?"

Gözleri Kati'ye kaydı ve homurdanarak bunu inkâr etse de buraya kız kardeşim için geldiğini biliyordum. "Lily zaten bu konuda bana dırdır ediyor," diye homurdandı, sesi sertti. "Ben iyiyim. Daha kötülerini de atlattım ve daha kötülerini de atlatacağım."

Onun sözleriyle içimi bir gerginlik kapladı. "Daha kötülerini yaşamış olman bu durumun kötü olmadığı anlamına gelmez. Her şeyi geçmişle ölçmemelisin. Eğer alırsan, nerede biter? Migrenim var," diye alay ettim, "ama asetaminofen almayacağım çünkü neredeyse bacağımı kaybederken buna ihtiyacım yoktu-"

Kaşlarını çatması söyleyeceklerimi takdir etmediğini gösteriyordu ama gözlerinin derinliklerinde bir şeylerin parıldadığını gördüm

Şaşırtıcı bir şekilde, ona karşı çıkmamı beklemediği için bunu saygı olarak algıladım.

Nedenini bilmiyordum ama bu beni biraz sinirlendirdi.

Lodestar bir askerdi. Yaptığı her şeyde bu vardı. Davranışlarında, kendini nasıl tuttuğunda, hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi dünyaya bakma biçiminde.

Karşılaştırıldığında, ben bir hiçtim. Hiç kimse. Bir savaşçı ya da dünyaya kafa tutan biri değildim. Ben bir kurbandım. Yaptığım tek şey hayatta kalmaktı ve o zaman bile pek bir şey yapmamıştım.

İçinde tutulduğumuz kafesten kaçan Amara olmuştu. Orada öylece yatmıştım, öleceğimi biliyordum, su ihtiyacından delireceğimi düşünsem de tutunmaya çalışıyordum.

Kurtulmayı başarmış ve her geçen gün daha da zayıflayarak birilerinin, herhangi birinin bizi duyabilmesi için ses çıkarmaya çalışmıştı. Kendi ayakları üzerinde bile duramayacak kadar güçsüzken bunun nfile olduğunu düşünmüştüm ama MC, gıcırdayan zırhlı şövalyeler gibi içeri daldı ve günü kurtardı.

Tüm bunlar benim etrafımda oldu. Benim başıma. Kendime yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştım.

Bu yüzden bu kadının, bu savaşçının bana hak etmediğim halde fısıltıyla bile olsa saygıyla bakması canımı acıttı. İyi anlamda.

Kati Star'a doğru ilerledi ve bir kolunu onun omuzlarına attı. "Hayalet haklı, Star," diye mırıldandı ve Star'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Doktorun seni eve gönderdiği hapları getireyim mi?"

Küçük kız kardeşimin bu 'hapları' bilmesinden mutlu olup olmadığımdan tam olarak emin değildim, ama Star'a eroin reçetesi verilmezdi, değil mi?

Yine de ilişkilerinin iç yüzü ilginçti. Star, kimsenin ideallerine göre bir anne değildi. Kati, bir aydır taranmamış gibi görünen dağınık saçlarıyla kulüp binasında dolaşırdı ve genellikle yüzünde kir olurdu,

ve neyse ki gerçekten kokmak için çok küçüktü, ama birkaç gün sonra ıslak köpek kokusu alıyordu, bu da bana Star'ın onu duş almaya zorlamadığını söylüyordu.

Ama Kati'yi hiç unutmadı.

Bir şekilde, asla unutmadı.

Onu Kati'ye sarılırken ya da Kati onu yanağından öperken görmediğim tek bir gün bile olmadı. Star'ın ona sandviç yapmadığı ya da sebze olduğunu düşündüğüm 'yeşil şeyler' almasını söylemediği bir gün bile olmadı - tıpkı bugün sebzeleri ve humusunda olduğu gibi. Alışılmışın dışında bir anne olabilirdi ama benden daha iyiydi.

Kan bağımız vardı ama bir şekilde Kati üzerinde hiçbir hakkım yokmuş gibi hissediyordum ve ilişkileri alışılmadık olsa da işe yaradığı için rahatlamıştım.

Üzerimdeki baskıyı aldı.

Bu da tabii ki beni hem suçlu hem de rahatlamış hissettirdi.

Kısır döngüden bahsediyoruz.

"Hadi git o zaman," diye mırıldandı Star, kıkırdayan ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sekerek uzaklaşan kızının kaprislerine boyun eğerek. Ayaklarının mermere vuruşunu duydum ve bir gün kayacağını ya da düşeceğini ve evin içinde koşmamasını söylemem gerektiğini biliyordum, ama belki Star da bunu biliyordu, çünkü bakışları Kati'nin az önce çıktığı kapıdan ayrılmadı, yine de ikimiz de bir şey söylemedik, ta ki...

"Öğrenmek zorunda."

Star'ın mırıltısı beni omuz silktirdi.

"Biliyorum." "Hiçbir şey söylemedin."

"Benim yerim değil." Benim yanımda temkinli davrandığını, muhtemelen Katina'yı ondan almaya çalışacağımı düşündüğünü biliyordum. Star'ın haklarını savunmak dışında bu korkuyu azaltmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Sen onun kız kardeşisin," diye sertçe karşılık verdi.

"Sen onun annesisin." Tekrar omuz silktim. "Etrafta deli gibi koştursa bile, o iyi bir kız."

Yıldız'ın çenesi yukarı kalktı. "Onun çılgınca koşmasını seviyorum. Ben hiç yapamadım. Şarkı söyleyerek etrafta zıplamasını izlemek güzel. Yani, ne hakkında feryat ettiğini hiç anlamıyorum ama mutlu görünüyor."

Yemek masasında onun karşısındaki koltuğa oturdum, garip bir şekilde tünemişti, dudaklarını sıkıca büzüştürmesinden, gözlerinin etrafındaki gerginlikten ve vücudunda normalde olmayan gerginlikten ciddi bir acı içindeymiş gibi görünüyordu. Hem Maverick hem de Star omuzlarını ve omurgalarını dik tutan kemikler yerine metal teller varmış gibi davranıyorlardı ama şimdi görmeye alışık olmadığım bir kırılma vardı.

Düşündüm de, Mav eve girdiğinde onda da aynı sertlik vardı.

Acı çekiyor muydu?

Kafa travması ve elbette acı verici olması gereken beyin sarsıntısı dışında başka bir sorunu olduğunu düşünmüyordum. Bu baş ağrısının o kadar kötü olduğu anlamına mı geliyordu?

Umarım değildir.

"Ben de görmek isterim. Benim de hiç olmadı. Çalışan bir çiftlikte yaşıyorduk ve her zaman yapılacak işler vardı. Onun özgür olduğunu görmek güzel. Çok hızlı büyüzoruz. Çok hızlı. Onun genç kalmasına sevindim."

Yıldız bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Bir çiftlikte mi çalıştın?" Başımı salladım. "Bir süt çiftliğinde. Eğlenceli değildi."

"Bizim de bir çiftliğimiz vardı ama süt ürünleri için değil. Kesim için." Yüzünü buruşturdu. "Babam tam bir avcı olduğu için ölümle ve bir şeyleri öldürmekle aramın bu kadar iyi olmasına şaşmamalı."

Kelimeleri ağzından çıkardığı anda, onları tekrar içine çekmek istediği hissine kapıldım. Yine de utanmasına ya da endişelenmesine izin vermedim. Bir şeyleri öldürmekte iyiydi - bu da Kati'yi güvende tutmakta iyi olacağı anlamına geliyordu, ki bu benim için önemliydi. Ukrayna'ya geri gönderildiğinde Kati'nin onu koruyacak birine ihtiyacı olacaktı.

Ben de dedim ki, "Onunla aran iyi. Bunu görmek beni mutlu ediyor."

Koridorda bir uğultu başladı. Sesi buzağı doğuran bir anne inek gibi gelebilirdi ama Kati anlamadığım bir dilde bir şeyler söylüyordu.

Lodestar bana acıyarak mırıldandı, "Bu K-Pop. Bildiğim kadarıyla boğa kesmek hakkında da şarkı söylüyor olabilir."

Dudaklarım seğirdi. "Konu bu olsaydı bunun bir pop şarkısı olacağından emin değilim."

"Bu berbat bir dünya. Artık neyin sattığını kim bilebilir ki?"

Kati içeri girdi, hâlâ zıplıyordu ama her adımda artık o da tıkırdıyordu. Star'a doğru ilerledi, şişeyi önüne bıraktı, sonra buzdolabına doğru yürüdü. Elinde biraz meyve suyu ve diğer elinde küçük bir kek olana kadar geri dönmedi. Keki Yıldız'a doğru itti ve "Ye şunu" dedi. Henüz hiçbir şey yemedin."

Yıldız homurdandı, "Heil, Hitler."

Kati kıkırdadı. "Kardeşler Giulia için böyle diyor." Göğsü kabarmıştı. "Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istiyorum."

"Tanrım," diye inledi Star. "Hitler'in kim olduğunu öğrenene kadar bekle. O zaman onun gibi olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Kati kaşlarını çattı. "O gerçek bir insan mı? Netflix'te yayınlanan bir şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır, o gerçek gibiydi, bilirsin işte?" Yıldız ofladı, pastayı aldı, paketi yırttı ve telefonunda bir şeyler yaparken büyük bir ısırık aldı. Telefonu ona doğru iterek, "Hadi, oku. Şimdi gülmek istiyorsan söyle."

Kati burnunu kıvırdı. "Bu öğretilabilir bir an mı?"

Bunun üzerine kaşlarım kalktı ve gülmemek için kendimi zor tuttum, çok zor tuttum.

"Evet, öyle."

"Is o sözde içinBiliyorum Bu etiketli a
öğretilebilir an?"

Yıldız omuz silkti. "Bilmiyorum." Dudakları büzüldü.
"Umurumda değil. Oku, maymun surat."

Kati iç çekti. "Tamam," diye homurdanarak telefonu aldı
ve ekranı bana gösterdi.

Star pastayı bitirip birkaç hap atarken onun makaleyi
taramasını izledim.

"Hızlı okuyor, değil mi?"

Yıldız başını salladı. "Ona hızlı okumayı öğrettim. Okulda
öğrettikleri şeyler üzerinde çok fazla zaman harcamak için
çok sıkıcı."

Gülüşümü gizlemek için öksürerek çenemi eğdim ve
Katina'nın şimdiye kadar gözünden kaçan dünya tarihinin
bir parçasını işlemesini izledim.

İşini bitirdiğinde Star'a bir bakış attı. "Ondan
hoşlanmıyorum."

"Hayır mı? Güzel. Eğer yaparsan seni bir çocuk
psikiyatristine götürmem gerekir ve oyun hamuruyla
oynayıp psikopat değilmişsin gibi davranman için saatine
altı yüz dolar ödemek istemiyorum."

"Altı yüz mü?" Kati başını yana eğdi. "Senin bana bu
parayı vereceğin ve benim de oyuncaklarla tek başıma
oynayacağım bir anlaşma yapabiliriz."

Yıldız homurdandı. "Yapamazsın, evlat. Ne yazık ki sen
normalsin."

Kati hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti, sonra
parmakları makaledeki birkaç resmin üzerinde gezindi.
"Bunu neden yaptı?"

"İnsanlar neden birbirlerine zarar verirler ki?" Lodestar
retorik bir şekilde sordu. "Bazı insanlar iyidir, bazıları
kötüdür, ama hiçbir zaman bu kadar basit değildir, tatlım.
Günahkârlara bak. Mary Jane Winslop sana onlar hakkında
ne anlattı biliyor musun?"

"Kötü insanlar olduklarını mı? Pislik mi?"

İçten içe gerildim, kaba saba ama çok iyi insanlar olan
erkekler hakkında böyle şeyler duymaktan nefret
ediyordum.

büyük kalplere sahip olmak.

"Evet. Peki, pislikler insanlara böyle değer verir mi? Kız kardeşine nasıl göz kulak olduklarına bak, Cyan ve Keira'ya şansları yaver gitmediğinde ve kirayı ödeyecek paraları olmadığında nasıl yardım ettiklerine bak. Bir de Stone'a bakın. İyileşene kadar kalabileceği güzel bir yer olsun diye o ranzayı nasıl güzelleştirdiklerine..."

"Hangisi size daha kötü geliyor? Bizim için aile gibi olan insanlara pislik diyen yargılayıcı küçük bir kaltak mı, yoksa seni incitmek, değer verdiğin ailenin gözünde kötü görünmesini sağlamak arzusu mu?"

Bunu bir süre düşündükten sonra neşeyle sordu: "Mary Jane'in bir psikiyatriste gitmesi gerekiyor mu?"

Lodestar gülümsedi. "Evet, sanırım öyle. Bir dahaki sefere kötü davrandığında bunu ona söylemelisin."

"Ona Hitler diyebilir miyim?"

"Bunun için ofise çağrılacağım, o yüzden hayır. Radarın altında kalmanızı istiyoruz çünkü evraklarınız iyi taklit edilmiş olsa da ne kadar az sorun çıkarırsanız o kadar iyi."

Kati'nin omuzları öfkeyle dikleşti. "En son ofise gittiğinde sınıf atlamıştım! Bu benim değil, senin hatandı."

Lodestar yüzünü buruşturdu. "Evet. Kazara oldu." "Bir sınıf daha atlamak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Seni sınıf için aptallaştırmaya çalışıyoruz, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Öyle misin?"

"Evet. Şuna bak, bu yaşta Hitler hakkında hiçbir şey bilmiyor. İğrenç." İçini çekti. "Öğretmenin suçu falan değil, getirdikleri şu aptal yeni sistem yüzünden. Bu yüzden sınıfta istediğini yapmasına izin veriyorum, ama evde gerçek çalışmalar yapıyor ve sonra onu normal göstermek için çok çalışmak zorunda kalıyoruz." Uzandı ve Kati'nin saçını çekti. "Onun ne kadar zeki olduğunu bilmelerini istemiyoruz."

"Neden?"

Kati dudak büktü. " beni yine sınıf atlatacaklar, aptal."

Tüm bunlar onlara son derece mantıklı grnd için sadece başımlı salladım. Belki yanlıştı, belki kötüydü ama Star'ın da dediği gibi, bu kelimeler greceliydi.

Anlam çoğu zaman siyah ve beyaz kadar kolay değildi.

Hepimiz için uygun olduğunu gördüm. Sadece ben ve Maverick ya da diğer Gnahkrlar için değil, Lodestar, Yaşı Bayanlar ve Kati için de.

Bu düşünce bir Şekilde beni rahatlattı. Kendimi daha iyi hissettirdi. Hiçbirimiz normal değildik. Hiçbirimiz Mary'ye uymuyorduk.

Janeler ve ilk kez Mary Jane olmak istemediimi fark ettim. İlle de Hayalet olmak istemiyordum ama tekrar Alessa olmak beni oldukça mutlu ederdi, belki de bu üzerinde çalışmam gereken bir Şeydi.

Sadece benim için değil, Kati ve hatta belki Maverick için de.

OceanofPDF.com

ALTI

OceanofPDF.com

ALESSA

"YEDEK YOK. İletin. Tıbbi yardım yok."

Uykum artık o kadar derin değildi, Maverick'in kollarında dinlenirken bile tüm gece boyunca uyumamıştım, bu yüzden koridorun diğer tarafında olduğum gerçeği olabilirdi ya da beni uyandıran onun sesi olabilirdi.

"Destek yok."

İlk başta bir mırıltıydı, hatırlamak istemediğim rüyaların sersemlemiş halini göz kırparak geçmeme neden olan bir mırıltıydı.

"İletin."

Bu sefer bir gümbürtü. Daha yüksek. Daha derinden.

Angrier.

"Tıbbi tahliye yok."

Bir hırıltı. Tısladı.

"Destek yok."

Tekrar ve tekrar devam etti. Mırıltılar, gümbürtüler, hırıltılar. Tekrar ve tekrar. Ta ki bir korku filminden fırlamış gibi avaz avaz bağırduğında şaşkınlıkla irkilene kadar. O kadar yırtık bir çığlıktı ki, sadece bir ses olmasına rağmen, sanki bıçaklarla çivilenmiş yırtık kenarları vardı. Beni bir kurşundan daha hızlı parçalayabilecek bıçaklar.

Ayağa fırladım, aceleyle koridora çıkarken neredeyse yatağın yanındaki halıya çarpacaktım. Sesi korkmuş gibi geliyordu ve tek arzum bunu yatıştırmaktı ama kapısının önünde duraksadım, gölgelerin derinliği

Alnımı, beni kocamdan ayıran serin tahta parçasına bastırırken aklımı karıştırıyordu.

Beni hatırlamayan bir koca.

Rüyaları benimkilerden bin kat daha kötü olan bir koca.

Endişeyle ellerimle pençeler yaptım, mahremiyetini ihlal etmemek için kendimi durdurmak istiyordum, mahremiyetini korumak istediğini açıkça belirtmişti çünkü bu sabah hastaneden döndüğünden beri onu görmemiştim.

Bir kere bile.

Yiyecek bir şeyler almak için yatak odasından çıktığını biliyordum ama hepsi bu kadardı.

Yerleşmesi ve yeni normale alışması gerektiğini bildiğim için onu kendi haline bırakmıştım ama mesafesi sadece mecazi değildi. Somuttu. Sanki aramızda katı ve ağır tuğlalar varmış gibi. Yıkılması imkansız. Belki tuğla değildir. Belki de içinde çelik inşaat demiri olan beton duvarlar.

İniltileri azaldı, çığlığı silikleşti, ben de acaba hayal mi gördüm, yoksa hiç duymadım mı diye düşündüm ama sonra tekrar geldi.

"Destek yok. İletin. Tıbbi yardım yok."

Duymaktan delireceğime emin olana kadar durmadan tekrar ettim.

Paniğe kapıldığım için nefesim kesilmişti. Tıbbi yardımın ne olduğunu bilmiyordum ama anlamını tahmin edebiliyordum.

Rüyasında nerede olursa olsun, desteğe ihtiyaç duyulan ama yolda olmayan bir durumdaydı ve silah arkadaşları yaralanıyor, muhtemelen çatışmada öldürülüyordu ve hiçbir tıbbi yardım gelmiyordu.

Ve orada sıkışıp kalmıştı. O zamana, o yere.

Tekrar çığlık attığında ağzım çalıştı ve aramıza örmek istediği duvarları umursamadan ite kaka içeri girdim ve odaya koştum. Kapının açılma sesinin bu çığlığın sebebi olduğunu düşündüm.

Çığlık koptu, bu yüzden koşmadım, sadece onun alanına dikkatli adımlarla girdim.

Ter kokusu içeride ağırdı, sanki aldığım her nefese nüfuz edecek kadar terlemişti ve beni dehşetinin özyle dolduruyordu. Pencerelelerden, dalga makinesi sayesinde hareket eden havuz suyunun içeriye gönderdiği gölgeler ve ışıklar, yatağının yanına yaklaşırken yolumu aydınlatıyordu.

Yaklaşarak fısıldadım, "Maverick?"

Ona dokunmak istemedim, savunması düşmüşken ve çatışmanın derinliklerindeyken olmazdı ama o lanet kelimeleri tekrarladı.

"Destek yok. İletin. Tıbbi yardım yok."

Ona musallat oluyorlar, onu korkutuyorlar ve karşılığında beni de korkutuyorlardı.

Bir sonraki çığlık geldiğinde buna hazırdım, hazırdım çünkü kırmam gereken çarpık bir döngünün içindeydi ve omzunu tutarak onu uyandırmaya çalıştım.

İşe yaradı.

Başı sanki ona yumruk atmışım gibi sarsıldı ve bir an başka bir dünyanın derinliklerindeyken bir an sonra buradaydı.

Ama gözleri görmüyordu. Uyanıktı. Farkındaydı. Ama gözleri ölüydü. Boştu. Sanki benden binlerce metre uzağa bakıyor gibiydi. Bakıyor, bakıyor, çaresizlik bakışlarına sızıyordu. Tüm bunlar yüz milisaniye içinde yüzüme çarptı ve ben ona bana dönmesi için yalvaramadan, eli elimdeydi, parmakları bileğimi sertçe sarmıştı.

Bir an yatağın yanında durmuş, onun üzerinde geziniyordum. Sonra, onun altındaydım. Ön kolu boğazıma yapıştı, o kadar yoğun bir baskı uyguluyordu ki, ağırlığı nefes borumu tıkayacakmış gibi hissettiğimde nefesim kesildi.

Boğazım düğümlendi ve sıçradım, onunla mücadele ettim ama her denememde hırladı, "Orospu. Neden ölmüyorsun? Neden ölmüyorsun?"

O kadar uzun yaşarsam bu sözler milyonlarca kâbusu körükleyecekti ama ben debelenirken, bacaklarımı tekmelerken, düşman olmadığımı ona hissettirmeye çalışırken gölgelerin gözlerimin etrafında dolaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Asker bile değildim.

Sadece kendimdim.

Unuttuğu bir kadın.

Yaşarken bile bir

hayaletti.

Dudaklarımdan bazı kelimelerin dökülmesine izin verdim, kayıt bile etmediğim kelimeler. Ana dilim olduğunu bilmediğim kelimeler.

Ama o yaptı.

Her nasılsa, ben ona Ukraynaca konuşarak yalvarırken, o beni duydu. Bu ses onu saran sisi zehirli bir gaz gibi delip geçti ve gözleri tekrar odaklandı. Bana baktığında, bize baktığında, beni nasıl tuttuğuna, yatağa nasıl sabitlediğine baktığında, sanki ben ateşmişim ve o kavruluyormuş gibi geri sıçradı.

O kadar sert ve hızlı bir şekilde geri çekildi ki yataktan düştü, yere güvenli bir şekilde inerken bir top haline geldi - buradaki herkes jimnastikçi miydi?

Nefes nefese kalıp öksürerek normale dönmeye çalışırken havuzun hâlâ oynak gölgeler oluşturduğu tavana bakarken bile bu aptalca düşünce aklıma geldi.

Boğazımdaki acı dayanılmazdı ama en çok canımı yakan gözlerimin arkasındaki baskı ve oksijensiz kalan ciğerlerimdeki sancı beni yan dönüp cenin pozisyonunda kıvrılmaya zorladı. İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşıp yüzümü duvara dönmediğimi ve böylece ona bakmadığımı düşündüm. Hayır, onun yatıyor olması gereken yatağın diğer yarısına bakacak şekilde hareket ettim.

"Çok üzgünüm," diye homurdandı, ses tanıdığım bir ses olmasa da kelimeler kocamdan geliyordu. "Çok özür dilerim."

Kedi gibi, yatak bile hareket etmeden tekrar yanıma gelmişti. Bunun nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tecrübelerime dayanarak bir ton ağırlığında olduğunu biliyordum ama oradaydı, eli üzerimde geziniyordu, sıcaklığı üzerimde beliren katı bir varlıktı.

Onu uzaklaştıramayacak, kendimi ondan kurtaramayacak kadar bitkin miydim?

Neden orada öylece yattığım, neden ona baktığım, duygusal ve fiziksel olarak acı çektiğim, onun da benim kadar acı çektiğinin farkında olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı, eli boğazıma gitti ve narin parmaklarıyla, beni tuttuğu için kızarmış ve çiğ kalmış derimin üzerinde gezindi. "Sen olduğunu bilmiyordum."

Bunun bir teselli olması mı gerekiyordu?

Sinirlerimi bastırarak, otonom bir hareketle yutkundum, bu da canımı yaktı, sanki orada yanıyormuşum gibi hissettim, "Kim olduğunu sandın?" diye homurdandım.

Ani gerginliği, içindeki azap beni çok etkiledi. Bir ayağı şimdiki zamanda olsa bile orada olduğunu biliyordum.

"Birisi..." Öksürdü. "Taliban'da."

Vücudum hâlâ yaşadıklarına isyan ederken ve bana tekrar saldıracağından yarı yarıya eminken ona bakmaya ve "Kim?" diye sormaya cesaret ettim.

"Bunu bilmene gerek yok."

"Benim o olduğumu düşündün. Bana söyleyebilirsin."

"O bir erkek değildi. Bir kadındı." Başını iki yana salladı. "Lütfen, bunu düşünmek istemiyorum."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Taliban'ın kadın askerleri mi vardı?"

"Her şeyi ve herkesi mühimmat olarak kullandılar," dedi ürkek bir sesle ve beni hayrete düşüren bir kolaylıkla sırt üstü döndü.

Önceden hep dikkatli davranırdı. Sanki kemiklerinin camdan yapıldığını düşünüyordu. Yatakta hareket ettiğinde bile eklemleri tutulmuş gibi yavaş hareket ediyordu.

Şimdi, gece ve gündüz gibiydi ve zihinsel olarak fark ettiğimden daha kırılgan olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Nasıl bu kadar iyi hareket edebiliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Felç olmuştun."

"Doktorlara göre eskiden öyleydim ama iyileştiğimi saklıyor olmalıydım. Ya öyle ya da bundan kaçıyordum. İyileşememem için fiziksel bir neden olmadığını söylediler. Omuriliğim kaynaşmış gibi değildi. Sadece ihtiyacım olan PT'ye girmeyi reddettim."

"Yardıma reddetti ama bunu gizlice mi yaptı?"

"Öyle olmalı," diye gürledi ve beni sertçe çarpan boğuk bir nefes verdi.

Altımda, çarşafı terden nemlenmişti ve onun kokusu burun deliklerimi onun saf özüyle dolduruyordu.

Belki başka biri bunu nahoş bulabilirdi ama aslında rahatlatıcıydı.

Bu oydu. Birkaç dakika önce tropik çiçek kokan çarşafın içindeydim.

Bunu daha çok tercih ederdim.

Bir elimle boğazımı sıkmaya devam ederken diğer elimle ona uzandım. Bunun aptalca olduğunu, hâlâ hassas ve gergin olduğunu bilsem de onunla bağlantı kurmalıydım.

Onun için bir yabancıydım.

Geceleri uyumak için ihtiyacım olan şey oydu.

Parmaklarım tenine değdiğinde irkildi ama bu sefer bana saldırmadı. "Bana dokunmamalısın," dedi kalın bir sesle.

"Yapmam gerek."

"Seni tanımıyorum."

"Ama ben seni tanıyorum." Sinirlerim o kadar gerilmişti ki yutkundum, bu da beraberinde öksürük krizini getirdi, zedelenmiş boğazım bu hareketi protesto etti.

Ayağa kalktı, dikkatlice tekrar sırt üstü dönmeme yardım etti ve sonra üzerime eğildi. Yan tarafıma yaptığı baskı, bana bu kadar yakın olması, ona doğru itmek, sıkıca sarılmak ve onun da bana aynı şiddetle sarılmasını istememe neden oldu.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Bana uzanmadı ya da beni tutmaya çalışmadı. Sadece komodininin üzerinde olduğunu fark ettiğim su bardağını aldı ve ağzını dudaklarıma bastırdı.

Cildim gergin ve sıcaktı, öksürük krizinin verdiği eforla kıpkırmızı olmuştu ve her ne kadar ağzımın kenarlarından damlayıp boynumun etrafında su birikintileri oluştursa da acımı hafifleten bir miktar yutkundum.

"Kendi yatağına dönmelisin," dedi boğulmayı bıraktığımda huysuzca.

"Sensiz uyumakta zorlanıyorum."

Ağır bir iç geçirdi. "Bu daha önceki Maverick'ti. Uyurken ona dokunmaya cüret edersen sana saldırmadığını varsayıyorum?"

Ses tonu ondan duymaya alışık olmadığım bir alaycılıkla doluydu.

Acıdı.

Bununla ilgili her şey öyleydi.

Sadece saldırıdan değil, rüyalarının onu böyle davranmaya itecek kadar rahatsız etmesinden... Zihninde, savaştan yeni çıkmış olduğu çok açıktı. İşkenceden yeni çıkmıştı.

Orada ne yapmıştı? Ne yapmak zorunda bırakılmıştı?

"Hayır, bana saldırmadı ama bazen sadece birlikte uyuduk. Bu ikimizin de uykuya dalmasını kolaylaştırıyordu."

"Senin de mi uyku sorunların var?" Sesindeki inanmazlığı, tuhaf alayını duydum, neden burada kabus görmesi için bir nedeni olan tek kişinin kendisi olduğunu düşündüğünü merak ettim, sonra "Sanki güzel, küçük bir şey

Sanki kafasının içinde onu geceleri uyutmayacak bir şey varmış gibi."

Eminliği karşısında şaşırılmış bir halde ona baktım.

Güzel küçük şey mi?

Bu ne anlama

geliyor?

Beynimin boş olduğunu mu? Hayatında kabus görmeye
değecek hiçbir şey yaşamamış bir oyuncak bebek olduğumu
mu?

Gücendiğimi söylemek hafif kalır. Sonra, hakaret
içimde dönüp durdu.

Bu Maverick'i tanı mıyordum.

O da beni tanı mıyordu.

Ve... ben her ne kadar onun normal olmasını, aşık
olduğum kişi olmasını istesem de, o benim 'küçük güzel bir
şey' olduğumu düşünüyordu.

Geçmiş olma yan

biri. Geleceği

olma yan.

Ben onun için bir hiçtim çünkü beni umursamıyordu.

Evet, bu acıttı. O kadar kötü acıttı ki, sanki derime bir
bıçak saplanmış gibiydi - ve inanın bana, bunu
sayamayacağım kadar çok kez yaşadım - ama bundan da
öte, kendimi tuhaf bir şekilde özgür hissettim.

Ücretsiz.

Beni tanı mıyordu. Ben onun için boş bir levhaydım.
Henüz boyanmamış bir tuval. Trajik bir geçmişten,
acınacak bir tarihten söz eden imgelere dönüşen çizgilerle
yükli olma yan bir tuval.

Ücretsiz.

Cevap verebilirdim ama vermedim. Ne söyleyeceğimden
emin değildim. Bir sonraki hamlemi düşünmem
gerekiyordu. Eğer onunla geçmişimle ilgili gerçeği
paylaşmazsam, onunla neyi paylaşmalıydım?

Doktorlar kardeşlerle konuşmuş, onlar da bugün
Lodestar'a ve bana onun nesi olduğunu açıklamışlardı.
Lodestar tabii ki hemen anladı ve

Havuz evine dönmek için mutfaktan ayrıldığımda, onun CTE ile ilgili siteleri hazırladığını ve bu konuda araştırma yaptığını gördüm.

İngilizcem iyiydi. Ama o kadar da iyi değildi. Neler yaşadığını anlamaya çalışmadığım için kendimi ne kadar kötü hissetsem de, ciddi ifadelerinden öğrendiğim şey, bu Maverick'in sonsuza dek bizimle kalacak kişi olabileceğiydi.

En kötü korkularım gerçekleşebilirdi, beni asla hatırlamayabilirdi. Onun tarafından hep unutulabilirim.

Birdenbire unutulmaz olmadığım sürece. Ve bunu istedim.

Çok istedim.

Yeşil kart için değil. Bu konu dışı bir şeydi. Ukrayna'ya dönmem gerekiyorsa, öyle olsun. Ama bu adamın hatırladığı türden bir kadın olmam gerekiyordu.

Benim için önemliydi.

Ben de kendime biraz zaman kazandırmak için, çünkü köle ticaretinin bir parçası olmamakla birlikte ona kendimle ilgili ne anlatabileceğimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, "Bana Nic'ten bahseder misin?" diye sordum.

Bunun üzerine gerildi ve soru rüyalarından sonra acımasız olsa da yerindeydi.

Hastane yatağını terk etmiş, başındaki yaralar nedeniyle acı çekerken bir bisikletin arkasında saatlerce yolculuk etmiş ve tüm bunları bir mezarlığa gidip bir adamın mezarını ziyaret etmek için yapmıştı.

Bunun bir anlamı

vardı. Nic'in bir anlamı

vardı. O unutulmazdı.

Nedenini öğrenmem gerekiyordu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye sertçe homurdandı.

"Hayır mı? Neden olmasın? Bu konuları kiminle daha iyi konuşabilirim? Sen beni hatırlamıyorsun Maverick, ama ben seni tanıyorum. Bunu unuttun. Nic'i yıllarca oyaladın, gün ışığını görmesine asla izin vermedin, öyle ki yaralandığında beyninin onun tekrar yaşamasına izin vermesinin tek yolu buydu-"

"Neden bahsediyorsun sen? Tekrar yaşamaktan mı?" diye hırladı. "O öldü. Nic için artık yaşamak yok."

"Var," diye karşı çıktım ve öfkesinin beni sinmeye itmesi gerekirken öyle olmadı.

Bu Maverick'ti.

Hayır, önceki Mav nefes borumu ezmeye çalışmazdı. Hayır, bu kadar şiddetli kâbuslar görmemişti ama sevdiğim adam haline gelen bu adama inanmak zorundaydım.

Bana zarar vermez.

Vermez.

Aklı başındayken değil.

"Nasıl olur?" diye tersledi. "O öldü. Virginia'da gömüldü, beyaz mermerle kaplandı ve her lanet gün birileri sevdiklerine ulaşmak için onun arazisini çiğniyor."

Maverick nefesinin altından hırladı, bacaklarını kaldırıp kollarını bacaklarının üzerine atarak oturma pozisyonuna geçti ve yüzünü oraya gömdü. Saçları darmadağındı. Onunla tanıştığımdan beri saçlarını uzatıyordu ve şimdi kısa ipek teller parmaklarımın onlara uzanmak, başını okşamak, onu yatıştırmak için can atmasına neden oluyordu.

Aptalca, biliyordum. Benim dokunmamı istemiyordu. İşte buradaydım, daha iyi öpülmeye ihtiyacı olan bir çocuk gibi canının daha az yanmasını istiyordum.

"Biri öldüğünde," dedim ona yumuşak bir sesle, "eğer onu hiç düşünmezsen, zihninde özgür kalmasına izin vermezsen, gölgelerin arasına karışır gider. Onları düşündüğünde, hatırladığında yaşamaya devam ederler. Hafızanda bir yer tutarlarsa ölmezler."

"Onu hiç unutmadım. Sadece onu düşünmek canımı yaktı," dedi huysuzca.

"Nereden biliyorsun? Kim olduğunu hatırlamıyorsun."

Nefesinin altında hırladı. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Onu unutmazdım, tamam mı? Nic benim için unutulamayacak kadar önemliydi."

"Neden?" Benimle konuşacağını umarak dikkatle sordum. Tanrım, ummaktan da öte dua ettim. Uzun zaman önce inanmayı bıraktığım bir Tanrı'ya dua ettim, Maverick ve benim birlikte olma şansımız olsaydı tekrar inanırdım.

Cevap vermesini beklerken nefesim ciğerlerimde asılı kaldı, verip vermeyeceğini merak ettim ve verdiğinde hayal kırıklığına uğradım çünkü "Neden umursuyorsun?" diye sordu.

"Ben senin karınım," dedim ona nazıkçe.

"Yani? Pek çok kadın kocalarından nefret eder, ya da tam tersi." "Ben senden nefret etmedim. Benden nefret etmedin." Eğer istemeseydim

Beni hayatına neyin soktuğunu bilmek istiyorsa, yalan söylemek zorunda kalacağımı biliyordum. İstemiyordum ama söyleyecektim - ona gerçek yerine ne söyleyeceğimi öğrendikten sonra.

Hayalet değil de Alessa olma ihtimali çok kışkırtıcı bir olasılıktı. Bunu söyleyebileceğimden, hatta bu adamın sevgisini istediğimden bile daha çok istiyordum. Çünkü geçmişimden kurtulma şansını hak ediyordum. Her zaman olabileceğim kadın olma şansını hak ediyordum.

Sadece bunun tam olarak kim olduğunu bulmam gerekiyordu. "Hayır mı? Sanırım o zaman kötü bir koca değildim."

"Sen mükemmel bir kocaydın-"

Homurdandı. "Mükemmel olmak isteyeceğim son şey." "Sen benim için mükemmeldin."

"Hareket kabiliyetim hakkında size yalan söylüyordum. İyi insanlarmışım gibi mi görünüyordu?"

"Bu umurumda değil. Her şeyi bir sebep için yaptın."

"Hatırlamadığım bir sebep," diye alay etti. "Esasen, sana yalan söyleyen bir adama aşık oldun."

O halde, kendisine yalan söyleyen bir kadına aşık olmasını sağlamam ne kadar uygundu?

Bunda kötü niyet yok, hiç yok, ama bana sunulan fırsatı iki elimle değerlendiriyordum ve yüksek yoldan gitmeyecektim.

Kendi yoluma gidecektim.

Alessa'yı özgürleştiren ve kendisi olmasına izin veren.

"Ben iyi bir adama aşık oldum," diye ısrar ettim. "Kabus gördüğümde beni rahatlatan, hiçbir şey için beni aceleye getirmeyen birine. İhtiyacım olduğunda elimi tutan, unuttuğumda yemek yediğimden emin olan ve yemek fikri midemi bulandırdığında beni yemeye ikna eden kişi. Bana karşı her zaman sabırlı, her zaman nazik ve kibar olan biri-"

"Bu bana göre değil."

"Evet, öyleydi. Tüm bunlar olmasaydı neden seni sevmeye başlayayım ki?"

Bu onu duraksatmış gibi görünüyordu. "Beni sevdin mi?"

"Yaptım. Yaptım." Bunun üzerine dudaklarımı yaladım, ne diyeceğini, tepkisinin ne olacağını merak ediyordum ama bana pek bir tepki vermedi. Bunun yerine yüzünü başka tarafa çevirdi, böylece ifadesini sadece yandan görebildim.

"Neden?"

"Sana nedenini söyledim, Maverick."

"Sana gerçek adımlı söyledim mi?"

Kararsız bir şekilde ona baktım. "Yani, biz evlendik. Adliyede kullandın."

"Adliyede mi evlendik?" Nefesinin altından patlayıcı bir ses çıkardı. "Sanırım bencil bir pislik gibi konuşuyorum. Senin gibi güzel bir kadın ihtiyacı olan tüm beyaz dantel ve beze gelinliğe ve düğün pastasına sahip olmalı."

"Adliyede mutluydum," dedim ona basitçe ve bu bir yalan değildi. "Sadece seninle evli olmak istedim." Biraz geçirtilmiş olsa da bir başka gerçek.

Evliliğimizin bir amacı vardı ama beni güvende hissettirmeseydi bunu asla yapmazdım. Onun karısı olmak, öne çıkıp Donovan Lancaster'ın ne kadar kötü olduğunu tüm dünyaya ilan edebileceğim anlamına geliyordu. İfadem yüzünden kurtların önüne atılmıştı. Hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı çünkü Maverick beni korurken bu ülkedeki yasal konumumu güçlendirmeme yardım etmişti. Beni zarardan korudu.

Onun karısı olmak bana kanatlar vermişti... ama sadece düştüğümde beni yakalamak için orada olduğu için.

Bir gün ICE'nin benim için gelebileceğini biliyordum. Evliliğimin bir saçmalık olduğunu anlayacaklardı ve sevmeye başladığım ailemden koparılacaktım ama bu gelecekte olacaktı.

Şimdi ve burada, bu adamın yanımdaydım ve bana ihtiyacı vardı.

İster kabul etsin ister etmesin, bana ihtiyacı vardı. Daha önce de vardı ve yine olacaktı, çünkü hiç kimse, ama hiç kimse, onun neler yaşadığını anlayamazdı - ama sadece hayatta kalan biri, onun içinde uyandığını bildiğim labirentte diğerine yardım edebilirdi.

Ben de ona dedim ki, "Maverick, kendini istediğin gibi boyayabilirsin ama şimdi söylüyorum, sana aşık oldum. Duygularımı benden alamazsın, ben de onları sana yüklemeyeceğim ama yardım etmek isterim.

"Belki sana bencilce geliyor - elbette eski Maverick'i geri istiyorum - ama sanki bu sen benden hep saklanmışsın gibi hissediyorum. Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum, izin verirsen biraz huzur bulmana yardımcı olmak isterim." Benimle tartışmayınca boğazımı temizledim ve devam ettim, "Her zaman kabuslar gördüm. Aptalcaydılar," diye yalan söyledim. "Ama sen onlarla hiç dalga geçmedin, kendimi aptal gibi hissettirmedin. Biraz dinlenmeme yardımcı oldun, ben de sana yardımcı olmak isterim."

Uzun süre sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki kalkıp kalkmamam gerektiğinden, odama dönüp birkaç paket ağır kesici bulup bulmamam gerektiğinden emin değildim çünkü boğazım ağrımaya başlamıştı ve sıcak bir fincan çayın onu yatıştıracağını düşünmüştüm ama tam umutlarım tükenmişken ve sözlerimin hiçbir etkisi olmadığını anlamaya başlamışken, "Nic benim kayamdı," diye mırıldandı.

O bu sözleri söylerken zar zor nefes aldım ve zar zor hareket ettim çünkü hareket edersem belki uyanır ve acı gerçeği benimle paylaşmaktan kaçınırdı. Bu yüzden olduğum yerde donup kaldım ve konuşmasına izin verdim.

Bana geri dönmek için ne gerekiyorsa yapmasına izin verdim, çünkü ne olursa olsun, ister yeni ister eski Maverick olsun, geri dönecekti. Bu ikimize de verdiğim bir sözdü.

OceanofPDF.com

YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MAVERICK

"NIC BENİM KAYAMDİ."

Konuşmak istememiştim, tek kelime etmek istememiştim ama bir şekilde karım olan bu kadında bir şeyler vardı.

Sadece yaşlı kadını
değil. Benim karım.

Onun karısıydım.

MC ile olan bağlarım ergenlik dönemimden beri gayri resmiydi. Her zaman kulübün sınırlarının dışında kalmıştım çünkü uzun vadeli hedefim Yeşil Bereliler'de hizmet etmektir. Ama o seçkin kardeşler grubuna terfi edebilmek için bir geçmiş kontrolü gerekiyordu; eğer bu kontrolden geçseydim başarısız olacaktım.

Tüm bunlara rağmen, konseyin ve kulübün geri kalanının kardeşi olmaktan asla vazgeçmedim. Eğer yardım edebilseydim, ederdim. Sadece gayri resmi olarak.

Ama benim çalışma şeklim, beynimin bana 2010'da olduğumuzu söylediği zamanlarda bile, bir kadınla eş olmayı asla düşünmezdim. Onu her zaman yaşlı bir kadın olarak damgalardım.

O farklıydı ve parmağındaki yüzük, bilebileceğinden çok daha fazlasını temsil eden basit bir altın bant, bunun kanıtıydı.

Nasıl uyandığımı düşündükçe suçluluk duygusu içime işledi.

Panikle açılmış gözleri umutsuzca bana bakıyor, yüzü kıpkırmızı yanıyor, boğazı ön kolumun altında sıkışmış, vücudu çırpınıyor ama oksijensizlikten bayılmaya başladıkça bu çırpınışlar da onunla birlikte ölmeye başlıyordu. Ölüm çok yakındaydı ve bunu bildiğinden bile emin değildim.

Yarın, gözlerindeki ve ağzının etrafındaki patlamış kan damarlarında bunun kanıtı bile olabilir, saldırımın şiddetinden dolayı boğazında oluşan morluk bir yana.

Onu neredeyse öldürüyordum.

Tanrım.

Ben sustuğumda usulca fısıldadı: "O senin kayan nasıldı?"

Sesi her zaman narin ve hırıltılıydı ama şimdi daha da kötüydü. Bunu ona ben yapmıştım.

Sikeyim.

"Zor zamanlarımda bana yardım etti ve birbirimize daha da yakınlaştık. Kötü bir TSSB'si vardı ama yaptığı işte o kadar iyiydi ki, emekli olması gerekirken komutan onu daha fazla görev için imzalamaya devam etti."

Bunun üzerine sustu, sözlerimi anlamaya çalışıyordu. Tınısında hafif bir aksan fark etmiştim ama İngilizceyi mükemmel konuşuyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Beni anlamamış mıydı?

Ona çaktırmadan bakabilmek için başımı biraz eğdiğimde, kaşlarını çatışını bir anlığına yakalamayı başardım. Ama bu kafa karışıklığı değildi. Geniş gözleriyle birleştğinde, anlamak istediğini biliyordum. Çaresizdi.

Hiç kimse beni bu kadar önemsemiş miydi?

Nic beni seviyordu, ama bir asker olduğumu biliyordu. Daha da ötesi, doğuştan katil olduğumu biliyordu.

Bu kadın, bu Hayalet, bana öyle bakmadı. Bana sakatmışım gibi de davranmadı.

Bana bakarken ne hissettiğimi tam olarak kestiremediğim için boğazımı temizledim ve gürledim: "Onun hangi konuda iyi olduğunu sormayacak mısın?"

"Hangi konuda bu kadar iyiydi?" diye sordu hemen.

"Bütün boktan işleri benim ekibim alırdı. Her birimizin özel yetenekleri vardı," diye düşündüm. "Bu yüzden komutanımız tarafından cehennemin en ücra köşelerine gönderilirdik. Nic bir köprüyü benim domuzumu tamir etmemden daha hızlı inşa edebilirdi." Başımı salladım. "Zamanında çok iyi mühendisler gördüm ama Nic muhteşemdi."

"Bir şeyler mi inşa ediyordu?" diye sordu, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Evet. Silahları o yapıyordu ama tecrübesi çeşitliydi. Bazen bir tankı köprüsüz bir nehirden geçirmek zorunda kalıyorduk ya da..." Nic'in becerilerinin işe yaradığı masum olmayan durumları düşünmek istemediğim için yüzümü buruşturdum. "Yaptığı her işte iyiydi. İngilizcede, 'Her işin ustasıydı' deriz. Ama onun durumunda çok şeyin ustasıydı, az şeyin değil."

"Uzmanlık alanınız neydi?"

"Bilgisayarlar."

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki. Bunu sormam aptallıktı." Öyle miydi? Bu kadarını bilmesi beni şaşırttı.

"Ayrıca göğüs göğüse dövüşte çok iyiyimdir." Ve kilitli binalara gizlice girip kimsenin haberi olmadan bir hedefi öldürebilirim.

"Hepimizin bir yeri vardı ve Nic onların lideri değildi ama en büyüğümüz olduğu için ona öyleymiş gibi davrandık."

"Ona aşık olmana ne sebep oldu?"

"Bir gün, görücü usulü evliliğe zorlandığı için kendini gazyağı ile havaya uçuran bir kadın görmüştük ve Nic ağlamıştı." Nefesimi içime çektim. "Orada o kadar çok pislik görmeye alışmıştık ki, bir korku filmine ait olan o kadar çok şey vardı ki, buna alışmıştık. Ağlamadığımı itiraf etmekten utanıyorum. Çıglıkları aklımdan çıkmıyor," diye açıkladım, "ama ağlamadım. Nic ağladı ve bu tıpkı anahtarı kapiya sokup kilidi çevirmek gibiydi. Bu bir aydınlanmaydı."

"Birlikte hikayenizin böyle sert bir başlangıcı olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı ve işin kötüsü, samimiyetini duydum.

Burada ona, karımken adını bile duymadığı bir adamı nasıl sevdiğimi anlatıyordum.

Ne kadar boktan bir durumdu?

"Başlangıcımızla ilgili her şey acımasızdı. Bu yüzden ona bağlı kaldım. O benim kayamsa, ben de onun yapıştırıcısıydım. Özellikle de sonlara doğru."

"Sonunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Sadece Kembesh'i hatırlıyorum."

"Ne oldu?"

"Bilmek istemezsin."

"İstemiyor muyum?"

İçimi çektim. "Taliban güçlerinin ele geçirdiği bir karakolda köşeye sıkışmıştık. Orayı tekrar kontrolümüz altına almak için günlerimizi harcadık çünkü orada onların eline geçmesini istemediğimiz tonlarca silah depolanmıştı.

"Bir camide saklandılar ve biz de destek bekliyorduk."

Gerildi. "Destek yok. İletin. Tıbbi yardım yok."

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı, dönüp ona baktım. "Az önce ne dedin sen?"

"Uykunda tekrarlıyordun," diye fısıldadı sefilce ve elini omzuma bastırabilmek için dik bir şekilde yuvarlandı. "Çok üzgünüm, Maverick."

Onun sempatisi karşısında ağzım titredi. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Olsa olsa benden nefret etmen gerekir."

"Senden nefret edemem. Seni seviyorum." Gülümsemesi belirdi ama çarpıktı. Kederliydi. "Bunu uyandığın sabah fark ettim."

İşte bu beni şaşırttı. Kaşlarım havaya kalkarak, "Evlendiğimizde beni sevmiyor muydun?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu ama ben fark ettim. Ona bunun nedenini sormadan omuz silkti ve "Daha çok mantık evliliği idi" diye mırıldandı.

"Neden?" Dehşete kapıldım. "Hamile misin?"

Boğazını temizledi. "Hayır."

Az önce üzerime çöken dehşeti rahatlamayla temizledim. "Şükürler olsun. Tanrım, şu anda bununla başa çıkamazdım." Şakağımda boncuk boncuk terler fışkırdı, sırtımdan aşağıya doğru birikti. Hissedebiliyordum, her bir damlacık sanki suyu sıkılan olgun bir limonmuşum gibi gözeneklerimden sıkılıyordu. "Neden evlendik?"

"Aksanımı duymamana şaşırdım. Ben Amerikalı değilim."

Aksanını duymuştum ama belli belirsizdi. "Nerelisin?"

"Ukrayna."

Bazı şeyleri bir araya getirmek fazla zaman almadı. "Yeşil karta mı ihtiyacın vardı?"

"Evet." Bana gülümsedi. "Sana aşık olmak sen evlenme teklif etmeden önce başladığım bir şeydi, ama sen uyandığında rahatlayana kadar bunun farkına varmamıştım. Seni kaybedebileceğim gerçeğiyle yüzleşmek ihtiyacım olan kısa ve keskin bir şoktu."

Daha fazla suçluluk hissettim. "Seni hatırlamadığım için özür dilerim."

"Üzgün olmanıza şaşırdım ama yine de bunun için teşekkür ederim."

"Neden şaşırdınız?"

"Çünkü benden nefret ediyormuş gibi davranmaya devam ediyorsun," dedi basitçe.

"Senden nefret etmiyorum," dedim acımasızca, ondan uzaklaşarak. "Sadece seni tanımıyorum."

"Ve bu her şeyden daha çok acı veriyor." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Maverick?"

"Öyle mi?"

"Kazadan önce, uyumakta zorlandığında sana şarkı söyledim. Beni tanımadığını biliyorum, bu yüzden muhtemelen gitmemi istiyorsun, ama istersen şimdi sana şarkı söyleyebilirim?"

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Bunu benim için yapar mısın?" "Tabii ki yaparım."

Onunla ilgili her şey kolaydı. Aptal olduğu için değil, çok açık olduğu için. Çok kurnazdı.

Buna alışık değildim.

"Neden sana Hayalet diyorlar?"

"Bu sadece aptalca bir takma ad. Benim gerçek adım Alessa. Eskiden bana böyle seslenirdin."

Sesinde dikkatimi çeken bir şey oldu, ama yalan gibi gelse de adı hakkında yalan söylemesi için bir neden göremedim. "Alessa. Çok güzelmiş. Bana Maverick mi dedin?"

"Çoğunlukla. Bazen Mav. Asla Jameson."

Yüzümü buruşturdum. "Güzel. Adımdan hep nefret etmişimdir. Annemin çok boktan bir zevki vardı. Sekiz kedimiz vardı ve hepsine tuhaf isimler takardı. Fabio, Clark."

Ben gözlerimi devirirken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ben seninkini beğendim."

Homurdanarak şöyle dedim: "Benimle kalırsan sana zarar vermeyeceğime söz veremem. Bence gitsen daha iyi olur. Bir daha bu geceki gibi uyanmak istemiyorum." Onun katledilmiş masumiyetinin ruhumdaki lekesiyle başa çıkamazdım.

"Uyuduğunuzu düşündüğümde gideceğim," diye teklif etti. Cömertliği beni etkiledi, özverisi de öyle.

Bana gerçekten değer veriyordu.

Sadece aşık bir kadın, bir kabusun içinde sıkışıp kaldığı için onu neredeyse öldürecek olan bir kaçıkla aynı yatakta kalmaya istekli olabilirdi.

Bir elimi yüzümde gezdirerek, "Emin misin?" diye mırıldandım.

"Eminim."

Onu şarkı söylerken dinlemek istemiyordum. Kaç yaşındaydım? Beş yaşında mıydım? Ama kendimi mecbur hissettim. Teklif etmişti ve ben ona her şeyi yaptığım halde o nazik davranıyordu. En azından birkaç aptal ninni dinleyebilirdim.

Ama olan bu değildi.

Yatakta gergin bir şekilde yatarken, kendimi onun şarkılarına katlanmaya hazırladığım için kaslarım gergindi.

Sesi etrafımda dolaşıyor gibiydi. Bana deli diyebilirsiniz, çünkü zaten aklımı kaybetmek üzere olduğumu biliyordum, ama o şarkı söylerken, göz kapaklarımın arkasındaki sinir uçlarına ışık tutulmuş gibi pır pır eden melodi karşısında gözlerimi kapattım.

İçimdeki gerginlik yavaş ama emin adımlarla dışarı sızdı ve yavaş yavaş gevşemeye başladığımda kaslarımdaki gergin baskının azaldığını hissedebiliyordum.

Şarkı söylemeyi ne zaman bıraktığını bile bilmiyordum. Kesinlikle yataktan ayrıldığını hissetmedim.

Sadece uyudum.

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

HAYALET

OceanofPDF.com

İKİ GÜN SONRA

"İSA M E S İ H . "

Küfür karşısında irkildim ama bir şey söylemedim. Buna fazlasıyla alışmıştım, sadece bunun benimle ilgili olmasına alışkın değildim. Daha önce çürük olup olmadığım kimsenin umurunda değildi - şimdi bunun değiştiğini unutmuştum.

İnsanlar beni önemsiyordu.

Nyx bana yaklaşırken başımı kaldırmadım, gözlerimin içine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırırken hiçbir şey söylemedim.

"Bunu o mu yaptı?" diye sert bir soru sordu.

"Bir kazaydı." Kulağa saçma bir bahane gibi geliyordu ama gerçekten de istemeden olmuştu. Tabii ki bu 'kaza' son iki gündür yatak odamdan çıkmak istemeyecek kadar sert hissetmeme neden olmuştu. Bu ve henüz Maverick'le karşılaşmak istemediğim için.

Giulia, askının boğazına çarptığı boynunu ovuştururken yüzünü buruşturarak, "Kazaymış, hadi oradan!" diye alay etti.

"Hayır. Gerçekten. Onu şaşırttım. Şu anda aşırı bilinçli. Ona yaklaşırken dikkatli olmalısınız."

Nyx yüzünü buruşturdu. "Bunu daha önceden de hatırlıyorum. Sanki herkesin düşman olduğunu düşünüyor." Bana bakışı özür dileyici bir hal aldı, sanki aynı zamanda kocam olan asker kardeşimi dövmediğim için peşinen özür diler gibiydi.

Yine de öyle görünmesine gerek yoktu. Gerek yoktu çünkü Nyx'in Maverick'i dövmesini istemiyordum, gerçekten bir kaza olduğu için cezalandırılmasını istemiyordum. Bununla birlikte, işler o boyuta varırsa Nyx'in yanımda olacağını bilmek güzeldi.

Mav sayesinde çembere dahil edilmişim ve bunun için fazlasıyla minnettardım. Onu kaybetmeyi ve kardeşler ve onların Yaşlı Hanımları ile birlikte dışarıdan bakmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Nyx'le aynı anda bana yaklaşan Giulia, sağlam kolunu bana doladı ve Sin ile Tiffany'nin de mutfağın kapısında durduklarını gördüm.

Tiffany beni görünce dudaklarını ısırdı ve bu beni biraz rahatsız etti. İlgisini takdir ediyordum, beni yanlış anlamayın ama o dudak ısırığı şu anda bir acıma nesnesi olduğumu hatırlatıyordu. Bu kadınlar erkekleriyle birlikteydi, onlar için savaşa giden, onlar için öldüren büyük, güçlü, erkeksi erkekleriyle, ya benimki? Beni hatırlayamadılar.

İyi niyetli olduğunu bildiğim için, bir parça kızgınlığı yuttum. Dürüst olmak gerekirse, bunu hissettiğime bile şaşırmıştım çünkü uzun zaman önce pek bir şey hissetmemek üzere eğitilmişim. Belki de bu küçük jestten rahatsız olmam iyiye işaretti. Belki de büyüme ve değişimin bir işaretiydi.

Bu fikir beni canlandırdığı ve insan yiyen kurt sürüsünün içine atılmış bir köpek yavrusu gibi hissetmemi engellediği için duygularımı bir kenara ittim ve beni kucaklayabilmesi için yanıma gelmesini izledim.

İki güçlü kadının arasında sıkışmış bir halde kendimi ona bıraktım, "Beni her zaman arayabilirsin" diye mırıldandığında gerildim. Senin için buradayım, Ghost."

Bunu kastettiğini ve bunun için minnettar olduğunu biliyordum ama Maverick'le aramızda geçenler özeldi. Kişiseldi.

Onlar onun kardeşleri, ailesiydi ama ben onun karısıydım. Şu anda bunun pek bir anlamı olmasa bile.

Onun ve benim iyiliğim için cesur bir yüz ifadesi takınmaya kararlı bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım ve "Kahve isteyen var mı?" diye sordum.

Koro halinde "evet" cevabını alınca, Giulia hamile olduğu için kafeinsiz kahve yaptığımı şükrederek, Mav'ın adamları ortaya çıkarken açtığım kahve makinesine yöneldim. Dolapta bulduğum bir tepsiye sürahiyi, şekeri ve sütü koyduktan sonra birkaç fincan ve tabağı da yerleştirdim.

Mutfak tamamen dolu değildi ama kahve ve süt gibi temel ihtiyaçların yanı sıra biraz ekmek ve fıstık ezmesi gibi şeyler de vardı. Lily ihtiyacımız olan her şeyi almamızı istediğini ama ana evde hoş karşılanmadığımızı düşünmemizi istemediğini söyledi.

Olsa olsa bir market alışverişi yapmam gerektiğini biliyordum çünkü Maverick bırakın havuz evini, odasından bile çıkmak istemiyor gibiydi.

Mutfak çok tatlıydı, aslında her yer öyleydi. Eğer ben eski bir seks kölesi olmasaydım, Maverick hafızasını kaybetmeseydi ve biz gerçek yeni evliler olsaydık, burası evlilik hayatına başlamak için inanılmaz bir yer olurdu.

Kaşıkları unuttuğum için şükrederek etrafımda dönerken bu acı tatlı düşünce beni boğdu. Onları karamel mermer tezgâhla uyumlu, temiz kesimli, tereyağı krem rengi çekmecelerden çıkarırken, masaya dönmeden önce yüzüme bir gülümseme yapıştırmayı başardım.

Hepsi için yer vardı, artı ben ve eğer gelirse Maverick için de.

Eğer kelimesi önemli.

Tiffany fincanları önüne koydu ve herkes için kahve doldurmaya başladı, ben de buna izin verdim, çünkü bu sayede odak noktası ben değil, o oldu, ki bu da en son istediğim şeydi.

Herkes bir fincan kaptığında, sadece Tiffany tabağını tutarken, Nyx "Nerede bu sikik?" diye mırıldandığında şaşırmadım.

Giulia ona dirsek attı, sonra rahatsızlıkla yüzünü buruşturdu - çıkık omzunu unutup duruyordu. "Daha erken. Sana gelmememiz gerektiğini söylemiştim."

Başparmağını Sin'e doğru salladı. "Onlarla yolda karşılaştık."

Sin yüzünü buruşturdu. "Sadece kontrol etmek istedim. Onun için çılgınca bir dönemdi, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmam gerektiğini hissettim."

Tiffany'nin eli onunkini örtmek için hareket etti. "Padraig, bunu konuşmuştuk."

Yüzünü buruşturdu. "Yaptığımızı biliyorum. Tiff, onu yerde yatarken görmek çok zor. Mezarlıktaki o lanet bölüme gitmek." Çenesi gerildi. "Oraya kolayca gömülebilirdik."

Kaşlarını kalktı. "Tabii ki, sen de bir askerdin, değil mi?"

"Mav gibi bir şey değil," dedi homurdanarak, başını eğerek. "Ben sadece bir homurtu idim. Mav özeldi." Çenesi yukarı kalktı. "Yeşil Bere'yi aldığında çok gururlanmıştı."

"Nedir bu?" Cevap aramak için masanın etrafına bakarak sorguladım.

Maverick odaya girerken, "Sadece Özel Kuvvetler üniformasının bir parçası," diye mırıldandı.

Herkes gerildi ama sadece erkekler ayağa kalktı. Tiffany ve Giulia, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, daha önce sadece tekerlekli sandalyede gördükleri bir adamın buzdolabına doğru yürüdüğünü görünce şaşkınlıklarını gizleyemediler.

"Tanrım, neden hiç süt yok?" diye homurdandı nefesinin altında.

Ayağa fırlayarak ona dedim ki, "Kahve için kullandım. Gidip Lily'nin evinden biraz daha alacağım."

Giulia homurdandı ve ben fırlayıp gitmeden önce elimi tutup beni geri çekti. "Sen onun kölesi değilsin, Ghost." Bu korkunç kelimeyi kullandığında bana sert bir bakış fırlattı ve yanaklarını kızardı.

"Süt istiyor ve ben de sonuncusunu kullandım."

"Evet, öyle, o yüzden gidip onu alabilir. Piçin bacakları artık çalışıyor, değil mi?"

Maverick ona kaşlarını çatmak için arkasını döndü ve bunu yaptığında bakışları kızın yüzünde gezindi ve-

Oh, Tanrım.

Bu tanınma mıydı?

Çenesi aşağıya ve arkaya doğru eğilmişti ve gözlerinde o şüpheler, sorular ve belirsizliğin sisi hala oradaydı, ama aynadaki kendi lanet yüzümü bildiğim gibi biliyordum, görünüşe göre onun bilmediği yüzü.

Ama Maverick onu tanıdı.

Kıskançlık karnıma mızrak gibi saplandı. Dizlerimin arkasındaki tendonları kesti.

Acı...

Pizda.

Bileğimdeki kelepçeyle oynamaya başladım, bu onun dikkatini bir an için çekti ama hemen Giulia'ya geri döndü.

"Seni nereden tanıyorum?" diye kendini tutamazmış gibi patladı.

Nyx boğazını temizlediğinde masanın etrafındaki gerginlik arttı. "O Lizzie Fontaine'in çocuğu Mav. Giulia benim yaşlı kadını." "

Parmaklarını şıklattı. "İşte bu kadar. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun!"

Rahatladım, tabii ki onu tanıdı. Annesinin yanında büyümüşü ve onu çocukluğundan beri tanıyordu.

Giulia kahve fincanının arkasına saklanarak, "Harika, tıpkı cadaloz annem gibi konuşuyorum," diye homurdandı.

"Harpy uyuyor," diye takıldı Nyx, kız dudak büktüğünde güldü ve bir kolunu kızın etrafına doladı, ikisini de tekrar oturturken onu koltuğundan çekip kucağına aldı.

Bunu gören Mav başını iki yana salladı, sonra süt görünmüş gibi dikkatini tekrar buzdolabına verdi.

Onlara bir kez daha bakmadan önce arkası dönüktü.

"Artık çok sevecen Mav," dedi Sin kuru bir sesle, Nyx ve Giulia söz konusu olduğunda oldukça normal bir olay olan bu duruma Mav'ın neden ikinci kez baktığını anlamıştı. "Alışmak biraz zaman alıyor."

Nyx, Giulia'nın boynunun kenarına bir öpücük kondururken bile ona ters ters baktı.

"Evet, bunu görebiliyorum," diyerek cevap verdi. Çatal bıçak takımını bulmak için çekmeceleri karıştırmadan önce bir fincan yoğurt aldı ve sonunda buna karar verdi.

Ayağa kalkıp ona yardım etmemek zordu, çok zordu, ama sanki sinir sistemimi benden daha iyi biliyordu, çünkü her gerildiğimde Giulia'nın eli dışarı fırlıyor ve beni çimdikliyordu.

Ona ters ters bakması onu durdurmadığı gibi, "Yıllarca tekerlekli sandalyedeymiş gibi davranmak çok boktan bir şey Maverick. Hiç engelli oldun mu?"

Nyx bile bunun üzerine gerildi.

Mav, "Siktir git," diye karşılık verdi ama küfürde sıcaklık yoktu.

"Benim adamım bunu çok iyi yapar," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verdi, onu incelerken dudaklarında alaycı bir bükülme vardı.

Tiffany, "Onu zorlama Giulia," diye uyardı.

Nedenini bilmediğim bir şekilde gergin hissederek dudağımı ısırdım. Bu benim Maverick'im değildi, onu mazur görmem gerekmiyordu. Bu insanlar onun ailesiydi ama yine de kendimi gergin hissediyordum. Giulia, her ne kadar bazen yürüyen bir kâbus olsa da, tedirginliğimi fark etmiş gibiydi çünkü elime uzandı ve parmaklarımı sıktı, bu sefer cezalandırmak için değil, yatıştırmak için. Rahatlatmak için.

İçimden minnettarlık fışkırdı çünkü o anda bunu yapmak için bir nedeni olduğunu biliyordum. Bilerek dalgalar yaratıyordu.

Tiff'e bir bakış atarken "Kim kimi itiyor?" diye karşılık verdi. "Ben sadece olduğu gibi söylüyorum. Onu ziyarete geldik ve ne bulduk? Hayalet yürüyen bir kum torbasına benziyor-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye hırladı Maverick. "O bir kazaydı," diye fısıldadım.

"Öyle görünüyor."

Bizim yorumlarımız karşısında ağzı bir karış gerildi ve ateş gibi gözlerle, "Bunun bu odanın dışına çıkmasını istemiyorum. Her ne sebeple olursa olsun, hareketliliğimi bir sır olarak sakladım. Sevdiklerini endişelendirmek için onları zor durumda bırakacak bir pislik gibi mi görünüyor?"

Sin'in yanıtı hemen "Hayır," oldu ve Giulia'nın burnunu çekmesine neden olan bir bakış fırlattı.

"Hayalet'i hatırlamıyor olman ona bir köle gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor."

İşte yine o kelime.

Giulia'yı o kadar iyi tanıyordum ki, sırf karşısındakini kızdırmak için önüne geleni fırlatıyormuş gibi görüldüğünde sözlerini akıllıca seçmeyi başaran küçük, akıllı bir kedi olduğunu fark ettim.

"Ondan hiçbir zaman bir bok istemedim," diye hırladı Maverick, sonunda kızın sözlerine duyduğu öfkeyi belli etmek için arkasını döndü. "Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Mesela burada ne işi var? Kim olduğunu hatırlamam gerekiyormuş gibi bana musallat olurken nasıl iyileşmeyi düşünebilirim ki?"

Tam kalbim paramparça olurken Giulia tersledi, "Sevdiklerine boktan şeyler yaşatan bir hıyar olmadığını sanıyordum, Mav? Kafanın dağılmış olması -ki bu tamamen senin suçun çünkü kim tekerlekli sandalyeyle bombalanmış dengesiz bir binaya girer ki?"

"Tiffany'yi de hatırlamıyorsun, ama o karşımda oturuyor, seni hatırlıyor ve seninle yatmıyordu."

İkisi de değil. Hayalet, yerleşkeye geldiğinden beri ufkunuzdaki tek parlak kıvılcım oldu. Sabahları uyanmanızın sebebi o iken onu reddetmeye hiç hakkınız yok. O yüzden kafanı kışından çıkar."

Nyx bir eliyle arkadaşının kabaran kolunu yumuşattı. "O haklı, Maverick."

Giulia burnunu çekerek ve at kuyruğunu savurarak, "Elbette öyleyim," dedi.

Nyx'in dudakları hafifçe büküldü, Maverick'e odaklanmadan önce gözlerinde arzuyla parlayan bir gurur vardı. "Hayalet gelmeden önce perişan haldeydin. Zar zor yemek yiyordun, hiç uyumuyordun ve tek yaptığın çalışmaktı. Kulüp fahişelerinin hiçbirine dokunmazdın, hiç içki içmezdin ve seni lanet olası yerleşkeden çıkaramazdık. Seni TSSB yüzünden kaybedeceğimizden çok korkuyorduk.

"Sonra Ghost geliyor ve birden her şey değişiyor. Onunla evlenmek için yerleşkeden ayrılıyorsun, onu ziyaret etmek için yatakhaneye gidiyorsun, yemek yiyorsun ve sadece MC'nin kâr marjları yerine geleceği önemsiyorsun." Nyx omuz silkti. "Senin zihnin bunu silmiş olabilir ama biz hatırlıyoruz ve sana kalbimizdeki sevgiyle söylüyoruz çünkü sen bizim kardeşimizsin, bunu mahvedemezsin.

"Bildiğimiz Maverick geri döndüğünde, hafızan sana geri döndüğünde, Ghost'a doğru davranmazsan başın belaya girecek."

Bunun üzerine paramparça olmuş kalbimin birkaç parçası bir araya geldi ve Nyx'in savunması karşısında alt dudağım titredi. Ciddiydi. Giulia da ona kaymağı yiyen kedi gibi baktığında onunla aynı fikirdeydi. Sin ve Tiffany'ye bir bakış da aynı şeyi gösteriyordu.

"O senin yaşama sebebindi," diye yumuşak bir sesle onayladı Sin. "O kadar kısa bir süre içinde senin dünya oldu. Sahip olduğun tek kurtuluşu hatırlamıyor olman kaderin garip bir cilvesi, Maverick. Nyx haklı.

onu uzaklaştırırsan, işler senin için normale döndüğünde mahvolursun."

Maverick'ten patlayıcı bir ses çıktı ve şaşkınlık, belki biraz korku ve bir tutam huşu içinde, masadaki kırılabilir şeylerden birkaçını, boş bir fincanı, boş süt kabını, içinde şeker olan tabağı kapıp yere fırlatmasını izledim.

Hışımınla çıkmadan önce.

Giulia hiçbir şey olmamış gibi sakince kahvesini alıp derin bir yudum alırken kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Bu onun kışına tekme bastı," dedi.

Ona gitme dürtüsü güçlüydü. Bir şeyleri düzeltme dürtüsü daha güçlüydü. Ama şu anda onun yara bandı ben değildim. Yapayalnızdım ve bu beni her şeyden daha çok incitiyordu.

Yine de masanın etrafında beni savunan, benim için savaşıyan kadın ve erkeklere bakarken önemli bir şeyin farkına vardım.

Mav'ın adamları sadece onun adamları değildi.

Onlar da benimdi ve Mav'ın kaybı midemi kemiren bir ağrı olsa da, bu biraz hafifletti.

Yalnız değildim.

Maverick, bu durumda bile, şimdi bile, bana bakmanın bir yolunu bulmuştu - onu seven ailesi aracılığıyla ve bana olan sevgisi nedeniyle beni de aralarına almışlardı. Artık bir köle olmadığımı hatırlamanın zamanı gelmişti.

Birinin üzerine işeyebileceği bir şey değildim.

Kullanılacak ve istismar edilecek bir nesne değildim.

Bir sesim vardı.

Rol yapabiliyim.

İçten içe sinirden titriyor olsam da başka çarem yoktu. Mutfaktan çıkarken ani sessizliğe aldırmadan ayağa kalktım ve Maverick'in kapısına doğru yöneldim.

Kapalıydı. Şu anda onunla ilgili her şey kapalıydı ve bu beni tedirgin etse de nefesimi içime çektim,

elimi yumruk yaptım ve kapıyı çaldım.

Uzun süre cevap vermedi ve içimdeki her şey geri dönmek, mutfığa ve benimle ilgilenen insanlara geri dönmek istese de yapmadım.

Yerimden kıpırdamadım.

Kapıyı tekrar çaldım.

Bu sefer, "Git buradan!" diye bağırmaya tenezzül etti.

Dişlerimi sıktım. "Bana ihtiyacın olursa, mutfakta olacağım."

Çok büyük bir duruş değildi, çok büyük bir şey de değildi ama benim için daha önce yapabileceğimden çok daha fazlasıydı.

Pasif olmak içime işlemiş bir şeydi, bu yüzden bunu değiştirmek kolay olmayacaktı, ama bu durumla ilgili hiçbir şey kolay değildi.

Eğer sonunda eskisinden daha cesur olduysam, bunun kötü bir şey olduğunu düşünmedim.

Asla Giulia gibi olamayacaktım, ki bu bir şanstı, diye düşündüm alaycı bir şekilde, çünkü New Jersey sadece bir Giulia Fontaine'i kaldırabilirdi, ama onlar da Alessa Shevchenko ile hiç tanışmamışlardı. Gerçek Alessa. Sesi olan, cesareti olan, kendi gölgesinden korkmayan.

Maverick "Sana neden ihtiyacım olsun ki?" diye hırladığında İçimi acı doldurmasına izin vermedim, sadece çenemi yukarı kaldırdım ve karşılık verdim.

"Dejeneratif beyin rahatsızlığı olan sensin. Aniden hastalanabilecekken neden bana ihtiyacın olduğunu anlayamıyorsan, belki de düşündüğümüzden daha kötü bir durumdasın."

Kendimi öfkeli sözlerin sağanağına, öfke ve gazabın ortaya dökülmesine ve beni asit gibi kırbaçlamasına hazırladım. Orada durdum, güçlü bir esintideki bir çiçek gibi titriyordum ama gitmedim. Kaçmadım.

Kaldım. Korkuya rağmen kaldım.

Ve asit hiç dökülmedi. Öfke hiç gelmedi.

Onun yerine bir klik sesi duyuldu, kol aşağı indi ve kapı içeri doğru çekildi. İçeri girmeme izin vermedi, sadece açtığı boşluktan baktı ve homurdandı, "Haklısın. Sana ihtiyacım olabilir. Kaba davrandığım için özür dilerim."

Başımı salladım. "Özrn kabul edildi." Sonra topuklarımla üzerinde döndüm ve mutfağa geri döndüm.

Giulia gibi bazı insanlar için bu büyük bir başarı olmayabilir ama bana Everest'e tırmanmayı başarmışım gibi geldi.

OceanofPDF.com

DOKUZ

OceanofPDF.com

LODESTAR

Evde rahat edebildiğim tek yer mutfaktı. Bu da uygunsuz bir durumdu çünkü çoğu insanın toplandığı yerdı ve nadiren huzur buluyordum. Normalde bu durum kaçıp bir bodruma saklanmam için yeterli olurdu ama gürültü beni ne kadar kızdırsa da şu anda ihtiyacım olan şey insanların arasında olmaktı.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

Hâlâ beyin sarsıntısından kaynaklanan baş ağrılarıyla uğraşıyordum, bacağımdaki ağrı dayanılmazdı ve her nefes alışımnda canım acıyordu ama yapacak işlerim vardı. Her zamanki şeyler de değil.

Nyx bana pek sık gelmezdi ama gelmişti ve aklında birkaç görev vardı. Görevleri genelde Maverick'e verirdi, biliyordum.

Ayrıca herkesin bana anlattıklarından, kardeşlerin şu anki durumu hakkında söylediklerinden Mav'ın zihinsel olarak zamanda geriye gittiğini biliyordum.

Yirmi yedi yaşındaydı, otuz yedi değil ve ona göre bir yıl önce ayrılmıştık. Durum göz önüne alındığında mükemmel bir zamanlama.

Yine de Nyx'in yerel bir adamın pedofil olup olmadığını bilmesi gerekiyordu ve bağırsaklarımdan vurulmuş olsam bile onun için gerçeği öğrenmememin imkanı yoktu. Sadece Mav'ı rahatlattığı için de değil. Kendimi kanıtlamam gerekiyordu.

Bu şerefsizler. Keşke o kadar yorgun olmasaydım da çalışmak bana angarya gelseydi.

Bana göre daha az önemli olan diğer göreve gelince, Indy'yi takip eden o amcık hakkında da öğrenmem gereken şeyler vardı. Hani şu Ukraynalı kaltak aracılığıyla kulüp binasını izleyen.

Nyx'e göre, o pislik artık ölmüştü -ayrıntıları sormayacaktım- ve sadece bulut hesaplarını parçalamakla kalmamıştım, Indy'nin evindeki gözetleme teçhizatı da gitmişti. Ayrıca, kulüp binası gitmiş ve sapık ölmüşken, yapılacak fazla casusluk yoktu...

Tabii Indiana'yı eğlence için değil de iş için gözetlemiyorsa.

Ve kalbim yine hızla çarpmaya başladı, çünkü eğer iş için, o zaman bu durum üzerinde çalışmam gerekiyordu. Çabuk.

Yapacak çok şey, çok az zaman var.

Yüzümü buruşturarak işe geri döndüm ama rahat etmeye çalışıp başaramadığım için koltuğumda birkaç kez kaydım. Ancak güneş mutfak penceresinden içeri girip beni bir sıcaklık havuzuna soktuğunda işler değişti. Bir anda kemiklerim bir Mac kamyonu tarafından ezilmiş gibi hissetmeyi bıraktı ve biraz rahatlayabildim. Tabii o sırada Maverick mutfakta belirdi ve beni görünce öyle bir sıçradı ki, ben de sıçradım ve bu da sistemimde seken rahatsızlık şok dalgaları yarattı.

Yüzündeki dehşet, ayrılığımızı hatırladığını açıkça gösteriyordu ve ben de bunu anladım. Onunla ilişkisini bitiren bendim, bu yüzden beni mutfakta görmek yaraya tuz basmak gibi bir şey olmalıydı.

O son günler hiç de hoş geçmemiştir.

Denedim, Tanrım, ama hoşnut olmak benim doğamda yoktu. Özellikle de gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşken ve ayrılmak imkânsızken. Bizi ayırmak için olağanüstü çaba sarf etmem gerekmişti ama o bunu **y a p m a m ı ş t ı**.

Hak etmiştim. Ama aşk tehlikeliydi ve ikimizi de kurtarmak zorundaydım.

"Maverick," diye mırıldandım usulca.

"Lodestar, burada ne halt ediyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Buna inanmayabilirsin ama artık arkadaşız."

"Yüce Tanrım." Elini kaldırdı ve alnını beni irkiltecek kadar sert bir şekilde ovuşturdu. "Bu iş can sıkıcı olmaya başladı."

"Daha yeni 'başlıyorsun', ha?" Bu durumla ilgili hiçbir şey komik olmasa da yarı şaka yaptım.

Tanıdığım ve güvendiğim tüm insanlar arasında Maverick listenin en üstünde yer alıyordu.

Zamanda geriye gittiği için ben onun tam tersiydim.

Yeni Dünya Serçeleri'yle ilgili işler bu kadar hassas, işler bu kadar harika bir şekilde istikrarsızken ihtiyacım olan son şey onun 2010'a geri dönmesiydi, ama beyninin nasıl çalıştığı konusunda pek söz hakkım yoktu.

Onun şüpheciliği ve dikkatli bakışlarıyla başa çıkmaktan başka seçeneğim yoktu, bunu başkasına itiraf edemem ama onun güvensizlik seviyesini görmek çok acı veriyordu.

Bana tekrar güvenmesi yıllar almıştı. Yıllarca dikkatli tohumlar ekmem, Nic öldükten sonra yanında olmam, her zaman ihtiyacı olan bilgiye sahip olmam ve beni takdir etmesi için faydalı olmam gerekti.

Daha da kötüsü, ben ortadan kaybolduktan sonra bana gerçekten izin vermeye başlamıştı.

Maverick'i ne kadar sevsem de, benden tekrar hoşlanmamasından ne kadar nefret etsem de, onun arkadaşlığının ayrıcalığı için kendimi beyaz köle tacirlerine satacak değildim.

Espri girişimime homurdandı, sonra buzdolabına doğru ilerledi ve bir galon süt çıkardı. Dolapları karıştırırken büyük bir bardak ve bir paket kurabiyenin yerini keşfetti.

Bana bir kez daha bakma zahmetine katlanmadan ikisini de alıp gittiğinde şaşırdım mı?

Hayır.

Yine de acıdı.

Geçmişte ne kadar çok süt içtiğini, bir paket kurabiye başına nasıl bir galon süt tüketebildiğini hatırlarken bile... Çıktığımız zamanlarda evimde süt olduğundan emin olurdum çünkü bu başka bir erkek için kola ya da biranın bitmesi gibi bir şey olurdu.

Onu çok uzun zamandır süt içerken görmediğimi yeni fark etmem ne kadar da çılgınca.

Bunu düşünürken, mutfaktan çıkarken arkasını kollarken, küçük bir uğultu dikkatimi çekti. Bakışlarım önümdeki bilgisayar ekranına kaydı ve onu kimin geçtiğini gördüğümde kendimi gülümserken buldum.

aCooooig tam bir baş belasıydı ama en son sohbet ettiğimizde bize yardımcı olmuştu.

Bana MC'ye yönelik potansiyel bir tehdidin kanıtını göstermişti ve Cruz'a göz kulak olmaya devam etsem de, kulübün çıkarlarını en iyi şekilde koruduğuna güveniyordum. Özellikle de Indy ile birlikte olduklarını bildiğimden beri. Günahkârların Azrail'i olması ve görev sırasında dökülen DNA'ları temizlemekle görevlendirilmiş olması da işime yaradı. Bir adam kardeşlerine sadık olmadan böyle numaralar yapmazdı.

Ne kadar tehlikeli olsam da, ünümün gölgeler içinde kalmasını istiyordum. Aklı başında hiç kimse, ünü gün ortasında güneşin altında gururla duran Nyx'i düşman edinmek istemezdi, bu yüzden Cruz'dan şüphe etmeme gerek olmadığını biliyordum çünkü Nyx benim için onun taşaklarını derisini yüzerdi.

Havaya uçuğunu duydum.

Ben: **Soru değil mi? Sadece bir açıklama.**

aCooooig: **Çok az insan bana yalan söyler. Özellikle de bir şeyle gerçekten ilgilendiğimde.**

Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım? aCooooig:
Çoğu insan benim ilgimden kaçınır. Ben: Hiçbir zaman aklı başında olduğumu iddia etmedim. Nasılsın?

Ben: **Kırık bacak, çürük kalça, hırpalanmış kaburgalar. Ben iyiyim.**

aCooooig: **Öyle görünüyor.**

***Ben: Daha kötülerile de uğraştım.** aCooooig: **Ne zaman?**

Ben: **Gerçekten bilmek istiyor musun? Yoksa gerçeği zaten öğrendiniz ve kaynaklarınızın doğru olduğunu teyit etmek mi istiyorsunuz?**

aCooooig: **Güvensizliğiniz beni yaralıyor.**

Ben: **Bahse girerim.**

aCooooig: **Aslında sizin hakkınızda çok şey biliyorum, ancak bunları raporlardan okumak asla at ağzından duymak kadar ilginç değil.**

Dudaklarım seğirdi. Ben: **Yani şimdi bir atım, öyle mi?**

aCooooig: **Henüz resmini görmedim, yani olabilirsiniz.**

Ben de onun resmini görmemiştim ve eğer benim hakkımda 'raporları' varsa, bu benim onun hakkında sahip olduğumdan daha fazlaydı. aCooooig hakkındaki detaylar şaşırtıcı derecede iyi gizlenmişti.

İrlandalılarla bağlantılı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, böyle bir isimle -acuig, Galce'de beş sayısının karşılığıdır- ama benim için, onu nasıl bulduğumdan dolayı kime bağlı olduğunu biliyordum.

Duvara bir şeyler fırlatıp bazılarının yapışmasını umarken, çeşitli suç örgütleri arasında dolaştım, aralarında sorun çıkardım, savunmalarına girmenin yolunu bulmaya çalıştım.

Yol boyunca, güvenlik sistemi beni etkilemiş olan aCooooig'i bulmuştum, ancak yeterince iyi değildi

beni dışarıda tutmak için. Yine de eğlenmişim ve benim işimde çok az kişi beni eğlendirecek kadar iyiydi.

Yine de, meşgul olduğum her şeye rağmen, aCooooig ile ilgili herhangi bir şey için kulağımı yere tuttum, ama o da benim kadar hayaletti.

Hakkımda raporlar olduğu konusunda saçmalıyor muydu? Sadece üzerinde soru işareti olan boş bir yüz resmi olan değil, hakkımda gerçek bilgiler içeren bir rapor mu?

Bu düşünce rahatsız ediciydi.

Çünkü o bana bunu yaptıysa, ben de ona yapmalıydım.

aCooooig: **Orada mısın?**

Ben: **Evet. Aynı taraftayken neden birbirimizin etrafında dans edip durduğumuzu merak ediyorum.**

aCooooig: **Kodumu kırdın. Ayrıca donanımımı mahvedip duruyorsun.**

Ben: **Sen de benimkini mahvettin.**

aCooooig: **Kısasa kısas. Bir adamın donanımı kutsaldır.**

Ben: **Bu bir örtmece mi?**

Bu durumda, hayır. Donanımımı sikime tercih ederim.

İçimde bir ilgi uyandı. Ben: **Bu ne kadar doğru?**

aCooooig: **Yüzde altmış doğru. Duruma göre değişir. Bu varsayımsal durumda baktığım kadın seksi mi? Eğer öyleyse, o zaman yüzde kırk doğru.**

Homurdandım. Ben: **Bakmayı seviyorsun ama dokunmuyorsun, ha? Çirkin misin? Sevişmek için mücadele mi ediyorsun?**

aCooooig: **Güzellik bakanın gözündedir.**

Ben: Gelmiş geçmiş her talihsiz çocuğun annesi böyle diyor.

aCooooig: **Annem yüzüm konusunda İrlandalıların şansına sahip olduğumu söylerdi. Ama görünüş her şey değildir, Lodestar.**

Ben: **Öyle değil mi? Çoğu erkek buna katılmaz.**

aCooooig: **Ben *çoğu* erkek değilim.**

Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?

aCooooig: **Ya da dikkatli yaklaşmanız için sizi uyarır... bunun bir güvenceden daha fazla olması muhtemeldir. Bu konuda hiç iyi olamadım.**

Ben: **O zaman senin iyiliğin için umarım bir bakireyi hiç kırmamışsındır.**

aCooooig: **ROFL.**

Kaşlarım kalktı, çünkü bunun onu eğlendirmesini beklemiyordum. Öyle olduğu için dudaklarım seğirdi.

Öyle olsaydı, New York'un en gözde bekarı olmazdım.

Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor.

aCooooig: **Şimdi kim kabalaşıyor? Kibar ol, Lodestar. Yoksa acı çektiğin için mi huysuzluk yapıyorsun?**

Ben: **:/ Muhtemelen. Üzgünüm.**

Günahkarlar'ın yerleşkesi harap olmuş diye duydum.

Bunun üzerine gerilmenin bir anlamı yoktu. Hem de hiç. Kodundan, düzenli olarak yaptığı A+ hack'lerden kan grubumu muhtemelen şimdiye kadar bildiğini biliyordum, ama yine de genel konumumu bilmesi bana iyi gelmedi.

Özellikle de nerede olduğunu henüz bilmediğim için.

NYC büyük bir yerdi. Çok fazla insan var. Şehri ve genel bir mahalleyi bilmek yeterli değildi.

Günahkârlar'la birlikte olduğumu biliyorsa, bana nasıl ulaşacağını da biliyordu. Yaralarımдан haberdar olmasını sorun etmiyordum çünkü bir doktor raporuna rastlamış olabilirdi. Bu bir şeydi. Bulduğum yeri bilmesi başka bir şeydi.

aCooooig: **Merak etme, sana zarar vermeyeceğim.**

Ben: Kendimi **çok rahatlamış hissediyorum.**

Hayır.

aCooooig: **Günahkarlar müttefikdir.**

Ben: **Müttefikler sadece dost**

düşmanlardır. aCooooig: **Vay, vay, vay. Ne kadar alaycısın.**

Ben: **Eğer saf bir saf kızla sohbet etmek istiyorsan, ben senin kızın değilim.**

aCooooig: **Saf züppeler sıkıcıdır. Neden hiç İrlandalı bir bakireyi becermedim sanıyorsun?**

Ben: **Sen sadece siktir kadınlar Eğer onlar itibaren Anavatan mı?**

aCooooig: **Ne düşünüyorsun? o.O**

aCooooig: **Meraktan soruyorum, nerelisin?**

Ben: **Aslen mi?**

aCooooig: **Tabii ki. Bir patates kadar İrlandalıyım. Yani sen değil misin?**

aCooooig: **Eğer doğal vatandaşlık hakları üzerine felsefi bir tartışmaya girmek istiyorsanız...**

Ben: **Zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var.**

aCooooig: **Teşekkürler.**

Ben: **LOL.**

aCooooig: **Git üzerinde O zaman. Nerede vardır sen Kimden?**

Aslen mi?

Homurdandım. Ben: **Delaware.**

aCooooig: **Nasıl Hayal kırıklığı. Bu çok İlk Delawarian, ha?**

Ben: **Aslında... annem dördüncü nesil İrlandalıydı. Babam ikinci kuşaktı.**

aCooooig: **Demek İrlandalısın?**

Ben: **Daha Amerikan.**

aCooooig: **Ama sizin halkınız bir tekneyle geldi ve Ellis Adası'ndan geçti?**

Ben: **Bu seni erekte mi ediyor?**

aCooooig: **Güçlü sadece ol. Sen var potansiyel, Lodestar.**

Gözlerimi devirdim ve pes ettim: **Caziben sınır tanımıyor.**

aCooooig: **Bu benim hayatım boyunca sorunum oldu. Gülerek başımı salladım, kendime rağmen eğleniyordum. Bu herifle ilgili bir şey beni en başından beri etkilemişti.**

Güvenlik sisteminden kıyma yaptığım için neredeyse pişman olacaktım ama hey, gerçekten kötü niyetli birinden ziyade benim hacklemem daha iyi.

Kötü niyetliydim ve İtalyanlara ya da NWS'ye yardım ediyor olsaydı, sistemini mahvetmekten daha fazlasını yapardım... ama aCooooig hoş bir meydan okumaydı.

Karşı koyacak biri.

Maverick her zaman vardı elbette ama o benim çalıştığım gibi çalışmıyordu. Artık çalışmıyor. Günahkarlar'ın haznedarı olmak onun çalışma şeklini değiştirmişti.

aCooooig: **Benden bir hediye bekle.**

Gözlerimi ekrana diktim. Ben: **Zaten bir kez bombalandım. Başka bir hediye istemiyorum.**

aCooooig: **Bizi dost düşman olarak görüyor olabilirsiniz ama ben müttefikleri tercih ederim. Patron kışkık bir piçten patron kışkık bir kaltağa küçük bir jeton.**

Bir kahkaha atarak cevap verdim: **Teşekkürler. Sanırım.**

aCooooig: **TTYL.**

Aramızdaki bağlantıyı kesmeden önce cevap verme şansım olmadı ve sohbet ekranı hiç var olmamış gibi dağıldı.

İkimizde de birbirimizin donanımında kod vardı. Ne kadar çıkarırsam çıkarayım, tekrar ortaya çıkıyordu... ya da tam tersi.

Bombalamanın birkaç kemiğimi kırmaktan daha fazlasını yaptığını ve bilgisayarımdaki varlığını düşünmek beni kızdırmak yerine kötü niyetli bir tehditten çok bir kucaklaşma gibi hissettirdiğinde beynimi de sarstığını biliyordum.

Bu düşünceyle başımı sallayarak programları değiştirdim ve günün sonunda tekrar geri geleceğini bilsem de varlığını silmek için ekipmanımı manuel olarak sildim. Yazılımındaki kodumu kontrol ettiğimde silinmiş olduğunu gördüm ve geri yükledim, gülümsedim.

Sonra, saat 17:00'de ön kapıda biri vızıldadığında ve gelen bir teslimat şoförü olduğunda, itiraf ederdim

Bunun onun hediyesi olduğunu anladığımda
azımsanmayacak bir heyecan hissettim.

Söz verdiğim gibi.

Kutuyu açıp bir kilo mısır şekerıyla karşılaştığımda
gülümsemem bir kez daha ortaya çıktı.

Müttefikler, gerçekten.

OceanofPDF.com

ON

OceanofPDF.com

NYX

Kafamın içindeki gürültü bir türlü kesilmiyordu. Giulia'nın söylediklerini duymamı imkânsız hale getiren sonsuz bir ses patlaması vardı.

Berbat bir gün geçirmiştım.

Önce cenaze. Jaxson'a veda etmek berbattı çünkü babasına çocuğa göz kulak olacağıma dair söz vermişim ve bunu yapmaya çalıştım ama lanet olası bir bombaya göz kulak olamazdım. Önce onun, sonra da yıllar boyunca becerdiğim kadınların dünyaya dönüşünü izlemek, yerleşkemizin yok edildiği gece kadar baş ağrııcıydı.

Sonra, Cammie telefonumu patlatmakta ısrar etti. Normalde onu görmezden gelirdim. Hatta numarasını engelleme zahmetine bile girmezdim ama yol boyunca pek çok insan kaybettik. Eğer orada olsaydı, babası hasta olduğu için gitmeseydi onu da kaybedebilirdik.

Onu hiç sevmemiştım, onu hiç önemsememiştım bile. Onun bana karşı olan duygularını çok iyi bildiğim halde bunun için bir piç olduğumu biliyordum.

Bana nasıl bakire olarak geldiğinden emin değildim ve asla onun ilki olmak istememiştım ama içki içtiğim birkaç geceden birinde bana yaklaşmıştı ve ben farkına bile varmadan lanet olası kızlık zarını yırtmıştım.

Bu, onu sadece seviştiğim tavşanların çoğundan daha uzun süre yanımda tutmamı sağlamıştı, ki bunu ona karşı hislerim olduğu anlamına aldığını biliyordum.

Ama

yapmadım.

Hiç

yapmadım.

Ve şimdi, Giulia yanımdayken, bebeğimiz onun karnındayken, hissetmenin ne demek olduğunu anladım.

Cammie benim için bu kadar çok şey hissediyorsa, çağrısına nasıl cevap veremedim?

İyi olduğumu bilmesi için ona nasıl biraz huzur veremezdim? Bu her şeyi daha iyi hale getirmezdi, hatta daha da kötüleştirebilirdi ama ona bir kapanış yapma ihtiyacı gerçektir.

Kız kardeşimin ve Yaşlı Hanım'ın tepkilerinden, bunu berbat ettiğimi anladım ama denemiştim.

Bu, Giulia gelmeden önce yapabileceğimden daha fazlaydı.

Telefon görüşmesinden sonra işler giderek kötüleşti.

Hayatım boyunca ben de kapanışın peşindeydim. İntikam ihtiyacı beni sabahları kaldıran tek şeydi. Pedofili amcıklara bedel ödetme ihtiyacı, uzun zamandır nefes alma sebebim olmuştu.

Indy'nin itirafı, onun da amcamız tarafından istismar edildiğinin ortaya çıkması?

Öldürme ihtiyacı oradaydı, ruhumda durmak bilmeyen azgın bir canavar vardı. Sırtımda taşıdığım içimdeki şeytanlar, masumlara zarar verebileceklerini düşünen herkesi mahvedebilmeleri için onları serbest bırakmam için bana bağırıyorlardı.

Ama Indy'ye bir söz vermiştim. Ve o haklıydı.

İlk görevim doğmamış çocuğumdu.

"Nyx? Beni korkutuyorsun, bebeğim."

Korktuğu için onu suçlamadım. Bir amcık gibi titriyordum. Lanet olsun, onun da bir amcığı vardı ve bundan daha güçlüydü.

Ama Indy... Tanrım, Quin de amcamız tarafından hedef alınmış mıydı?

Patlamadan önce onu ziyaret edecektim ama patlamadan sonra iptal etmişim. Şimdi keşke gitseydim diyorum çünkü onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmışım.

Kahretsin, benim için en önemli olan insanları hayal kırıklığına uğratmayı ne zaman bırakacaktım?

Boğazım gözyaşları, öfke ve öldürme, sakat bırakma dürtüsüyle tıkanmıştı.

Güvende olduklarını sanmışım.

Indy öyle değildi. Kevin neden Quin'i hedef almasın ki? Bana zarar vereceğini söylemişti, o zaman neden küçük kardeşime yaklaşmadı?

Telefonuma uzanıp kot pantolonumdan çıkarırken ellerim titriyordu. Indiana Ink'ten sendeleyerek çıktığımdan beri bisikletimin yanında duruyorduk, yaşadıklarını atlatmaya çalışırken kız kardeşimi arkamda bırakmışım.

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyordum. Kurban oydu ama bana sarılan, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışan da oydu. Söyleyeceği hiçbir şey bunu yapamazdı. Kevin'i ben öldürmüştüm. Son nefesini ondan çalmışım. Beyninin yüz metreden düşen bir karpuz gibi patlamasını izlemişim.

İntikamı bildiğimi sanıyordum.

Bilmiyormuşum.

Hiçbir şey bunu telafi edemez.

Hiçbir şey.

Ve ihanetin derinliği nefes almamı zorlaştırdı.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Indy'yi o kadar kötü hayal kırıklığına uğratmışım ki, gözümün içine bakabilmesi bile mucizeydi.

"Quin'le konuşmam gerek." Numarasını bulmak için aşağı kaydırdım. Rikers'a yeni bir hücre bulmayı başarmıştık.

Nerede sakladığını bilmek istemediğim biriydi.

"Neden? Neler oluyor? Ben tuvalete gidene kadar Indy'yle aranız iyiydi, sonra geri döndüm ve sanki dükkânına Üçüncü Dünya Savaşı vurmuş gibiydi."

Ben onun güzel yüzüne bakarken kaşları çatılmış, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirmişti.

O benim

deliliğimi aldı.

Ben de onunkini.

Ama bu şekilde başlamış olsa da, ikimiz de birlikte ata binen ve ölen iki deli sıkıcı olsak da, bu şimdi daha derindi. Taşıdığı çocukla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi.

Indy'nin sözü, Giulia'dan önce ona asla veremeyeceğim bir şeydi.

İfşaatının tetiklediği öfke bile beni dövme salonundan dışarı çıkarır ve şu adrese götürürdü

Tanrım, Maverick şu anda compus mentus gibi değildi. Bu yüzden Lodestar'ı Martin London'ın peşine takmıştım. Yani katliam yapmak istesem bile yapamazdım. Kesin olarak öldürecek kimsem yoktu.

Ama bu beni durdurmazdı. Aptalca

bir şey yapardım.

Kendimi bunu bilmeyecek kadar iyi tanıyordum, bu yüzden eğer bu kadın, bir şekilde kendini bana bağlamayı kabul eden, benim şeytanlarıma aldırmayan, tıpkı benim onunkilerle yaptığım gibi onlarla düzenli olarak uğraşan bu çılgın güzel kadın olmasaydı, akıl sağlığımın tehlikeye gireceğini biliyordum.

Bu düşünce bizi ileriye, kullandığım ödünç domuzdan uzağa ve bir sokağın ağzındaki bir binanın yan duvarına doğru itmemi sağladı. Sırtını tuğlaya dayayana kadar onunla birlikte hareket ettim ve o mükemmel olduğu için, benim için çok mükemmel olduğu için, hiçbir şey söylemedi, sadece ben durana kadar benimle birlikte aktı. Sonra, çenemi öne eğdiğim anda alnını benimkine dayadı.

ve ellerimiz birbirine dolandı, bizi birbirimize bağladı, bizi başka bir şekilde birleştirdi.

Onun içinde olabilseydim, olurum. Ama bu seksten daha derin bir şeydi. Bu... lanet olsun, her şeydi.

O her şeydi.

"Konuş benimle bebeğim," diye ısrar etti ama bunu yumuşak ve dikkatli bir şekilde yaptı. Sanki ne kadar kırılğan olduğumun farkındaydı.

Siktir, ne amcık ama.

Gözlerimi kapattım. "Kevin... Indy az önce bana Carly'nin yanı sıra ona da ulaştığını söyledi."

Keskin nefes çekişi, gerginliği, hepsi kendini bana ilettiler. Ama itirafımdan sonra kelimenin tam anlamıyla zonklaması, çok az kişinin başa çıkabileceği gerçek bir öfkeden söz ediyordu.

Çok az, hiç diye okuyun. Çünkü bu kadınla sadece ben başa çıkabilirdim.

Sadece ben ona huzur getirebilir, deliliğiyle dalga geçebilir, öfkesiyle başa çıkabilirdim.

Ben bunun için
doğmuşum. Onun
için doğmuşum.

Tıpkı benim için olduğu gibi.

Indy için duyduğu üzüntüden şüphe yoktu ama verdiği yanıt kendimi haklı hissetmem için gereken şeydi. Normal bir kadın, "Nyx, çok üzgünüm." diyebilirdi. Ama Giulia hiçbir şey söylemedi. Sadece tepki verdi. İçgüdüsel olarak. Ve bu beni başka hiçbir şeyin sakinleştiremeyeceği kadar sakinleştirdi.

Parmakları benimkilerin etrafında acı verecek kadar sıkılaştı, ama bu beni toprakladı, etrafımızda sessizlik çiçek açarken bana bir tür huzur getirdi.

"Onun da Quin'e ulaşmış olduğunu kontrol etmek istiyorsun, değil mi?"

"Gözden kaçmış. O neden yapmasın ki?" Sesim kırıldı ve bundan hiç utanç duymadım.

Çocuk kardeşlerim.

Kahretsin, onları korumalıydım, güvende tutmalıydım.

"Sana şimdi söylemesine ne sebep oldu?" diye sordu

usulca, tehlikeli bir şekilde. Bunun Indy'yi hedef almadığını biliyordum.

olmasına rağmen, gerçekten iyi anlaşıyor gibiydi.

"Bilmekle başa çıkabileceğimi, bana söylemesi gerektiğini çünkü gerçeği benim yararım için içine hapsettiğini ve 'sessizliğinin kafesinden' kurtulması gerektiğini söyledi."

"Başka ne dedi?"

Tanrım, bu kadın.

Sikeyim.

Başımı eğip dudaklarını kendi dudaklarımla yakalamadan önce alnımı onunkine bastırdım. Başından sonuna kadar yanımdaydı, dilimi ağzına sokup onu orada, sokağın girişinde, kimsenin bizi görüp görmeyeceğini umursamadan becermeye başladığımda.

Aletim sertleşti, bebeğimizi koruyan göbeğime sürtündü ama bu uyarılmayla ilgili değildi. Bu sadece kadınının bende yarattığı bir tepkiydi.

Bağlantı kurmakla ilgiliydi. Aramızdaki bağ hakkında.

Çünkü Giulia beni etkileyen başka bir şey olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü beni tanıyordu.

Öpücüğümün içinde inledi, bu da geri çekilmem için bir işaretti. Simsiyah saçları kremsi tenini daha da ipek gibi gösteriyordu ve ışıltılı gözlerle bana bakarken, vücudu benimkiyle birleşip yumuşarken, onu desteklememe izin verirken içime gömülürken, kalbimde, ruhumda başka bir kadına asla yer olmadığını biliyordum.

Cammie'nin benim için bir bok ifade etme şansı hiç olmamıştı.

Çünkü Giulia'yı bekliyordum.

Doğduğum günden beri.

"Bana söz verdirdi-"

Tereddütüm karşısında bakışları yumuşadı, çünkü kaldırımda seri cinayet işlediğimi tam olarak itiraf edemezdim, değil mi?

Ama o anladı. "Neden yaptı?"

"Kimsenin çocuğumuza zarar vermediğinden emin olmam gerektiğini söyledi. Hapse atılmadığımdan emin olmam gerekiyormuş.

onlara ulaşabilirdi."

Burun delikleri alevlendi. "O haklı."

"Biliyorum." Başımı hareket ettirdim, omzuna yaslayabilmek için geriye doğru çektim. Bunu yaparken dudaklarını gerçekten öpebildiği tek yere, kulağıma bastırdı. "Onları... incitmek zorundayım," diye kabaca itiraf ettim. "Buna ihtiyacım var. Bazı günler aklımı başımda tutan tek şey bu gibi geliyor."

İçini çekti. "Akıl sağlığınız özgürlüğünüz kadar önemli. Belki mutlu bir orta yol bulabiliriz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Birini yok etmenin, hayatına son vermekten daha fazla yolu vardır." Nefesinin altında mırıldandı. "Sanırım Lodestar ve Maverick bu konuda yardımcı olabilirler."

"Haklısın," dedim huysuzca, insanlara işkence etmenin artık mümkün olduğu birçok yolu düşünürken.

Uzun mesafe.

Ama yakınlarda biri vardı. Dikkatimi çeken ve ilgilenmem gereken biri.

Eğer Martin London lanet bir canavarsa, onunla başa çıkmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım.

Giulia, sanki aklımı okuyormuş gibi, "Son bir kez daha mı?" diye mırıldandı.

"Yine eski savaş filmlerini mi izliyorsun?" Duruma rağmen eğlenerek sordum.

Geri çekildiğimde, omuz silkmeden önce yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Geceleri uyandığımda açık olan tek şeyin onlar olduğu gerçeğine yardım edemem."

Bu BS karşısında dudaklarım seğirdi ve gülümsememi onun yüz buruşturmasına bastırarak mırıldandım: "Bunu başkasına sat. Ya da sadece üzerime zıpla ve seni tekrar uyutayım." Hâlâ kâbuslar görüyordu. Öldüğüm an, Luke Lancaster'ı cehennemde gölgeleyecek ve kadınıma yaptıklarını ona ödetecektim.

"Nasıl bu hale geldim sanıyorsun? Çok fazla zıplıyorum."

Kıs kıs gülüşü kalbimin içine etti ve geri çekildim, bir elimi karnına bastırdım ve alnımı tekrar onunkiyle birleştirdim. Lanet olası ebeveynler olacaktık. Bu çok az kişinin saygı duyduğu ciddi bir görevdi, ama biz "az kişi" değildik. Kendi terapi versiyonumdan vazgeçmeyi düşünebilmemin tek nedeni de buydu.

"Indy-"

"Ne, aşkım?" diye sordu ben tereddüt edince.

"Cyan'ın tımar edildiğine inanıyor."

Öfke gözlerinde bir benzin birikintisine tutulmuş kibrit gibi parladı; ruhunu aydınlattı, içimdeki şeytanları çağırdı. Bu kadın. Benim için mükemmel. Her zamanki gibi. "Bu konuda ne yapıyorsun?"

Davayla ilgilenmemi beklemesini sevdim. Bok listemde başka bir piç olduğu için yargılamak yok. Sadece lanet çöpü çıkarmaya hazır ve istekli olmamı bekliyordu.

"Üzerinde Lodestar var. Sırlarını ortaya çıkarıyor." "Ondan haber var mı?"

"Henüz değil."

"Onunla iletişime geçmelisin. Bak bakalım neler öğrenmiş." Ellerimizden birini çözmeden önce parmakları benimkileri acı verecek kadar sıktı, böylece aramıza uzanıp onu sokağın ağzına doğru götürdüğümde cebime geri soktuğum cep telefonunu alabildi.

Bir dakika içinde, onun desteğiyle, hatta kaldım. Konuşacağımı düşündüğüm Quin'le değil, Lodestar'la.

Belki de kaderdi. Belki de sonunda benim tarafımda çalışan kaderdi, çünkü ona "Martin London hakkında bir bilgin var mı?" diye sorduğumda Lodestar cevap verdi.

"Ön hazırlıklar iyi görünüyor. Salem'de bir papazdı ve çetelerle bağlantılı çocuklarla çalışmasıyla ünlüydü. Şimdi emekli olmuş. Yerel okullarda maddi durumu iyi olmayan çocuklara yardım ediyor - onları yasaların doğru tarafında tutmak için müfredat dışı faaliyetlere katılmalarını sağlıyor."

Giulia bana baktı. "Onu 'temizlemeye' çalışıyor olabilir mi?" Yüzünü buruşturdu. "Okul bahçesine kokain torbaları bıraktığından değil, ama bu lanet olası Evanjelikler - nasıl olduklarını bilirsin. Muhtemelen babası Şeytan'ın Günahkârı olduğu için onun Şeytan'ın dölü olduğunu düşünüyorlardır."

Bunu düşünürken kaşlarım çatıldı, Indy'nin Cyan'ı potansiyel bir avcıdan uzaklaştırdığı gün onunla konuşurken duyduklarımı düşündüm.

"Olabilir. Ondan bahsederken suratı asık ve savunmacıydı."

"Salem, Nyx'te toplum içinde pek çok arkadaş edindi. Özellikle yoksul çocuklarla yaptığı çalışmalarla ondan övgüyle bahseden pek çok insan var."

Giulia bir iç çekti. "Cyan tam olarak sokaklarda değil ama..."

Lodestar, "Hayır, ama algı her şeydir," diye onayladı. "Ve papazlara göre, dediğin gibi, MC'de bir hayat genç ve etkilenmeye açık bir kız için ideal değil."

"Yani, onun yasal olduğunu mu söylüyorsun?" Homurdandım.

"Gerçekten araştırmak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum." Homurdandı. "İstediğimden daha yavaşım Nyx. Bundan nefret ediyorum ve bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama Cyan'ı hayal kırıklığına uğratmayacağım. Şu anda çalışabildiğim her iki saat için sekiz saat uyuyorum. Bu da verimimi düşürüyor. Dünyanın görmesini istediğinden daha derine inebilmem için bana birkaç gün daha verin."

Giulia başıyla cevap vermemi işaret etti, ben de "Tamam Lodestar. Elinden geldiğince zorlayacağını biliyorum."

"Keşke Maverick de ağırlığını koyabilseydi," diye mırıldandı. "Şu anda ikimizin de oyun dışı kalması çok sakıncalı."

Haksız değildi.

Kısa bir vedayla görüşmeyi kestim ve Giulia'nın elleri belime dolanarak beni kendine daha sıkı çekti.

Onu hissetmek, sıcaklığı, ruhumu ele geçirmeye başlayan buzu eritti.

"Yakında öğreneceğiz," diye söz verdi bana.

B a ş ı m ı salladım ama gerçeği öğrendiğimde ne yapmam gerekiyordu?

Indy'yi zaten hayal kırıklığına uğratmıştım, ona daha yeni verdiğim bir sözü bozacak mıydım?

"Indy anlayacaktır," diye yatıştırdı. "Anlar mıydı? Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktım.

"Birisi-"

"Biliyorum," diye nefes aldım. "Ama bu durumda, Londra Storm'un -küçük kızı, öldürmesi gereken o- yani ben iyiyim. Başka bir gün için."

Nefes veriş i bunun benim için ne kadar zor olacağını özetliyordu. "Belki de Quin ile konuşmalısın?"

Tereddütünü ve konunun değiştiğini anlayınca fısıldadım, "Şu anda bununla başa çıkabileceğimi gerçekten sanmıyorum. Bunun çok bencilce olduğunu biliyorum-"

Beni sıktı. "O bir hapisane hücresinde sıkışıp kaldı, Nyx. Hiçbir yere gitmiyor ve bu konuşma da öyle. Ama," diye mantık yürüttü, "bunun telefonda yapman gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Onu ziyarete gideceğine dair bana söz vermiştin. Bence böyle bir şey yüz yüze konuşulmalı."

Başımı sallarken çenem taşa dönmüş gibiydi, çünkü o haklıydı.

Bunu ona asla söylemezdim, ama o genellikle öyleydi ve buna kızmak yerine, omuzlarımdan bir yük kalktı. Onu kıracak kadar büyük bir yük taşımasını asla istemedim, şeytanlarını yakalayan ve onları yok etmesine yardım eden kişi olmak istedim. Ama şu anda, en kötü kâbusum gerçekleşirken, o benim yanımda olabilir miydi?

Bu onu daha çok sevmemi sağladı.

ON BİR

OceanofPDF.com

CYAN

"SEN ÇOK İYİ BİR KIZSIN, CYAN."

Martin'in ses tonu karşısında yanaklarım pembeleşti. "Teşekkür ederim, Martin. Babamın şu anda bana neden bu kadar kötü davrandığını bilmiyorum."

"Eğer benim küçük kızım olsaydın, asla bu kadar zalim olmazdım. Seni terk ettiğine inanamıyorum, Cyan. Ben bunu asla yapmazdım."

Gözlerim yaşardı çünkü Martin haklıydı. Babam beni terk etmişti. Artık eve dönmüş olması bile önemli değildi, onu neredeyse hiç görmemiştim.

Adil olmak gerekirse, meşgul olduğunu, Rex Amca'nın olayda ağır yaralanan babasıyla birlikte hastanede olduğunu ve babamın kulüp binasının sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğini fark ettim.

Neden annem ve benim için değil de onlar için geri gelmişti?

Fısıldarken alt dudağımı kemirdim, "Sana annemle babamın telefonda tartışıklarını söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Annem seninle konuşmamı engellemeye çalışmadan önce?" Annem telefonumu elimden almış ve ekran karşısında geçirdiğim süreyi önemli ölçüde azaltmıştı ama Martin bana bir tablet vermeyi başarmıştı.

Onu çok özliyordum ve arkadaşlığımıza engel olduğu için Indy'den nefret ediyordum.

Beni iyi hissettirdi. Bir MC veledinden daha fazlası olduğumu hissettirdi.

Okuldaki herkes benden nefret ediyor, pislik olduğumu söylüyordu. Hatta Harry Jenkins dolabımı kırmayı başarmış ve eşyalarımın üzerine 'MC SCUM' yazmıştı. Annem bu konuda ofise gitmişti ama işe yaramamıştı.

Kasabadan gelen bu aptallar bana bunları yapabiliyorken biz nasıl pisliktik, biz nasıl suçluyduk?

"Hatırlıyorum tatlım. Bana bir şey söylemeyi mi unuttun?"

Ses tonundan kızgın olduğunu anladığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Martin ona her şeyi anlatmamdan hoşlanırdı. Bazen anlatırdım, bazen anlatmazdım. Sorduğu bazı şeyler içimde bir tuhafılık hissetmeme neden oluyordu ve onunla her zaman paylaşamıyordum. Yine de sadece beni sevmesini istiyordum ve ona gerçeği söylediğimde, bana her zaman s e v d i ğ i n i söylüyordu.

Bu beni tuhaf hissettiren şeylerden biri değildi, ama beni üzen şeylerden biriydi. Ne söyleyeceğini, ne düşüneceğini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum. Ama o benim en iyi arkadaşımdı ve benimle ve ailemle ilgili çoğu şeyi biliyordu.

Sadece bu değil, çünkü ben de gerçeği daha yeni keşfetmiştim.

"Ne oldu Cyan?" diye sordu, ses tonu kızgınlığıyla sertleşmişti.

Dudağımı ısırdım, onu yatıştırmak için bir yol ararken içimde sinirler uçuşuyordu. "Annemin, bana hamileyken babamın onu aldattığını söylediğini duydum."

Nefesinin altında homurdandı. "O seni hak etmiyor, Cyan. Sen onun için fazla iyi bir kızsın."

Babama kızgındım, anlamadığım şeyler için ona kızgındım. Ohio'ya gittiğinde beni terk etmiş gibi hissediyordum. Beni her gün aramasının bir önemi yoktu, burada değildi. Harry Jenkins'in

eşyalarımı mahvediyordu. Sınıfımdaki kızların bana kötü davranmasına engel olmadı.

Annem denedi ama babam değildi.

Ne de olsa bir MC veledi olmam onun suçuydu. Bana her zaman prensesim derdi, ama sınıfımdaki çocukların bizi suçladığı her şey olduğumuzu ancak ortaokula başladığımda fark ettim.

Suçlular.

Ve anneme bu kadar kötü davrandığını öğrenmek? Kafam allak bullak olmuştu.

Onu seviyordum. Onu özledim. O şehirdeyken onu çok özlemiştim çünkü o gittiğinden beri her şey çok daha kötüye gitmişti ve bana tekrar destek olmasına ihtiyacım vardı. Martin onunla rekabet edemezdi ama babam bana yardım etmeye bile çalışmıyordu. Sadece MC için bir şeyler yapıyordu. Sanki artık yokmuşum gibiydi. Sanki burada değilmişim gibi.

Ama Martin'in sesi beni gerdi çünkü kızgın olduğunu biliyordum, kendimi babamı savunmaktan alıkoyamadım. "Beni doğurduğunda çok gençti. Hepimiz hata yaparız."

"Sen asla bir hata olamazsın, Cyan."

Bunun üzerine gözümü kırdım. "Ben-" demek istemedim. Öyle mi yaptım? Herkes hata yapar diyordum ama Martin'in sözleri her şeyi farklı görmemi sağladı. Ben de bir hata mıydım?

Annemle babamın bir araya gelmesinin tek nedeni ben miydim?

Mide bulantısı karnımda çalkalanıyor, kusacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Sorun yok, Cyan," dedi Martin bana, sözleri şimdi daha yumuşak, daha nazikti. Artık kızgın değildi ve içimi kaplayan rahatlama, içimdeki çalkantıyı durdurdu. "Ben senin için buradayım. Her zaman yanında olacağım."

Gözlerimi kapattım, sözlerinin bana verdiği güven duygusu ürpertici bir nefes aldırdı.

"Benim için bir fotoğraf çeker misin bebeğim?" diye sorduğunda Sinirlenip telaşlanmadım bile. "Aslında iki tane çekebilirsin. Çok güzelsin."

Beni seviyordu.
Hiçbir yere gitmiyordu.
Babamın yaptığı gibi beni terk etmeyecekti.
Önemli olan tek şey buydu.
Ben de yapmamam gerektiğini bildiğim halde, yanlış
olduğunu bile bile fotoğrafları çektim.
Onu severdim.
Onu memnun edecek kadar.
Benden istediğinde ona yardım edecek
kadar. Önemli olan tek şey buydu.

OceanofPDF.com

ON İKİ

OceanofPDF.com

MAVERICK

DIŞARISI SOĞUKTU ama o lanet havuz günlerdir beni çağırıyordu. Baş ağrıları, geçmişe dönüşler, halüsinasyonlar ve kâbuslar derken bir zombiye dönüşüyordum. Tek teselli, içimden beyin yemek gelmiyordu ve o ilk geceden beri Alessa'yı incitmemiştim.

Bu konuda daha iyi hissettiğimden değil.

Birkaç gün boyunca, saldırımın şiddetinden dolayı boğazında leke izleriyle dolaştı ve gözlerinin beyazında, tahmin ettiğim kırık kan damarları vardı. Hiçbir öfke belirtisi göstermedi, hiçbir şey belirtisi göstermedi.

Ona sürekli vuruyor muydum?

Bu düşünce o zamandan beri beni rahatsız ediyordu.

Dönüştüğüm adamı tanı mıyordum, nasıl biri olduğunu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona aşık olmuştu, bu da bir şey ifade ediyor olmalıydı, değil mi? Tek sorun, o güzel yüz hatlarına hiçbir utanç ya da acı karışmadan, yaralarını nasıl rahatça taşıdığını saklayamamaktı.

Kötü muameleye alışkındı.

Bunu itiraf etmek beni öldürüyordu ama denizaşırı kötü bir görevden dönen askerler arasında aile içi şiddetin yaygın olabileceğini biliyordum. Bunun bir mazereti olamazdı ama biz hayvan değildik. Biz erkektik. Düşünceler ve umutlarla

ve insanlığın birbirine yapabileceği en kötü şeyleri her gördüğümüzde yıkılan hayaller.

Bizi o cehennem bataklığına atıp sonra da mükemmel teneke askerler gibi geri dönmemizi bekleyemezsiniz. Bu bir peri masalı değildi.

Zırhları pırıl pırıl parlayarak giden şövalyeler, gıcırdayarak ve yağa ihtiyaç duyarak geri döndüler.

Ben böyle hissediyordum. Rasyonel olarak uzun süredir kum havuzunda olmadığımı bilsem bile, zihnimin inandığı şeyden kaçış yoktu.

Birkaç gündür onunla birlikte yaşadığım için ona neden 'Hayalet' dendiğini anlamıştım, çünkü Casper'la yaşamak gibiydi. Sorun şu ki, onunla konuşmak istiyordum ama nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Soğuk yüzüme bir tokat gibi çarparken keskin bir nefesle suya girdim. Tekrar dışarı çıktığımda Link'i havuzun kenarındaki şezlonglardan birinde otururken bulduğumda şaşkınlıkla irkildim. Elinde bir bira vardı, saçları kesikti ve çizmeli ayakları bileklerinden çapraz kesilmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona eşlik etmekten pek de memnun olmadığım için sordum.

"Seninle konuşmak istiyordum."

"Şey, sohbet edecek havada değilim."

"Zor iş. Bu saçmalığın yeterince uzun sürmesine izin verdim - ona ne yaptın Maverick?"

Ona bir bakış attım, ağzım pişmanlık ve sorgulanmanın verdiği öfkeyle gerilmişti. "Bu bir kazaydı."

"Kazara bir kapıya çarpması gibi mi? Ya da merdivenlerden düşmüş olabilir mi? Ne yazık ki havuz evinin basamakları yok, seni pislik."

Çenem tedirginlikle gerilmişti, "Onu incitmek istememiştım," diyebildim.

"Karısını dövenler asla yapmaz."

O anda öfkem tavan yaptı ve neredeyse havuzdan fırlayıp o piçin üzerine atlayacaktım ama harekete geçmek için ileri atıldığımda sanki biri kafama buz kıracağı indirmiş gibiydi. Buruştum, kağıttan yapılmışım gibi suya battım ve sadece devasa dekoratif kayalardan birine tutunmuş olmam yüzeyin altına inmemi engelledi.

Hayatım buna bağlıymış gibi sıkıca tutunarak çekiç darbesinin dağılmasını bekledim. Kulaklarım sesle çınladı, beynim Tyson'la ringde üç raunt yapmışım gibi hissetti ve vücudum bir kemik torbasından başka bir şey değilmişim gibi yere çarpana kadar Link'in beni tutup sudan çıkardığını bile hissetmedim.

Orada yatıyordum, nefes nefese kalmıştım, dayanılmaz acı kafatasımın duvarlarının çökmesine neden oluyordu ve tüm bunların arasında Link oradaydı. Onu, sıcaklığını, katı varlığını hissettim ve Tanrı bilir ne kadar zaman sonra acım dindiğinde, başımı çevirip yanımda yattığını gördüğümde, "Boğulmama izin vermediğin için teşekkürler," diye soludum.

"Aptal herif," diye gürledi usulca, sözleri başımın ağrıdığını bildiğini gösteriyordu. "Seni çok sevmeseydik neden o sıska kışını kurtarmak için bu kadar çaba harcayalım ki? Sonuna kadar kardeşiz Mav. Bunu anladığını hiç sanmıyorum, gerçekten. Yurtdışındaydın ve silah arkadaşların vardı, ama biz aynıyız. Senin için ölürüz, tıpkı onlar gibi."

Sadece onun sözlerinden değil, çektiğim acıdan da boğazım düğümlenerek, "Bunu biliyordum," diyebildim.

"Artık tekerlekli sandalyeye ihtiyacın olmadığı gerçeğiyle birlikte bunu da çok iyi saklamışsın."

Bir nefes verdim. "Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şu anda o lanet olası adam bile değilken kızgın olmanın mantıksız olduğunu biliyorum ama kızgıyım. Senin için savaştık, seni bok parçası," diye homurdandı, ayak bilekleri hala çapraz olacak şekilde hafifçe hareket etti, ama böylece ellerini

gece gökyüzüne bakarken karnına vurdu. "Aradığında seni Bethesda'dan çıkaran bizdik, lanet olası A-Takımın değil."

"Konuşlandırıldılar," diye karşı çıktım. "Eğer dışarı çıkabildilerse. Bunu bile hatırlamıyorum." Eski birliğimi araştırabilirdim ama buna cesaretim yoktu. O kadar ki hastaneden çıktığımdan beri bilgisayarın yanına bile yaklaşmamıştım.

Link homurdandı. "Bu çok boktan bir durum."

"Biliyorum. Yemin ederim, onu incitmek istemedim, Link." Tüm kardeşler arasında, hatta Nyx'ten bile daha fazla, Link kadınlara karşı korumacıydı. Elbette bir av köpeğiydi, ya da bu malikanenin sahibi olan kadınla birlikte olana kadar öyleydi, ama onlara karşı her zaman iyi davranmıştı. Alessa'nın o yanındayken gülecek kadar rahatlayabilmesinin nedeninin bu olduğunu düşündüm.

Onları mutfakta konuşurken duymuştum.

Benim için durum tam tersiyken onlar için her şey nasıl bu kadar normaldi?

O benim karımdı ama sanki sessiz bir tango yapıyormuşuz gibi etrafımda fısıldıyordu. Ne zaman bana bakmaya tenezzül etse gözlerinde kahkaha yoktu, sadece acı vardı.

Onu suçlamadım, ama yine de zaten dağınık olan kafamı karıştırdı.

"Ne oldu?"

"Kabus görüyordum."

"Kahretsin, içeri girdi ve seni uyandırmaya mı çalıştı?"

Ona şaşkın bir bakış attım, bu bakış başımı yana çevirip ona bakmama neden oldu ve bu da beni bilincimin eşiğine getiren bir acı dalgasını tetikledi.

"Sen döndükten sonra kulüp fahişeleriyle bir sorunumuz oldu. Sakso çekmenin travma sonrası stres bozukluğuna çare olduğunu düşünüyorlardı. Lacey adında bir sürtük denemeye devam etti, ama bu sefer elinde lanet bir bıçak vardı. Neredeyse onu dilimleyip doğruyordun. Diğerlerini de geri çekilmeleri için uyardı."

"Tanrım," diye homurdandım. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"Neden yapasın ki? Sonunda hiçbir şey ifade etmedi." "Herkesin içinde senin bunu söylemene şaşırdım."

Omuz silkti. "Onlara söyledik ama dinlemediler. Aptallara yardım edemezsin."

Dudaklarım kıvrıldı ama gülmek istesem de aptal değildim. Kafam bu seviyede bir efor sarf etmeye hazır değildi.

"Ona bunu yaptıktan sonra bile beni uyutmak için şarkı söyledi." Link boğazını temizledi. "O bir bakıcı."

"Bana yeşil kart alabilmek için evlendiğimizi söyledi."

"Onun gibi bir şey."

"Bana söylemediğin şey ne?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey için. Bunun için yapmadın. Bunu yaptın çünkü hayatında seni gülümseten ilk kişi oydu. Aslında seni tekrar normal görmek güzeldi. Seni ne kadar özlediğimi fark etmemiştim." Titrek bir nefes verdi. "Şimdi buradasın, tekrar döndün ve keşke eski Maverick olsaydın. Piç kurusu, her zaman bir şeyleri zor yoldan yapmak zorundaydın, değil mi?"

Biraz gülmeyi başararak, "Sanırım öyle oldu," diye gürledim.

"O seni seviyor Mav. Onu hatırlasan da hatırlamasan da ona bok gibi davranma, tamam mı? Ona gitmesini söyle, biz de onu yanımıza alalım. Sadece onu incitme. Zaten yeterince şey yaşadı."

Ne yaşadığını, 'yeterli' kelimesinin ne anlama geldiğini soramadan, ayakta durur pozisyona geçti.

"Hadi seni içeri götürelim."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Ben havuz kenarında kalmak istiyorum. Temiz hava burada daha iyi hissettiriyor. İçerisi çok havasız."

Etrafımda dolaştı, yanıma bir hücre koyarken tekrar çömeldi. "Bu artık senin. Eskisi kazadan sağ çıkamadı. İçeri girmeye hazır olduğunda beni ara. Kendi başına bir bok yapacak durumda değilsin."

Bunun ne kadar doğru olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum ve "Teşekkürler kardeşim" diye mırıldandım.

"Bu bir onur Mav."

Ve bunu kastettiğini biliyordum.

Çimenlere varana kadar botları havuzu çevreleyen engebeli taş yüzeye çarparak yürüdü. O zaman Alessa gibi Casper da olabilirdi. Kendini bana tanıtan kadar orada olduğunu fark etmememe şaşmamalı.

Gökyüzüne, mürekkep siyahı tonuna ve görevdeyken beni her zaman topraklayan parıldayan yıldızlara bakarken, kendimi rahatsız edici taş zemine bıraktım.

Sırtımın keskin kenarlarla birleştiği yer ağrıyordu ve başımdaki ağrı ayak parmaklarıma kadar inmeye başladığında vücudum büyük bir ağrıya dönüşmüştü. Ama soğuk canlandırıcıydı. Bana ölmediğimi hatırlatıyordu. Yaşadığımı.

Her nasılsa.

"Maverick?"

Sesinin tatlı tonu karşısında gözlerimi kapadım. Söyleyişi arasında çok nazık bir tonlama farkı vardı - erkek kardeşlerim 'Mav-rick' diye telaffuz ediyordu, ama o onlar için sessiz bir 'E' olan kelimeyi telaffuz ediyordu.

Cevap vermememden etkilenmemiş olacak ki bana doğru yürüdü ve üzerime bir havlu sererek üşümemi engelledi.

Gözlerim tekrar açıldı ve ona "Teşekkür ederim" dedim.

"Bir şey değil." Bekledi, sonra Link'in sohbetimize başladığı şezlonga doğru ilerledi. I Neredeyse kendi başına bir tane başlatmasını bekliyordum ama yapmadı.

Sessiz kaldı.

Uzaktan, büyük evden gelen bir ses duyabiliyordum. Çocukça kahkahalar, bir canavarın bile gülümsememek için kendini zor tutacağı küçük neşe homurtuları... Konağı incelerken başımı yerde salladım.

Gelir açısından en zor geçmişe sahip, en yoksullarımızdan biri olan Link nasıl olmuştu da burada yaşamaya başlamıştı?

Söz konusu zihin zaten üç haftalık yumurta gibi çırpılmış olmasaydı aklım şaşardı.

"Adam kadını seviyor. O da onu seviyor."

"Şimdi de akıl mı okuyorsun?" Ona bakma zahmetine katlanmadım, sadece bir basketbol yıldızının malikânesini kalitesiz gösteren mülke baktım.

Görev yaptığım son karakoldan daha büyüktü, Tanrı aşkına. O kadar çok penceresi ve kapısı vardı ki Beyaz Saray'ı bir kızın oyun evi gibi gösteriyordu.

Bu koridorlarda dolaşmış, otantik sanat eserlerine, bana süslü bir genelevden bir şeyleri hatırlatan odalara ve Buckingham Sarayı'ndan daha fazla yatak odasına rastlamıştım. Ancak bu ihtişam, tüm etkileyiciliğine rağmen, etrafındaki bakımlı ama bir şekilde dokunulabilir olan araziyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Para hiçbir zaman hayatımın her şeyi olmamıştı, MC veledi olmanın getirdiği bir şeydi bu, ama gerçek şu ki, mülkün büyüklüğünün temsil ettiği şey beni bile biraz bunaltmıştı.

Lily Lancaster sadece zengin değildi. Sadece varlıklı da değildi.

Bu yüzde birden daha fazla bir bölgeydi ve MC çeşitliliğinden de bahsetmiyordum. Hatta yüzde birin yüzde biri bile olabilir diye düşünüyordum.

"Ben zihin okuyucu değilim," diye nazikçe ekledi, "ama ne düşündüğün çok açıktı."

"Aslında değildi, çünkü Link'in onu sevdiğinden hiç şüphem yoktu. Kardeşlerin hiçbirisi fakir değil. Hepsi çok iyi para kazanıyor, Bear ise-" Kaşlarım çatıldı. "O artık Başkan değil, değil mi?"

"Hayır, Rex öyle," diye yumuşak bir sesle beni bilgilendirdi.

Sinirli bir nefes verdim. "Lanet olsun." "Daha önce neredeyse boğuluyordun. Seni gördüm."

"Beni ölüme mi terk edecektin?" Acıyla boğuldum, onun sok olmuş soluğunda bile teselli bulamadım.

"Elbette gelmezdim! Aceleyle gelmedim çünkü Link'in sana önce ulaştığını gördüm. İkinizin konuşmasına izin vermenin akıllıca olacağını düşündüm. Odanızda saklanıyordunuz. Bunun senin için iyi olduğunu sanmıyorum. Daha önce, tavan arasında sıkışıp kaldığın zamanlarda bile kapın kardeşlerine açıktı. Özellikle de konseye."

O geceden beri benimle ilk kez bu kadar rahat konuştuğu için bir fırsat olduğunu düşünerek, "Konseyde kimler var?" diye sordum.

"Sen, Link, Nyx, Steel, Rex ve Sin. Storm eskiden öyleydi ama Ohio'ya gitmek için ayrıldı."

"Neden?"

Dilini şaklattı. "Bu kulüp işi. Ben nereden bileyim?"

Burnum kırıştı. "Kahretsin, bunu ben de unutmuşum. Uzun zamandır MC'de yaşamıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hedeflerim vardı ve onlarla ilişkiye girmenin hedeflerime ulaşmamı engelleyeceğini biliyordum. Bu yüzden on altı yaşımdan sonra kulüp binasında hiç takılmadım ve çocuklar" -bir gülümseme dudaklarımı kırıştırdı- "okuldan sonra evime gelirlerdi, böylece itibarımı temiz tutabilirdim.

"Bear yine de bana bir pay verdi. Eve temelli dönene kadar görevimi tamamlamam için onursal bir kesimdi. İzinli olarak eve döndüğümde cenazelerde, düğünlerde falan giymeme izin verdi." Cevap vermeyince kafasını karıştırdığımı anladım, çünkü bu sessizliğin daha fazla soruyu tetikleyeceğini düşünmüştüm, bu yüzden mırıldandım, "Özel Kuvvetler'de olmak için bir geçmiş kontrolünden geçiyorsunuz."

"Sizi bir satranç oyunundaki piyonlarmışsınız gibi savaş alanlarına atarken gerçekten umursuyorlar mı?"

Homurdandım, bu da kulaklarımı çınlattı - kendime bir hatırlatma: bunu bir daha yapma.

"Özel Kuvvetlerin özel olmasının bir sebebi var. Bunu böyle bırakalım."

"SEAL'ları biliyorum-"

"Herkes SEAL'ları tanıyor. Bir avuç gösteriş budalası," diye homurdandım. "Biz de o piçler kadar yetenekliyiz ama onlar gibi ilgi odağı olmuyoruz."

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve ben onu suçlayamadım. Gerçekten suçlayamazdım. Tanrım, Yeşil Bereli olarak geçirdiğim o 'özel' yıllar sayesinde beynim lapa haline gelmişken ne kadar aptalca bir konuşma yapıyordum.

"Konseyde kim nerede oturuyor?" diye sorarken uzandım ve ön kolumu gözlerime bastırarak onları kapattım.

"Gerçekten bilmiyorum" diye mırıldandı.

"Saçmalık. Kadınlar her zaman söylediklerinden daha fazlasını bilirler. Erkek kardeşler, Yaşlı Kadınlarının kulüp hayatının her yönünden haberdar olduğunu düşünmüyorsa aptaldırlar."

"Şey, biraz biliyorum ama o kadar da değil," diye homurdanarak karşılık verdi.

Kolum gülümsememi gizledi. "Biraz hiç yoktan iyidir."

İç çekti. "Nyx artık başkan yardımcısı. Lily ve Tiffany, yani Sin'in Yaşlı Kadını -geçen gün mutfakta tanışmıştınız- kaçırıldılar ve Storm onları kurtardı. Ancak bunu nasıl yaptıysa, Ohio'ya taşınmak zorunda kaldı. O zamandan beri Nyx onun yerini aldı."

"Nyx'i başkan yardımcısı olarak hayal edemiyorum."

"Onun da hayal edebileceğini sanmıyorum," dedi gülerek, "ve o bunu yaşıyor."

Nyx'in tek derdi yönetici değil aksiyon olduğu için neredeyse tekrar gülümseyerek, "Kulağa doğru geliyor. Sin... onun yeri neresi?" Onu her zaman sevmişimdir. O da bir askerdi, ya da sanırım artık bir gazi. Grizzly'nin çocuğu olmasına rağmen iyi bir insandı.

Kahretsin, o piçi hiç sevmemiştim. O ve Bear'ın nasıl kardeş oldukları mantık kurallarının ötesindeydi.

"O infazcı. Konsey değişince Nyx'in yerine o geçti. Sen haznedarsın ama ben değilim."

Bunu bilmem gerekiyordu," diye fısıldadı. "Ama Lily kulüp kitapları konusunda sana yardım edecek, ben de bu şekilde öğrendim."

Sürtükler... asla sessiz kalamazlar.

Yine de kızgın değildim, daha çok şu anda hayatım olan MC'ye dair içgörü için minnettardım.

Kulüp binasından ne pahasına olursa olsun kaçmaktan, bir şekilde koşunun ayrılmaz bir parçası olmaya geçmiştim. Tabii ki bu kaçınma onun inanmasına izin verdiğim kadar derin değildi. Gençliğimde MC'ye bağlı olmasam da, bu sadece gayri resmi olarak böyleydi. Kardeşlerimin ilk koşularının çoğuna onlarla birlikte gitmiş ve gerçekten yapmamam gereken şeylere bulaşmışım. Yama dışında her şeyde bir kardeşim.

Link haklıydı; onlar benim için benimle birlikte görev yapanlar kadar önemliydi. Daha da önemliydi çünkü birlikte yükseldik ve birlikte düştük. Başından sonuna kadar.

"Storm Ohio'da başkan yardımcısı mı?" "Hayır, o başkan."

Homurdandım. "Bu iyi. Rex'in başkan yardımcısı olmak için fazla zekiymi. Muhtemelen canı sıkıldığından başını bir dünya belaya sokmuştur."

Boğazını temizledi. "Keira'yı tanıyor musun?" "Evet, karısıydı."

"Boşanıyorlar."

Bu sürpriz olmadı. "Aldattığını mı öğrendi? Scarlet onu bu konuda hep uyarırdı. Keira'dan asla bir bok saklayamayacağını söylerdi. Diğer yanağını çevirmeyecek kadar iyi bir kızdı."

"Scarlet kim?"

Kaşları çatıldı. "Storm'un kız kardeşi. Nerede o?"

Hayalet omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce hiç kimsenin bir Scarlet'ten bahsettiğini duymamıştım. Scarlet renk gibi, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Evet, rengi gibi." Her zaman adı gibi renkli olmuştu. "Nerede olduğunu merak ediyorum. Gitmesi beni şaşırtmaz. Kadınların çoğu

hayat." Bu düşünce karşısında dudaklarımı büzdüm. "Görünüşe göre Keira da tozu dumana katanlardan biri."

Burnunu çekti. "Bir kulüp fahişesi ona hamileyken onunla yattığını söylemiş, bu onun için küçük düşürücü bir şey."

Siktiğimin amcığı.

Öfke şakaklarımı zonklatacak kadar sert vurdu ama sert bir nefes verdim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

İşe yaramadı.

"Aptal herif," diye homurdandım.

"Öyle diyebilirim, evet. Onu ve kızını çok incitti."

"Buna inanabilirim. Bu kadar zeki birinin bazen domuz boku kadar kalın kafalı olabilmesi inanılmaz." İçimi çektim. "Bağımlılığının bir gün onu alt edeceğini bilen tek kişi Scarlet değildi."

Alessa gerildi. "Bağımlılık mı?"

Homurdandım ama cevap vermek yerine, çünkü bu beni ilgilendirmiyordu, dolayısıyla onu da ilgilendirmediği kesindi, "Link ve Steel-ne onlar?" diye sordum.

"Link yol kaptanı, Steel ise sekreterdir."

"Bu uyuyor. Link hâlâ tamirci mi?" Yanımda yatarken üzerinde motor yağı kokusu aldığım için cevabı zaten bildiğim halde sordum.

"Öyle. MC'nin yeni garajında çalışıyor."

"Garajımız mı var?" Başımı yana çevirerek sordum.

"Evet. Ve bir lokanta, bir bar ve bir striptiz kulübü." Dudakları büküldü. "Bir mikro bira fabrikası üzerinde çalışıyordun. Bunun hakkında epey konuşmuştuk."

"Mikro bira fabrikası mı?" Bu beni şok etti. "Ben bira sevmem bile."

Kadın homurdandı. "Görünüşe göre o da değişmiş."

Neden güldüğünü biliyordum ama Tanrım. Bir seksenlik hakkında konuş.

Şaşkınlıkla, "Alessa?" diye mırıldandım.

Keskin bir nefes aldığımda şaşkınlığım daha da arttı. Ne zaman onun adını kullansam bunu yapma eğilimindeydi - ve lanet olası doğum adını kullanmama neden bu kadar içgüdüsel bir tepki verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İçgüdüsel olarak çekineceğini bildiğim bir soru daha sormam gerekiyordu.

"Evet, Maverick."

"Daha iyi olacağımı sanmıyorum. Bence bu yeni ben." İnsanları okumakta her zaman iyi olmuşumdur ve onda beni derinden etkileyen bir nezaket sezdim.

Onu gereğinden fazla incitmek istemedim. Duygusal ya da fiziksel olarak.

Ya hatırlamayacaktım ya da her şey çok fazla büyüdüğünde beynimi patlatacaktım, ona bunları yaşatmanın ne anlamı vardı?

Çok fazla kardeşim, asker arkadaşım hayatını kaybetmişti ve ilk defa bunu anladım.

Ölüm huzur vericiydi.

O anda benim için huzur yoktu.

Hafif ağırlığının yer değiştirmesiyle şezlongun gıcırdadığını duyduğumda, beni yalnız bırakıp havuz evine geri dönmesini bekliyordum ama beni şaşırttı. Bana doğru ilerledi, havluyu kaldırıp altına girerken bile yanıma çömeldi. Havlunun ya da benim nemli olduğumu umursamadan yüzünü koluma bastırdı ve ne kadar suçlu hissettiğimi, ne kadar zalim olduğumu anlatmak için irkilmedim.

Onu tanımıyordum.

Dokunmasını istemedim.

Ama o bu iyiliği hak ediyordu.

"Yeni sen, tanımak istediğim birisin."

Ancak asıl soru şuydu: Onu tanımak istiyor muydum?

Nic'e olan sevgim içimde güçlü bir kuvvet, nabızı atan kendi başına bir varlıktı. Ama o gitmişti.

Ölüydüm. Beynim bunu şimdi fark etse de yıllardır ölüydüm.

Alessa buradaydı.

Kaçmamıştı.

Hak etmeme rağmen kendimi bir pislik gibi hissettirmiyordu.

Pek çok erkeğim 'Sevgili John' mektupları almıştı, öyle ki mektuplar bir kız arkadaşınız olduğunda dört gözle beklenecek bir şey değil, çekinilecek bir şeydi. Korkulacak bir şeydi.

O beceriksiz amcıklar hakkında söylenip durduk, onlara seslendik ama Alessa buradaydı. Kaçmanın tam tersini yapıyordu. Diğer kadınları yargılarken onu nasıl suçlayabilirdim ki?

Beni isterken onu nasıl geri çevirebilirdim?

Ben, bir enkaz adam. Başım yahni gibiydi. Beni havuzdaki bir hercai menekşe gibi yere yığan ve yıldız denizinin altında titreyerek yatmama neden olan bir şey yüzünden acı çekiyordum çünkü kalkma, hareket etme ihtimali beni küçük bir kız gibi hıçkıra hıçkıra ağlatmaya yetiyordu.

"Ya tanımaya değmezsem?" Homurdandım. "Alessa, hiç şansım yok. Bu CTE dejeneratif bir hastalık. Geçmeyecek ve iyileşmeyecek."

"Kendini öldürecek misin?"

Bu soru beni şaşırtmalıydı ama daha önce ona zihin okuyucu yaftası yapıştırarak alay etmişim ve bunu yapmamın bir nedeni vardı. Kahve içmek istediğimde ortaya çıkıyor, yalnız kalmak istediğimde ise kayboluyordu. Ne zaman acıktığımı biliyor ve ne söyleyeceğimi ben daha söylemeden hissediyor gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, çok sinir bozucuydu ama beni ne kadar incelediğini gösteriyordu. Onun için ne kadar önemliydim.

"Bu işin sonunu böyle görüyorum," dedim ona sert bir şekilde, sert sözler ve acı suçlamalar bekleyerek. Bunun yerine, gözyaşlarının sıcaklığını kolumda hissettim ve sessizliği daha önce kafama vurulan buz kıracağından daha acı vericiydi.

"Her şeyin bitmek zorunda olmadığını görmene yardımcı olmak için yanında olmak isterim. Hâlâ gençsin, Maverick."

"Senin kadar genç değilim. Kaç yaşındasın sen? Yirmi mi?" "Yirmi dört."

Tanrım.

Beşiği soymaktan bahsediyoruz.

İçimi çektim. "Benim gibi yaşlı bir adama neden bağlanmak istiyorsun Alessa? İhtisas almana yardım edebilecek başka bir kardeşin olmalı."

"Maverick, hâlâ anlamadın mı? İkametgahın bir önemi yok. Burada kalıp kalmamam önemli değil. Kulüp binası çökmeden önce, bir şekilde benimle Ukrayna'ya geleceğini düşünmüştüm. Belki de yanılmışımdır ama kovulursam benimle geleceğini düşünmüştüm." Gözyaşlarından boğuluyormuş gibi gelen titrek bir iç çekti. Boğulduğunu hisseden tek kişi o değildi. "Burada ya da orada olmamızın benim için bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey sen, ben ve birlikte sahip olduklarımızdı."

"Kahretsin, Alessa, çok üzgünüm," diye uzun bir nefes verdim. "O kulüp binasına girdiğim için çok üzgünüm."

"Senin için önemliydi," diye fısıldadı, bir kez daha bu konuda kendimi hırpalamama izin vermedi.

Bu kadının som altın olduğunu, benim ise aptal altını olduğumu bir kez daha kanıtlıyordu.

"Ne yaptığımı biliyor musun?"

"Lodestar, o-"

Gerginlik beni o anda vurdu. Ayrılığımız sırasında bana davranışlarından sonra arkadaş olduğumuza inanmakta zorlanıyordum ve onu her sabah mutfak masasında otururken görmek çok rahatsız ediciydi. Özellikle de MC ailemi onunla konuşurken gördüğümde. Elbette, MC ailesinin yarısını tanı mıyordum, ama prensip hiç değişmedi, değil mi?

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Sorusu tam olarak damdan düşer gibi gelmemiştii ama "Garip bir durum" diye mırıldandım.

"Artık çoğu şey öyle."

Haksız değildi, ben de "Aklım başımdayken, daha yeni ayrıldık" diye itiraf ettim.

"Birlikte miydiniz?"

"Uzun bir süre. Birlikte 10. Dağ Tümeni'nde görev yaptık. Bu şekilde tanıştık."

"Bunu bilmiyordum."

Sesindeki gerginlik bana onun da bunu bilmekten hoşlanmadığını söyledi.

Lodestar'la aynı odada olmak tüylerimi diken diken ederken onun kıskançlık yapabilmesini eğlenerek bir kenara ittim ve "Ne diyecektin?" diye sordum. Lodestar ne olacak?"

"Kardeşler o gece hakkında sana ne anlattı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse pek değil. Onlara benimle konuşmaları için pek fırsat vermedim."

İç çekti. "Bunu seninle paylaşması gereken kişi ben miyim bilmiyorum, Maverick. Tüm gerçeklere sahip değilim."

"Benden daha fazla bilgiye sahipsin ve bildiklerini bana anlatabilirsin. Ben büyük bir çocuğum, Alessa" -bir nefes daha

- "Neyle başa çıkıp çıkamayacağımı biliyorum ve bazı temelleri oturttuğumda onlarla her zaman konuşabilirim. En kötüsü de etrafımda koca bir sohbet döndüğünü ve benim bunu duymama izin verilmediğini bilmek."

"Evet," dedi usulca, "bu korkunç olmalı."

"Öyle. Tahmin edebileceğinizden çok daha büyük bir handikap." Boğazımı temizledim. "Bana bildiklerini anlatırsan memnun olurum. Az ya da çok, her iki şekilde de minnettar olurum."

Ona bakabilmek için başımı çevirdim ve tam bana bakarken kendimi onun bakışlarına kapılmış buldum. Kulaklarımın arasındaki acı, odağım değişip bana bakan o güzel yeşim gözleri tarafından esir alındıkça biraz kayboldu.

Bana bir periyi anımsatıyordu, yüz hatları küçücük ama ruhani. Kırılğan ama yüksek yanaklar, güneş altında da olsa altın gibi parlayan yuvarlak kaşlar,

Ay ya da sadece bir lamba. Saçları bir şekilde seyrekli ama sanki giderek kalınlaşıyor gibiydi. Sanki bir süredir hastaymış gibiydi, bu da ona uyuyordu çünkü deli gibi zayıftı. Sandviç yerken onu izlemiştim ve bu çok uzun sürmüştü.

Narin kemik yapısıyla çocuksu görünebilirdi ama onda beni etkileyen bir şey vardı. Belki de Tinkerbelle'e aşık olan içimdeki çocuktan, ama o gerçek boyutlardaydı ve kesinlikle bir yetişkindi.

Ayrıca benim tam zıttımdı. Ben kaba ve bıkkınken o tatlı bir masumiyetle haykırıyordu ve ben onu uzaklaştırmak isterken bile onu korumak istiyordum, bu da işleri çok karmaşık hale getiriyordu.

Bu düşünceyle iç geçirdim ve henüz ölmemem gerektiği için mi bu perinin bana gönderildiğini merak ettim -ölmek istediğimden değil, ama yaşadıklarımın bir azizin havayı maviye boyayana kadar lanetlemesine neden olacağını düşündüm-, "Bana yardım edecek misin, Alessa?" diye mırıldandım.

Bir an için dudağını ısırdı, dolgun ped sert ısırığın altında sıkışıyordu, sonra bir karara varmış gibi göründü çünkü fısıldadı, "Lily'nin babası kulübün düşmanıydı. İtalyanlarla birlikte çalıştığı için onlarla sorun yaşadı."

"MC, Famiglia ile savaşta mı?" Kaşlarımı çatarak sorguladım. Kahrolası İtalyanlar.

Başını salladı.

"Yerleşkeyi havaya uçuran onlar mı?"

"Yani, bence öyle. Başka kim böyle çılgınca bir şey yapabilir ki?"

Nefesimin altından mırıldandım, bu dünyada ne kadar çok kaçık olduğuna şaşıracağını düşündüm.

"Her iki durumda da, Lodestar o gece bir şeyler olacağını biliyor gibiydi. Çatıdaydı ve patlama olduğunda yere savruldu."

"Bu yüzden yaralandı." Bunu düşündüm. "Hayatta olduğu için şanslı." Eğitimimiz, özel konuşlandırmalarımız ve

Engelibeli araziye inişlerde, gökyüzüne fırlatıldığınızda ve paraşütsüz iniş yaptığınızda kulüp binası yerden çok yüksekteydi.

"Ona neden çatıda olduğunu sordun ve o da sana muhtemelen duymamam gereken şeyler söyledi." Çenesini eğdi. "Yerleşkenin kapısının açık olduğunu, birinin kapıyı açtığını ve bir keskin nişancının uzakta beklediğini söyledi. Patlamayı başlatan oymuş."

"Bu konuşma beni kulüp binasına dönmeye mi teşvik etti?"

"Sabit disklerin yok edildiğinden emin olmak istediniz, böylece FBI onlardan herhangi bir veri elde edemeyecekti."

"Ayrıca kapıyı açan kişinin güvenlik kamerası görüntülerinin olup olmadığını da öğrenebilir miyiz?"

"Evet. Lodestar sana keskin nişancının nerede olduğuna dair bir tahmin de verdi-" Sözünü yarıda kesti.

"Keskin nişancı mı?"

"Kelimeyi hatırlayamıyorum. Bir kuşun evini yaptığı yer demek istiyorum ama bu doğru olamaz."

Dudaklarım kıpırdadı. "Aslında olabilir. Bir keskin nişancının yuvası vardır." Zihnimin bir süre sürüklenmesine izin vererek, "Kardeşlerden herhangi biri bunu biliyor muydu?" diye mırıldandım.

"Hayır ve sen de Lodestar'a hiçbir şey söylememesini söyledin çünkü konsey onun yerleşkeye yönelik potansiyel bir tehditten haberdar olduğunu öğrenirse ve onları bilgilendirmezse MC'den atılacağını söyledin."

Ağzımı sıkarak, "Her zamanki gibi kalles." diye geveledim.

"Hayır, yerleşkeyi korumaya çalışıyordu ama elindeki istihbaratın güvenilir olmadığını söyledi." Boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse Mav, oldukça dürüst görünüyordu ve sen de ona inandın. Güvenilir olduğunu düşünmeseydin ona sessiz kalmasını söyleyeceğini sanmıyorum."

Neden böyle düşündüğünü anlıyordum ama yine de o kaltağa herhangi bir şekilde güven verdiğime inanmak beni rahatsız ediyordu.

Düşünmeye başladıkça başımdaki zonklama daha da artıyordu, bu yüzden düşünmenin bana acı verdiğini bir denklem olarak kabul ederek, "Biraz dinlenmem gerek," diye mırıldandım.

"Öyle," diye kabul etti.

"Yarın, bana yardım etmeni istiyorum." "Ben mi? Neden?"

İçimi çektim. "Görünüşe göre, Müstakbel Maverick o amcığı seviyor ve ben sevmesem bile, ona ve sana güveneceğim
-"

"Ah, canım," diye mırıldandı sefilce. "Lütfen yapmayın. Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bela mı? Okulda değiliz, Alessa. Her şeyi berbat etsen bile ne yapacağımı sanıyorsun? Seni köşede mi bekletirim?"

Gözlerinde bir şey karardı ve bu uyarılma değildi.

Başımı yana doğru eğdiğimde şimşek gibi bir acıyla sarsıldım. Elimini uzatıp kafatasımı kavrayarak elimden geldiğince desteklediğimde nefes nefese bir inilti duydum.

Beni bir şekilde oturur pozisyona getirip ayağa kalkmama yardım ederken tek kelime edemiyor, doğru düzgün nefes bile alamıyordum. Ona Link'in yardım edeceğini söylediğini anlatmak istedim ama kardeşimin adını boğuk bir şekilde söylemeyi başarsam da beni duymazdan geldi, bunu kendi başıma yapmama yardım etmeye kararlı görünüyordu.

Çok şükür ki küçük bir patikadan kısa bir yürüyüş mesafesinde olan havuz evine doğru sendeleyerek ilerlediğimiz sırada zor nefes alıyordu ve teni terden sıırıslıkm olmuştu. Bana gelince, ben zar zor nefes alıyordum, çünkü nefes aldığımda canım acıyordu.

Tanrım.

Küçük binanın içine girdiğimizde ağlayacak gibi hissederek beni yatak odasına götürmesine izin verdim. Yatağın kenarına geldiğimizde, ıslak boxer külotumu aşağı çekip yere atmadan önce beni bırakarak beni şaşırttı. Sonra da beni

yatağa elinden geldiğince özen gösterdi -ki bu çok fazla değildi-. Onu suçlayabileceğimden değil.

Acıdan sinirlerim alev alev yanarken, cenin gibi kıvrıldım. Sefalet içinde onu düşünmedim bile, aklıma bile gelmedi, ta ki onun sıcaklığını sırtımda hissedene kadar.

Etrafımda kıvrıldı, formunun her çizgisini bana uydurdu, böylece bana tepeden tırnağa dokundu. Kolu karnımın üzerinde gezindiğinde hiç irkilmedim. Belki Nic'in bana sarılmasını, beni yatıştırmasını tercih ederdim ama ona sahip olamadığım gibi, yalnız olmadığım için de minnettardım.

Belki de beni terk etmesini hak etmiştim ama etmedi. İşte tam o anda Alessa'nın beni terk ettiğini anladım. Ravenwood, benim için yabancı olmasına rağmen, bir koruyucuydu.

Ve içimdeki MC veledi, gerçek bulanın elinde kalır mantığıyla ne bulduysa aldı...

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

ALESSA

"BURADA OLMAMALIYDIK," diye homurdandım, Maverick bu sabah ilk uyandığından beri homurdanıyordum ve keskin nişancı yuvasının tam yeri hakkında bilgi almak için Lodestar'ı sıkıştırmamı istiyordu.

İnatçı olduğunu her zaman biliyordum ama bu işi başka bir saçma boyuta taşıyordu.

Acı içindeydi, yüzü acıdan çizilmişti ama işte buradaydık, Günahkârlar yerleşkesindeki bir tarlanın ortasındaydık.

Uzaktan inşaat sesleri geliyordu, çünkü patlamadan kalan molozlar temizlenmiş ve ülkenin dört bir yanından kardeşler asıl bölüme yardım etmek için gelmişti.

Bana göre bu, MC'nin alışılmışın dışında bir topluluk olduğunun ve her bir 'aile' arasındaki mesafe ne olursa olsun herkesin bir araya geldiğinin bir kanıtıydı. Bu hoşuma gitti ve kardeşlerin iyi insanlar olduğunu bir kez daha doğruladı.

İyi insanlar bile ellerini kirletti, değil mi?

Gökyüzü parlak bir maviydi ve bulutlar pamuk gibiydi, incecik ve inceydi, güneşin sıcağından korunmak için yeterli değildi. Bunun Maverick'in gözlerini acıtıyor olması gerektiğini biliyordum çünkü kesinlikle kadınsı bir tarzları olmasına rağmen bana gözlüklerimi ödünç alıp alamayacağını sormuştu. Bu benim gözlerimi kısarak baktığım anlamına geliyordu ama o

Acı çekiyordu ve bunu görmeye dayanamıyordum, ben de ona verdim.

Keşke kız gibi bir kız olsaydım da çiçek şeklinde olanlardan seçseydim diye düşündüm, çünkü bu bir fotoğrafa değerdı. Benim iri yarı, esmer, motorcu kocam çiçekli güneş gözlüğü takıyor. Ha.

Teknik olarak ehliyetim yoktu ama bu, Maverick'in bu sabah beni bir kamyonete binmeye zorlamasına engel olmamıştı. Dışarıda, Lily'nin ön bahçesindeydi ve her zamanki gibi kontakta anahtarlar vardı.

Bunu daha önce de fark etmişim. MC, motosikletlerini Tapınakçıların kayıp hazinesi gibi koruyordu, ama kafesleri, kendi deyimleriyle, neredeyse hiç emniyete almamışlardı. Anahtarları saklama yöntemleri, her bir kamyonun küçük bir servet değerinde olduğunu umursamadan, onları ihtiyaç duydukları yere bırakmaktı.

En azından benim için öyleydi.

Görünüşe göre kardeşler için değil.

Otomatik vites kullanmaya alışık değildim, daha önce Ukrayna'da, yani orada yaşadığım dönemde manuel vites kullanmışım ve daha kolay olmasına rağmen daha da zordu çünkü işaretler evrensel olsa da farklıydı ve on dokuz yaşımdan beri direksiyon başına geçmediğim için pratik yapamıyordum. En azından ABD'liler memleketteki gibi sağdan gidiyorlardı, aksi takdirde tam bir kabus olurdu.

Girdiğim her virajda ya da fren yaptığım her ışıktta Maverick'in sıkı bir inilti çıkarması durumu bin kat daha kötüleştirmişti. Sesini geri çekmeye, acısını bastırmaya çalıştım ama ben duymuştum, artık çok geçti.

Ama Maverick güçlü bir adamdı ve ben bu şekilde eğitilmedim.

Uyum daha az acıyla ödüllendirildi.

Açıkça isyan etmek ıstırapla ödüllendirilirdi.

Maverick'i kendinden kurtarmak için beş yıllık eğitime, bedensel cezaya bağlı eğitime nasıl karşı çıkabilirdim?

O eğilmiş, elleri dizlerinde nefesini geri almaya çalışırken, bir şeyler yapmam gerektiğini kabul ettim.

Ne de olsa o bir erkekti.

Ve erkekler bazen aptaldı.

Ona doğru ilerleyerek, her adımda baldırlarımı çizen alçak çalılarının arasından geçtim.

Sesime biraz güç katmaya çalışarak, "Geri dönmemiz gerek," dedim ama o sesimi ve beni duymazdan geldi.

"Ben iyiyim."

"Evet, iyi görünüyorsun," diye karşılık verdim ve eğer sesim eşek arısı gibi çıktıysa, öyle olsun. "Belinden öyle eğilmişsin, seni tekmelemek istemediğim için şanslısın çünkü tekmeleseydin yüz üstü düşerdin."

Ödünç aldığı güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakmak için biraz döndü. "Bunu yapar mısınız?"

Temkinli olması beni eğlendirdi.

Sanki onun boyunda ve cüssesinde bir adamı itebilirmişim gibi. Oldukça zayıf olmasına rağmen, sahip olduğu her şey kaslıydı. Sert ve doluydu. Dün gece ona doğru kıvrıldığımda bunun kanıtını hissetmemiş miydim?

Bunu bencilce nedenlerden dolayı yapmıştım.

Uyumam gerekiyordu ve aslında benim Mav'ım olmasa bile Mav gibi kokuyordu.

Onun da dinlendiğini düşündüm, çünkü ne boğazıma dayanmış bir önkolla uyanmıştım ne de onun yaşadığı kâbus yüzünden rastgele bir saldırıya uğramıştım.

İkimiz de uyumuştuk, ama yataktan tırmanmaya çalışırken önce o uyandı, sonra geri düştü, nefes nefese kalmıştı, aptalca hareketine karşılık olarak her gözeneğinden ter fışkırıyordu.

Tuvaleti kullanmasına yardım etmek zorunda kalmıştım - yani, ona dokunmak zorunda kalmamıştım - daha çok penisine bakmaktan kaçınmaya çalışırken onu ayakta durması için manevra yapmak gibi bir şeydi.

Neden bir şeyden kaçınmaya çalıştığınızda, onu her zamankinden daha fazla görmeye başlıyordunuz?

Egzersizizin hiçbir noktasında ereksiyon olmamıştı, her ne kadar erkekler böyle uyanıyor olsa da ve ereksiyon olabileceğini biliyordum çünkü daha önce birlikte uyuduğumuzda hissetmişim. Tepkisini saklamaya çalışmıştı ama oldukça iriydi ve bunu saklamak mümkün değildi.

Oturmayı reddettiğinde, ki bence zar zor ayakta durabiliyorken bu çok daha mantıklıydı, onu biraz yalnız bırakmışım. Ancak geri döndüğümde onu iki elini duvara dayamış, sanki bu bile ona çok fazlaymış gibi eğilmiş halde bulduğumda, onu bir bankın olduğu duşa doğru yönlendirdim.

Eğitimimin bir kısmını iyi bir şekilde kullandıktan ve onu temizledikten sonra omuzlarına ve sırtına masaj yaptım, dikkatlice başıyla da ilgilendim.

Çalışırken, eski sahiplerine masaj yapmaktan her zaman tiksinişken ona dokunmaktan çok fazla zevk aldım ve omzunda, sırtının ortasında büyük bir dövmeye rastladığımda, bunu nasıl kaçırdığımı merak etmeme gerek kalmadı. Omuriliğini süsleyen, trajik gözleri mükemmel bir şekilde tasvir edilmiş güzel bir kadın portresi ve bana büyükannemin kilisede taktığı bir eşarptaki şal desenini hatırlatan çok koyu bir desen de dahil olmak üzere diğer tüm dövmelerin yanı sıra bunu da kaçırmışım.

Neredeyse kesilmiş bedeninin içinde yaşadığını düşünürsek, deri yelek etten duvarı gözlerden sakladığı için bunları görmemiş olmam mantıklı geliyordu. Tüm yara izleri ve birbirine kötü bir şekilde kaynaşmış yırtık pırtık etiyile belirgin gövdesini görmeye alışmışım ama dövme beni büyüledi çünkü neyi temsil ettiğini biliyordum.

Bana avcılarının kullandığı bowie bıçaklarını hatırlatan bir tür bıçak vardı. Arkasında iki çapraz okla birlikte yukarı doğru itiliyordu. Sonra, etrafında dönen bir tür şeritte, 'De oppresso liber' yazısı vardı.

O zamandan beri bunu düşünüyordum, sırtına dokunma, ona dokunma hakkına sahip olmayı düşünüyordum, ama bu eylemden zevk alsam bile, şimdi onun acısını hafiflettiğim için pişmanlık duyuyordum.

Sadece ellerimin altındaki hissi acı verecek kadar lezzetli olduğu için değil, aynı zamanda onu daha iyi hissettirdiği ve bu ana yol açtığı için.

O bir aptal.

Uzun ve güçlü vücudunu, sert kaslarının avuçlarıma yaptığı baskıyı düşündükçe, ona yardım etmenin tek yolunun bir masaj daha yapmak olduğuna karar verdim. Pozisyonu garipti ve başının o şekilde sallanmasının ona yardımcı olamayacağını biliyordum, bu yüzden onu dizlerinin üzerine çöktürmeye çalıştım.

Kendisine yardım etmemi sağlayacak kadar çaresizdi ve ben ona Hint baş masajı yapmaya başladığımda alnını karnıma bastırıp kollarını bacaklarıma dolayarak beni şaşkına çevirdi.

Yaptığım yanlıştı ama inlediğinde, nefesi gömleğimin ince pamuğunu yakıyor ve titreşimi tenimi tutuşturuyordu. Şakaklarını ovup nazik daireler çizerek acısını hafifletmeye çalışırken, derimden fırlayacakmışım gibi hissetmemeneden olan inlemelerden başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

Sahip olabileceğim her türlü cinselliğin bana sahip olan adamlar tarafından benden çalındığından korkmuştum ama orada, bir tarlanın ortasında dururken, uzaktaki inşaat çalışmaları, patlamanın duman kokusu hala havadayken ve kocam acıdan dizlerinin üzerine çökmüşken, içimde derinlerde bir şeylerin olduğunu fark ettim.

Maverick'in anahtarı elinde tuttuğu bir şey.

Ve eğer Maverick'in evlendiğim adam olmadığını, acı çektiğini ve benim onu yatıştırmaya çalıştığımı fark etmek için korkunç bir zaman değilse, daha kötü bir zamanlama olabilir miydi bilmiyorum.

Bencillikten bahset.

"Oh, Tanrım," dedi kalın bir sesle ve başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapattım, bana bir erkeğin orgazm olmak üzereyken söyleyebileceği bir şeyi hatırlatan yalvarışına tepki olarak meme uçlarımın nasıl tomurcuklandığını görmezden gelmeye çalıştım.

Titreyerek, duymadığı bir nefes verdim çünkü yine inliyordu, üzerimde Sybian'dan daha iyi çalışan düşük seviyeli bir titreşim.

Dudağımı ısırarak odaklanmaya çalıştım, bana istemeden hediye ettiği lezzetli hisleri bastırmaya çalıştım ve ellerimi boynuna doğru götürdüm. Gerildi, yeni bir bölgeye yaklaştığım için acı çekiyordu ama bana ağırlığını daha fazla verirken karnıma daha fazla baskı uyguladı.

Hiç güvenmediğini hissettiğim bir adamdan, en azından kafasında savaş alanından yeni çıkmış bir askerden gelen bu güven seviyesi bana umut verdi.

Umut tehlikeliydi, bunu biliyordum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Maverick'i severdim.

Bu duyguların artık benim için ölü olduğunu düşünürken onu sevdim.

O benim tünelin sonundaki ışığımdı. Sonsuza kadar olmasa bile tutunabileceğim uzaktaki bir parıltı.

O, sahip olabileceğime inanmaya asla cesaret edemediğim bir kaderdi ve ben haklıyken, tam da korktuğum gibi benden alınmışken, işte buradaydı, engellerini indiriyordu.

Eğer beni dışarıda bırakmayı bırakacaksa, ona yedi gün yirmi dört saat masaj yaparım.

Sonra aldığım zevk, bana karşı yumuşadığını düşündüğüm rahatlama talaşa dönüştü çünkü dudaklarından dökülen iniltieler hıçkırıklara dönüştü ve ben onun zavallılığını hissettim. Hissettim ve tanıdım. Bunu her gün bir şekilde hissediyordum.

Bu bir kara delikti, asla içinden çıkamayacağınız, asla kaçamayacağınız bir şeydi, her zaman çirkin başını tekrar ortaya çıkarmadan önce sadece bir süreliğine kaçınabilirdiniz.

Neden ağladığını biliyordum. Nic için. Hiç tanımadığım biri, Maverick'in bugünkü haline gelmesine yardımcı olan bir yabancı, sevdiğim adam. Maverick gibi ben de onun yasını tuttum, acısını paylaştım ve ona sarılmaya devam ettim çünkü Nic'in ölümünden bu yana geçen onca yıl boyunca, Maverick'in kaybettiği aşkının yasını tutarken ona hiç sarılmadığından hiç şüphem yoktu. Belki de, sadece belki, hiç ağlamadığını da biliyordum.

Garip ve istenmeyen bir şeydi, dokunmamı istemiyordu ama kendimi onun üzerine eğilmekten ve dudaklarımı başının tepesine bastırmaktan alıkoyamadım. O hissetmedi, dokunuşumu fark etmedi ama kalbim hissetti. Kalbimin bunu atlatmasına yardım etmesi gerekiyordu -sadece onu bana geri döndürmek için değil, Maverick ölmek üzereyken bana ihtiyacım olan desteği verdiği için, benden daha fazlasını değilse bile, aynı şeyi hak ediyordu.

Bu yüzden ağlarken ona sarıldım, Nic için ağlarken hiçbir şey söylemedim ve onun yanında oldum.

Benim için olduğu gibi.

Bugün tek yapabildiğim buydu.

Ama belki yarın, başka bir fırsat olabilirdi. Onun yükünü, kederini hafifletmek için yapabileceğim bir şey... Çünkü Maverick kollarımdayken on yıllık kederiyle yanıp tutuşuyordu ve bu sağlıklı bir şey değildi.

Hiç de değil.

"Maverick?" Onun üzüntüsünü duymaktan ve hissetmekten nefret ederek fısıldadım.

Biraz gerildi ama bana yanıt vermedi, ben de konuşmam gerektiğini ve bir şeyler anlaması gerektiğini bilerek devam ettim.

"Beni tanıımıyorsun. Senin için bir yabancıyım. Ama bana güvenmiyorsan ve kendine de güvenmiyorsan, o zaman kardeşlerine güvenmelisin. Onlar benim senin için ne olduğumu biliyorlar. Birbirimiz için ne hissetmeye başladığımızı biliyorlar." Gerginliği bana da yansıdı ve pes etmek yerine her şeye rağmen devam ettim. "Bu sabah duştayken

Buna hazır olmadığımı söyledim, bu sözlerin senin için hiçbir şey ifade etmeyen bir kadından geldiğini duydun... Ama seni seviyorum Maverick ve senin için en iyisini istiyorum.

"Başka hiçbir şeye saygı duymuyorsan, buna saygı duy. Şu anda hastasın," diye mırıldandım. "Sana bakmama izin ver."

O uçurum gibi sessizliğini koruduğunda, ağlamak istedim ve sonra başını salladı, alnı karnıma sürtündü ve büyük bir savaş kazanmışım gibi hissettim, oysa gerçekte kazandığım tek şey kocama kendini öldürme yolunda ilerlediğini söyleme hakkıydı...

Büyük ölçekte pek bir şey değil ama bu sabah beklediğimden daha fazla.

Bu da çok şey ifade ediyordu.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

OceanofPDF.com

MAVERICK

Kameradaki eski bir yoldaşıma, benim için hastanede uyandığım sabah gördüğüm kişi olan eski bir yoldaşıma bakarken, "ONU ÖNCELİKLE GÖNDERDİM," diye homurdandım

-Hayatım olan kabus başladığında.

Kembesh'teki o sabah gençti. Normaldi. Şimdi ise görmeye alışık olduğum koyu kahverengi yerine tamamı beyaz olan şok edici bir saç teli uzatmıştı.

İlk başta, Cadılar Bayramı kostümü için kullanılan boyaya mı bulandı diye düşünmüştüm ama doğaldı. Griye dönmüştü.

"Sonuçlara bir an önce ihtiyacım var," dedim tedirgin bir şekilde, geçmişle bugünü uzlaştırmaya çalışıyor ve her zamanki gibi başarısız oluyordum.

"Hala inanamıyorum-" Ken başını salladı. "Altı yıl, dostum. Altı lanet yıldır senden haber almadım!"

Yüzümü buruşturdum. "Bunun için üzgünüm kardeşim." İçimden bir nefes kaçtı. "İletişimi bu şekilde keserken aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum."

"Bir bok hatırlayamadığını söylerken ciddi misin?"

"Keşke yalan olsaydı, ama değil." Boğazım düğümlendi. "Nic'in öldüğünü bile bilmiyordum."

Ken'in bakışları yumuşadı. "Lanet olası Kembesh. Hala o görevle ilgili kabuslar görüyorum. Birkaç ay önce çıktım

Sonra. Liam da öyle yaptı. Bu kadarı da fazla, anlıyor musun?" Gerçekten de öyle.

"Nic, dostum. Onu düşünmeyeli uzun zaman oldu."

"Yaşayanlar b ö y l e yapar, değil mi?" Sıkıca söyledim. "Unut gitsin."

Nic'i unutmuş muydum? Alessa'nın sevdiği Maverick her lanet gün onu düşünmeyi bırakmış mıydı? Bu tünelin sonunda beni boğan keder uçurumunun kasvetini delen bir ışık var mıydı?

"Bazen, ama her Anma Günü'nde listemi gözden geçiriyorum. Çok fazla kardeş gitti Mav. Çok fazla kardeşimiz öldü. Tek parça halinde kurtulduğumuz için şanslıyız."

Eğer buna tek parça diyebilirsiniz.

Ona göz kırptım. "Neden tekerlekli sandalyedeymişim gibi davrandığım hakkında bir fikrin var mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Yani engelli değil miydin?"

Utanç beni vurdu. Yaptığım şey utanç vericiydi. İyileşmemin ilk günlerinde tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duymuş olmam bile önemli değildi, bu beni gerçekten onlara ihtiyaç duyan kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettirdi.

Ayağa kalkarak gözlerimi ovuşturdum ve "Hayır, değildim" diye mırıldandım.

Boğazını temizlediğinde onun da utandığını anladım. "Bu her türlü berbat bir durum, Maverick."

Çenemi eğdim ama bakışlarımızın köprü kurmasına izin vermedim. "Aynen öyle." İçimden bir ses gürledi. "Gerçekten yardımına ihtiyacım var, Ken."

"Altı yılı aşkın bir süredir senden ilk kez haber aldığım için bunu tahmin etmiştim," dedi kuru bir sesle, "ama ben-"

O sözünü bitiremeden ben elimi kaldırdım ve "Biliyorum dostum, biliyorum. Kimse eskiden olduğu yerde değil. Güven bana, anlıyorum. Ama hâlâ bağlantıların olduğuna eminim." Yüzünü buruşturması bunu doğruluyordu. "Örneklerin eşleştirilmesi gerekiyor."

Gazilerin, aktif görevdeki askerlerin, polislerin, itfaiyecilerin... aklınıza ne gelirse veri tabanına karşı."

Homurdandı. "CIA ajanlarını da işin içine katmaya ne dersiniz? Sırf şaka olsun diye."

"Eğer elinizde onların NOC listesi varsa, devam edin," dedim ona, sesim son derece ciddiydi.

Gözleri biraz irileşti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Seninle dalga geçiyor gibi mi görünüyorum? Bilmem gerek."

Sormadan önce dudaklarını büzdü, "Uzun zaman önce olsa bunu sorgusuz sualsiz yapardım. Ama bu uzun zaman önce değil, kardeşim. Bana neler olduğunu anlatmalısın."

İçten içe daha fazla utanç duymama rağmen, "Ailemi hatırlıyor musun?" diye mırıldandım.

"Annen öldü-"

"Kan bağı yok ama yine de aileden sayılırlar." "MC mi?" Başını salladı. "Onları hatırlıyorum."

"Yerleşkeleri bombalandı. Kardeşlerimden birinin babasını gönderdiler, bisikletine bombayı bağladılar ve sonra bir keskin nişancıya patlattırdılar."

Kaşları kalktı ama tepki olarak başka bir şey yapmaması Sam Amca adına yapmak zorunda kaldığımız çılgınlıkların bir kanıtıydı. "O zaman keskin nişancıyı teşhis etmemi ister misin?"

Başımı eğerek, "Evet. Lodestar'ı hatırlıyor musun?"

Ken güldü. "O deli kaltağı nasıl unutabilirim ki? Onunla aranızın pek iyi olmadığını sanıyordum."

"Görünüşe göre Maverick patlamadan önce onunla yanan bir ev gibi anlaşılmış."

"Görünüşe göre bomba alevleri söndürmüştü."

"Kesinlikle öyleydi. Ama yuvayı bulmayı başardı ve piç kurusu bugün temizlenmiş olsa da, yerleştiği yer kendine bir yer açmaya çalışan herkes için büyük bir baş belası. Her yerde kıl ve çalı var."

"Kan örneği mi?" diye tahmin etti.

"Şey, bir çalının parçası ama üzerinde kan var, evet. Giydiği şeyden küçük bir tüy parçası da var."

"Gitmeden önce topladığını sandığı paralar." "Aptal herif," diye mırıldandı.

"Yeşil Bereli değil," diye onayladım, ikimiz de suratsız ama memnun bir şekilde başımızı salladık.

"Ne yapabileceğime bakacağım, Maverick, ama söz vermiyorum."

"Hiçbir beklentim yok ve yapabilecekleriniz için minnettarım.

Her ne olursa olsun."

Mırıltısı inanmaz ve memnuniyetsizdi. "Senden bir daha haber almam için altı yıl daha mı geçmesi gerekecek, seni pislik?"

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır."

Belki de gülümsemesindeki bir şey dikkatini çekmişti çünkü başını biraz yana eğdi. "Maverick? Neler oluyor?"

Bakışlarımı tekrar onunkilerden ayırarak gürlledim, "Yok bir şey Ken. Hiçbir şey. Az önce sana bahsettiğim çılgınlık dışında."

"Evet, bana saçma sapan şeyler anlattın ama başka bir şey daha var." Dikkatimi kameradan ayırmadığımda homurdandı. "Sikik, neler olduğunu anlat bana."

Bunu yapan 'sikik' idi.

Beni Kembeş'teki o güne geri götüren ve hafızamı delerek bana böyle seslendiğini en son duyduğum zamanı hatırlatan piç kurusu.

Ya da en azından en son bana böyle seslendiğini hatırladığım zaman.

Nic ve bana kışımızı yataktan kaldırmamız için bağırması, Taliban'ın harekete geçmeye başladığını söylemişti, sanki bunu çadırımızı delik deşik eden lanet kurşunlar yüzünden kendimiz anlamamıştık.

O anda o bir köprüydü. Beni Nic'e bağlayan bir köprü.

"Şöyle bir şey," dedim ona hüzünlü bir şekilde, beynimin ve hayatımın şu anki durumunun tüm acıklı hikâyesini paylaşarak.

MC kardeşlerime asla yüklenmediğim gibi ona yüklendim çünkü onlar asla anlamazlardı.

Bu şekilde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacaktı.

Hizmet etmiş biri olarak Sin anlayabilirdi ama bu Maverick onu tanımıyordu. Ona hiç de yakın değildi, bu yüzden açılmayacaktı.

"Tıpkı Nic'in Kembeş'te ölmeden önceki hali gibi," diye homurdandı Ken, ona yaşadığım her şeyi anlatmayı bitirdikten sonra ve işte tam da bu yüzden ona anlatmıştım.

Teyit. Buna
ihtiyacım
vardı.

Nic o savaştan çok önce ölü bir adamdı ve kader benimle de uğraşacakmış gibi görünüyordu. Ama benim ölümüm Nic'inki gibi onurlu olmayacaktı.

"Aptalca bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Ken gürlledi, yüz hatlarını gerginlik kaplamıştı. Nic'inkine benzeyen semptomlarımı anlattığımda café au lait rengi biraz solmuştu ve sanki pişman olabileceğim bir şey yapmamam için beni bu şekilde teşvik edebilirmiş gibi öne doğru eğildi, masaya yaklaştı.

Kendisi için iyi şeyler yapmıştı. Masası süslüydü, ona yakışan zengin maun bir canavardı, süslü fotoğraf çerçevelerinde karısı Tameka'nın ve hiç tanışmadığım bazı çocuklarının resimleri vardı çünkü onu tanıdığımda Tameka ile yeni evliydim ve hamile değillerdi. Arkasındaki duvarda pervazlar vardı ve ortada orijinal olduğunu bildiğim yağlı boya bir tablo duruyordu.

Ordudan ayrılmıştı ve kendini sokaklarda bulan ya da her şeyini kaybeden bazı kardeşlerimizin aksine, o kendi başına bir şeyler başarmıştı ve bu yüzden onunla gurur duyuyordum. Ailesi, evi ve geleceği olmadığı için askere giden sokak faresi hayatını değiştirmişti.

Bunu anlayınca, "Bu numaranın hâlâ sende olmasına şaşırdım," diye mırıldandım.

Yanıtımın bu olacağını tahmin edemediği için gözlerini kırıştırdı. "Eski asker arkadaşlarım için sakladım. İyi ki de öyle yapmışım. Bugün senden haber alacağımı hiç düşünmemiştim, dürüst olmak gerekirse hiç."

Yüzümü buruşturdum ve suçluluk duygusu bir kez daha yüzüme çarptı. "Bana göre seni hastanede uyandığım sabah gördüm. Kembesh'teki o son hesaplaşmadan önceydi."

İç çekti. "Berbat bir durum, dostum." "Kesinlikle öyle."

"Lütfen, Maverick, yapma..." Ağzı büzüldü, duygularıyla savaşmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu gösteren sert bir çizgiye dönüştü. "Mav, sadece seni benden almak için böyle uzanma. Yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Ne halt ettiğimi bilmiyorum Ken. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, nasıl olacağımı bilmiyorum. Kafamda hala bir askerim, ama değilim, bir MC için motorcuyum."

"Her nasılsa evliyim ve ona her baktığımda bana kalbini kırıyormuşum gibi bakan ve onu hatırlamayan bir karım var. Sonra ailem gibi olan insanlar tehdit altında - şu anda odaklanabildiğim tek şey bu. Beni ayakta tutan şey bu."

Çenesi gerildi ve gürledi, "Sana bu bilgiyi verirsem, bunun MC'nle olan sorunu çözeceğini düşünüyor musun?"

"Yani her ihtimale karşı bana yardım etmeyecek misin?" Başımı salladım. "Lütfen Ken, yapma. Bunu kimin yaptığını bilmemiz gerek."

"Onları öldürecek misin?"

Dudaklarımın bükülme sırası bendeydi. "WhatsApp yüzünden bir bok itiraf etmeyeceğim."

Homurdandı ama uzanıp burnunun kenarını sıktı. "Sonuçları sana getireceğim, Maverick."

"Minnettarım kardeşim." Sonra usulca, "Çocuklar için tebrikler," diye mırıldandım.

Gülümsemesi belirdi ve çerçeveyi eline aldı. Bana çevirmedi, daha iyi görebilmem için ya da çocukların isimlerini gösterebilmek için yerinden oynatmadı. Sadece baktı ve şöyle dedi: "Bazı günler evden çıkmamın tek nedeni onlar."

Yatakta. Hepimiz hâlâ savaşıyoruz, Maverick. Neden burada kaldığını sorgularken bunu unutma; bu senin için değil, geride bırakacağın insanlar için."

Ve telefonu kapattı, beni sersemletti çünkü haklı olduğunu biliyordum ama yine de umursayıp umursamadığımdan emin değildim.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

ALESSA

Telefon konuşmasını dinlememeliydim.

Yapmamalıyım.

Sadece özel olduğu ve iki adam yeniden bağlantı kurduğu için değil, aynı zamanda iş için de.

Amerika'da geçirdiğim süre içinde öğrendiğim bir şey de erkeklerin, kadınların işlerinden bahsetmelerinden hoşlanmadıklarıydı.

Ancak size bir mobilya parçası gibi davranıldığında, bir tabure gibi ayaklarınızı dayayabileceğiniz ya da bir portmanto gibi görmezden gelebileceğiniz bir şeyden başka bir şey olmadığınızda, duymamanız gereken şeyleri duymaya alıştınız.

Ayrıca kulak misafiri olmaya da alışmıştınız çünkü kızgın bir mal sahibi, etrafında dikkatli olunması gereken bir mal sahibiydi.

Elde edebileceğim her türlü bilgiden faydalanmamak için çok fazla dayak yemiştım, bu yüzden dinledim. Bu bir alışkanlıktı. Kırmam gereken bir alışkanlıktı, özellikle de konuşmanın sonunda kendimi ne kadar cesaretsiz hissettiğim düşünülduğünde, bu bana eski atasözünün doğru olduğunu söylüyordu.

Kulak misafirleri kendilerinden hiç iyi şeyler duymamışlardır.

Bu durumda, ona ulaşamadığımın bir kanıtıydı. Bana karşı ağlamasının hiçbir anlamı yoktu.

Ya da Giulia'nın dediği gibi, bupkis.

Ama onun konuşması içimde bir şeyleri tetikledi, kaderci

bir şeyleri.

Kulak misafirliğim havuza bakan küçük verandada gerçekleşmişti. Rahat masa alanı ve şezlonglarıyla bir demlik çayın tadını çıkarıyordum, bir zamanlar yapabildiği için üzerime işeyen bir adama ait olan bir evin manzarasını takdir etmekten kendimi alamıyordum, çünkü onun için bir tuvaletten daha değersizdim. Ama konuşmadan sonra takdirim azaldı ve uzaklaşarak bakımlı avludan ana eve doğru ilerledim.

Kati'nin o odadan nefret ettiğini ve beni orada görme ihtimalinin düşük olduğunu bildiğim için büyük odaya girdim. Ciyaklamalarını evin her yerinden duyabiliyordum ve kendime rağmen gülümsemek zorunda kaldım. Tiffany'nin annesi bu konuda Lily'ye şikâyetinde bulunmuştu bile - o konuşmaya da kulak misafiri olmuştum - ama Lily aldırıyor gibi görünüyordu ve hepimizi tutan oydu.

Özellikle de Prime minibüsünün Tiffany'nin annesi için ne kadar sık geldiğini ve burada çok sayıda kişinin kaldığını düşündüğümde, bu kadar büyük bir zenginlik aklımı başımdan aldı.

Hiçbir zaman fazla param olmamıştı ve bir şekilde, istediğim her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar satın alınabildiği bir dünyaya taşınmışım çünkü bir şey istersem, pahalı bir biblo veya Amazon'dan bir hoparlör, Lily'nin onu benim için satın alacağını biliyordum.

Suçluluk duygusunun seviyesi buydu.

Belki de bundan faydalanmalıydım ama bu benim doğamda yoktu. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Ben sadece Mav'ı istedim.

Onu benim için bir gecede Prime edebilir mi?

Eğer böyle bir şey söz konusuysa, bunu kesinlikle yapardım. Bana sevgi ve şefkatle bakan bir Maverick, daha önce sadece gölgelerin olduğu gelecekte bir vaatten bahseden filizlenen bir umut. Bana şefkatle sarılan, birbirimizin kabuslarını kovaladığımız uykularda bana kıvrılan bir Maverick...

Hayır, Lily'nin bir gecede bunu bana yapabileceğini düşünmemiştim. Keşke yapabilseydi.

Gözlerim bir kez daha yaşardı ve Maverick'in yıllardır başaramadığım bir mucizeyi gerçekleştirerek beni ağlatıp ağlatmayacağını merak ettim.

"Hayalet mi?"

Mermer kaplı, dama tahtası zeminli koridoru geçerken adımın yumuşak bir şekilde söylenmesi beni dondurdu. Omzumun üzerinden bakarak Lily'ye göz kırptım ve "Merhaba" diye mırıldandım.

Gülümsemesi temkinliydi. Nedense bombalamadan beri benim yanımda daha da tereddütlü davranmaya başlamıştı. Tiffany, Donovan Lancaster'ın tüm kurbanlarına onun elinden neler çektiklerini anlattırırken dostluk yolunda attığımız adımlar toz olup gitmişti.

Bundan hoşlanmadım.

Lily iyi biriydi. Nazikti. İyi bir insandı. Büyükannem onu severdi. Ona bila vorona, yani beyaz karga ya da İngilizcesiyle ailesinin kara koyunu derdi.

Ve Tanrı'ya şükür o da öyleydi. "Her şey yolunda mı?"

Ona sıkı bir gülümseme attım. "Pek sayılmaz."

Gözlerinde sıkıntı belirdi ve uzanıp yüzük parmağına yeni taktığı yüzüğü çevirmesini izledim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Lütfen beni bir yere bırakır mısınız?"

Canlandı, omuzları dikleştirdi. "Elbette," dedi hevesle. "Nereye?"

Tereddüt ettim ama kabul ettim: "Çok fazla değilse iki yer."

"Değil," diye hızlıca cevap verdi.

Ona başımı sallayarak, "Sen öyle diyorsan," diye mırıldandım.

Benimle zemin katta buluşmak için merdivenlerden hızla inişini izledim. Bana ulaşmadan önce, merdivenin altına sıkışmış, benim de içinde bulunduğum ve evimin birinci katının tamamından daha büyük olan bir dolaba yöneldi.

Çocukluğumda evimde sadece palto, ayakkabı ve eldivenlerin bulunduğu bir dolap vardı.

Koluna asılı hafif bir hırkayla döndü; giydiği şık beyaz bluz ve özel dikim pantolonla mükemmel uyum sağlayan ve lacivert altları dengeleyen bir hırka. Ayaklarında, bana bu tür ayakkabılar giymeye zorlandığım günleri hatırlatacak kadar sivri yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Yine de onu bunları takmaya zorlayan bir sahibi yoktu... Link'in ondan bu işkenceyi istediğini göremiyordum. Onu çok seviyordu. Gerçi erkekler genellikle söylediklerine ters düşen şeyler yaparlar ama onun için böyle bir şey olduğuna inanmıyordum.

Ona karşı sabırlıydı. Bu sabır herkesin görebileceği kadar açıktı ve Lily onun etrafında çiçek açtığı için her zaman nefesimi kesiyordu.

O kadar derli toplu görünürken bunu düşünmek garipti. Tertemiz. Bir dergi çekimi için giyinmişti ve her zaman her şeye hazırdı - şu anda olduğu gibi. Yine de Pinokyo gibiydi. Bir oyuncak bebek. Sonra adam geldi ve kız bir kadına dönüştü.

Bu beni onun adına mutlu etti. Bebek olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Suçlu bir zevk," dedi ve bakışlarımı ayakkabılardan yüzüne çekti. Burnu kırışırken yanaklarım kızardı. "Onları seviyorum."

"Onların içinde araba sürebilir misin?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Elbette. Onları yeterince sık giyiyorum," diyerek neşeli bir şekilde karşılık verdi ve kıyafetini tamamlayan ince yün hırkasını omuz silkerek podyuma hazır hale getirdi ve önümdeki işler için hazırlıklı değildi.

Bana doğru ilerlerken, onunla gitmem gerektiğini belirten bir işaret yaptı ve birlikte daha çok mekanik beygir gücü için bir ahır olan garaja yöneldik.

Burada süper arabalar vardı, küçük çocukları bu araçların direksiyonuna oturma arzusuyla ağlatacak isimler. Ancak garajın derinliklerine doğru ilerledikçe, ilk on kadar aracın ağır hasarlı olduğunu fark ettim.

Enkaz halinde değillerdi, araba kazası geçirmiş gibi değillerdi ama çizilmiş ve hırpalanmışlardı. Her bir yaralı araca şaşkınlıkla bakıyor ve şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve yargılamak bana düşmezdi.

Beni yere yakın, parlak sarı bir arabaya götürürken Lily'nin arkasından yürüdüm ve duvardaki bir askıdan anahtarları aldıktan sonra, kapı kolundaki bir düğmeye basarak kapıları yerden kaldırdı. Bu hasar görmemişti.

"Bu arabadan nefret ediyorum," dedi açık yüreklilikle ve içime bir huzursuzluk yayıldı. "Beni öldüreceğini düşünmesem kaza yapardım."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Kaza mı yapacaksın?"

Mırıldandı. "Piçin en sevdiklerinden biri," dedi neşeyle sürücü koltuğuna yönelirken, sonra beni şaşırtarak anahtarı arabanın kenarında gezdirdi ve paha biçilmez aracın boyasını çizdi.

Nefesim kesilerek ne yaptığına bakmak için etrafıma bakındım ve garajdaki ilk on kadar arabada yarattığı tahribat karşısında nefesimin kesildiğini hissettim! "Lily! Bunu yapmamalısın!"

Gülümsemesi hınzırcaydı. "İyi hissettiriyor. Devam et, istediğini biliyorsun." Anahtarları bana doğru itti ve sanki elime bir yığın tezek tutuşturuyormuş gibi geri çekilmemi istedi. "Gerçekten, Ghost, harika hissedeceksin. Donovan bu arabayı çok severdi. Onun gururu ve neşesiydi. Cila yaptırdıktan sonra buraya gelir ve elini üzerinde gezdirirdi. Direksiyona oturduğunda hep küçük bir çocuk gibi gülümserdi."

Sözleri birkaç dakika önce düşündüklerime çok benziyordu ve bunu yapmamı istediğini kabul ederek ona göz kırptım...

Ağzım çalışıyordu, kendimden emin değildim, tereddüt ettim ama bana izin vermedi. Elime uzandı, sonra parmaklarımı tokmağın etrafına doladı. "Devam et," diye ısrar etti. "Bu gerçekten katartık."

Boğazım düğümlenerek onun sözlerini düşündüm ve bugünün buna gerçekten ihtiyacım olduğu bir gün olduğunu fark ettim.

Katarsise ihtiyacım vardı.

Sadece bununla başlamayı hiç düşünmemiştim.

Köstek elimdeyken ağırlığını ölçtüm, Lancaster'ın güvenliği tarafından cehennem çukurundan alındığım zamanları düşündüm, beni kesime hazır bir domuzmuşum gibi minibüslerine nasıl sürüklediklerini düşündüm ve götürüldüğüm, tacize uğradığım, tecavüze uğradığım, yaralandığım evi düşündüm.

Çenemi sıkarak anahtarı çevirdim ve çok dikkatli bir şekilde ucunu kapı kolunun hemen üstündeki boyaya bastırdım.

Benden titrek bir iç çekiş kaçtı, ama anahtarın ucunu arabanın yan tarafında gezdirirken tam bir nefese dönüştü, orada burada girdaplar oluşturdum, bagaja kadar ulaştığımda spiral şekillere girdim. Bu gerçekleştiğinde geri döndüm ve bir zamanlar bana sahip olan sadistin sevdiği bir eşya olan parlak sarı canavarlığa derin çizgiler çizdim.

"Sana iyi hissettirdiğini söylemiştim."

Ona baktım, aşırı ısındığının ve terlediğimin farkındaydım, sanki koşuyormuşum gibi, ama bu sadece... şey, ne olduğunu bilmiyordum. Neden az önce spor yapmışım gibi terlediğimi bilmiyordum ama işte buradaydım, nemli ve yapış yapış, bir duşa ihtiyacım vardı ama bu olmayacaktı.

Henüz değil.

Bu sadece birinci raunttu.

"Tak." Aniden başımı salladım. "İyi hissettirdi."

Bana sırtıttı. "Araba kullanamayacağına emin misin?"

"Yasal olarak değil. Ukrayna'da evet, ama burada değil."

"Utanç verici." Bana göz kırptı, sonra gülümsemesi temkinli bir hal aldı. "Belki sen de kaza yapmak istersin. Belki bir gün birlikte uçurumdan aşağı sürebiliriz?"

Başıımı yana doğru eğdim. "Lily, neden yatakhane olduğumuz zamankinden bu kadar farklısın?" Uzandım ve elimi koluna doladım. "yle olmana gerek yok. Ailenin kusurları için suçlanacak kişi sen değilsin. Bunu sana söylemiştik, değil mi?"

Dudaklarını yaladı. "Evet, yaptın ve sonra..."

"Sonra ne olacak?"

"Tatána casusluk yaparken bulundu. Bunu yaptığına göre bizden gerçekten nefret ediyor olmalı. Neyi riske attığını biliyor olmalıydı."

"Daha çok aptal. Ben onun gibi değilim ve Amara'nın da öyle olmadığını tespit etmeme yardım edersen sevinirim." Ağzım kararlılıkla gerildi. "Eğer bir şey biliyorsa, onu konuşturacağım."

Gözleri büyüdü ve bana hızlıca bir bakış attı. "Oraya mı gitmek istiyorsun? Amara'yı ziyaret etmek için Rachel'ın evine mi?"

"Bu benim ilk işim, evet."

"Peki ya ikinci ayak işi? Elinizde bir liste olduğunu varsayıyorum."

"Ben yaparım. Indiana Ink. Dövme yaptırmak istiyorum." enemi yukarı kaldırdım. "Zamanı geldi."

şaşırdığını hissettim ama omuz silkti. "Bana uyar."

"Latince biliyor musun?"

eyreğinden daha fazla şaşkınlık. "Bunu okulda öğrendim. Ne yazık ki." Yine de dudaklarında bir gülümseme dans etti. "ğretmen çok tatlıydı." Homurdandı. "Aslında biraz Link'e benziyordu."

Gözlerimin dolma sırası bendeydi. "Yok artık!"

"Evet," dedi kıkırdayarak. "Sarışın ve sert biriydi... Latinler için harcanmıştı, IMO."

"yle görünüyor."

"Neden

sordunuz?"

"Çünkü bir şeyin ne anlama geldiğini bilmek istiyorum." Kelimeleri telaffuz etmek zor olduğu için bir an tereddüt ettim. "De oppresso liber."

"Bir bakayım... ezilen bir adam olmaktan özgür bir adam olmaya geçmek gibi bir şey."

Nefesim ciğerlerimde tılandı. "Gerçekten mi? Anlamı bu mu?"

Başını salladı. "Evet. Eğer kelimesi kelimesine çevirirsen. Bana bir slogan gibi geldi - belki de ordudaki birliği için? Eğer öyleyse, farklı şekilde tercüme edilebilir. Bunu nerede gördün?"

"Maverick'in sırtında bir dövme var. Diğer dövmelerini gördüm, göğsündeki kuşu, omzundaki Kızılderili başlığını, anlıyor musun? Ama bunu değil."

"Görev yaptığı birliğin sloganı olmalı. Google'da ara."

Yüzümü buruşturdum. "Telefonum yok."

Kadından bir tıslama sesi çıktı. "Kahretsin. Bunu düzeltmemiz gerekiyor. Mürekkep salonuna gittikten sonra hallederiz. Sen ne yaptırıyorsun?"

İçimi daha fazla huzursuzluk kapladı. "Bana bir şeyler almana gerek yok, Lily."

"Elbette var. Herkesin bir telefona ihtiyacı vardır. Ya acil bir durum olursa? Yemin ederim, Tiff'in telefonu olmasaydı, neredeyse kaçırıldığımız o gün kığımızı asla kurtaramazdık." Ürperdi. "Bir telefona ihtiyacın var. Ve şimdi Maverick o kadar hasta ki, ya çok hızlı bir ambulansa ihtiyacı olursa?"

İçimi çektim. "Bunu bilerek söyledin."

Sırıttı. "Elbette." Bana kendisinininkini uzattı. "Bak bakalım. İğne yok."

İstedikini yaptım. "Özel Kuvvetler."

"Uyuyor."

Öyle oldu. Sloganın ne anlama geldiğini düşündüm ve kendimle bir paralellik kurmadan edemedim.

MC beni serbest bırakmamış mıydı? Ezilen bir kadını mı?

Lily'ye de aynı şeyi söyledim, o da bana hak verdi: "Doğru. Bu esrarengiz. Tüm bu karmaşadan önce de ikiniz birbirinizi baskıdan kurtarıyordunuz. Tabii ki farklı türdeydi ama bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Hayır," dedim ona usulca. "Öyle değil."

Şarkı söyler gibi bir sesle "De oppressae libera" diye fısıldarken gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir erkek hakkında olmak yerine, bir kadın hakkında. Sen."

Tüylerim diken diken oldu. "Bayıldım." "Bunu sen de mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadım kararlılıkla. "İstiyorum." Ve bu doğru hissettirdi.

Bozhe mir, doğru hissettirdi. Yakıştı.

Efendilerinden kurtulmuş bir köleydim.

Bir ürperti ürpertinin yerini aldı ama mırıldanarak korkunç anıları benden uzaklaştırdı: "Indiana Ink'e gittikten sonra alışverişe çıkacağız Ghost. Yeni kıyafetler almanın zamanı gelmişti. O zaman sana telefon da alırız."

"Buna gerek yok. Elimdekiyle yetiniyorum."

Burnunu çekti. "Giulia'nın yıllar önce aldığı şeylerden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Sadakatimi satın almana gerek yok Lily," dedim ona usulca, her kelimesinde ciddiydim.

Omuz silkmesi umursamazcaydı.

"Ben değilim." "Öylesin."

"Gerçekten değilim." Gülümsemesi dudaklarını büktü. "Amara'nın Tatána gibi olmadığını kanıtlayalım, olur mu? O zaman ikiniz için de bir şeyim var."

"Ne oldu?"

"Özgürlük." Sonra sürücü koltuğuna doğru ilerledi ve direksiyonun arkasına geçti.

Ona bakakaldım. "Bana bunu söyleyip sonra da başka bir şey söyleyemezsin."

Gözlerinde şüpheli bir şekilde eğlenceye benzeyen bir şey parlıyordu. "Elbette yapabilirim. Atla, yapacak işlerimiz var."

Merakla itaat ettim -ki bu iyi yaptığım bir şeydi- ve yolcu koltuğuna yöneldim. Alçak aracın içine tırmanmak başlı başına bir görevdi. Donovan'ın fiziksel kondisyonunun zirvesinde olduğunu hatırlıyorum, yine de oldukça yaşlıydı.

Lily, aklımdan geçenleri biliyormuş gibi gülerek, "Onu bir de içine girip çıkarken görmeliydin," dedi. "Çok fazla ağırlık kaldırmaktan beli tutulmuştu, genç görünmeyi ve genç kalmayı takıntı haline getirmişti. Bazı günler yere yığılır, elleri ve dizleri üzerinde sürünür, sonra da ayağa kalkmak için kapıyı kullanırdı." Kıs kıs güldü. "Çok komikti. Tam bir pislikti. Her zaman dış görünüşle ilgilenirdi, başka bir şeyle değil."

Ona bir bakış attım. "Hiç iyi bir baba olmadı mı?"

"Hayır. Annemin ölümünden önce ya da sonra değil." Lily homurdandı. "Olan oldu. Ama onun sevdiği şeyleri yok etmekten kötü niyetli bir zevk alıyorum."

Uzanıp elimi dizine bastırdım. "Anlıyorum."

"Yakında göreceksin." Bana gülümsedi, sonra kontak düğmesine bastı. Araba kükreyerek hareket etti ve park yerinden geri geri çıkarak garajdan dışarı çıktık, araba yolundan aşağı indik, kapılardan geçtik ve Orange Hills alt bölgesine girdik.

Bu ev Tiffany'nin babasının inşa ettirdiği devasa malikânenin bir parçası değildi, hemen yan taraftaydı ama West Orange'a giden yollar buradan geçiyordu.

Memlekette böyle bir yer rüyadan fırlamış gibi olurdu. Sıra sıra konaklar, her biri etrafında bir çiftlikten daha fazla araziye sahip en iyi noktalara yerleştirilmiş. Onları koruyan yüksek duvarların ardında, sadece ağaçların arasından görünen çatıları görebilirdiniz, işte bu kadar özeldi.

Ve ben burada yaşadım.

Geçici olsun ya da olmasın, burada yaşadım.

Ben.

Seks kölesi.

Kurban.

Hayalet.

Gözlerimi kırpıştırarak manzarayı seyrettim çünkü bu caddeden ilk kez geçmiyor olmama rağmen hâlâ beni etkiliyorlardı. Lily radyoyu yarı yüksek sesle açmıştı, bu da beni ve onu ortak düşüncelerimizle baş başa bırakıyordu ama benim için sorun değildi. Ben doğuştan sessizdim ve onun da öyle olduğunu hissediyordum.

Elbette, ne söylediğini merak ediyordum ama bana zamanında söyleyecekti. Dalga geçmiyordu. Ama sözleri beni heyecanlandırdı.

Özgürlük.

Neye benziyordu? Tadı nasıldı?

Bunu düşündüm, ne bekleyeceğimi, ne düşüneceğimi merak ettim. Özgür olmayı hayal edemiyordum. Tam olarak değil. Konuşma özgürlüğü, istediğimi yeme özgürlüğü, özel bir talepte bulunmadan tuvaleti kullanma özgürlüğü, evin içinde özgürce hareket etme hakkı, kıyafet giyebilme becerisi - tüm bunlar bana özgürlüğün nasıl görüldüğüydü.

Ama dünyanın geri kalanında işlerin böyle yürümediğini biliyordum.

Bunlar kanıksadıkları şeylerdi.

Lily bizi kasabaya götürürken uzanıp alt dudağımı çimdikledim. Önce bir yere yöneldi, bir kahve sipariş etmeden önce arabaya servis yapan bir yere yanaştı ve bana bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Gülümsemesi acıya dönüştü. "Tatlı bir şey ister misin? Sütü? Sert bir şey?"

Teredditle, "Tatlı mı?" diye sordum.

"Sormana gerek yok, Hayalet." Gözleri sıcacıktı. "Canın ne içmek istiyor?"

Bunu düşündüm, ne istediğimi düşündüm ama bilmiyordum. Arkamızda bir araba durdu ve korna çaldı, bu beni sarsmıştı.

"Boş ver onu. Su ister misin, Hayalet?" Su kolay olurdu.

"İçeceğın tatlı mı?"

Sırıttı. "Tabii ki öyle."

"Ne içiyorsanız alabilir miyim?"

"Elbette." Dizimi okşadı, sonra siparişini vermek için dahili telefona döndü. Arkamızdaki araba tekrar korna çaldığında, elini açık pencereden içeri soktu, yukarı kaldırdı ve şoföre parmak salladığını gördüm.

Şokla karışık eğlence, gülümsememi gizlememe neden oldu ve bir sonraki pencereye geçip çoğunlukla çırpılmış kremayla dolu büyük kapları aldık.

En azından öyle görünüyordu.

Ben şekerli krema dağına bakarken mırıldandı: "Yakın zamana kadar sizin ne kadar az dışarı çıktığınızı hiç fark etmemiştim."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," dedim Tatána'yı düşünerek acımasızca. "Onun hakkında seninle konuştular mı? Ne yaptığı hakkında?"

Lily arabasını park yerine çekerken başını salladı. İçkisinden bir yudum alarak, nasıl bu kadar zayıf kalabildiğini merak etmeme neden olan karışımı keyifle mırıldandı ve ardından, "Nasıl olduklarını bilirsın. Böyle şeyler hakkında konuşmazlar."

"Casusluk yapmasaydı ofiste olmazdı."

"Biliyorum. Güven bana. Link'e sordum ama bir şey söylemiyor. Kibarca sorsam bile." Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı. "İtiraf edeyim, 'Bu kulüp işi bebeğim' lafını duymak yorucu oluyor. Seninle iş konuşamayacağımı biliyorsun." O

gözlerini devirdi. "Ama sanırım bu adamlarla birlikte olmak için vermen gereken ödün bu."

"Gerçekten bilemem," dedim rahatsız bir şekilde. "Yani, Maverick benim yanımda bir şeyler konuşurdu ama diğerleri odadan çıkmamı isterdi."

"Sanırım Maverick kendi ritmine göre davul çalarak doğmuş," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Senin için kuralları çiğnemesine şaşırmadım."

"Onu özledim," dedim basitçe, alt dudağımın etli bir kısmını dişlerimin arasına alarak.

"Sadece hayal edebiliyorum," diye fısıldadı sempatik bir şekilde. "Ben senin için buradayım Ghost, bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Boğazımı temizledim. "Lütfen bana Alessa der misin?"

"Tabii ki." Koltuğunda iki büklüm oldu. "Neden Maverick'e geçmişinden bahsetmiyorsun? Giulia ve Tiffany bundan bahsetti, sonra Link bir şey söyledi ve onu karanlıkta tuttuğunu fark ettim..."

"Geçmiş her şeyi tıkamadan kendim olma şansını istiyorum."

"Bu akıllıca mı?" diye homurdandı. "Ona yalan söylemek bir şeye başlamak için en iyi yol değil, Alessa."

"Biliyorum ama ona söyleyemem Lily. Söyleyemem işte." Kahvemini kapağıyla oynadım. "Bana zaten bir hiçmişim gibi bakıyor, yaşadıklarımı ona anlatırsam gözlerinde tiksinti de göreceğimden korkuyorum. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Maverick öyle biri değil," diye itiraz etti Lily.

"Maverick öyle değildi," diye düzelttim. "Bu Maverick hepimiz için yeni. Erkeklerin bile onu gerçekten tanıdığını sanmıyorum. Geçen gece Link'le havuzun kenarında konuşurlarken duydum. Maverick askerken onlara o kadar yakın değildi. Sadece eve döndüğünde işler değişti. O vahşi bir kart Lily ve benim kirli olduğumu düşünmesi riskini göze alamam."

"Sen kirli değilsin."

Çenem gerildi. "Öyleyim."

"Hayır, değilsin," diye tersledi ve elini sıkmadan önce benimkini tuttu. "Katlandığın hiçbir şeyi sen istemedin, Alessa. Sen bir kurbandınsın ama hayatta kaldın. Buradasın ve o şerefsizin arabasındasın ve az önce arabayı anahtarladın ve o şerefsizin parasının bir tonunu gerçekten ihtiyacın olmayan ama sadece bugün istediğin kıyafetlere harcayacaksın."

"Bu onun bana yaptıklarını telafi etmez." Yutkundum ve ona bakarken gözlerimin hatırladığım acıyla yaşardığını biliyordum çünkü beni görünce ağzı titredi. "Bana yaptıklarını," diye düzelttim usulca. "Onlar için bir hayvan gibiydim. Umursamadılar, umursamadılar... Ben onlar için bir insan değildim ve bana öyle davrandılar."

"Onu ben öldürmedim, Hayalet."

"Ama sen istedin." Ona acımak içimi doldurdu. Böyle bir şeyi istemek korkunç bir itiraftı ve yine de hiçbir baba bunu Donavan Lancaster kadar hak etmemiştir.

Ağzı gerildi. "Yaptığımı biliyorum. Sadece işler öyle yürümedi."

"O öldüğü sürece, önemli olan tek şey bu," dedim sakince, şekerli krema parçalarının arasından bir yudum alıp nihayet kahveye ulaşmadan önce.

"Haklısın ama keşke bunu yapan ben olsaydım. Asla pişman olamam-" Yüzünü buruşturdu. "Ama onu senin için tekmeledim. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum Ghost, ama onlar..." Kadından bir nefes kaçtı. "Sana bir insanmışsın gibi davranmadıklarını söyledin, bunun ona geri verildiğine söz verebilirim."

"Öyle miydi?"

Gözlerimiz çarpıştı ve tutuştu. "Öyleydi."

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. "Güzel."

ON ALTI

OceanofPDF.com

HAWK

Cehennemden gelen HANGOVER, iřemek için yataktan dūřerken beni inletti. Yūzūstū dūřtūğūmde inlemedim bile, tuvaleti kullanabilmek için bir řekilde ayağā kalkmayı bařarmadan ōnce ellerim ve dizlerim ūzerinde sūrūnerek tuvalete gittim.

Bařım sūrekli vururken, dūn gece barda tūkettiğim tekila miktarından piřmanlık duymayı bile bařaramadım. Sinner'ın sahibi olduğū iřletme bombalamadan bu yana çok fazla kıcıımı gŉrmūřtū ve tūm bu karmařa sona ermeden ōnce bir ton daha gŉrecekti.

İçimde bu konuda utanacak bir şey yoktu.

Babam ōlmūřtū.

North, řerefsiz, ūvey annemizle kaçmıřtı. Giulia hamileydi.

Kulūp binası gitmiřti. Ben de neredeyse ōlūyordum.

Beř gerçek. Her birinin tek başına ūstesinden gelinmesi zor olsa da, toplu olarak ele alındığında herkesin bařa çıkabileceğinden çok daha fazlasıydı.

En az endişe verici olan Giulia'ydı, ama lanet olsun, bir anne olarak? Bunun nasıl olacağından emin değildim, ōzellikle de Nyx bebeğın babasıyken. Junior'ı yeğen olarak mı beklemeliydim? Nihai sorunlu ocuk mu? Yoksa onun iyiliğı için umduğum gibi her şey bir şekilde en iyiye mi dŉnecekti?

Sonra North vardı. İkizim. Her şeyimi paylaştığım tek kişiydi ama o amcık bana babamın yaşlı karısıyla yattığını bile söylemedi ve kaçtığında bir hoşça kal bile demedi.

Bunun üzerine gözlerimin dolmasından nefret ettim. Tanrım, ne korkak ama North benim gölgemdi. Ben de onun. Biz bir takımdık. Onun salaklığı bizi boka bulaştırdı, ama o büyücüydü. Ben de iş bitiriciydim. Birlikte iyi çalışıyorduk, hep öyleydik ve hep öyle kalacağımızı sanıyordum.

Tek bir varlık olarak hareket etmek söyleyebileceğimden daha zordu ve mücadele ediyordum. Eğer akıllıca olandan daha fazla tekila içtiysem, öyle olsun.

Banyoda işim bittiğinde yatağa dönmedim. Bir şeyler içmek için can atarak ödünç aldığım yatak odasından çıkıp koridora doğru yürüdüm.

Kulübün avukatının evinde kalıyorduk. Bunun avukatlık ücretinin bir parçası olmadığından emindim ama yine de Rex'le aralarında garip bir şeyler oluyordu.

Rachel'ı çocukluğumdan, annem bizi babamdan almadan önce burada yaşadığım zamanlardan hatırlıyordum. O zamanlar cılız bir şeydi, kocaman gözleri ve acı gülümsemeleri vardı. Ben ondan daha genç olmama rağmen o hâlâ benden küçüktü ve bunun küçükken yetersiz beslenmesinden kaynaklandığını biliyordum.

Bugüne kadar küçük kemikliydi, ama lanet olsun, ona yakışıyordu. Eğer Başkan onunla yatmıyorsa, gerçekten yatmalıydı.

Taşaklarımı kaşıyarak mutfağa girdiğimde, beni sarsarak durduran bir senaryoyla yüz yüze geldim.

Tanrım, bu karmaşayı kaydetmemiş olsaydım savunmam çok düşmüştü.

Küçük kardeşim tezgâhın yanında durmuş, yüzü kararlılıkla sertleşen ve elleri Amara'nın saçlarına dolanan Ghost'un Amara'yı mutfak masasına çarpmasını izlerken şeytani bir sırıtış takınmıştı. Giulia'nın yanında Lily duruyordu, bunu durdurmasa bile sinirleri açıkça görülüyordu...

Kaşlarımı çattım, sonra havladım, "Burada ne haltlar dönüyor?

Giules?"

Hepsi donup kaldı, bana bakmak için dönüp durdular ve yalan yok, hayatımın en gerçeküstü anlarından biriyle karşılaştım.

West Orange'ın göbeğinde nereden geldiğini bilmediğim fırçalanmış meşe kirişler, çok eski görünen uyumlu bir masa ve porselen tabaklarla dolu bir şifonyerin yanı sıra bir dizi tezgah ve dolapla tamamlanan kır evi mutfağında, Architectural Digest fotoğraf çekiminde bir Sons of Anarchy bölümü izlemek gibiydi.

"Bunun için fazla akşamdan kalmayım," diye mırıldandım nefesimin altında, içtiğim bir şişe tekiladan pişman olmuştum çünkü iki katını içmeliydim. Giulia'yla uğraşırken, herhangi bir şey için önerilen dozun iki katıyla gitmek her zaman akıllıcaydı.

Ensemi ovuşturarak mutfağın derinliklerine doğru ilerlerken kız kardeşim mırıldandı: "Devam et Alessa, çıkarman gereken bir şey var."

Ghost bunu vurgulamak için Amara'nın yüzünü bir kez daha masaya çarparak hemen itaat etti.

Kaşlarım kalktı. "Çıkarmak mı? Bir bok yapmana gerek yok. Link onunla dün konuştu zaten." Sonra, sonradan aklıma gelmiş gibi, "Alessa da kim lan?" diye sordum.

"Ben," dedi Hayalet.

Gözlerimi kırptım. "Oh." Ghost'un onun gerçek adı olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Yine de, akşamdan kalma halimle, büyük bir sıçrama gibi geldi.

Aptalca, mücadele etmediğini fark ettiğim Amara'ya baktım.

"O bize ihanet etmez," diye gürledim kolayca, sonra buzdolabına doğru yürüdüm, orada tüketmeye çok ihtiyacım olan meyve suyu vardı.

"Nereden biliyorsun lan bunu?" Giulia homurdandı. "Akıl okuyucu falan mısın?"

Ona ters ters baktım çünkü ya öyle yapacaktım ya da küstahlığına kızacaktım. Lanet olası kadınlar. Yemin ederim, ailemde sadece onları deli olarak yetiştirdik. Annem de bir o kadar kötüydü... Onu özlediğime inanmak zor.

Bu yıl hayatımın en boktan yılıydı. Annem öldü, babam öldü, Kuzey gitti.

Nasıl oldu da sadece Giulia ve ben ayakta kaldık?

Bu düşünce karşısında nefesimi tutamayıp mırıldandım: "Sana aşık, değil mi? Neden bunu tehlikeye atsın ki?" Ve bu ne büyük bir trajediydi.

Amara bir erkeğin bir seks arkadaşından isteyebileceği en güzel göğüslere sahipti. Onunkinden daha küçük göğüsleri olan porno yıldızları görmüştüm. İlk geldiğinde pek etkileyici değillerdi ama bir kadını aç bırakırsan böyle olur diye tahmin etmiştim.

-Önce göğüsleri kayboldu.

Günahkârlar'la geçirdiği onca zamandan sonra tekrar dolmuştu ve gayet de güzel dolmuştu. Ben de ilk kez fark etmiyordum.

O ve o kaltak Tatána, her zaman korkmuş fareler gibi etrafta koşuştururlardı. Bu yüzden hepimiz Tatána'nın Nyx'in kız kardeşinin dövme salonunda çalışan o amcık David'le bize ihanet ettiği gerçeğiyle sarsılmıştık.

İşler ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

Her zaman böyle miydi yoksa dışarıda bir yerlerde hayatlarımızla oynamaya karar veren bir yazar, ilahi bir varlık mı vardı?

Zalimlikten bahsediyorum.

Bu düşünce karşısında homurdandım ve Giulia kadar hak ettikleri için o meçhul varlığa da zihinsel olarak takla attım ve "Ciddi olamazsın? Bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımıdan eminim."

Amara'nın eşcinsel olması ne kadar trajik olsa da, o göğüslerin başka bir kadında harcanmış olması buna uyuyordu. 'Kızların' hepsinin Satanistlerin zalimce bulacağı şeyler yaşadığını biliyordum, öyleyse neden erkek karşıtı olmasınlardı?

Alessa/Hayalet Ukraynaca bir şeyler fısıldadı, Amara'nın saçında tuttuğu eli parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkılaştı. Kadının yüzünün bir kez daha masaya çarpmasına hazırlanırken irkildim, ama Alessa onu geriye doğru sürükleyip başı yere dik bir şekilde ona bakacak şekilde eğdiğinde ben bile şaşkınlıkla sarsıldım.

Amara hızla "Tak!" diye bağırmadan önce ciyakladı. Sesindeki acıyı duymak için o dili bilmeme gerek yoktu. Ve şimdi düşündüm de, Amara Alessa'nın saçlarını sıkıca tutmasından ya da yüzünün masaya çarpmasından korkmuyordu bile.

Kaşlarımı çattım çünkü neler yaşadıklarını bilsem de, bu tür bir muamelenin fazla bir tepki yaratmaması için ne kadar kötü olması gerekiyordu?

Tedirgin bir şekilde sahneye bir kez daha baktım. Giulia sapığın tekiydi, bu yüzden tepkisini görmezden geldim; Lily kesinlikle gergindi ve bu da bana kulüp işleriyle ilgili olduğu için bunu yapmamaları gerektiğini bildiğini söylüyordu. Alessa'ya gelince, o sakindi. Amara da öyle.

Tuhaf.

Elimde bir kutu meyve suyuyla buzdolabına yaslandım ve "Onu rahat bırakın. O bir bok yapmadı."

Giulia'nın tek söylediği, "Tatána'nın da öyle olduğunu düşünmüyordun ve bu Yaşlı Adam'ın işi değil," oldu ama gözleri acımasızdı. "Bu Yaşlı Kadın meselesi."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri böyle bir şey var?"

"Yaşlı bir hanımefendi olduğumdan beri." Çenesi dışarı doğru çıkıktı ve daha yakında olsaydım bana seve seve kafa atacağı hissine kapıldım.

Bu ilk kez olmazdı.

"Annem gibi olacağımı ve siz sikiklerin bana yürüyen bir amcık ve rahimmişim gibi davranmanıza izin vereceğimi düşünüyorsanız, başka bir şey geliyor demektir."

Gözlerimi devirdim. "Sanki buna cesaret edebilecek biri varmış gibi."

Sırıttı. "Bu böyle kalacak. Kaltaklar kaltaklarla uğraşır. Nasıl olması gerekiyorsa öyle."

Birbirlerine Ukraynaca, yoksa Rusça mı bir şeyler mırıldanırlarken eli hâlâ Amara'nın saçlarında sıkıca tutulmuş olan Alessa'ya bakıyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, biraz ateşliydi. Tüm o gırtlaktan gelen sesler, Alessa'nın onu tutuş şekli, Amara'nın boyun eğişi...

Kahretsin, şimdi ereksiyon olma zamanı değildi. Çünkü Giulia ile uğraşmak için beynimdeki tüm kana ihtiyacım vardı.

"Korkmuyor," diye belirttim. "Ondan nasıl bir şey öğreneceksin?"

"O haklı," dedi Lily yumuşak bir sesle.

"Neler yaşadıklarını anlatıyor, değil mi?" Giulia karşılık verdi ama yanakları büzülmüştü ve gözlerinde Nyx'in çoğunlukla kovduğu gölgeleri gördüm.

Kulübün başkan yardımcısına dönüşen infazcısının bunu yapmış olması aklımı başımdan aldı.

Giulia'nın bir psikopatın kollarında huzur bulacağına güven.

Annem gurur duyardı.

Hayır.

"Öyle," diye onayladı Lily, ses tonu üzgündü.

Hepimiz onun da en az kızlar kadar kötü şeyler yaşadığını biliyorduk. Bu bir yarışma değildi. Gerçi kadınların tutulduğu yer Lily'nin yaşadığı malikaneden bin kat daha kötüydü ama yine de yaldızlı kafesler mahkûmların içine sızıp işemesini gerektiriyordu, değil mi? Duyduğuma göre, kızlar bunu gerçekten yapmak zorundaymış.

Link bir keresinde bana üzerlerinin bununla kaplı olduğunu söylemişti. En çok da babamla aynı gün gömdüğümüz kızın, Amara, Alessa ve artık ölmüş olan Tatána onunla birlikte yaşarken kafesinde ölüme terk edilmiş olması aklımı kurcalıyordu.

Düşündükçe ürperiyor ve bundan sonra gerçekten Sünger Bob izlemem gerektiğine karar vererek mırıldandım, "Ne diyor Alessa? Tatána'nın ne yaptığını

biliyor mu?"

Sözlerim üzerine bir adım geri çekildi ve diğer kadının saçını tutmaktan vazgeçti. Sorumun neden tetikleyici olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ses tonu hâlâ ondan duymaya alışık olmadığım bir aksanla kalınlaşarak mırıldandı: "Tatána'nın etrafta gizlice dolaştığını bildiğini söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden bir şey söylemedin?"

Amara masadaki yerinden kıpırdamadı. Yine de başını alnının üzerinde döndürdü, böylece yüzü masaya dönüktü. Temiz, kısa tırnaklı, düzgün ve derli toplu elleri iki yanında duruyordu. Sarhoş bir pandomim sanatçısına bakmak gibiydi.

"Tatána kendi Maverick'ini aradığını söyledi. Ne söylemem gerekiyordu?"

Bunun üzerine kaşlarım kalktı ve kız kardeşime bir bakış attım. "Bir motorcuyla mı takılıyordu?"

Amara başını salladı ve meşe masanın üzerinde bir o yana bir bu yana salladı. Dürüst olmak gerekirse durmasını diledim. Tuhaftı ve eğer bunu söylediysem, gerçekten de öyleydi.

"Hayır," diye tercüme etti Alessa. "Ben öyle düşünmemiştim. Ama emin değildim. Motorcular onu korkutmuş ama Alessa'yı kıskanıyormuş. Böyle bir güvenlik istediğini söyledi."

"Gözü yükseklerde olan bir kadındı," diye onayladı Alessa, ama yüz hatlarında bir keder parıltısı belirdi, gözlerini karartmak için yerleşti ve ağzının köşelerini aşağı çevirdi. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Tatána onun sahip olduklarına göz dikmişti ve şimdi Alessa'nın da Hayalet'in sahip olduklarına göz diktiği yıkılmış halinden anlaşıyordu.

Maverick'i hiç bu kadar iyi tanımamıştım, o neredeyse tavan arasına yapıştırılmıştı ve ben de bir çaylaştım, bu yüzden kulüp binasındaki tüm boktan işleri ben yapıyordum. Ama aşık bir adamı görecektim, sevgilisine sıırılsıklam aşık olduğunu anlayacak kadar çok şey biliyordum...

Alessa'nın neler yaşadığını hayal bile edemezdim ve bunu istemeyeceğinden emin olsam da ona sempati

duyuyordum. Böyle bir kaybın üstesinden gelmek
imkansızdı.

Özellikle de Nyx'in Rex'e söylediklerine kulak misafiri olduğum şey doğruysa... Doktorlar hafızasını geri kazanıp kazanamayacağını bilmiyorlardı.

Ne kadar boktan bir durumdu?

"Tirbuşonları şimdi mi çıkaracaksın?" Temkinli bir şekilde sordum. "Tırnaklarının altını kazıp, içindeki tüm bilgileri çıkardığından emin olmak için mi?"

Giulia ofladı pufladı. "Biz İspanyol Engizisyonu değiliz."

"Hayır mı? Bana öyle geliyor o zaman, ha?" Masaya doğru yürüdüm, meyve suyunu masaya döktüm ve onu korkutmamak için elimi yavaşça, dikkatlice Amara'nın omzuna koydum. Parmaklarım canlı bir kabloya bağlıymış gibi sarsıldı, sonra doğrulup bakışlarını benimkilere dikti.

Beni ona bağlayan canlı bir kablo varmış gibi tepki verme sırası bendeydi.

Tanrım.

Şu lanet gözler.

Onları daha önce nasıl fark etmedim?

Nasıl oldu da onları hiç görmedim?

Buz gibiydiler. Dumanlı gri ile beyaz ipuçları, gözbebeklerinin siyahını lanet olası karnıma bir bıçak gibi deliyor.

Flaş bombası beni sanki bir sığır sopasıyla şok etmiş gibi geriye savurdu ve ondan uzaklaşıp kız kardeşime hırladım, "Bu orospuların işi olsun ya da olmasın, onu rahat bırak. Konsey onu inceledi." Sonra hışımınla çıkıp gitmek, yatağıma dönmek, akşamdan kalmalığının sefaletine geri dönmek istesem de yapamadım. O lanet gözlerin peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Hep öyle olacaklarını hissediyordum.

Bu yüzden, önünde çömelerek, beni nasıl dikkatle izlediğini, diğer kadınlara onu rahat bırakmalarını emretmiş olmama rağmen güven eksikliğinin açıkça görüldüğünü not ederek, bir elimi başının arkasına bastırdım, parmaklarımı saçlarının karışık bukleleri arasında nazıkçe okşarken irkilmesini görmezden geldim. Bana göz kırptı, o karlı

İsli kirpiklerinin koruduğu gözleri o kadar kalındı ki beni öpse tenime fısıldarken nasıl hissedeceğini merak ettim ve "Alnın için biraz bezelye alalım mı?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Bezelye mi?" diye sordu kalın bir sesle, sözlerimi tekrarlayarak ve bir çocuk gibi seslendirerek.

"Dondurulmuş olanlar. Şişlik için." İngilizce bilmediğini biliyordum ama bu kadar yakınken, gözleri gözlerime sabitlenmişken farklı bir hisse kapıldım.

Söylediğinden daha fazlasını mı anlıyordu?

Dilimizin ne kadarını konuştuğunu saklayarak güvende olmaya çalıştığı için onu kim suçlayabilir ki?

Ghost'a bir bakış attım, Amara'ya bunu yaşattığı için ona kızgındım. Tanrım, ikisinin de yaşadıklarından sonra bunu ona nasıl yapabilmişti?

Sonra, her ne kadar boktan olsa da, yaptığı şeyin aslında kulüp için iyi olduğunu fark ettim. Günahkârların çıkarlarını önemsiyordu ve bu önemliydi. Özellikle de 'kız kardeşlerinin' ihaneti karşısında çok önemliydi.

"Benim için tercüme et."

Alessa sinirlendiğimi fark ettiyse de bunu görmezden geldi ve dediğimi yaptı. Amara'nın gözlerindeki bakış değişmedi ve 'bakışın' kolayca yorumlanabilecek bir şey olduğunu biliyordum. Bir insan gözbebeğindeki çizgilerle bir duyguyu nasıl gösterebilirdi ki? Ama ben biliyordum... ister altıncı his deyin, ama o beni anlıyordu.

Tercümeye ihtiyacı yoktu.

Bir kez daha ayağa kalktım, bezelye bulamadığım için iki torba dondurulmuş havuç aldığım dondurucuya geri döndüm ve oturmak için temkinli bir adım atmış olmasına rağmen başının arkasına bastırdım. Diğerini de alındaki kaz yumurtasına bastırarak mırıldandım: "Olduğun yere yerleşmende bir sakınca yok. Sana zarar vermeyeceklerinden emin olacağım."

Giulia bunun üzerine homurdandı, ben de ona ters ters baktım. Çatık kaşları kaşlarımı çatmama neden oldu, ancak hiçbir şey yoktu.

Giulia'yı korkutuyordu. Tehlikeli erkeklerde korku bulmak için gerekli beyin hücreleriyle doğmamıştı - eğer öyle olsaydı, Nyx'in Yaşlı Kadını olmazdı.

Onu ümitsiz bir vaka olarak görerek Lily ve Alessa'ya sert bir bakış fırlattım. İkisinde de işe yaramayınca pes etmek zorunda kaldım.

Sorun şu ki... Alessa'nın burada yaptıklarından, kız kardeşimin ve Lily'nin karıştığı şeylerden ne kadar nefret etsem de, her biri birer kurbandı. Bir erkeğin yumruğunun diğer tarafında olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı ama Lily ve Giulia, yakın zamana kadar Hayalet, erkeklerinin kollarının korumasında güvendeydiler.

Onları itaat etmeleri için tehdit etme yeteneğimi engellemiş olsa bile, onlar için sevinmekten ve Amara için üzülmekten başka bir şey yapamadım.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

ALESSA

Amara'yı o şekilde incittiğim için kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama hissetmedim.

Saçlarını avucumun içinde hissetmek, onu konuşmaya zorlarken hissettiğim güç sarhoş ediciydi. Ama tüm bunlara rağmen, bu tekrar yapabileceğim bir şey değildi.

Bu sefer yapmıştım çünkü Amara'nın neler yaşadığını sadece ben anlayabilirdim, ona nasıl ulaşacağımı sadece ben biliyordum. Bunun yolu şiddet değil, hükmetmekti ve kardeşlerin bunu asla anlamayacağını biliyordum. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Link bana her yaklaştığında elini omzuma koymakta hâlâ tereddüt ediyordu. Kızgın olduklarında, öfkelenindiklerinde, kendilerine indirilen yıkıcı darbenin etkisiyle sarsıldıklarında bile, işleri asla başka bir seviyeye taşımayacaklarını biliyordum.

Yine de yanlış bir şey yaptığına dair kesin bir kanıt olmadan olmaz.

Başta ciddi olmadığımızı düşünmüştü, işte o zaman onu saçlarından tutup oturmaya zorladım ve yüzünü masaya çarptım. Bu kadar agresif davranmıştım ama bu kadarı da yeterliydi.

Bu olayı tekrarlamak istemezdim ama Maverick için isterdim.

Gerçeği öğrenmesi mi gerekiyordu? MC'sine karşı kimin komplo kurduğunu mu bilmek istiyordu? Ona bu konuda yardım edebilirim.

aba.

Birlikte görev yaptığı bir arkadaşına sabahları kalkmak zorunda olduğu tek şeyin bu olduğunu söylediğini duyunca harekete geçmem gerektiğini anladım. Tehdit etkisiz hale getirildiğinde, belki de hayatına kast edecekti. Bu olmadan önce, ona MC'den daha fazlası için yaşaması gerektiğini kanıtlamam gerekiyordu.

Beni yakalamıştı.

Amara'nın Tatána'nın beni kısıkandığını, Maverick'le sahip olduğum şeyi istediğini söylediğini duymak bana yaşadığım acı kaybı hatırlattı.

Maverick yaşadı. Ama benim Maverick'im bana l gibi geliyordu. Yine de içinde bir yerlerdeydi -buna inanmak zorundaydım- ve onun bu yönüne hitap etmem gerekiyordu.

Değişmeyen tek şey MC kardeşlerine olan sevgisiydi, bu yüzden oradan başlayacaktım.

Aşıl topuğu onlarsa, dikkatimi oraya yneltmeliydim.

"Storm? Burada ne halt ediyorsun?"

Giulia'nın iğneleyici sorusu dudaklarımın seğirmesine neden oldu ve Giulia'nın şu anda çalıştığı dövme stüdyosuna girdiğimizde Lily bir kahkaha attı ve bu Günahkârlar bölümünün eski başkan yardımcısı kısa bir süre önce baldızı için çalışmaya başladığı resepsiyonda geziniyordu.

Indy homurdandı. "Gördün mü, seni bu yüzden işe aldım Giulia. Mşterilerimi karşılamam için."

Kıs kıs güldü. "O zaman gelmiş geçmiş en iyi çalışana sahipsin.

Ama cidden Storm, burada ne halt ediyorsun?"

"Lanet mürekkep alıyorum, Giulia. Bunun seninle ne alakası var?"

O ve Indy bağıştılar ve ben merak etsem de Indy başını salladığında ve Giulia'nın burun delikleri kızgınmiş gibi parladığında ilgim daha da arttı.

Sıska, yakamadığı bir enerjiyle sarmalanmış gibi duran Storm anahtarlarını sallayarak dikkatimi ona doğru çekti. Yakışıklı bir adamdı, diğerlerinden biraz daha zayıftı.

Kardeşti ve saçları onu son gördüğümde daha uzundu; kulaklarının etrafından dolaşp omuzlarına inen karışık dalgalar halindeydi.

Yakışıklı olmasına rağmen, aynı zamanda sürekli aldatan biriydi. Bu da onu bana göre oldukça çirkin yapıyordu. Özellikle de hemşirelik okulu için para biriktirdiği için yerleşkeye geri taşınmak zorunda kaldığında karısı Keira'ya yakınlaştığım için.

"Bak, gerçekten zamanını boşa mı harcıyorsun?"

"Neden? Benim zamanımın seninle ne ilgisi var? Yedi gün yirmi dört saat çalışmam."

"Cyan ve Keira ile vakit geçirmelisin," diye karşı çıktı.

Indiana bir iç çekti. "Giulia-"

"Hayır. Bilmeye hakkı var." Çenesi yukarı kalktı. "Bazı gerçeklerin özgür bırakılması gerekir."

Indy'nin yüzü biraz kızardı ve burada neler olduğuna dair kafamın tamamen karıştığını itiraf etmeliyim. Kesinlikle Lily ve benim dahil olmadığımız ve çaresiz seyirciler olduğumuz bir alt akım vardı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Fırtına sabrı tükenmiş bir halde tersledi.

Giulia'nın kardeşlerin çoğu üzerinde böyle bir etkisi vardı. Nyx dışında. Onu eğlenceli bulan tek kişi oydu. Sık sık aralarındaki dinamiği izler ve onun gibi bir adamın - kulüpte sanki bir asaymış ve kendisi de kralmış gibi saygı ve güç sahibi olan bir adamın- bu cep roketinin kendisini parmağında oynatmasına nasıl izin verdiğini merak ederdim.

Indiana boğazını temizledi. "Keira bundan bahsetmedi mi?" "Neyden bahsetti?" Lily söze karıştı, ilgisini çekmişti.

benimki gibi.

Sadece mürekkep için gelmişim, ama şimdi bu oluyordu, ben de daha fazlasını bilmek istiyordum.

"Lodestar hâlâ bunu araştırıyor, değil mi?" Indy karşılık verdi. "İlk bulguları masumdu."

Giulia'nın gözleri kısıldı. "İkimiz de senin aşırı tepki vermeyeceğini biliyoruz."

Indy kaşlarını çatarak karşılık verdi. "O sana söyledi."

"Tabii ki bana söyledi." Giulia elini saçlarının üzerinde gezdirirken nefesini tısladı. Sanki daha şiddetli bir şey yapmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi patlayıcı bir hareketti bu.

Zaten kana susamış olan kadının her zamankinden daha öfkeli görünmesi dışında neler olduğundan emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, onun sadece hormonal olduğunu düşünmüştüm. Bazı hamile kadınların canı şeker çeker, belki Giulia gerçek bir vampirdi...

Ama görünüşe göre öyle değil.

Görünüşe göre, onu bu hale getiren bir şey olmuştu.

"Boş boş konuşmayı keser misin? Gitmem gereken yerler var," diye gürledi Storm, bakışları iki kadın arasında gidip gelirken.

Indy ve Giulia doğaları gereği birbirlerine benziyorlardı. İkisi de güçlüydü, ikisi de sorunlarından kaçmak yerine onlara kafa tutan türden insanlardı. Govno, ben neden onlar gibi olamadım?

"Sen söylemezsen ben söylerim," diye gürledi Giulia. "Keira'nın söylemediği açıkken Nyx'in bir şeyler söylemesi gerekirdi."

Indy, "Bizim yerimiz değil," diye işaret etti.

"Evet, öyle. Eğer Nyx'in sana verdiği sözü tutmasını istiyorsan." Kadından bir tıslama kaçtı. "Tanrım, Giulia. Belden aşağı vurdun."

"Nyx'ten en iyi yaptığı şeyi yapmayı bırakmasını isteyemezsiniz ve bir yerde serbest kalmasını bekleyemezsiniz."

"Bu iş can sıkıcı olmaya başladı," diye yakındı Lily. "Storm haklı. Daire çizerek konuşmayı kes, lanet olsun! Ne haltlar dönüyor burada?"

Ama Giulia'nın yorumu üzerine Storm'un gözleri keskinleşmişti. Nyx'in sübyancılara işkence etmeye bağımlı olduğunu ben bile biliyordum... Indy'nin ondan durmasını istemesi yeterliydi

eski başkan yardımcısının hırıltısını kesmesini ve tüm dikkatini toplamasını sağladı.

"Neden ondan haçlı seferini durdurmasını istedin?" Storm dikkati Indy'nin üzerindeyken usulca sordu.

"Çünkü yolda bir bebeği var ve o çocuğun güvende olduğundan emin olması gerekiyor. Bu onun bir numaralı görevi."

Fırtına kaşlarını çattı. "Bunu yapabilir ve aynı zamanda iblislerini kazıkta yakabilir."

"Federal bir hapishanede ömür boyu hapis yatacaksa olmaz," diye homurdandı Giulia, sabrı tükenirken çizmeli ayağını yere vuruyordu.

"Ondan çocuğunu benim yaşadıklarımın korumasını istedim." Indy çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerinde, eğer dikkatli olmazsa Storm'u yerle bir etmekle tehdit eden bir ateş vardı.

"Kevin seni yakaladı mı?" Storm boğuk bir sesle konuştu, elleri ön masaya düştü ve masanın üzerinden Indy'nin alanına doğru eğildi. "Lanet olsun, Indy. Neden bize söylemedin?"

Cevap veremedi telefonun çaldı. Görmezden geleceğini düşünmüştüm ama Indy homurdandı, "Telefonunda Metallica 'One' çaldığında, ikimiz de bunun Rex olduğunu biliyoruz."

Kaşlarını çattı. "Bu önemli-"

"Piç öldü," diye mırıldandı ama bakışları yine Giulia'nın kılere dolandı ve ben bile o bakıştaki uyarının yakıcılığını hissettim. "Artık bize zarar veremez."

Storm nefesinin altında tısladı ama telefonunu açtı. "Rex?" Duyduğu şey karşısında yüzünü buruşturdu, sonra telefonun ucunu kapattı ve mırıldandı, "Gitmem gerek. Geri döneceğim, Indy."

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdandı. "Bakım sonrasını hatırlıyor musun? En son mürekkep yaptırdığından beri epey zaman geçti," diye seslendi adam kapıya yönelirken. "Keyfini çıkar," diye ekledi hınzır bir kıkırdamayla.

Onu el sallayarak, "Hatırlıyorum. Hoşça kalın hanımlar."

Gitmeden önce, bakışları bir iblisi bile ürkütecek olsa da ve Indy'nin bize ihtiyacı olduğu açık olsa da, ona bir şey sormam gerekiyordu, bu yüzden kolunu tuttum ve kaşlarını çatarak elime bakmasını izledim.

"Hayalet mi?" diye sordu, ses tonu kibardı.

"Maverick bana birini sordu ve verecek bir cevabım yoktu... Scarlet'in nerede olduğunu öğrenmek istedi."

Bunun üzerine Storm'un burun delikleri alevlendi. "Yaklaşık dört yıl önce kaçtı."

"Nereye gideceğini bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Eğer onu biraz olsun hatırlıyorsa, onu takip etmeye çalışmanın bir kelebeği takip etmeye benzediğini biliyordur." Ağzı büzüldü. "Tanrım, biri onu sormayalı uzun zaman oldu."

"Özür dilerim," dedim usulca. "Seni incitmek istememiştim."

Sadece homurdandı, ön kolunu dikkatlice kavrayışından ayırdı, sonra dışarı çıktı.

Onun gidişini izlerken Lily bana doğru geldi. "Scarlet kim?"

"Kız kardeşi. Maverick'in geçen gece bahsettiği biri."

"O bir orospuydu," diye seslendi Indy.

Giulia homurdandı. "Herkesin bir sürtük olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, o kadar da küçümsemiyorum. Bir kulüp fahişesinden daha iyi değildi ama Storm'un kız kardeşi olduğu için cinayetten paçayı kurtardı ve boktan kurtulmak için büyük gözlerini kırıştırdı. Ondan hiç hoşlanmadım. Stone ve ben erkeklerle takılırdık ama o takılmazdı, o lise bisikletiydi."

Ağzım açık kaldı. "Bu söylediğin çok kaba bir şey."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, öyleydi. Hepimizin geçmişi var. Yargılamamalıyım, ben sadece... şey, ondan hiç hoşlanmadım."

Bunu anladığım için ve biriyle aynı kumaştan kesilmiş olmanız, onunla birlikte olmanız gerektiği anlamına gelmediği için - Tatána ve Amara'yı örnek göstererek - mırıldandım, "Indy? Daha önce söylediğin şey..."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum Ghost, ama bana karşı bu kadar tatlı olmanı kaldıramıyorum."

Storm'un yaptığı gibi masanın üzerinden uzandım ve elimi onun koluna koydum. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Çenesi gerildi. "Teşekkür ederim. Minnettarım." Lily fısıldadı, "Ben de buradayım Indy."

"Bu konuyu açtığın için seni öldürebilirim, Giulia," diye tersledi Indy, elini yüzünde gezdirerek. Bunu yaptığında kolundaki yeni dövme açıkça görülüyordu. Biraz pembeydi ve kabuk bağlamaya başlamıştı.

"Ne oldu?" Yavaşça sordum, işaret ettiğim yere bakarken onu izliyordum.

Bir nefes verdi. "Cruz beni damgaladı."

"Yok artık!" Lily gülerek şöyle dedi. "Tanrım, bu harika bir haber."

"Gerçekten öyle," diye onayladım yumuşak bir gülümsemeyle, gözlerindeki savaşı gördüğümde. Kendini nasıl hissettiğini biliyordum; ringde kafese kapatılmış bir boğa gibi, bir matadorun kafasını koparmak isteyen bir boğa gibi, ama adam gösteriye gelmemişti.

Indy ikimize de sıkı bir gülümseme attı. "Stone ona hemen söylemediğim için bana çok kızdı, bu yüzden bana bir bok vermediğiniz için teşekkürler çocuklar. En az beş gündür telefonlarıma cevap vermiyor."

Giulia masaya doğru ilerledi ve tek kelime etmeden masanın kenarına oturdu. Sadece Indy'ye baktı, sonra mırıldandı, "Nyx'in sözünü tutmasına yardım etmek istiyorum, Indy. Kanı hak ediyorsun ama bence Cruz'la birlikte olduğunuzu bilmesi ona yardımcı olacaktır." Bir omzunu silkti. "Bunun dışında, onunla birlikte olmanıza çok sevindim."

"Neden?" diye ihtiyatlı bir şekilde gürledi.

"Çünkü yaşadıkların hakkında nihayet konuşmanı sağlayan oysa, bu kutlama için bir neden." "Nyx'e anlattığım için bana kızacağını **d ü ş ü n m ü ş t ü m .** gardını düşürüyor."

Giulia basitçe, "O eskiden olduğu adam değil," dedi. "O artık benim İhtiyar'ım ve benim olanı korurum. Buna sen de dahilsin, baldız."

Indy inleyerek, "Tanrı yardımcım olsun," dedi ama Giulia'nın iddiasının onu gönülsüzce eğlendirdiğini hissettim.

Lily boğazını temizledi. "Storm ile ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Indy, Cyan'ı bu adamla yakaladı... Adamın ona baktığını düşünüyor." Giulia dönerek hem Lily'ye hem de bana baktı. "Lodestar o piçin peşindeymiş ve görünüşe göre eskiden bir papazmış, kimsesiz çocuklarla çalışıyormuş."

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Indy. "Böyle bir şey olmayacak. O bir papaz değil. Kötü haber olduğunu anlamak için ona bakmanız yeterli."

"Onu görmedim," dedi Giulia omuz silkerek. "Öyle ya da böyle, görünüşe bakarak hüküm veremezsin Indy. Bunu benden daha iyi biliyorsun ve Nyx'e bak. Ne yaptığını biliyoruz ama ona bakınca psikopat olduğunu düşünmezsin, değil mi?"

Indy'nin dudakları seğirdi. "Hayır, yapmazsın."

"Az önce bir psikopatı sevdiğini itiraf ettiğini biliyorsun, değil mi?" Lily alaycı bir tavırla sordu.

Giulia omuz silkti. "O benim. Bilmem gereken tek etiket bu."

"Bu adam hakkında ne yapacağız?" Sözünü kestim. "Tımarın ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim. Köpeklere yapılan şey bu değil mi? Şampuanlandıkları ve fırçalandıkları yer değil mi?"

Üç çift göz aval aval bana baktı ama Indy başını sallayarak, "Kesinlikle öyle değil, Hayalet," dedi.

"Gerçek adıyla tanınmak istiyor," diye usulca ekledi Lily, bu konuşmanın endişe verici doğasına rağmen beni gülümsetti.

Indy omuz silkti. "Bana uyar. Hiç anlamadım. Sen lanet bir hayalet değilsin. Yaşıyorsun. Sen lanet olası bir

Hayatta kalan. Link'in böyle saçma bir lakap bulacağına inanma-"

"Hey!" Lily itiraz etti, belli ki erkeği için ayağa kalkmak üzereydi.

"Hanımlar!" Giulia homurdandı. "Konudan uzaklaşıyoruz. Alessa, bu kadar iyi İngilizce konuşurken yabancı olduğunu hatırlamak zor ama yaşlı bir sapığın küçük bir çocukla konuşmasından ve sapığın iyi insanlar olmadığını düşünmelerini sağlamasından bahsediyoruz. Ona güvenmelerini sağlar, güvenlerini kazanır."

"Onları istismar edebilsin diye mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

İfadesi tiksintiyle olgunlaşmış Giulia başını salladı. "Piçler."

"Khuy na ne! Bunu durdurmak zorundayız! Bunun devam etmesine izin veremeyiz. Bir şeyler yapmalıyız!"

Yüzümün öfkeden pembeleştiğini, kalbimin küt küt attığını ve tiksintinin vücudumu milyonlarca kırkayak ele geçirmiş gibi sistemimde gezindiğini hissediyordum. Öfke beni tüketiyor, sanki ayaklarımın altında çıplak tabanlarımın üzerinde yürüdüğü bir grup kor varmış gibi beni ateşliyordu.

Lily uzanıp elimi tuttu. "Alessa! Sakin ol!" diye bağırdı ve ben onun keskin ses tonuna şaşırarak geri çekildim.

Dönüp Indy ve Giulia'ya baktım, ikisinin de gözleri kocaman olmuştu.

"Ukraynaca konuşuyordun, tatlım," dedi Lily nazikçe. "İyi misin? Orada bizi çıldırttın mı?"

"Ben mi?" Tiz bir sesle diğer kadınlara baktım, endişelerini okudum ve bunda bir rahatlık bularak kendimi şaşırttım. Lily'nin dokunuşu bana yabancı bir adamınki gibi itici gelmedi ama uzandım, bileğini kavradım ve nazikçe sıktım. "Ben iyiyim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Değilsin. Ne oldu? Sen sadece..."

"Ukraynaca patladı ve biraz atıp tuttu mu?" Giulia kuru bir şekilde ekledi, ama ben onun

benim için de endişeleniyor.

"Ne olduğunu bilmiyorum." Yine de başım uğulduyordu.

Bir keresinde Donovan Lancaster'ın önünde merdivenlerden çıktığımı hatırlıyorum. Beni itmişti çünkü beni soktuğu cihazın içinde yeterince hızlı yürüyemiyordum ve dizlerim taş basamaklara çarptığında beynim pelteye dönmüştü. Yerde bir yığın uzvun içinde uyandığımı ve acıdan bayıldığımı hatırlıyorum. Garipti çünkü onun ellerinde daha kötülerine katlanmıştım ama nedense bu beni bilinçsizliğe itmişti.

Fırtına'nın kızının tımar edildiği düşüncesiyle sarsılmış ve perişan hissederken, Ukraynaca olarak söylediklerimi fısıldadım: "Bir şeyler yapmalıyız."

Giulia çenesini eğdi. "Biliyoruz."

"Ama ne yapacağız? Ne yapacağız?" Lily sordu ve gözlerinin pembe olduğunu gördüm. Çocukken tacize uğramıştı, o yüzden bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Babasının cehennemde şeytanlar tarafından tecavüze uğraması için Tanrı'ya dua ettim. Hak ettiği kader buydu.

Indy dudaklarını yaladı. "Onu tehdit edebilir miyiz?"

"Nasıl?" diye sordum ama Giulia'nın gözlerinin ilgiyle parladığını gördüm.

"Sen mürekkebini alırken bunu tartışabiliriz, Alessa," dedi parlak bir sesle.

Biz de öyle yaptık.

Ve mürekkep tamamlandığında, birlikte ağlamış, küfretmiş ve komplo kurmuştuk.

Eğer bu onları bana Kati'den daha çok kardeş gibi hissettirmediyse Tanrı yardımcım olsun.

SEKİZ

OceanofPDF.com

MAVERICK

"HANGI CEHENNEMDE-"

Sözlerimi bitiremeden Alessa'nın beyzbol sopasını havaya kaldırıp çok pahalı Lamborghini Veneno'ya çarpmasını izledim. Ben orada dururken, o bunu birkaç kez daha yaptı, muhtemelen iki ya da daha fazla milyona mal olan bir arabanın kaportasını tahrip etti ve ön camın camı parçalanana ve aynalar arabanın her iki yanında gevşek marul gibi sarkana kadar durmadı.

İşi bittiğinde nefes nefese kalmıştı, saçları yüksek at kuyruğundan ayrılmıştı ve beyzbol sopasını fiziksel olarak mümkün olduğunca fazla yıkıma neden olmak amacıyla kullanmanın verdiği çabayla göğüsleri kabarıyordu.

Onu ilk kez gerçekten kontrolden çıkmış olarak görüyordum. Uyandıktan ve neredeyse onu boğduktan sonra bile, nefes almak için yutkunuyordu, ama onda bir sakinlik vardı, bir kabullenme...

Bu düşünce beni gerdi çünkü bunun onun istismara alışkın olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Kötü muameleye alışkın.

Ancak burada, şimdi, bir savaşçı gibi görünüyordu. Yok etmek ister gibiydi ve bir adam orduya birçok nedenden dolayı katılsa da savaşmak bunlardan biri değildi. Barış için savaşmak, elbette. Ama bu, bir askerin savaşmak istemediği anlamına gelmezdi.

Wonder Woman ona doğru koşarken ereksiyon oldu. Benim motorcu halimin bile ağzının suyunu akıtabileceği zararsız bir süper arabanın üzerinde kaos yaratmaya niyetli biri.

Bana bakarken bakışları meydan okur gibiydi, sanki eleştiri bekliyordu ama bunu kabul etmeyecekti. Onu kim suçlayabilirdi ki? O yetişkin bir kadındı ve bir şekilde benim de karımdı.

Gerçeküstü bir düşünceydi.

Gerçeküstü çünkü o anda bir etiketten daha fazlası oldu. Boğulmakta olan bir adamın, benim gibi bir adamın boynundaki bir ağırlıktan daha fazlası oldu. O bir kadın oldu.

Et ve kemikler. Kan ve kas. Memeler

ve...

İsa.

Şimdi onun ne kadar iyi durumda olduğunu anlamamanın zamanı değildi.

Gözlerimi kaçırmamam gerektiği yoksa sertleşeceğim için ve bununla uğraşacak durumda olmadığım için odağımı değiştirdim ve Lamborghini kadar harap olmuş yaklaşık on kadar süper otomobille karşılaştım.

"Ne oluyor lan?" Muhtemelen bu saray gibi evin emlak piyasasındaki değerinden daha pahalıya mal olacak harap olmuş araçlara bakarak homurdandım.

"Tedavi edici bir şey," dedi Lily, ilkel bir sesle. Arkamı döndüm ve onu garajın kapısının yanında, Alessa'nın arabalarından birini yok edişini izlerken gördüm.

"Ona bunu yapmasını sen mi söyledin?" Gümbürdedim.

"Neden benim etrafımda konuşuyorsun?" Alessa, yere çarparken birkaç kez şingirdayan sopayı yere atarak talepte bulundu. Tanrım, her şingirtıyı kafatasımda hissettim. Onun yardımından sonra acı daha kontrol edilebilir olsa da, bu daha iyi hale getirmiyordu. "Benim bir sesim var," diye tersledi.

Dudaklarımı onaylamadığımı belli edecek şekilde sertleştirdim. "Biliyorum. Sadece buna güvenip güvenmediğimden emin değilim.

aklını kaybettiğin belli olduğunda sesin."

"Ona yapmasını ben söyledim, Maverick," diye karşı çıktı Lily. "Bunu yapmasını ben istedim. Ama haklı olabilirsin. Aklını kaçırmış olabilir."

"Pizda, Lily. Bu konuyu açma."

Omuz silkti. "Aklı başında kim içinde on milyon olan bir banka hesabını geri çevirir ki?"

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ha?" Onunla yüzleşmek için döndüm. "On milyon mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Lily doğruldu ama kollarını karnında dolaştırarak kendini rahatlatmaya çalıştı. Neyden, emin değildim. Geçmişten mi, bugünden mi, Alessa'nın reddinden mi? Kim bilebilirdi ki? Bu kadınlar belli ki delirmişlerdi.

Kesinlikle biseksüeldim, ama erkekler o kadar mantıklıydı ki seks hayatımın büyük bir bölümünü ihtiyaçlarımı başka yaraklarla gidererek geçirdim. Bu da erkeklerin neden daha kolay yattığını kanıtlıyordu.

"Senden ve kulüpten de bağımsız olmasını istiyorum. Ne isterse yapabileceğini bilmesini istiyorum. Ukrayna'ya dönmek zorunda kalsa bile-"

Kaşlarım çatıldı ve gerginlik beni vurdu. Kaburgalarımın sıkıştığını hissettim ve aniden, "Sen neden bahsediyorsun? Ukrayna'ya dönmek mi? Bunu neden yapsın ki?"

"Burada kalmama izin verilir mi bilmiyorum, Maverick," diye cevap verdi Alessa suratsızca, yanakları hâlâ yorgunluktan pembeydi. Terden boncuk boncuk olmuş alnına ince altın teller yapışmıştı. Aynı zamanda boğazına da yapışmışlardı ve itiraf etmeliyim ki parmaklarım kilitleri istemeden bulundukları hapishaneden kurtarmak için kaşınıyordu.

Tanrım, çok güzeldi.

Alessa ismi ona çok yakışıyordu aslında. Güzelliğin tarif edebileceğinden çok daha güzel olan bir kadın için güzel bir isimdi. Onda kırılğan ve narin bir şeyler vardı, ama altın sarısı saçları ve hafif sivri uçlu melek yüz hatları

Onu bir peri gibi gösteren kenarları... Kabul etmeliyim ki muhteşemdi.

Garip bir şekilde bana annemi hatırlatıyordu. Alessa'nın benim tipim olduğu düşünülürse bu kulağa iğrenç ve kesinlikle ödipal geliyordu ama iğrenç ya da değil, Freud'a iki parmağımı kaldırdım. Annemle yatmak istememiştım ve ne kadar ateşli olursa olsun Alessa'yla yatmak istediğimden de emin değildim.

Aletim bu ifadeye katılmıyordu. Adaleti bulmaya niyetli savaşı bir melek gibi görünürken değil-

"Neden burada kalmana izin verilmiyor?" Zihnım, onun altımda olduğu düşünceleri tarafından altımdan çekilmeden önce papağan gibi tekrarlardım.

Kafama neler oluyordu böyle? Bunun için CTE'yi suçlayabileceğimi de düşünmüyordum.

"Çünkü sadece yeşil kart için evlendiğimizi düşünebilirler," diye sabırlı bir yanıt verdi. "Şimdi bizi içeri alsalar ve seni sorgulasalar, evliliğimizin sahte olduğunu düşünürler, değil mi?"

Bu Lily'nin oflayıp puflamasına neden oldu. "İşte bu yüzden Alessa'nın ne isterse yapabileceğini bilmesini istiyorum. O kadar parayla yeşil kartını almakta özgür."

Karımın yüz hatlarında tedirginlik belirdi. "Ben onlar gibi olmak istemiyorum."

Lily omuz silkti, 'onların' kim olduğunu tam olarak biliyormuş gibi görünüyordu. "Onları yenemiyorsan, onlara katıl," diye karşılık verdi. "Onların parasını sokağa atmayacağımdan eminim. Onu iyilik için kullanmak istiyorum. Sen de yapabilirsin, Alessa. Onunla ne istersen yapabilirsin.

"Sekiz milyonu bir hayır kurumuna bağışla, diğer milyonu Kat ve onun eğitimi için kullan, sonra o son milyonla geleceğini güvence altına al ve bir daha hiçbir erkeğe boyun eğmek zorunda kalmayacağını bil." Bunu duyunca burnunu çekti, sonra bana meydan okuyan bir bakış fırlattı ve tüylerim diken diken oldu.

Sanki bunları bilerek yapıyormuşum gibi, Tanrı aşkına.

"Bak, Lily-"

"Hayır, Maverick, bakmayacağım. Alessa'ya bok gibi davrandın. Belki bunun nedeni onun bir yabancı olması ve senin için öyle olmasını anlıyorum ama kardeşin gibi sevdiğin adamlar sana onun senin için ne olduğunu söylediler ve sen hala ona hak ettiği şekilde davranmıyorsun. Kendini bağladığı kişi sen değilken neden sana sonsuza kadar bağlı olduğunu düşünmesini isteyeyim ki?"

Onun hırıltılı cevabı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Haklı olduğu bir nokta vardı. Lanet olsun ona.

Her iki kadın da başka bir şey söyleyemeden, Lily ya da Alessa'yla uğraşmak istemediğimden, beni ne kadar kızdırdığıyla ya da Lily'nin ne kadar haklı olduğuyla uğraşmak istemediğimden - Alessa neden bana bağlı kalmak istesin ki? Ben onun için ne kadar yabancıysam, o da benim için o kadar yabancıydı.

Ama onun gitme düşüncesi... Hayır, bu da bana pek iyi gelmedi.

Benim için hiçbir şey ifade etmezken, son birkaç gündür yaptığı iyilikler hayatıma biraz rahatlama getirmiş olsa bile nedenini bilmiyordum ama gitmesini istemiyordum.

Gözlerimi rahatsız eden sert ışıyla garajın gölgeleri yerini güneş ışığına bıraktığında, görüş alanımda dans eden lekeler yüzünden irkildim. Evin içine doğru koşmak istedim ama başım buna izin vermedi. Düzgün avluyu geçmek bile üst dudağımın üstünden ter fışkırmasına yetti ve sonunda ön kapıya ulaştığımda neredeyse ağlayacaktım.

Sırtımı ona yaslayarak derin nefesler aldım, sakinleşmeye çalıştım, başımdaki o garip zonklamanın beni ele geçirmesini engellemeye çalıştım ve tam mücadeleyi kaybetmek üzere olduğumdan emin olduğum anda bir elin elime dokunduğunu hissettim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ses yumuşak ve çocuksuydu. Aşağıya, çok aşağıya, Alessa'ya benzeyen küçük bir kıza baktım - eğer Alessa saçlarını taramadıysa ve yanakları sürekli kirliyse.

"Bana yardım edemezsin," dedim çiğ bir şekilde, sonra o sadece nazik olmaya çalışırken bu ifadede çok fazla duygu olduğu için, gevelemeden önce titrek bir gülümsemeyi zorlamayı başardım, "Yine de teklif ettiğin için teşekkür ederim. Çok nazıksın."

Bir an için gözlerini bana dikti, sonra mırıldandı: "Sana yardım etmeme izin vermezsen Star'a seni şikayet ederim."

Burnumu çektim. "Ne tür bir tehdit bu?"

"Büyük bir tane," diye karşılık verdi. "Star cezalar konusunda en iyisidir. Neyi kaybetmek istemediğinizi çok iyi bilir ve onu elinizden alır."

O her zaman bir sürtüktü.

Belki de hoşnutsuzluğum yüz ifademden anlaşılıyordu, çünkü Katina yanıma yaklaştı ve "Senin de onun kötü kitaplarına girdiğini söyleyebilirim" dedi.

"Evet," dedim homurdanarak. "Birkaç kez. Sen ne yaptın?" "Hiçbir şey. Henüz."

Çarpan şakaklarım buna daha fazla dayanamadı. "Yani onun henüz öğrenmediği bir şey mi yaptın?"

"Aynen öyle." İçini çekti. "Her neyse, bütün gün seninle konuşabilirim ya da sana yardım edebilirim. Hangisini tercih edersin?"

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Yolu göster."

Güneşten daha parlak bir gülümseme yayıyordu ve kız kardeşinin tıpatıp aynısı olduğu için görülmesi de bir o kadar acı vericiydi.

Şu anda gerçekten düşünmeme gerek olmayan bir kız kardeş. "Star bilmemi istemiyor ama ben aptal değilim. Artık eskisinden farklısın, yani nasıl anlayamadım?" diye homurdandı. "Benim zeki olduğumu biliyor, o yüzden her şeyini karıştırmak zorunda kalacağıma bana gerçeği söylemeliydi."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

Kıkırdaması alaycıydı. "Evet, Maverick, öyle görünüyorsun." Sonra, alaycılığı kayboldu ve bir kırılma parıltısı

yüz ifadesi değişti. "Benim ağabeyim olacağın için çok mutluydum."

"yle miydin?" Sözlerine şaşırarak sordum.

"Evet. Ama sonra büyük bir pisliğe dnştn." Ağzı buruştu ve yüzünde hırçın bir ifade belirdi. "Artık ağabeyim gibi davranmaya başlayana kadar ağabeyim olmanı istemiyorum."

"Nasıl davranmaları gerekiyor?"

"Koruyucu, tabii ki." Tiksintiyle oflayıp pufladı. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Tek ocukken lanet olası bir ağabey olmak hakkında değil. "Kaç yaşındaydın sen?" Homurdandım.

"Neden herkes bana bunu soruyor?" diye mırıldandı. "Bir bayana kaç yaşında olduğuunu sormanın kabalık olduğuunu bilmiyor musun?"

"Bir hanımefendinin üzerine kusmak da kabalık olur, o yüzden bunu istemiyorsanız acele edin derim."

Bunun zerine gözleri faltaşı gibi açıldı ama bizi aceleyle ilerletmeyi başardı. Ona fazla ağırlık vermedim, ama aptalca bir nedenden dolayı, onun küçük, terli elini elimde hissetmek, on saatlik bir alemde ıkıyormuşum gibi koridorda sendeleyerek ilerlememi sağladı. Büyük odaya girdiğimizde beni avluya açılan kapıya doğru götürmedi, kanepeye yöneldi.

Uzun siyah bir şeydi, mantıklı olandan daha fazla yastığı vardı ve benim yatağımdan daha iyi görünüyordu.

Daha fazla zorlamamak gibi akıllıca bir kararı kabul ederek, bana yardım etmesine, ayaklarımdan tutup minderlerin üzerine indirmesine, hatta botlarımı çıkarmasına izin verdim.

"Ayakların kokuyor."

"Yok," diye karşılık verdim uyuşuka.

Sessizliğe gömülmeden önce, "Bana da öyle yapıyorlar," diye yakındı.

Gittiğini düşünerek n kolumu gözlerimin üzerine koydum ve bayılmaktan başka bir şey düşünmeye çalıştım. Eğer

Sadece rahatlayabilirdim, belki uyuyabilirdim, o zaman kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini engelleyebilirdim.

Bazı insanlar için ikisi arasında pek bir fark olmayabilir ama benim için vardı. Otuz lanet yıl, işte bu.

"Lessie'ye ihtiyacın var mı?"

Yumuşak fısıltı neredeyse beni yerimden sıçratacaktı, bu da beynimi zangırdattı ama "Hayır, ben iyiyim" diye mırıldandım.

Homurdandı. "İyi görünmüyorsun." Küçük eli omzumu okşadı. "Merak etme, Maverick. Sen uyu. Ben seni korurum."

Ve bir çocuğun beni koruyabileceğini düşünmek aptalca olsa da, belki de duymam gereken tek şey buydu, çünkü uyumak bir mücadele olmaktan çıktı ve kaçınılmaz olmaya başladı...

NINETEEN

OceanofPDF.com

QUIN

Masaya oturup Nyx'in gelmesini beklerken kendimi sahibinin gözüne girmeye çalışan tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi hissediyordum.

Mantık onun burada olduğunu söylese de çoğunlukla gelmemesini bekliyordum, aksi takdirde ziyaret odasına getirilmezdim. Elbette Indy, Nyx'in yerine burada olabilir.

Bunun olduğunu kolayca görebiliyorum.

Nyx'in ziyareti yeniden planladığını öğrenirdi ve ona siktir olup gitmesini ve ailenin bebeğine bakması için kendisine bırakmasını söylerdi.

İşte benim ablam buydu. Sevdiklerini korurdu. Değer verdiği insanların incinmemesini sağlamak söz konusu olduğunda kendini yok edecek kadar savunmacıydı.

Indy ile kanlı canlı olduğum için şanslı bir adamdım ama bunun iyi talihle bir ilgisi yoktu. Bir zamanlar ben onu kurtarmıştım, o da beni kurtarmayı aklına koymuştu.

Tekrar ve tekrar.

Berbat bir haldeydim.

Bunu Rikers'ta öğrenmiş olmamın uygun olduğunu düşündüm.

Belki de sürekli dayak yeme, tecavüze uğrama, burada MC'm için bir mahkumu öldürme tehdidiydi ya da

Sadece zamanın yavaş geçmesi beni iç gözlemci yapıyordu, ama Rikers beni biraz sarsmıştı.

Şartlı tahliye kurulu insaflı davranırsa, bu cehennem çukurunda on bir ayım kalmıştı... Bazı günler, bırakın bir haftayı ya da bir ayı, yirmi dört saat daha hayatta kalıp kalamayacağımdan bile emin değildim. Ama bir şeyler oluyordu. Bir mektup gelirdi ya da bir ziyaretçi gelirdi ve bu beni idare ederdi.

Ensemi ovmağ için elimi kaldırdığımda elim titriyordu çünkü bugün o günlerden biriydi. Tüm eşyalarımı taşımak için çanta olarak kullanmaktan bıkip usandığım boxer külotumun içinde sakladığım sustalıyı alıp bileklerimi kesip açmak istediğim günlerden biriydi.

Bu ziyarete ihtiyacım vardı.

Indy'yi ne kadar görmek istesem de Nyx'i daha çok görmeye ihtiyacım vardı.

Benim için bir kardeşten ziyade baba gibiydi. Babam hayatımın büyük bir kısmında yanımdaydı ama beleşçiydi. Ben de ona gölge düşürmüyordum. Carly'den sonra ailemizde her şey boka sarmıştı ve bunun etkisinden kurtulabileceğimizi hiç sanmıyordum. Belki de hiç iyileşemeyecektik.

Belki de kaderimizde sürekli bir kısır döngü içinde dönüp durmak vardı. Hepimiz kendimize zarar veriyorduk, hepimiz sadece onlarca yıldır bizden esirgenen huzuru bulmaya çalışıyorduk.

Bu düşünce başımı öne eğmeme neden oldu.

Geleceği düşünmek zorundaydım. Bir yıl sonrasını, özgür olacağım zamanı düşünmeliydim. Sonunda özgür olacaktım.

Titrek bir nefes vererek kapıların çınlamasını, lanet olası sonsuz kilitlerin tıkırtısını duydum ve Nyx'in burada olduğuna dair çok fazla umutlanmamaya çalışarak yukarı baktım.

Sadece yeniden planlamak zorunda kalması değil, kenara çekilmesi de söz konusu olabilirdi. Ne de olsa bana bağlı bir MC'ydi. Ziyaret etmesine izin verilmemesi gerekiyordu. Ama benim dünyamda 'gerekiyordu' ve 'ne istersek yapabilirdik' eşanlamlıydı.

Yakalanmadığımız sürece.

Hapse girdikten sonra 'hapisten bedava çıkma' kartı yoktu.

Çenemi ovuşturdum, kapıdan içeri giren aileyi izlerken avuçlarımın terlediğini itiraf etmekten utanıyordum. Çocuklar ve kız kardeşler ve eşler ve kız arkadaşlar, bebek anneler ve anneler, hepsi buradaydı. Gözleri sanki bu bok çukuruna değil de New York Hayvanat Bahçesi'ne günübirlik bir geziye gidiyorlarmış gibi parlıyordu.

Babam her ne kadar berbat biri olsa da, en azından onu burada ziyaret etmek zorunda kalmamıştık.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi?

Ağabeyim her zamanki huysuz haliyle köşeden fırladığında, içimdeki rahatlama anıktı. İçimden titrek bir nefes daha çıktı, bu seferki sevinç doluydu çünkü onu görmek çok güzeldi. Çok iyiydi, özellikle de hapishanede dolaşan haberlerden sonra.

İnanmak istemiyordum ama burası beş para etmez bir kasabadaki kuaför salonundan bile beterdi. Dedikodu klamıya gibi yayılıyordu. Sarılmak için kendimi ona atabilseydim, atardım ama uzuvlarım şu anda benim kontrolümde değildi.

Bunun yerine ona baktım, beni görmesini, bana bir bok vermemesini diledim. Aşağı gönderildiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmamış, yazmamış, ziyaretime gelmemiştir. Sadece Indy dedikoduları aktarmıştı ve o da birkaç günde bir arasa bile bir süredir uğramamıştı.

Kendimi yağmura ihtiyacı olan kurak bir çöl gibi hissediyordum.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı, devam etmem, hayatta kalmam gerekiyordu.

On bir ay, halihazırda hizmet ettiğim süreyle kıyaslandığında hiçbir şeydi ama bir hafta daha geçirme ihtimali beni öldürüyordu.

Nyx'in bana devam etmem için bir sebep vermesine ihtiyacım vardı.

Fötr şapkasını giymemişti, bu bana çok garip gelmişti çünkü çocukluğumdan beri onu hiç fötr şapkasız görmemiştim. Bir çift bot, kot pantolon ve kalın bir Henley giymişti çünkü hava soğumaya başlamıştı -bu lanet yerde bir kış daha geçirmekten korkmak için başka bir neden daha- ve o kadar normal görünüyordu ki birkaç kez gözümü kırptırmama neden oldu.

Kesik adamı yapmadı ama bir erkeğe benziyordu. Rastgele bir kardeşi görmek için rastgele bir hapishane ziyaret odasına giren rastgele bir adam.

Garipti. Ve güzeldi.

Buraya atılmadan önce Şeytan'ın Günahkârları'nın bir üyesi olmama rağmen, onu hem kan hem de MC açısından bir kardeş olarak görmeye alışmışım. MC'nin ne olduğunu öğrendiğimden beri uyum sağlamayı bekliyordum ve sonra gidip her şeyi berbat ettim.

Hayatımın hikayesi.

Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerinde hoşnutsuzluk olmamasına şaşırdım. Buraya geldiğimden beri değişmişim. Gençlik belirtilerinin hepsi gitmiş, yerine hayatta kalmak için savaşmak zorunda olan, sağlam kalmak için savaşmak zorunda olan bir adam gelmişti.

Dudakları aralandı ama bir adım bile atmadı, her zamanki gibi güçlü, her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüdü ve karşıma oturana kadar durmadı.

Neredeyse tüm çocukluğum boyunca, büyüdüğümde onun gibi olmak istemişim. Onun yerine, lanet bir kurbandım.

Lanet olsun.

Öfke içimde alevlendi ama onu kontrol altına aldım. Tıpkı bu bok çukurunda hissettiğim diğer her şeyi kontrol altına almak zorunda olduğum gibi.

On bir ay.

O kadar da uzun değildi, değil mi?

"Hey, kardeşim," diye selam verdi ve yemin ederim boğazım düğümlendi.

Başımı eğdim, göz temasını kestim ve ellerimi yumruk yaparak sıktım. Biraz daha

Soğukkanlılığımı koruyarak tekrar ona baktım ve beni incelerken ağzının kapalı olduğunu fark ettim.

"Biraz kilo almışsın," diye mırıldandı Nyx.

"Başka seçenek yok." Gülümsemem sıkıydı. "Şöyle söyleyeyim... Link burada çok iyi vakit geçirirdi."

Nyx homurdandı ama gözlerinde hiç mizah yoktu. "Herif sadece piliçlerle oynamayı seviyor, yüz tane seri katille değil."

"O zaman biraz zevkli biri."

"Biraz. Yine de, onun Yaşlı Hanımıyla tanışmalısınız. Lily'nin sınıfı."

"Hâlâ kaçınızın bağlandığına inanmakta güçlük çekiyorum," dedim biraz utangaç bir ifadeyle. "Senden başlayarak. Giulia ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Boğazını temizledi. "Onu bugün yanımda getirecektim ama seninle bir şey konuşmak istedim ve onu burada, bu yerde istemedim. O... Sen bir amca olacaksın Quin," diye gürlledi, bu bomba haberi verirken gülümsemesi sıkıydı ve ne bomba bir haberd.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Retorikti, çünkü yapmadığını biliyordum, ama lanet olsun... Sonra ona baktım. Düzgünce. Ve etrafında gölgeler olduğunu gördüm, mutlu olsa bile şeytanlarının ona musallat olduğu anlamına geldiğini bildiğim gölgeler.

Bunu ben de gördüm.

Ağzı hoşnutsuzluktan sımsıkı büzüştüğü için göt deliği gibi görünen bir Nyx'e alışmıştım. Asık suratlı birini neşeli gösteren, çatık kaşlı bir Nyx'e alışmıştım. Hasta piçleri avlayan bir Nyx'e alışmıştım çünkü ancak bu şekilde uyuyabiliyordu ve sürekli bitkin düşüyordu. Kendine biçtiği görevin ağırlığı altında eziliyordu.

Bu o Nyx değildi.

Onun için duyduğum rahatlama içimi doldurdu. Kardeşimi seviyordum, bunu itiraf etmekten gurur duyuyordum ama mutlu olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de öyle görünüyordu. Etrafında daha az sinirlilik var gibiydi.

Sanki bu Giulia, yeğenimin ya da yeğenimin annesi - lanet olsun, amca olacaktım - onu yumuşatıyordu.

Umarım öyledir. Onun iyiliği için, gerçekten öyle olmasını umuyordum. "Bu harika bir haber," dedim birkaç saniye düşündükten sonra.

gerçeği işlemek. "Kesinlikle harika." Bunun doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyordum ama benimle olan ilişkisinden yola çıkarak ona "Çok iyi bir baba olacaksın Nyx. Bunu biliyorum."

Bir nefes kaçı. "Indy de öyle demişti." Kederli bir kahkaha attı. "Ama bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Ben sadece... Seni daha önce görmek istedim çünkü seni kontrol etmek istedim. Indy ziyaret etmediğim için bana bok atıyordu ve Giulia'nın benim üzerimde çalışmasını sağladı." Omuzları bükülürken bile bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Ben istemedim. Yakalandığın için sana çok kızgın olduğumu biliyorsun."

Suç işlediğim için değil. Ailemde hiç böyle bir şey olmadı, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Bu konuda konuşmak istemediğim için, "Biliyorum," diye homurdandım. "Ziyareti iptal etmekten başka çarem yoktu-"

"Neden?" O sözünü bitiremeden eğildim ve "Günahkârlar'ın burada en zayıf hallerinde olduklarını söylüyorlar, amcıklar. Bir tür bomba olduğunu söylüyorlar ama hiçbirinizden bir bok duymadım." Yüzümü buruşturdum. "Telefonumun kontörü bitti, o yüzden arayamadım."

"Kahretsin. Yükleyeyim. Brülör hâlâ çalışıyor mu? O şeylerin eski ve hantal olduğunu biliyorum."

"Sorun yok." Elimi salladım. "Bu doğru mu?" Talep ettim. "Biz asla zayıf değiliz," diye küstahça cevap verdi, sonra

yüzünü buruşturdu. "Ama yerleşke... bombalandık,

Quin." "Ne?" Şaşkınlıkla doğruldum.

"Sessiz ol," diye tısladı ve ben hemen koltuğumda kamburlaştım, devriyedeki bir asker gibi komutuna tepki verdim.

"Bu tür konularda konuşmamam gerektiğini biliyorsun ama seni de haberdar etmek istedim."

"Tanrım," diye fısıldadım. "Kim buna cesaret edebilir ki?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Ama..."

"Herkes nasıl?" Ben araya girdim. "Neler oluyor dostum?"

"Jaxson, Matty, Kingsley, Jingles ve Jojo'yu kaybettik. Her ne kadar berbat bir durum olsa da Bear..."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Lütfen bana onun iyi olduğunu söyle." Rex'in babası benim büyükbabam gibiydi. "Tanrım, lütfen bana onun iyi olduğunu söyle, Nyx."

"Yapamam, Quin. Yapamam. Kötü bir durumda." Çenesi yukarı kalktı. "Bak, bunu sonra konuşabiliriz-"

"Sonra mı? Burada ailemden bahsediyoruz, Nyx. Cevaplara ihtiyacım var!"

Ama devam etti. "Sana bir şey sormam gerekiyor. Hatta belki sana-" Bir tıslama daha duyuldu. "Indy bir motorcuyla birlikte oldu. Cruz'u hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. O kadar da uzun zaman olmadı." Ayrıca, o herifin en havalı negatif mürekkebi vardı.

"Birlikteler."

"Kahretsin, bana söylemedi mi?" Yine sinirlenerek şikayet ettim.

"Bunu kabullenmeye çalışıyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Patlama olduğunda bir ayağının dışarıda olduğunu biliyordum. O gece hastanede Giulia'nın hamile olduğunu öğrendik, bu yüzden hayattan atlamak üzere olduğunu duyduğumda, sadece... dostum, New Orleans'a geri dönmesine izin veremezdim."

Ağzımın kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Katılıyorum. O yer onun için iyi değildi."

"Hayır, değildi," dedi başını sallayarak. "Her neyse, ona söyledim ve o da burada kaldı, ama biliyorsun..." Boğazını temizledi. "Hobimi biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım ama neden bahsettiğini anlamak için fazla bir şey gerekmedi. Nyx öyle bir adam değildi.

ne de boş zamanlarında yontacak bir adamdı.

Sübyancıları kastetti.

Onların

öldürülmesini. "Evet,

biliyorum."

"Indy artık bunu yapmamam için bana yalvardı. Çocuğumu korumak için burada kalmam gerektiğini söyledi, çünkü..." Yutkundu, sonra korkunç bir şey açıklayacakmış gibi gözlerini kapattı, ben ise karanlıkta ne halt etmeye çalıştığını anlamaya çalışıyordum. "Çünkü," diye tekrarladı, tekila içiyormuş gibi havayı kovalayarak, "annemle babamın onun için yapmadıklarını benim çocuğum için yapmam gerekiyordu."

Kelimeler bir an için zehirli bir gaz gibi etrafımda asılı kaldı. Dağılmadılar. Parçalanmadılar. Orada öylece asılı kaldılar, beni boğdular, aldığım her nefesi zehirlediler.

Sonra, söylediği şeyin farkına vardığımda, "Hayır" diye mırıldandım.

Çenesini eğdi. "Evet, Quin. Evet, Quin. Kevin ona ulaştı."

Kulaklarımda, dudaklarımdan geçmesine izin veremeyecek kadar kendime hakim olduğum bir tür uluma duyabiliyordum. Ama kafamın içinde çığlıklar vardı.

Kahretsin, Nyx'in başa çıkması gereken

şey bu muydu? Bu sonsuz çığlıkla mı?

Ona kör bir şekilde, boş boş baktım.

"Indy değil. Hayır." Başımı salladım, o pisliğin ona ulaşmadığına inanmak istiyordum ama Nyx'in gözleri lanet olasıca ıslaktı.

Çok ıslaktı.

Ağlıyordu.

Lanet olsun.

Bu doğruydı.

Ona bakarken derim karıncalanma hissiyle ürperdi, sözünü geri almasını, bunun berbat bir şaka olduğunu söylemesini istedim ama değildi.

Konuşmaya başladı ama kulaklarım dinlemiyordu. Kafam konuşmada değildi. Ablamdaydı. En yakın olduğum kişiydi. Hastalandığımda yanımda olan, nakil ameliyatımdan önce ve sonra bana göz kulak olan. Beni koruyan, savunan.

Sonra onu Bath & lanet olası Bodyworks'ün vücut sabunuymuş gibi cildinde çamaşır suyu kullanırken yakaladığım zamanı düşündüm.

Kevin yüzünden miydi?

Hafıza bankamdan yüzlerce şey daha süzüldü ve anılar çağlayanı ancak bir muhafız "Dokunmak yok!" diye bağırdığında durdu ve Nyx'in bileğimi tutup beni öne doğru ittiğini fark ettim.

Nyx'in elleri bağlantıyı kesmek için havaya kalktı ama ben şaşkınlıkla ona bakarken, "Sana ulaştı mı?" diye sordu.

"Kevin?" Yavaşça, aptalca başımı salladım. Sonra, artık bununla başa çıkamadığım için, bu başa çıkabileceğim son şey olduğu için, dışarı çıkmaya ihtiyacım olduğu için ve duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissettiğim için ve kız kardeşime ulaşıp ona sarılmam ve bunu benden sakladığı için deli olduğunu söylemem gerektiği için tısladım, "Nyx, Indy bana James Lacey'nin belediye başkanlığına aday olduğunu söyledi? Haklı mıydı?"

"Evet, diğerini yolsuzluk suçlamasıyla attırdık. O kazandı." Bana kaşlarını çattı. "Bunun konuyla ne alakası var Quin?"

"Beni dinle," diye bağırdım ve Nyx ilk kez gerçekten dinledi. Doğruldu, başını yana eğdi, öylece durdu ve tüm dikkatinin bende olduğunu biliyordum. "Tutuklanmadan yaklaşık iki gün önce," diye fısıldadım, omuzlarımı eğerek, "polisler bana geldi. Bana bir dosya dolusu bilgi verdiler ve işlemediğim bir suçı nasıl işlediğimi gösterdiler." Gözleri büyüdü ama onu oyalamak için elimi kaldırdım. "Her şey siyah ve beyaz olarak oradaydı. Nerede

Nasıl olduğumu, ne zaman olduğumu. Dosyanın sonunda, resimler önümde dururken, bayıldığımı ve lanet bir gezintiye çıktığımı düşündüm, ama yapmadım. Nyx, yapmadım."

İçimden bir nefes kaçtı ve ilk kez dolu hissettim.

Bütün.

Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Sanki göğsüm artık sıkıştırılmıyordu.

Nyx, "Quin?" diye bağırmadan önce başımı arkaya yatırdım, sadece bu hissi takdir ediyordum. Bana ne anlatıyorsun sen?"

Ona bakabilmek için yavaşça başımı öne eğdim ve gürledim, "Ben masumum. Polisler, o şerefsizler, eğer dediklerini yapmazsam beni hapse atacaklarını söylediler. Eğer uslu durur ve isteklerini yerine getirirsem yoluma devam edebilirmişim ama benden bir 'şey' bekliyorlarmış."

Sübyancıların altına işediğini bildiğim o kaş çatma hali ortaya çıktı. "Ne?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım beni ceplerinde görmek istediler. Günahkarlar'da yeniydım. Belki de benimle bir şeyler yapabileceklerini düşündüler. Ben öyle bir şey yapmadım. Birçok şey olabilirim ama muhbir değilim. İşte buradayım. Ama artık burada olamam. Ne zaman-" Kulaklarımdaki uğultuyu duymamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Titrek bir elimle şakağıma vurdum. "Nyx? Bir... Tanrım, kafamın içinde bir çığlık var sanki."

Ağabeyim tısladı. "Biliyorum Quin. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Bu iyi bir haber değildi.

"Burada kalamam. Beni buradan çıkarmalısın."

"Bir yolunu bulurum-" diye hırladı nefesinin altından. "Neden bana söylemedin?"

"Ve seni de mi boka bulaştırayım? Hayatta olmaz. Ben hapse giremiyorsam, sen nasıl gireceksin? Özgürlüğe benden daha çok ihtiyacın var!" Nyx'in parmaklıklar ardında olduğu fikrini bile idrak edemeyerek başımı sağa sola salladım.

Bileklerimi sivriltilmiş plastik bir kaşıkla kesmeye yaklaştığımda, ölene kadar kafasını duvara vururdu.

"Lacey'nin ne alakası var?" diye fısıldadı, omuzlarını kamburlaştırarak bana doğru eğildi.

"Onun çocuğu bana komplo kuran polislerden biriydi," diye homurdandım, konuşurken dişlerimi toz haline getiriyormuşum gibi hissediyordum. "Rachel'ın bir şeyler bulmasını sağlamana ihtiyacım var, Nyx. Bunu benim için yapabilir misin? Lütfen."

Çaresizliğimi görünce yutkundu. "Yapabilirim, kardeşim. Bana birkaç hafta ver. Bunun üzerinde çalışacağım ve bu arada belki de deliğe atılman gerekecek. Orada güvende olursun."

"Tamam. Ama lütfen..."

"Buradan çıkar çıkmaz Rex'i arıyor olacağım, Quin."

Başımı sallayarak gözlerini yakaladım. "Burada iyi değilim Nyx ve bu lanet olası delikte de iyi olmayacağımdan eminim."

"Hiç şaşırmadım." Başını salladı, bana olan inançsızlığından dolayı gözleri suçlulukla doluydu ve "Sen masumsun" diye nefes aldı.

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istediğim için ağzımı sıkıca kapattım ve ona bir kez daha hızlıca başımı salladım. "Öyleyim."

YİRMİ

OceanofPDF.com

AMARA

UKRAYNA'DA BÜYÜRKEN yoksulluk çok yaygındı. Bazı günler hepimiz kıt kanaat geçiniyorduk ve bu bile bir lüks gibi geliyordu.

Bu şekilde yaşamayanlar olduğunu biliyordum, ama herkesin çiftçi olduğu ve havanın önümüzdeki aylarda midemizin durumunu belirlediği ülkenin benim küçük köşemde, fakir olmak geceleri soğuk yatmak kadar normaldi.

Lüksün Amerikan versiyonuyla daha önce karşılaşmıştım.

Efendi ne zaman bizi ocağımızdan alıp evine götürse ve orada ona hizmet etsek, zenginlerin nasıl yaşadığına dair bir fikir edinirdim.

Bu ev bir peri masalına aitti. Bir kralın yaşayacağı türden bir evdi. Her yerde ayna gibi parlayan mermer zeminler vardı. Çoğu zaman yansımamı sadece ellerimin ve dizlerimin üzerinde fayanslara bakarken görürdüm. Evden kaçmanın, yoksulluktan kaçmanın bana tam da babamın beni uyardığı şeyi verdiğini fark ettiğimde ölü gözlerim bana bakıyordu - kalçalarımın arasındaki delikle kazanılmış bir kader.

Bir adamın kaprislerine bağlı bir gelecek.

Sadece bu kaprislerin ne kadar kötü olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Nefret edilen bir av köpeği gibi saklanmak... bir kabus

Kendisi. Becerilmek ve istismar edilmek, dövölmek ve cezalandırılmak; hiçbir köpek benim yaşadıklarına katlanmamalıydı. Alessa ve Tatána'nın yaşadıklarına.

Bu yüzden buradaydım.

Sahibimin bir zamanlar yaşadığı evin önünde durmak ve buranın bizi götürdüğü evden bile daha büyük bir saray olduğunu fark etmek.

Ölkemizdeki bir hükümet binası büyüklüğündeydi ve sadece araba yolu bile görkemliydi. Fıskiye bir havuz büyüklüğündeydi ve heykeller sanki bir müzeye aitmiş gibi görünüyordu. Bir hizmetçi kapıyı açtığında, eve buyur edilmek gerçeküstü bir şeydi. Sürünerek içeri girmeye zorlanmamak, duş almak için yalvartılmamak, tecavüze uğramamak, işkence görmemek...

Bir insan gibi girdim. Çünkü ben bir insandım. Bir hayvan değil.

Kötü davranılacak bir şey değil.

Yavaş ama emin adımlarla, Tiffany ve Lily bana katlandığım her şeye rağmen bir değerim olduğunu kanıtladılar.

Bugün burada olma cesaretini bana veren şey buydu.

"Sizi mutfağa götürebilir miyim hanımefendi? Orası Bayan Lily."

Hanımefendi.

Pizda.

Ben. Bir hanımefendi.

Lancaster, eğer gömüldüyse, muhtemelen mezarında yuvarlanıyordur.

Çalışanları beni kibar bir unvanla çağırıyor.

Her neredeyse haber almasını umuyordum. Beni, Alessa'yı, Sarah'yı ve Tatána'yı sakladığı yer kadar korkunç olamayacak altıya dört dünyevi hapisanesinde hopak dansı yapıyor olmasını umuyordum. Bizden önce yok olan diğer kızları boş verin.

"Hanımefendi?" diye sordu kadın nazik bir gülümsemeyle.

Yutkundum ve nadiren İngilizce kullanmama, konuşabildiğimi kimsenin bilmesini istemememe rağmen,

onun karşısında yumuşadım

nazik ve sakın tavrı karşısında gülümsedi ve "Alessa ile konuşmak istiyorum lütfen" diye fısıldadı.

"Tabii ki. O havuz evinde, mutfakta değil.
Sizi ona götürmemi ister misiniz?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Benim için bir zevk. Lütfen, beni takip edin." Onun zevki.

Gerçekten mi?

Topuklarımın tıkırtısı odanın içinde ahenkli bir şekilde yankılanırken, attığım her adımla adeta şarkı söyleyen bir salonda beni yürütmek gerçekten onun için bir zevk miydi?

Babamın çiftliği kadar büyük bir bahçeye çıkmadan önce beni bir kraliçe için uygun gibi görünen bir odaya götürmek için mi? Düzenli, tertipli ve hiçbir işe yaramayan bu verimli toprak, çiçek ve çim gibi şeyler yetiştirmek için kullanılıyordu. Böyle bir arka bahçede patates yetiştirilmezdi.

Bir de havuz vardı; havuzun yanında, Ukrayna'da altı kişilik bir ailenin sığabileceği büyüklükte bir 'havuz evi' olduğu belli olan bir mülk vardı.

Buradaki zenginlik saptırılmış. İğrenç.

Sanırım bu benim de iğrenç olduğum anlamına geliyordu çünkü Lily'nin teklifini yaptıktan bir saniye sonra kabul etmişim. Bana mutluluk satın almaya, geçmişimi, bedenimi ya da ruhumu temizlemeye yetmiyordu ama ihtiyacım olan bir güvenceydi. Arzuladığım.

On milyon.

Lily sanki cep harçlığıymış gibi bize verdi.

Tatána'nın yaptıklarını düşünmek beni neredeyse eğlendiriyordu. Etrafta sinsice dolaşarak kendine daha iyi bir hayat kurmaya çalışmıştı, oysa tek yapması gereken beklemektir. Kendisinden çok kulüp binasıyla ilgilenen bir adam için bacaklarını açmak zorunda değildi, hayal edebileceğimizden daha fazla güvenliğe sahip olmak için kimseye borçlu olmak zorunda değildi...

Sadece beklemek zorundaydı.

Sabırsızlık her zaman onun sorunu olmuştı. Aptallığı da öyle. Burnunun Sör tarafından defalarca kırılmasının nedeni de buydu.

Hizmetçi havuz evinin kapısını çalarken beni düşüncelerime geri döndürdü ve kapı içeri doğru çekilip Alessa'yı bana gösterdiğinde selamlamak için çenemi yukarı kaldırdım.

"Teşekkür ederim, Mary," dedi Alessa, başını eğen kadına, eve geri dönmeden önce bana küçük bir gülümseme daha atarak kovulmayı kabul etti. Alessa bana, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle konuşmak istiyordum." Patlamadan ve şu anda kaldığım eve gelmesinden bu yana en fazla konuştuğum andı. Sonuç olarak boğazım biraz paslanmıştı.

"Ne hakkında?"

"Alessa? Kim o?" Maverick seslendi.

Arkasındaki koridora bir göz attım, sonra dikkatimi Alessa'ya verdim. Hiç yakın olmamıştık. Beyefendi bizi asla böyle olmaya teşvik etmemişti. Aksine, sadece ona bağlı olarak sağlam durduğumuzda bizi ödüllendirirdi. Diğer, daha genç olan, bizi aktif olarak birbirimize düşürmüştü ve iş hayatta kalmaya geldiğinde hepimiz birbirimizi kurtların önüne atmıştık.

Yaşadığımız onca şeyden sonra geçen gün bana saldırabilmesinin nedeni buydu. Aramızda kaybolmuş bir aşk yoktu ama... Bunun değişmesini istiyordum.

Yalnızdım.

Farkında olsa da olmasa da artık yalnızdı.

Keşke Lily'nin teklifini kabul etseydi - destek için bir erkeğe bağımlı olmak zorunda kalmazdı ve kendi parası olurdu. Tıpkı benim gibi. İstedığımızı yapabilecek, istediğimiz yere gidebilecektik. Lily bize özgürlük vermişti. Bizi özgürleştirmişti. Bu yeni özgürlükle birlikte, nereden geldiğimi ve bunun beni nasıl etkilediğini anlayan biriyle birlikte olmak istediğimi fark ettim. Biz.

"Ben Amara," dedi Alessa İngilizce olarak. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Seni emrine amade mi tutuyor?" Ana dilimizde sordum, bakışlarım gözlerinin altındaki gölgelerde, gözlerindeki mutsuzlukta geziniyordu.

O mutlu değildi.

Ben de mutlu
değildim.

Ama farklı nedenlerden dolayı.

Ve huzurlu hissetmek için mutlu olmam gerekmediğini fark ediyordum. Görünüşe göre, ikisi el ele gelmiyordu.

"Hayır, tabii ki hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Büyüleyici."

Omuz silkti. "Hastalığının doğası böyle." Bu
'hastalık' hakkında bir şeyler duymuştum.

"Buna inanıyor musun?"

"Neye inanayım?" diye sordu bana kaşlarını çatarak. "Beni hatırlayamadığına mı? Sence bunu uydurur mu?"

"Tatána kardeşlerine, kulübe ihanet etti. Belki de senin ne olduğunu, bizim ne olduğumuzu hatırlıyor ve senden kurtulmak istiyor. Bizler kullanılmış mallarız, Alessa. Bir erkeğin ne işine yararız?"

Gözlerinde parlayan acı, onun da benimle aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu. Yaşadıklarımız bizi nasıl etkilemezdi? Erkeklerle olan ilişkilerimizi etkilemez mi?

"Maverick bunu yapmazdı. Daha önce her şeyi biliyordu ve bizi bir araya getiren de oydu-" Yutkundu. "Aramızdaki duyguların gelişmesini o teşvik etti. Eğer buraya geçen gün için onun karakterini lekeleyerek beni cezalandırmaya geldiysen, o zaman gidebilirsin. Ben yapmam gerekeni yaptım. O kaltak gibi olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

Sözcükleri ağzından çıkmıştı ama ben onun güvensizliğini duyuyordum ve arkadaş olmasak da, geçmişte yapmış olabileceğim gibi onun kırılganlığı üzerine oynamak için gerçek bir istek duymuyordum.

Bunun yerine, biraz yorgun bir şekilde, "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum," diye mırıldandım.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Tatána ile bir ilişkin olmadığını kanıtlamalydın, onlara masum olduğunu göstermeliydin."

"Ve sen yapmadın mı?"

"Benimle konuştular. Onlara gerçeği anlattım. En azından bildiğim kadarıyla. Beni dövmeniz gereksizdi. Onun ya da o tuhaf adam için yalan söylemek gibi bir niyetim yoktu." Omuzlarımı dikleştirdim. "Sen bir şey söylemeden önce, onu sadece bir kez gördüm ve Link'e anlattım. Her neyse, buraya seni suçlu hissettirmek ya da herhangi bir şeyle suçlamak için gelmedim. Lily'nin teklif ettiği parayı kabul edip etmeyeceğini öğrenmek istedim."

Tedirginlik yüz hatlarını kırıştırdı. "Onlar gibi olmak istemiyorum."

Meydan okumasını duydum ve anladım, ama nafileydi - ikimiz de bunu bir adamın yumruğunun ucunda öğrenmiştik. "O zaman muhtemelen peşimden o şekilde gelmemeliydin."

"Bana suçluluk duygusuyla yaklaşmayacağını sanıyordum," diye homurdandı sertçe, elleri yumruk haline gelmişti.

"Ben değilim. Senin öfke sorunların var." Bakışlarımın ondan kocasının bulunduğu salona -en azından yakınlarda bir yere- kaymasına izin verdim. "Bunu anlıyorum ve nedenini de anlıyorum ama bu sana bana hükmetme hakkı vermez - onların yaptığı da buydu."

Yutkunması bana sözlerimin yerine ulaştığını gösterdi.

Yine omuz silktim. "Para dilediğin her şeyi yapmanı sağlayacak."

"Baştan çıkarıcı," diye itiraf etti, "ama bazen baştan çıkarıcı şeylerden kaçınmanız gerekir. Bu senin için iyi değil."

"Fakir olmak ve bir grup motorcuya borçlu olmak da öyle." Dudaklarımı büzdüm. "Onlara minnettarım Alessa, bizim için yaptıklarını göz ardı edemeyiz ama onlar yüzünden neredeyse ölüyorduk. Olanlar delilik."

Yüzünü buruşturdu. "Öyle. Öyleydi."

"Tatána sabırsız bir aptal olduğu için ölmeyi hak etmedi," diye ekledim.

"Günahkârların gazabını kazanmaktansa böyle ölmek daha iyi," diye mırıldandı kapı pervazına yaslanarak.

"Olabilir. Ona ne yaptıklarını ancak hayal edebilirim." Biraz ürperdim. "İçimden bir ses, Efendi ve Beyefendi'yi nazik göstereceklerini söylüyor."

"Bizi hayatta tuttular. Tatána ölse bile Günahkârların umurunda olmazdı."

Bu düşünce omuzlarımı kamburlaştırdı. "Gerçekten buralarda kalmak istiyor musun? Böyle adamlarla? Hayatımızda çok fazla şiddet yaşadık. Bundan daha iyisini hak ediyoruz."

"Parayı transfer ettiğinde, ayrılmayı düşünüyor musun?" diye sordu ve şaşkınlığı açıktı.

"Bu sizi neden şaşırtıyor? Burada senin gibi bağlarım yok ve Göçmenlik Bürosu beni öğrenirse zaten eve geri gönderirler. Rachel bana vize işlemlerimin dört yıl sürebileceğini ve bu süre içinde her an sınır dışı edilebileceğimi söyledi." Yüzümü buruşturdum. "Ukrayna'ya dönmek gibi bir arzum yok."

"Hayır mı? Olmak istediğin yerin orası olduğunu sanıyordum."

Homurdandım. "Hayır. Birlikte sıkışıp kaldığımız süre boyunca benim hakkımda ne kadar çok şey öğrendiğini gösteriyor."

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Hiçbirimiz yakınlaşmamıştık. Bu koşullarda mümkün değildi ama bu, bunun devam etmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Esaretten kaçtığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da arkadaşlığın yardımcı olduğuydu. Benim gibi hayatta kalanların etrafında olmak yardımcı oluyordu. Bundan hoşlanmayabilirdim ama Alessa'ya ihtiyacım vardı ve onun da bana ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Alessa yutkundu. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Tek söylediğim "Bunu düşünmeni istiyorum" oldu. Sonra açık sözlü olmaya karar verdim. "Artık burada bana yer yok."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Hawk..." Dişlerimi sıktım. Onun müdahalesi muhtemelen beni daha sert bir dayaktan kurtarmıştı, ama aynı zamanda gizli tutmak istediğim şeyleri de açığa çıkarmıştı. "Giulia'ya hislerimden bahsettiğinde-"

"Haklı mıydı?" diye sordu şaşırarak.

"Belki." Elimi kaldırıp alnımı ovuşturdum, Hawk'ın buzla kapladığı şişlik inmeye başlamıştı. Giulia ve Stone bunca zaman boyunca bana ne kadar nazik davransalar da Hawk gibi dokunmamışlardı. Gücüne inanan bir nezaketle. "Sanırım daha çok onun üzerine basmış gibiydim. Gördüğümüz ilk kadındı, bize değer verdi ve yardım etti... aptalcaydı."

"Hissettiğimiz hiçbir şey aptalca değil," diye mırıldandı Alessa ve elimi tuttuğunda, beni garip ama her şeye rağmen iyi hissettiren bir sarılmanın içine çekene kadar ne yapacağından emin değildim. Beni sıkıca kollarının arasına aldı, ben de ellerimi beline doladım ve onun bana sarıldığı kadar ben de ona sarıldım.

Bu sadece benim rahatım için değildi. Onun için de.

Omzunun üstünden bakıp koridorun sonundan bizi izleyen adamı gördüğümde, onu daha önce sadece tekerlekli sandalyede gördüğüm halde ayakta dururken kaşlarını çatmış, düşünceli bir halde, Alessa'nın neden rahatlamaya ihtiyacı olduğunu anladım.

Erkekler... değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyorlardı.

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

MAVERICK

"LILY'NIN NEREDE OLDUĞUNU BILİYOR MUSUN?"

Kardeşıme bir bakış attım ama başımı salladım. "Neden I?"

"Alessa'yla birlikte olmasını umuyordum. Takılıyorlardı Son birkaç gündür birlikte dışarı çıkıyorlar." "Öyle mi?"

Link bir havuz şezlonguna uzanırken homurdandı. "Gördüğüm kadarıyla yine hıyarlığa geri dönmüşsün."

Burnumu çektim ama cevap vermedim, sadece gece gökyüzüne bakarken içmemem gereken biradan bir yudum daha aldım.

Yıldızlar bana sorular sorup cevaplar beklemediler.

Beni rahat bıraktılar ve ben de onlara teşekkür ettim.

o.

Link, "Burada çok fazla oturuyorsun," dedi.

"Sessiz," diye karşılık verdim ve kıs kıs gülmesine neden oldum. "Şey, ben tekrar seviştikten sonra sessiz olacak, ama sadece

bunu kendi iyi zamanımda yapacağım."

"Tanrım. Bu da başka bir ders mi olacak?"

"Belki." Link omuz silkti, kesimi hareketle birlikte hışırdadı.

Biradan bir yudum daha aldım, daha sert bir şey olmasını diledim ama ben bile aldığım ilaçlarla sert içkiyi karıştıracak kadar aptal değildim.

"Ne söyleyeceksen söyle ve sonra siktir git."

"Burası benim evim, biliyor musun? Hiçbir yere siktir olup gitmek zorunda değilim," diyerek kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verdi, aslında o kadar kendini beğenmişti ki kıs kıs gülmek zorunda kaldım.

"Paranın aklını başından almasına izin mi veriyorsun?" "Şeker bebek olmayı seviyorum."

"Bunun için on yaş fazla değil misin?" Ona bir bakış atarak sordum.

Burnu kırıştı. "Dürüst olmak gerekirse muhtemelen bundan daha yaşlı.

Senin de öyle olabileceğini duydum."

Homurdandım. "Hiç sanmıyorum. Alessa parayı istemiyor."

"Onu suçlayamam ama eminim yola gelecektir. On milyon geri çevirmek için çok fazla."

"Lily'nin bu kadar cömert olabilmesine şaşırdım."

Link homurdandı. "Bu Lily'nin kendini tutması," dedi kıkırdayarak ve kendi birasını açarken çıkan tıslama ve patlama sesini duydum. "Bana kişi başı elli milyonun çok olup olmadığını sordu. Ben de ona on milyonun yeterli olduğunu ve geri kalanını hayır kurumlarına harcamasını söyledim."

Derin bir yudum alıp hemen her yere püskürtürken bunu söylemek zorunda kaldı. "Etrafta elli milyonu mu var?" Tükürdüm. "Bekle, yüz milyon mu?"

"Lily'nin kulaklarından para fışkırıyor Mav," diye cevap verdi Link gülerek. "Çoğu annesinin, ama babasının olanları, dört yüz dolar bahşiş için bacaklarını açacak bir fahişe gibi döküyor."

Burnumu çektim. "Güzel imgeler var."

"Ah, unutmuşum, şu anda eşcinselsin, değil mi?" diye neşeyle karşılık verdi.

"Ben eşcinsel değilim. Biseksüelim." Homurdandım. "Sheesh."

"Biseksüel bir erkekle gey bir erkek arasındaki farkın beş bira olduğunu söyleyen bazı geyler tanıyorum."

"Hangi eşcinselleri tanıyorsun ki?" Tersledim.

Kıkırdaması bana sadece beni kızdırmaya çalıştığını

söyledi ve işe yaradığı için sinirlendim.

Ona ters ters baktım, bu da kahkahasını daha da derinleştirdi. Piç kurusu.

"Geçen günkü zafer danslarında ereksiyon olmamak için eşcinsel olmak gerekir," diye belirtti Link, sesi alçak ve tatmin edici bir gürültüydü. "Lily o arabalardan daha iyi sürüyor."

"Bunu bilmene gerek yok," diye karşılık verdim.

"Şey, paylaşmam gerek. Sen ve ben hep bu konular hakkında konuşurduk Mav. Hatırladın mı?"

İnledim, çünkü biliyordum. "Senin kışın hakkında çok fazla şey biliyorum."

"Evet, şey, kışım artık bir sığınak."

Kaşlarım kalktı. "Neden?"

"Çünkü onunla oynamak Lily'ye ait."

Homurdandım. "Lütfen bana seni

kazıkladığını söyle." "Bunun için

çalışıyorum."

Kendimi durduramayıp gülmeye başladım. "Büyük pembe bir penis mi?"

"Hayır, şu devasa Hulk siklerinden birini alacağım.

Anladın mı?

Gerçek bir erkek ol."

"Çünkü sadece gerçek erkekler büyük, yeşil penisleri alır?"

"Aynen öyle." Şişesini benimkine vurmam için uzattı ve ben de vurmak zorunda kaldım. Yapmak zorundaydım.

Onları tokuşturduktan sonra gürlledi, "Hayalet'i hatırlamıyor olman komik. Son görevden sonra kafayı yediğin ve hafızanın allak bullak olduğu zamanlarda bile aklına gelen bir şeyler vardı."

Kahkahalarım ve bu konuşmadaki her türlü eğlencem kısa bir süre içinde öldü. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hayır mı? Zor. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Çabuk ol ki siktirip gidebilesin ve beni rahat bırakabilesin."

Homurdanması bana bir vuruş yaptığımı söyledi ama istediğim gibi siktirip gitmesi için yeterince derin bir vuruş değildi.

"Taktığı deri kelepçeyi biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Kırmızı olan mı?"

Kıs kıs güldü. "Demek fark ettin."

Gözlerim ona dikildi. "Gözlerim var, değil mi? Sadece beynim lapa gibi, gözlerim değil. Yani, çoğu zaman."

"Yine başın mı ağrıyor?" "Evet. Katil gibiler."

"Şimdi bir tane var mı?"

Ona yalan söyleyebilirdim, çünkü gitmesini sağlamanın bir yolu da buydu, ama bu Link'ti. Ona palavra atamazdım.

Yalan söylediğimi anlamasının da yardımı oldu.

"Hayır," dedim ona huysuzca. "Keşke yapsaydım. En azından beni rahat bırakırdın."

"Bilemiyorum. Bunun söylenmesi gerekiyor. Lily eve döndüğünden beri seninle bu konu hakkında konuşmamı istiyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de tereddüt ediyordum çünkü Ghost'un senin bilmeni istemediği çok açıktı."

Bira şişemin üzerindeki ıslak etiketi başparmağımın tırnağıyla sıyrırken "Alessa," diye düzelttim.

"Alessa," diye onayladı, "bunu senden saklamasının bir nedeni var ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Her zamanki 'Link halleder' işini mi yapıyorsun?" diye sordum. "Olabilir. Sadece bir şeyi kırmadan önce kırmak istemiyorum.

düzeltilmesi gerekiyor,
biliyor musun?"

Maalesef öyle oldu.

"Manşet onun için ne anlama geliyor?" "Bir köle damgasını gizliyor."

Bir an için yanlış duyduğumu sandım. Sonra dönüp ona baktım ve şaka yapmadığını gördüm. Her zaman şakacı olan Link şaka yapmıyordu.

Gözlerimi kırptım. "Benimle dalga geçiyorsun." "Hayır. Keşke yapsaydım, dostum."

Bana ne söylediğini anlamaya çalışırken burun deliklerim alevlendi. "Köle damgası mı?" Tekrarladım.

"Bir köle damgası. Biz onu kurtarana kadar bir seks

kölesiydi."

Aramıza giren sessizlik, ikimizin de yapmak istemediği bir konuşmayla olgunlaşmıştı. Onun nelere katlandığını, neler yaşadığını anlamak için Einstein olmaya gerek yoktu. Bilmek zorunda olsam bile bilmeme gerek yoktu.

O kırılgan, güzel melek bundan nasıl kurtulmuştu?

Nasıl oluyordu da hl burada, kenarda durmuş, mecazi anlamda onu yere sererken tekmelememi bekliyordu?

Elimi kaldırıp n kolumla gözlerimi kapatırken bir inilti duydum. Söylediğim tüm o şeyler, ne kadar soğuk olduğum, tüm o lanet-

Tanrım.

"Başın kötü m?"

"Hayır," diye homurdandım, yalan olmasına rağmen. Kafama inen bir eki gibi, migrenim yine iş başındaydı ama kusmak istememin nedeni bu değildi.

Hepsi Ghost'tu. Alessa.

"Söyle bana... lakabını nasıl aldı?"

Bu sözlerim zerine Link duraksadı ve sonra itiraf etti: "Giulia ve Nyx bir araya gelmeden önce sadece sevişiyorlardı. Bu çok komikti çünkü adam ondan daha fazlasını istiyordu ama ya kadın bunu ona vermek istemiyordu ya da adam onunla ne yapacağını bilmiyordu. Yani, onu onunla gördün. Cehennem gibi kırbalandığını söyleyebilirim, ama bundan daha derine gidiyor. Sanki..." Durakladı. "Yani, onu kendine bağlamış durumda ama kötü bir şekilde değil. Sanki onunla birlikte şeytanları ona bir mola veriyor. Sanki daha net düşünebiliyor, anlıyor musun?"

Aslında ben yaptım.

Onu tanıdığım süre boyunca Nyx'in bir omzunda melek, diğerinde şeytan yoktu. İki şeytanı vardı ve bunlar kulağına fısıldamakla kalmıyor, bağırıyorlardı. Sürekli olarak. şeytani bir kulak çınlaması gibi.

"Anladım."

"Her neyse," dedi yumuşak bir ses tonuyla, sanki acıdan duymaya çalıştığımı biliyormuş gibi, "bir gün

Bar. Artık bir barımız var. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Alessa söyledi."

Homurdandı. "Orada, barın arkasında çalışıyordu ve bu adam onun üzerine geldi, hayır cevabını kabul etmedi. Nyx onunla her zamanki gibi başa çıktı, ama Nyx kaçarken piç kurusu onun için geri geldi. Neredeyse tecavüz ediyordu, bir parmağını içine sokmayı başardı ama-" Homurdandı. "Algılarınızın bu kadar değişmesi çılgınca. Lily'ye kadar sikini sokmadığı için seviniyordum ama şimdi bir parmağın da en az onun kadar kötü olduğunu fark ettim." Bir nefes verdi. "Her neyse, onu öldürdü. Hem de taş gibi. Ama o bir Lancaster'dı ve bütün bunların sahibi babasıydı. Bu yüzden herif yasaları manipüle etti, birkaç dedektif tuttu ve Giulia'yı cinayetle suçlamaya çalıştı. İşe de yarıyordu. Onun için endişeleniyorduk ve sonra bir gün Lily bara gitti, cesaretini topladı ve bana bir mesaj iletmeyi başardı."

Geçmişte kaybolduğunu fark etmemi sağlayacak kadar sustuğunda, "Ne tür bir mesaj?" diye fısıldadım.

"Bazı koordinatlar. Steel, Nyx, Giulia ve ben oraya gittik ve orada yaşayan üç kadın bulduk. Yemin ederim Maverick, daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Hiçliğin ortasında bir barakaydı, gelmiş geçmiş en ürkütücü orman, ama yer altındaydılar, kafeslerde tutuluyorlardı, her tarafları bok ve sidik içindeydi. Kafeslerden birinde de bir ceset vardı..."

Sanki biri beni kulağımdan bıçaklamış gibi hissettiren keskin bir çığlık attım, ama acıyla birlikte bir isim geldi.

Lanet olası bir isim.

"Sarah," diye nefes aldım.

"Kahretsin!" Link ayağa kalktı. "Mav, evet. Sarah. Onu bulduğumuzda ölmüştü." Yutkundu. "Çürüyüp gitmişti-" Ürperdi. "Korkunçtu. Bana travma sonrası stres bozukluğu yaşatacak kadar. Ama kadınlardan biri Hayalet'ti. Onu kurtardık, ama ben

Çünkü bir hayalet kadar hafif, bir hayalet kadar solgun ve bir o kadar da sessizdi. Sesi çok kısıktı-"

"Hâlâ öyle."

"Stone, çığlık atarken ses kutusuna zarar verdiğini söylüyor."

İçimden, "Siktir" diye mırıldandım. Sanki onun için de acı çekiyormuşum gibi, bu acı beni dört bir yandan vuruyordu. "Siktir, Link."

"Evet, biliyorum." Yutkundum. "Onun hikayesi kötü, dostum. Çok kötü. Yine de ona ödettik. Ölmeden önce acı çekti."

"Onları nereye götürdü?"

Link hareketsiz kaldı.

"Ha?"

Mide bulantısı hâlâ hayalet biberle doldurulmuş taco yemişim gibi vücudumda gümbür gümbür yayılıyordu ama nedense beynim tek bir şeye odaklanmıştı.

"Bu kadar serveti olan herif mallarını böyle depolayabilir ama onları orada sikmez."

Link'ten bir tıslama kaçtı. "Tanrım."

"Sanırım bu bilmediğin anlamına geliyor?"

"Hiç düşünmedik. Yani ben hiç düşünmedim. Belki Rex düşünmüştür. Ben düşünmedim."

"Onu bulmalısın," diye gürledim. "Kim bilir orada başka kadınları da vardır."

Yüzüm terden öyle bir kayganlaşmıştı ki, az önce suya batırılmış gibi hissediyordum. Bu kadar sıırıslık olmuştuk biri kafamı tuvalete atıp sifonu çekse daha iyiydi.

"Tanrım," diye homurdandı Link ve saniyeler içinde telefonunu çıkarıp bir mesaj attı.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama böyle bir şeyi bulabilecek tek kişi Lodestar," diye mırıldandım acımasızca.

"Gidip onunla konuşacağım." Ayağa fırladı, ama birkaç adım attıktan sonra durdu, havada asılı kaldı ve "Mav?" diye sordu.

"Ona karşı daha nazik olacağım." Söyleyebildiğim tek şey buydu ama beynimde meydana gelen metamorfozu anlatmaya yetmiyordu.

"Güzel."

Umduğum gibi beni bırakıp gitti, ama zihnim kapımı karartmadan önce olduğundan bin kat daha aktifti.

Hissettiğim suçluluk duygusu ve utancın yanında dayanılmaz acı hiçbir şeydi.

Beni seviyordu.

Ne zaman bana baksa, bunu görüyordum. Hissettim. Bunu itiraf etmişti ama kelimeler başka, onları kanlı canlı görmek başkaydı. Yine de onu geri çevirdim. Reddedilmenin acısını biliyordum, kim bilmezdi ki? Ama bu tamamen başka bir şeydi.

Onun karısıydım.

Henüz damgalamamış olsam bile onu benim yaptım.

Bir seks kölesini ICE'den koruyacak kadar güçlü olan, erkeklerden kesinlikle nefret etmesi gerektiği halde bir şekilde ona aşık olmasını sağlayan bu Maverick kendini önceden damgalamadıysa?

Her nasılsa, bu Maverick'in yapacağı türden bir şeymiş gibi geldi.

Nedenini bilmiyordum ama bunu yapıp yapmadığımı öğrenme ihtiyacı, Lily'nin babasının mallarını becerdiği yeri bulma dürtüsü kadar güçlüydü.

Piç kurusu.

Umarım kulüp onun ölümünü olabildiğince acı verici bir hale getirmiştir.

Kulaklarım çınlarken ayağa kalkmak zor oldu ama sendeleyerek havuzun kenarından geçtim, neredeyse suya düşüyordum - ki şimdi ölmek için tek ihtiyacım olan buydu - sonunda içeri girebildim.

Yatak odama girdim, kapısında bir ayna olduğunu fark ettiğim dolabın derinliklerine doğru yürüdüm, ön duvarda bile bir ayna vardı, böylece biri kendini her açıdan görebiliyordu.

Işığı açtığımda gölgeler gözlerimin üzerinde dans ediyordu ve birkaç dakika boyunca orada öylece durdum, fırtınadaki bir tüy gibi titriyordum, lanet bir kedi gibi, ta ki noktalar

azaldı ve kör olmadan ışığa bakabileceğimi hissettim.

Rahatsızlıktan dolayı gözlerimi kısıarak başımı hafifçe çevirdim ve ardından giymeye başladığım gömleğin düğmelerini dikkatlice açtım. Eşofman giymemek garip geliyordu ama hava gittikçe soğuyordu ve diğer her şeyin yanı sıra donmuş meme uçlarıyla da uğraşmak istemiyordum.

İkisi de zemini süslerken omurgamı görebilmek için omzumun üzerinden baktım ve tanıdığım ve tanımadığım sayısız mürekkep duvarı buldum.

İlk görevimden sonra yaptırdığım Özel Kuvvetler amblemi omuzlarımın arasında ön plana çıkıyordu ama artık orada her türlü dövme vardı. Çin ejderhasından sağ alt kalçamda duran annemin portresine kadar her şey vardı. Kapıdaki aynaya yaklaştım, mürekkebi görebilmek için açı verdim ve onunla Alessa arasındaki benzerlik zihinsel olarak düşündüğüm kadar güçlü değildi.

Onun bir fotoğrafına bakmayalı uzun zaman olmuştu, çünkü bunu yapmak canımı acıtıyordu ve onu bedenimde ama her gün göremeyeceğim bir yerde anmak bana uyuyordu çünkü onu sevmiştim. Hem de çok.

Babam siktirip gittikten sonra dünyaya karşı biz olmuştuk. Ama bu onun ne kadar özel bir kadın olduğunu gösteriyordu, bir kulüp fahişesiyle yaşlı bir kadına dönüşmesi bizim dünyamızda bir mucizeydi. Ve annem o kadar özeldi ki, iki kere Yaşlı Kadın olmuştu. Çünkü sık kafalı babam ortadan kaybolduğunda, konseyden biri, Indigo, onunla evlenmişti.

Alessa'yla birbirlerine hiç benzemedikleri için rahatlamış olsam da, şu anda onlarla uğraşmak istemediğim için anılar karşısında dudağımı ısırdım. Benzer saçları vardı ama Alessa biraz daha elfti, daha narindi. Annem güçlüydü, beni doğurduktan sonra vücudu dolmuştu. Oysa karım az önce kendimi benzettiğim tüy gibiydi.

Arkama uzanıp dikkatlice mürekkebe dokundum, keşke burada olsaydı, keşke bana sarılsaydı ve beni tekmelemeden önce hasta kıcımlı yatağa sokmamı söyleseydi...

Ağzı bozuk bir melek gibiydi.

Bu düşünceyle dudaklarım büküldü, sonra da kaçındığım kişiye bakmak için döndüm.

Rütbemin hemen altında olan.

Oraya bir şey koymamın bir anlamı vardı. Hem o hem de annemin portresinin etrafında boş bir alan vardı, ancak geri kalanlar, ne düşündüğümü ya da onları yaptırırken sarhoş olup olmadığımı merak etmeme neden olan kötü konumlandırılmış tasarımların bir karışımıydı.

Ama mandala vücudumdaki başka hiçbir şeye benzemiyordu ve desenleri o kadar farklıydı ki, kafam o kadar karışıkken bile sembollerin ne olduklarını görebiliyordum.

Umut.

Bir dizi ters "L" harfi içeren bir ok sapı, her simetrik parçanın en önemli parçasıydı. Bir çocuğun çizdiği kartanesine benziyordu, süslü bir taneydi, yarısı siyahla yapılmıştı, diğeri negatif bir boşluktan dövülmüştü, böylece tenimin beyazı parlak bir şekilde parlıyordu.

Yaşlı Maverick'in ne yaptığını biliyordum. O karanlıktı.

Alessa ışıktı.

Onun ışığı.

Bu düşünce karşısında dişlerimi sıktım ve yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için yumruğumu kuru duvara vurdum.

Bu incindim, ama ne yapmadı hakkında
Bu lanet olası orospu çocuğu bir gün mü?

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

LODESTAR

OceanofPDF.com

ERTESİ GÜN

Koltuğumdaki ağırlığımı ayarlamak beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Kırık bir bacak nasıl olur da vurulmaktan daha çok can yakar, emin değildim ama öyle olduğunu biliyordum.

Ve bu beni her zamankinden daha huysuz yapıyordu.

"Hepiniz burada ne halt ediyorsunuz?" diye homurdanacak kadar.

Mızımızlanmam üzerine mutfaktaki alçak sesle konuşmalar kesildi ama Giulia, "Buranın sahibi sen değilsin, Lodestar. Bunu unutmamalısın."

Nefesimin altında homurdandım. "Beni bir beygirden daha fazla çalıştırdığın zaman, emin ol buranın bir kısmı benim olur. Bu masa, bu sandalye, benim bölgem. Sen oturuyorsun. Siktir git."

Burnunu çekti ve bana ters ters baktı, ben de ters ters bakma zahmetine bile girmeden ona da ters ters baktım. Kardeşlerin çoğu bir gün kadar önce koşuya çıkmıştı, bu yüzden Lily'nin evinde normalden daha fazla takılıyorlardı ve bu beni çok kızdırmaya başlamıştı.

Yapacak işlerim olduğunu bilmiyorlar mıydı? Raymond Reddington tarzı yıkılacak şeytani çeteler mi? Yok edilecek kötü şöhretli evler? Ve her nasılsa, paramparça edilecek lanet bir mafya ailesi?

Kendi kendine olmadı.

"Her neyse, sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi, Rex bu sabah bana sarıldı."

Bir grup yaşlı kadının anlamsız konuşmaları ilgimi çekmese de bu dikkatimi çekti. Rex sevecen bir adam değildi, hele de kardeşinin kadınına karşı.

Giulia'ya odaklandım. "Bir şey söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bana sarıldı." Gözlerini bana dikti. "Neden ilgileniyorsun? Seninle ilgisi olmayan konuşmalara kulak misafiri mi oluyorsun?"

Ona burnumu çektim. "Çünkü garip, bu yüzden." "Garip olduğunu biliyorum. Bu yüzden konuyu açtım."

Alessa bir elini Giulia'nın sağlam omzuna bastırdı. "Sakin ol, Giulia. Acı çekiyor."

Kahretsin ki haklıydım, ama bütün mutfağın bunu bilmesinden hoşnut değildim.

İyi niyetli olduğu için ona bir şey söylemekten kaçındım. Onun yerine bir kez daha Giulia'ya odaklandım. "O zaman ne yaptı?"

"Sorun nedir?"

Derin sesi hâlâ tüylerimi diken diken edecek güçteydi ama La-La Land'de bir ziyaretçi olarak kaldığı için Maverick artık benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Yine de kırmızı alarm modunda olduğumu bilecek kadar beni iyi hatırlıyor gibiydi.

"Giulia, Rex'in ona sarıldığını söyledi." Maverick kaşlarını çattı.

"Sana sarıldı mı?"

Tiffany kahvesinden bir yudum almadan önce alaycı bir tavırla, "Onu zehirlemedi ya," dedi.

"Olabilirdi de. Başka bir kardeşinin kadınına asla böyle dokunmazdı," diye cevap verdi Maverick ve bu beni eğlendirdi çünkü düşüncelerimiz aynı çizgideydi. Her zamanki gibi. Bana bir bakış fırlattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Giulia, sana sarıldıktan sonra ne oldu?"

"Domuzuna binip gitti."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Onun sekreterine mi benziyorum?" diye kabaca karşılık verdi. "Bu çok önemli," diye karşılık verdim. "O dedi mi ki bir şey var mı?"

"Hayır." Dudaklarını ısırdı, ses tonumun ciddiyetini ve bu sabah olanların olası sonuçlarını nihayet anlamış gibiydi. "Ama kulüp binasının önünden geçerken, orada bindiği kırmızı domuzu görmedim ve biliyorsun ki bu çok göze batıyor."

Kadınların her birine bir bakış attım. "Adamlarınızı arayın. Rex'in onlarla olup olmadığını sorun."

"Neler oluyor, Lodestar?" Lily tedirgin bir şekilde sordu, ama itaat ediyordu, Link'i aramaya başlarken elinde cep telefonu vardı.

"Emin değilim. Ama-" Sarsıntıdan kaynaklanan baş ağrılarımın bir an önce geçmesini dileyerek uzanıp alnımı ovuşturdum.

Bu hafta tam bir orospu çocuğuydu.

Dün gece Link beni Lancaster'ın 'oyuncaklarıyla' oynamış olabileceği evin izini sürmekle görevlendirmişti ve sağlığım yüzünden mi zordu yoksa o kadar iyi gizlenmişti ki izini sürmek zor muydu emin değildim - çoktan bulmuş olmalıydım, bu yüzden bulamadığım için kızgındım.

Bunun da ötesinde, patlama ve tetiklediği bir dizi komplikasyon vardı - listenin başında kimin olduğunu bulmak vardı, ama bir pedofilin kardeşlerden birinin kızlarına erişimi olup olmadığını belirlemek de öyle...

Tüm bunlar, iki saatlik çalışma kapasitesinin altına düştüğümde ve sonrasında sekiz saat uyuduğumda oldu.

Bomba beni yavaşlatmak içinse, işe yarıyordu.

Ve Wonder Woman olmadığımın fiziksel kanıtından nefret etmediysem ne olayım.

Bir grup suratsız ifade ve kafa sallama ile karşılaştığımda, devam eden konuşmalara geri döndüm

etrafımda.

"Rex adamlarınızdan biriyle birlikte değil mi?" Teyit almak için sordum ve bir 'hayır' korusu duydum.

Lanet olsun o adama, çünkü içimdeki kötü hisler çalkalanırken ve Maverick'in güvensiz benliği bana bakarken, elimdeki ası yakmak zorunda kalacaktım.

Orospu çocuğu.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

REX

Brooklyn Sahili'ne vardığımda, ruhumun derinliklerindeki tüm tedirginlik gitmişti. Dağılmıştı. Hatta yok olmuştu.

Kendimle barış içindeydim.

Bugün ne olursa olsun, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, dışarı çıkma şeklimden memnundum.

Bu sabah işe gitmeden önce Rachel'a sarılmıştım. Küçük kardeşi Rain'le yumruk tokuşturdum ve hatta Giulia'ya - psikopat arkadaşına karşı koyan tek kadın- kolumu doladım, ama o bu jesti takdir etmedi. Yemin ederim, birbirlerine uygun olmalarının nedeni ikisinin de çok huysuz olmasıydı.

Konseye mesaj atmamıştım çünkü benimle birlikte New York'a geleceklerini biliyordum ve benim için kendilerini feda etmelerine ihtiyacım yoktu.

Yapmak üzere olduğum şey benim sonum olabilirdi. Annem için, almak istediğim bir riskti.

Aldığından daha fazlasını hak ediyordu, cinayetinin arkasındaki insanların cehennemde olduğunu bilerek huzur içinde yatmayı hak ediyordu. Bu yüzden, gerçek bir Şeytan'ın Günahkârı gibi, hızlı aramada şeytanın kendisi varken, onları teslim edecektim.

Şahsen.

Ve bunu yaparken gülümserdim.

Bugün ne olursa olsun MC'nin devam etmesi için kardeşlerime ihtiyacım vardı.

Depo tam da Declan'ın söylediği yerde, uzakta beliriyordu. Ailelerden hiçbiriyle bağı olmayan, bugün 'dn' alındığını bile bilmeyen bir işadamına aitti ve bu kadar uzaktan bile çatıdaki adamları görebiliyordum. O açıdan güvenliği koruyorlardı. Hatta avlunun etrafında adamların olduğunu bile gördüm.

İçeri girmek zor olacaktı ama gerçek şu ki, Tanrı'nın benim tarafımda olduğunu biliyordum.

Ya zirveye ulaşamadan ölecektim, ya dört ailenin önünde kıma tekme yiyecektim ya da amacımı gerekleştirecektim.

Motosikletimden indiğimde, bir çift silahın belime yaptığı baskıyı hissettim ve çenemi yana sallayarak çatlamasını sağladım, Declan'ın bana bahsettiği patıkaya doğru ilerlerken ellerimi yumruk yaptım.

Kapatılmış bir yan giriş vardı ve sonuç olarak en az güvenlikli olan bu giriş olacaktı.

Tek yapmam gereken Five Points'in bugün benim için keseceği itteki bir delikten geçmek ve bodruma açılan bir pencere bulmadan önce o yan girişe ulaşmaktı. Ondan sonra, içeri girdiğimde, zirvenin yapıldığı ana kata çıkmam gerekiyordu.

Bu kulağa imkansız bir görev gibi gelmiyordu, değil mi? İyi ki Ethan Hunt'ı hep sevmişim.

Kafamda Görevimiz Tehlike'nin melodisi, ki bunun odaklanmamı biraz bozduğunu kabul ediyorum, söz verdiğim gibi orada olan itteki deliği buldum ve o andan itibaren Declan'ın beni kollayan adamları olacağını biliyordum. Beni öldürmek için değil ama zirveye ulaştığımdan emin olmak için.

Bir art niyeti olduğunu biliyordum, Famiglia için benimle aynı şeyi istediğini biliyordum, ama ikimiz de aynı sayfada olduğumuz ve o benim tarafımda olduğu sürece, nedenleri ne olursa olsun kabul edecektim.

Kesiğim zincir halkasına takıldı ve koptuğunda homurdandım. Parçayı almak için etrafımda dönerken, beni çok fazla görmüş olan yıpranmış deriyi tuttum ve daha fazla çılgınlık yaptığımı görme şansına sahip olmasını umdum.

Ölmek için çok gençtim.

Ama aileme yapılan saygısızlığın unutulmasına izin vermeyecek kadar yaşlıydım.

İrlandalılarla yaptığım ilk görüşmelerden tanıdığım bir Five Pointer ile göz göze geldim. Çenesini eğdi ve taşıdığı AK yere doğru eğildi, sanki dost canlısı olduğuna dair bana güvence veriyordu.

Mantığımın şu ana kadar doğru olduğuna şükrederek başımı salladım, sonra da en tehlikeli olan avlunun derinliklerine yöneldim. Eğer çatıda İrlandalı olmayan biri beni görürse, sıçmıştım.

Kimi kandırıyordum ki?

Zaten sıçmıştım.

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

MAVERICK

Lodestar'a zerre kadar GÜVENMİYORDUM ama endişesi gerçektir.

Nedenini bilmiyordum ama bu tür konularda her zaman garip bir altıncı hissi vardı. Tıpkı Nic gibi. İkisinde de bu ürkütücü şeyler vardı.

"Aklından ne geçiyor?" Onu tersledim, ikimiz de var olmak için yetiştirildiğimiz askeri bölgeye doğru ilerliyorduk.

O anda askerdik ve ben onun amiriydim, o da benim astımdı.

Bana cevap vermekten kaçınırken parmak eklemlerini çatlattı, onun yerine seslendi, "Kat? Yatak odama gitmeni istiyorum, komodininde bir telefon var. Gidip benim için alabilir misin?"

Alessa'nın, Alessa dışında herkese Kat ve sadece Alessa'ya Kati olarak iki isimle hitap ettiği anlaşılan küçük kız kardeşi Lodestar'a bir bakış attı, ancak erken gelişmiş çocuk bile bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmiş gibiydi çünkü fırlayıp gitti. Normalde yaptığı gibi sekerek bile değil, düpedüz kaçarak.

"Patlamadan sonra," diye homurdanarak itiraf etti, "Rex'in telefonunu klonlamanın akıllıca olacağını düşündüm."

Cümlelerin son kısmı o kadar sessiz mırıldanılmıştı ki kulaklarımdaki çınlamadan dolayı duymamıştım. Ama Giulia,

onun yanında olan kişi yaptı.

"Rex'in telefonunu mu klonladın?" diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, Lodestar, demirden taşakların falan mı var? Kahretsin, ben bile bunu yapacak kadar cesur değilim. Yapabileceğimden değil... ama yine de. Tanrım."

Sonra Giulia, lanet olası Giulia olarak, yumruk yemek üzereymiş gibi geri çekilen Lodestar'a yumruğunu kaldırdı.

"Sanırım seni yumruklamak istiyor," dedi Lily alaycı bir ifadeyle, Lodestar'ın tepkisine bakarken gözleri eğleniyordu.

"Ah." Yıldız gözlerini kırptırdı ve Giulia ile yumruklarını tokuşturdu. "Teşekkürler. Sanırım."

"Öğrendiği zaman seni öldürür," diye uyardım onu, onun lanet olası maskaralıklarından kadınlar kadar etkilenmemiştim.

Bu Lodestar'ın ta kendisiydi.

Güvenilmez, güvenilmez, sadakatsiz. Kahrolası kaltak.

Tanrım, ona bulaşmakla aptallık etmişim. Onunla tekrar arkadaş olacak kadar geçmişi nasıl geride bıraktığımı anlamıyordum.

Ben cevap veremedenden Kat elinde telefon, yanakları efordan pembeleşmiş ve nefes almakta zorlanan bir halde odaya girdi.

Giulia, "Önümüzde yeni bir Usain Bolt var hanımlar," diye tezahürat yapınca Kat öne doğru fırladı, ellerini dizlerinin üzerine koyup poposunu kıvrarak kutlama dansı yaptı ve kadınların çoğu sinirden gülmeye başladı.

Elinde telefonla Lodestar, Rex'in nerede olduğuna dair ipuçlarını aramak için tıklamaya devam etti.

Nereye gittiğini kimseye söylemeden çekip gitmek Rex'e göre değildi, aslında West Orange'dan nadiren ayrılırdı. O kadar ki, bir münzeviye yakındı, kulüp binasında yaşıyordu, tabii bu eski Rex'ti, diye düşündüm. Belki de değişmişti. Ama daha önce sadece babasının evinde yeni bölümlerle buluşma zamanı geldiğinde, Bear Başkan olduğunda ya da Nyx'in eğlence ve oyunları için gerçekten koşuya çıkmıştı.

Lodestar kadar korkmamış olsam da, davranışının tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydım. Biraz endişe yaratacak kadar tuhaftı.

"Kahretsin, iki gün önce Declan O'Donnelly'yi aradı." Bana baktı. "Neden biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Kendimde değildim. Zaten son iki günün çoğunda uyudum." Yüzünü buruşturdu. "Nyx benden kulüp için bir şeyler yapmamı istedi ama yapacak durumda değildim."

Bir el salladı. "Senin için hallettim."

Minnettar olmama rağmen, ona teşekkürlerimi sunmak beni boğdu. Alessa gözüme takılarak kaşlarını kaldırdı ve mırıldandı: "Yardımın için minnettarız, Lodestar."

Eski sevgilim homurdandı. "Her zaman boktan bir hastaydı. Yine de hafızasını geri kazandığında mutlu olacağım. Sanki onu kaçırmışım ve anal seks yapmışım gibi bakılmasından bıktım."

Kat bunun üzerine kıkırdadı ve kollarını Lodestar'ın boynuna doladı. "'Anal' dedin, Star."

Lodestar, "Çok terlemişsin," diye homurdandı.

Kat, Star'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve Star bilgisayarında bir şeyler yazarken bile gülümsemesini gizledi.

"Beş Nokta'nın bir parçası olan biriyle temas halindeyim," diye mırıldandı, Kat kollarını boynunda tutarken ve ekranda geçen konuşmayı açıkça okurken bile. "Bildiğim kadarıyla temas noktası Sin iken Rex'in neden Declan O'Donnelly ile temasa geçtiğini bilmek istiyorum."

Tiffany, "Öyle, evet. Çok sık görüşüyorlar. Özellikle de koşu planlanandan daha geç gerçekleştiği için."

Lodestar nefesinin altında mırıldandı, ama bu kısa bir mırıltı değildi, daha çok bir şarkı gibiydi. Şarkının ne olduğunu düşünmeye çalışırken kaşlarım çatıldı ve bir anda aklıma geldi.

"Firestarter.

Prag'da bir partide birbirimize sürtündüğümüzü hatırladım, çünkü o kadar lanet bir şeydi ki

o kulüpte sıcak. O bana ne kadar sürtündüyse, ben de ona o kadar sürtünmüştüm.

Güzel zamanlardı.

İşler rayından çıkmadan

önce. Hayat değişmeden

önce. Nic'ten önce.

"Siktir" diye mırıldanırken dişlerimi sıktım.

"Ne oldu?" Ekranı ben de okuyabilmek için masanın ve onun oturduğu yerin etrafından dolanarak sordum.

Lanet olası yıllardır duymadığım kelimeleri okuduğumda burun deliklerim alevlendi.

"Tanrım," diye homurdandım.

"Ne oldu?" Giulia tersledi. "Bunu bizden saklama. Neler oluyor?"

"Bir zirve. Bugün. Brooklyn Sahili," diye mırıldandı Lodestar ve böylece artık Nic öncesi Maverick değildim. Artık kum havuzundan yeni çıkmış Maverick değildim.

Buradaydı

m. Şu

anda.

Ve geçmiş bugünle çarpıştığında, kardeşim gibi sevdiğim adamın son varış noktasının sınırlı olduğu tek yönlü bir göreve gittiğini fark ettiğimde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ölüm.

Sadece bu beni hayata döndürebilirdi.

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

REX

B A Ş A R D I M .

Zar zor.

Botlarım yere vurmaya bile fırsat bulamadı -ne kadar hızlı ve ne kadar sessiz hareket ettim- ve saniyeler içinde, ya da en azından bana öyle geldi, çitteki delikten uzaklaşıp deponun duvarını öpüyordum.

Tuğlalarla çarpıştığım noktadan yirmi metre kadar uzakta, vaat edilen bodrum penceresini buldum ve içeri girdiğimde, adrenalinin karnıma vurmasıyla keskin bir nefes aldım.

Ellerimi dizlerime koyarak kendimi destekledim, sakinleşmeye çalıştım, bunun yolculuğun sadece üçte biri olduğunun farkındaydım.

Bugün ya bir ceset torbasında ya da kelepçeli olarak son bulacaktı, bunun farkındaydım ama fedakârlığa değerci.

Ailem, bu binada oturup çete savaşlarını tartışan İtalyan amcıklar tarafından paramparça edilmişti. Benden daha fazlasını almadan önce onları bitirmek zorundaydım, çünkü eğer yapmazsam, o zaman kimin cesareti olacaktı?

Yeni Dünya Serçeleri, bir tür futbol takımı gibi görünüyordu.

Bir asırdır ırkçı bir isme sahiplerdi ama bir futbol takımı değillerdi. Birbirlerinin sırtını kaşıyan, birbirlerini pislikten kurtaran ve bu arada kendi adamlarına para kazandıran bir grup kirli alfabe ajanıydılar. Daha da kötüsü, Famiglia ile bağlantıları vardı ve başka ne olduğunu sadece lanet olasılar biliyordu.

İnsanlığa lanet olası bir hizmette bulunmuş olacaktım ve daha önce hiç kuzuyla ilgilenmemiş olsam da, ülkemi bu pislikten temizlemek anlamına geliyorsa, haftanın herhangi bir günü kurbanlık çeşidi olurdum.

Etrafıma baktığımda, buranın İrlandalıların güvenlik altına aldığı bir bölge olması gerektiğini anladım çünkü kimseyi göremedim. Herhangi bir milletten tek bir asker bile. Aslında, duyduğum bir sonraki kişi zirvenin içinden biriydi.

Aslında birkaç kişi.

Depoda yolumu bulduğumda, sonunda tartışan ve didişen dört farklı aksan fark ettim ve bunu onlara ulaşmak için bir rehber olarak kullandım.

Bu toplantıları daha önce duymuş olmama rağmen, neye benzeyeceklerini hiç hayal etmemiştim.

Bir pusulanın üzerinde kuzeye doğru oturmuş olan Aidan Sr. ve oğlu Aidan Jr.'ı tanıyınca, arkalarında duran Finn O'Grady'yi fark ettim.

Doğuda Ruslar, batıda Çinliler, güneyde ise beklendiği gibi İtalyanlar vardı.

Her birimde masada oturan iki kişi ve onların arkasında bir kişi vardı.

Bir kapının arkasından onları inceleyerek tartışmanın devam etmesini izledim, ama dinledikçe, izledikçe, öğrendikçe, uzaktan bir şey duydum.

Gök gürültüsü sesi.

Bisikletlerin o eşsiz gürültüsü.

Onlar da yaklaşıyorlardı. Yaklaştıkça yaklaşıyorlardı. Dümdüz borularının hırıltısı kulaklarımda gümbürdeyormuş gibi hissedene kadar, lanet olası ayaklarımın altındaki zeminin sanki bir deprem oluyormuş gibi zonklamasına neden oldu.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü, özellikle de gelen kutuma bir ton mesaj yağarken telefonumun kıcımda sürekli bir titreşim yaydığını hissettiğimde.

Bunu kimin çözdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, depoya girmemin hissettiğimden daha uzun sürmüş olması dışında buraya nasıl zamanında geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama biri bunu çözmüştü.

Bir şekilde, tam olarak nerede olduğumu biliyorlardı.

Günahkârlar - içimizden biri kaybolmak istese bile, asla bir kardeşimizi aramaya çıkmayız.

Bunu hatırlamam gerekirdi.

Bakışlarım tekrar masaya kaydı ve Finn O'Grady ile göz göze geldik. Kaşlarını kaldırmadan önce ağzı hafif bir sırıtışla kıvrıldı ve bana yoluma devam etmemi söyledi.

Böylece, arkamda kendi ordumla, deponun dışında olması gereken bir orduyla, liderlerin zirvede olduğu, O'Donnelly'ler dışında herkesin oturdukları yerden motorcuları görebilecekmiş gibi etrafa baktığı bir orduyla öne çıktım, iki kolumu kaldırdım, silahlarımdan birini sola doğrulttum, hangisi olduğunu umursamadan, sadece Famiglia'nın altmış gün içinde sadece bir değil, üç Dons'unu kaybetmenin lanet acısını hissetmesini istedim ve ateş ettim.

Sonra diğer silahla tekrar ateş ettim. Ve tekrar.

Ta ki üç İtalyan da ölene kadar.

İşte o zaman kıyamet koptu.

YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

ALESSA

"HAYALET?" diye homurdandı, kelimeler o kadar acı doluydu ki hemen mutfağa geçip yanına gittim. "Sandalyeme ihtiyacım var."

Hemen donakaldım. Lodestar birlikleri harekete geçirirken ve bir şekilde Rex'in cep telefonunu ele geçirip kardeşlerini kendi yoluna çağırırken, etrafımda her şey hiper hızda ilerliyor gibiydi. Ama benim için? Sıkışıp kalmıştım.

Umut, sahip olunması acı veren bir şeydi. Hatta o kadar acı vericiydi ki tehlikeliydi.

Ona doğru attığım her adımda acıdan zonkluyordum. Umutla. İhtiyaçla. Kararlılıkla.

Ciğerlerim tıkanmış gibi hissetsem de nefes almaya cesaret ettim ve acısını hissederek yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Maverick, sandalyeye ihtiyacın yok. Hatırlamıyor musun?"

Lodestar'ın bu işi halledeceğinden emin olarak etrafımdaki kaosu devam etmesine izin verdim, ama ona bir bakış attım ve çok çalışsa bile, yüzü yaralarının verdiği rahatsızlıkla kaplı olsa bile, Digger adında biriyle konuşsa bile, Maverick'i de izlediğini gördüm.

Ona tüm dikkatimi vermeden önce dudakımı ısırdım ve Ukraynaca, "Tanrım, lütfen onun için kim olduğumu hatırlamasına izin ver" diye mırıldandım.

Bu, Atilla'yı bile nazik gösteren ikinci sahibime satıldığımdan beri ettiğim ilk duaydı.

Elimi uzatıp başının üzerinde gezdirdim, boynuna doğru ilerledim ve daha önce onu rahatlatan masaja hızla başladım. Diğer elimi kaldırıp onu sakinleştirmeye çalıştığımda içindeki gerginlik azalmaya başladı, yavaş ama emin adımlarla dışarı damlıyordu.

Ben onunla uğraşırken mutfakta yere uzanıp yan yattığında hiç şaşırmadım.

Başımı kaldırdığımda Lodestar ve Kati ile yalnız olduğumu fark ettim. İkisi de Maverick'le ilgilenmemi izliyordu.

Kati'nin merakını hissettim ve "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi Lessie?" diye mırıldandığında şaşırmadım.

Kalın kalın yutkunarak, "Gerçekten istiyorum," diye fısıldadım.

Omuzlarındaki bir düğüm üzerinde çalışırken inledi ve parmaklarım ağrımaya başlasa da bana ihtiyacı olduğu için sebat ettim.

Çünkü çok yakındı.

Çünkü yüzünü kalçamın yan tarafına doğru itti ve kolları daha önce olması gerektiği gibi bacaklarının etrafında değildi - bana sarılmışlardı. Pozisyon o kadar garipti ki kasıtlı olmaktan başka bir şey olamazdı. Ama kulüp binasının ötesindeki sahadan farklı hissettiriyordu. Bu, beni parlak güneşten saklanmak için bir destek olarak kullanması değildi. Bu rahatlık içindi.

Saf ve basit.

"Neler oluyor?" Onu heyecanlandırmak istemediğim ama neler olduğunu bilmek istediğim için usulca sordum.

Lodestar boğazını temizledi. "Digger'ı aradım, Kanada sınırına giden motorculardan biri. Nyx dün gece Rex'e mesaj atarak depoda sevkiyatla ilgili bir gecikme olduğunu, bu yüzden hâlâ şehirde mahsur kaldıklarını söyledi."

"Neden Nyx'i değil de Digger'ı aradın?"

"Çünkü MaryCat'in doğum zamanı yaklaşıyor ve annesi Cedar Sinai kliniğinde doğum yapması konusunda ısrar ediyor... bu da her zaman telefonunu açtığı anlamına geliyor. Saat sabahın körü, Alessa. Bu piçler genelde 11'den önce uyanmazlar."

Dişlerimin yanağımın içine gömülmesine izin verdim. "Onları topluyor mu?"

"Evet. Nyx'e 'Arkadaşlarımı Bul' aracılığıyla Rex'in bulunduğu yerin koordinatlarını gönderdim." Parmaklarını masaya vurdu. "Lanet olsun, aksiyonun dışında kalmaktan nefret ediyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen aksiyonun ortasındasın, sadece biraz uzaktasın. Birinin işleri koordine etmesi gerekiyor, değil mi?"

Lodestar bana tiksinti dolu bir bakış attı ve bu da koordinatör olmaktan memnun olmadığını gösteriyordu.

"Diğer herkes nereye gitti?" Konuyu değiştirmeye karar vererek sordum. Başka biri olsa, bu işe karışamayacaklarını söyledim ama Star pek de mantıklı bir insan sayılmazdı. Bacağında alçı varken bisiklete binmeye kalkışmasını aklımın ucundan bile geçirmezdim.

Görünüşe göre ABD Ordusu askerlerine yaralandıklarında kamikaze olmayı öğretmiş.

"Onlara dışarı çıkmalarını söyledim. Hamile tavuklar gibi gıdaktıyorlardı," diye mırıldandı tiksintiyle, bakışlarının Mav'a kaymasına izin vermeden önce. "Onu çalıştırabilir misin? Onun fikirlerine ihtiyacım var."

"O bir bilgisayar değil, ben de bir programcı değilim," diye karşılık verdim, iyice sinirlenmiş bir halde. "O acı çekiyor. Görmüyor musun?"

"Kemerini bağlamalı ve acının üstesinden gelmelisin," dedi anlayışsızca. "Patlamadan beri ne yaptığımı sanıyorsun? Üç kişinin işini yönetiyorum, hepsi bu." Kükredi, sonra nefesinin altından mırıldandı, "Bir şeyin yapılmasını istiyorsan, kendi başına yap."

"Haklı," diye homurdandı Maverick ayağa kalkmaya çalışırken, bunu yaparken yalpalıyordu. "Şehre gitmem gerek. Rex'e yardım etmeliyim."

Lodestar homurdandı. "Bu halinle GI Joe kadar işe yararsın."

Ona ters ters baktım, sonra da tersledim, "Maverick, şehre gitmek şöyle dursun, hiçbir yere gidecek durumda bile değilsin. Rahatlaman gerek. Zihnin açıkça savaş halinde. Sakin olmalısın!"

"Bu kadar kolay dayanabileceğini sanmıyorum," diye homurdandı Star.

"Kapa çeneni, Lodestar!" Uzun zamandır, Tanrım, yıllardır ilk kez sesimi yükselterek hırladım. "Hiç yardımcı olmuyorsun!"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı, şaşkınlığı her halinden belliydi ama onu görmezden geldim ve dikkatinin tekrar işine kaymasına izin verip kendi dikkatimi kocama verdim. Bana baktığını görünce şaşırdım ve endişeyle yutkundum. Bana, onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi gösterdiği için beni dehşete düşüren o boş bakışla bakmıyordu ama o bakışın ne anlama geldiğini de tercüme edemiyordum.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," diye mırıldandı ve sözleri beni şaşkına çevirdi.

Ağzım çalışıyordu, "Ne demek istediğini anlamıyorum" diye fısıldadım.

"Tavan çöktüğünde..." Kaşları çatıldı. "Tek düşünebildiğim 'Hayalet güvenli değil' oldu."

Yine hayalet. Alessa değil. Beni gerçek doğum adımla çağırmak için çaba harcarken.

"Ben güvendeyim," diye karşılık verdim, umutlanmamaya çalışarak ve tamamen başarısız olarak. "Günahkârlar beni güvende tuttu."

"Seni benim koruyabildiğim gibi koruyamazlardı."

Yıldız homurdandı. "Lanet olası bir tekerlekli sandalyede saklanmak seni Hannah Montana yapmaz."

Bunun üzerine gözlerim doldu ve sağ gözümün altındaki bir sinirin karıncalanmaya başladığını hissettiğime yemin edebilirim. "Hiçbir zaman öyle olduğunu iddia etmedi."

Maverick uzanıp parmaklarının ucuyla yüzüme dokunarak kalbimi ateşe verirken, diğer kadın bıyık altından alay etti.

Yüce Tanrım, okşamadaki hürmet uzun zamandır sulanmayan gözlerimi sulandırmaya yetti.

Ben nasıl-

Pizda. Bu olmadan nasıl yaşadım?

Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildim?

Kendimi tutmaya çalışsam da içimden boğuk bir çığlık yükseldi ve çığlık atıp bağırmak istedim çünkü bunu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım ama işte buradaydım. Onun sevgisinin tadını çıkarıyordum.

Bu da aşktı. O

beni sevdi.

Gözlerinden, dokunuşundan belliydi.

Sadece güveninden değil.

Ama şimdi talepte bulunma zamanı değildi. Şimdi sadece birkaç dakikalığına da olsa benimle birlikte olduğu için rahatlama zamanıydı.

Kendime engel olamayarak öne doğru eğildim ve her ne kadar beceriksizce ve zor olsa da umurumda değildi. Onu öpmeye, onunla yeniden bağ kurmaya ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken, içimdeki tüm duyguları dudaklarıma yükledim. İnkâr ettiğim, sakladığım ve kaçındığım tüm duyguları bir kenara ittim ve sadece "Seni seviyorum Jameson" diye fısıldamak için geri çekildim.

Gözleri kapalıydı ama gülümsemesi hızla belirdi ve tekrar açtığında gözlerindeki aşk, gri bulutlardan oluşan bir duvarın içinden bir ışık huzmesi gibi fırladı. "Düğün günümüz dışında bana asla böyle hitap etmeyeceğine söz vermiştin."

Dişlerimle alt dudağımın bir kısmını ısırdım. "Bunu hatırlıyor musun?" Beni sevdiğini söylemediği için kendimi küçük düşürülmüş hissetmemeye çalışarak sordum. Daha ilk günlerdi ve...

"Elbette istiyorum." Bir nefes bıraktı. "Alessa, ben de seni seviyorum."

Çenemi ne kadar sıkarsam sıkayım ağrıyordu ama uzandım ve parmaklarımı çenesinde ve yanağında gezdirdim. "Kulüp binası çöktükten sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözleri tekrar kapandı. "Hayır."

"Neden içeri girdiğini hatırlıyor musun?" Yıldız sorguladı, sesi klinikti. Fazla klinik. Ona kaşlarımı çattım - o bir deney faresi değildi. Ama tabii ki kaşlarımı çatmamı görmezden geldi.

Uzandı ve burnunun kenarını çimdikledi. "Sanırım biliyorum. Rex'in ofisindeki kasada bulunan sabit diskleri aldığımdan emin olmalıyım. Ama..." İrkildi. "Seninle ilgili bir şeydi, değil mi? Senin de oradan bir şeye ihtiyacın vardı?"

Lodestar ve ben bakıştık.

"Kulüp binası çökmeden önce onu almayı başardın mı?" Homurdandım.

Burnunu tutmayı bırakarak başparmağını gözünü ovma için kaydırdı. "Bilmiyorum. Hastaneden ayrıldığımda kişisel eşyalarım size verildi mi?"

Gözlerimi kırptım. "Hiç sanmıyorum. Eve geldiğin gün biraz çılgıncaydı."

"Kardeşlerden biri o eşyaları alıp senin odana koymuş olmalı Mav," dedi Yıldız aceleyle. "Alessa, gidip bakabilir misin? USB belleğin orada olup olmadığına bakar mısın?"

"Maverick? Ben yokken iyi olacak mısın?"

Gülümsemesi zayıftı. "Daha iyiydim-"

"O lanet olası bir asker," diye gürledi Star. "Yıllardır emekli olup olmaması önemli değil. Onu rahat bırak Alessa ve etrafta yaygara koparmayı bırak."

Ona kaşlarımı çattım ama Mav bacağımı okşayınca oflaya puflaya ayağa kalktım ve Yıldız'ın dediğini yaptım.

Acı gerçeği ilk kez fark etmiyordum: Lodestar tam bir baş belasıydı.

YİRMİ YEDİ

OceanofPDF.com

REX

Susturucu takılmış mermilerin sesi duyulduğu anda herkesin dikkatini çektim.

İki potansiyel Dons ve bir consigliere'i ortadan kaldırdıktan bir saniye sonra silahı yere bıraktığımda, sadece Triadlar ayağa kalktı, tedirginlikleri açıldı.

O'Donnelly'ye göre bu masaya oturduğunuzda, bu odaya girdiğinizde tüm silahlarınız elinizden alınmıştı. Bu yüzden buradaydım. İrlandalıların silahıydım. Declan için. O piçlerin ölmesini isteyen, İtalyanlara acı çektirmek isteyen tek kişi ben değildim.

Hydra gibiydiler, bir başlarını keserseniz iki başları birden çıkıyordu, bu yüzden bugün de bazı yansımaları olacaktı ama Günahkârların zayıfladığına dair tüm hikâyeler rafa kaldırılmıştı.

İyilik için.

Dikkatimi Triadların lideri Ejderha Başlı Zhao'nun öncülerine, yardımcısına emirler mırıldanmaya başladığı konferans masasından çevirirken bile ellerimi havaya kaldırdım ama Triadlar bir yana, her şey sakindi.

Yaşayıp yaşamayacağımı umursamadan, ellerim havada masanın etrafında dolanmaya devam ettim. Bratvalar bana ihtiyatla baktılar ama bu işin içinde oldukları açıktı, bu da O'Donnelly'lerin bilgiyi müttefikleriyle paylaştıkları anlamına geliyordu - onları suçladığımdan değil. Bu, O'Donnelly'lerin

Triadlar çok hoşgörölüydü ama Batılılarla -İrlandalılarla- arkadaş değillerdi.

Potansiyel Don'lardan birinin görmeyen gözlerine bakıp diğerinin de çoktan öldüğünü görünce, consigliere'in hayatının son çarpınma anlarına bir göz atmadan önce sııttım. Gözlerimiz birbirine dolanırken ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı, ben de çizme giymiş ayağımı göğsünden fıskıran yaraya vurarak bu işi bitirmeye karar verdim.

Acısını haykırırken, benden kaçmaya çalışırken kolları ve bacakları büküldü ama bundan kaçış yoktu.

Dons'ları daha iyi hedeflenmiş atışlarla vurmuştum ama bu herifte başarısız olmuştum. Yine de, on saniyenin altında üç öldürücü atış, fena sayılmazdı. Babam benimle gurur duyardı.

Geleceği belirsiz olan, uyanmayı başarırsa hayatta kalmak için bu amcıklarla birlikte yerde de yatabilecek olan babamı düşününce çenem gerildi ve topuğumu daha da sıktım, consigliere'in gözlerindeki nefret sonsuza dek donana kadar durmadım.

Ancak o zaman geri çekildim, uzaklaşırken ayağımı amcığın elbisesine sildim, o zaman dışarıda koridorda sessizlik olduğunu fark ettim, motor sesi yoktu ve burada da fazla konuşma yoktu.

"Beyler, bu kişi kim?" Zhao, İngilizcesi açıkça aksanlı bir şekilde sordu.

"O bir müttefik," diye gürledi Aidan Sr., yerdeki cesetlere bakarken sesi eğleniyordu.

Triad lideri, "Bunu anlamayı başardım," diye gürledi. "Bu açıkça hedefli bir saldırı ve zirve yasalarına aykırı-"

"Savaşırken kanun diye bir şey yoktur," diye karşılık verdi Bratva Pakhan Vasov, öfke onu tekerlekli sandalyesinde doğrulmaya zorlayınca kambur omuzları dikleştı. "O İtalyan piçleri diz kapaklarımı vurdu
."

"Torunumu hedef aldı," diye hırladı O'Donnelly.

"Ve lanet olası yerleşkemi havaya uçurdu," diye homurdandım Zhao'ya bakarak. "Eğer bunların hiçbiri senin gözünde indirilmeyi hak etmiyorsa, Ejderha Kafa, o zaman neyin hak edeceğinden emin değilim."

Lider gözlerini bana dikti. "Kimsin sen? İrlandalı bir müttefik dışında mı?"

"Ben Şeytan'ın Günahkarları MC'nin başkanıyım. Ana bölüm."

Zhao kaşlarını kaldırdı. "Hakkınızda hikâyeler duydum. Pedofilleri hedef alıyorsunuz, değil mi?"

Her ne kadar bu haberin yayılmasına şaşırılmış olsam da, Maverick'in öldürdüklerimizi gizli tutmak için çok çalıştığını göz önünde bulundurarak, bunu belli etmedim. Zhao'nun sesi etkilenmiş gibi geldiği için temkinli bir şekilde "Öyle." diye cevap verdim.

Benim onayımla, nefesinin altından mırıldandı ve işaret parmağıyla masaya vurmaya başladı. İki astı dağıldı, ama ben gerildiğimde cesetlerin yanına gittiler ve siyah Fendi takımlarının iç ceplerinden çıkardıkları eldivenleri giyerek cesetleri sürüklediler.

Dons'lardan birinin hâlâ oturduğu sandalye yere yığılmıştı, bir Bratva fedaisi cesedi bir çöp gibi yere atarak çekip götürürken O'Donnelly mırıldandı, "Otursan iyi olur Rex. Hâlâ konuşmamız gereken işler var."

"Beni bir zirvede mi istiyorsun?" Teklif karşısında şaşırarak tekrarladım.

O'Grady, "Dediği gibi, görüşmemiz gereken bir iş var," diye onayladı.

"Bu odadan bir ceset torbası içinde çıkmayı bekliyordum, beyler.
_"

O'Donnelly homurdandı. "Seni inançsız Rex. Neden bir müttefiki isteyerek elden çıkaralım ki?"

"Bir düşmanı ortadan kaldırmaya geldiği için mi?"

O'Donnelly Jr, her şeye rağmen solgun yüzü yüksek bir yerden iniyormuş gibi terden boncuk boncuk olmuştu,

homurdandı. "İki potansiyel lideri öldürdünüz. Beş aile var, unutmama. Üçgenin tepesindeki üç kişinin kafasının eksik olması, aralarından potansiyel Dons'ların çıkmayacağı anlamına gelmez."

Bunu biliyordum ama yine de beni kızdırdı.

O'Donnelly Sr. mırıldandı, "Evet evlat, bu beni de en az senin kadar kızdırıyor. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Hamamböcekleri, hepsi." Zhao'ya bir bakış attı. "Artık o sinsî amcıklar öldüğüne göre, bu zirveyi başlatmamın asıl nedenini tartışmanın zamanı geldi." Ağzı gerildi. "Yeni Dünya Serçeleri."

Zhao kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. Vasov'un ki de öyle. "Nedir bu Yeni Dünya Serçeleri?" diye sordu, güvenlik görevlisi eğilip kulağına bir şeyler mırıldanırken bile.

O'Donnelly Jr. "Onlar bir avuç kirli polis," diye homurdandı. "Hayır, bundan daha derine iniyor," diye araya girdim.

masada yeni boşalan koltuğa oturdum. Telefonum, dış dünyada neler olup bittiğini hatırlatmak için çaldı ve bu ideal olmasa da, hala nabzım atıyordu, bu yüzden eğer yapabilirsem oturacak ve belki de bu pisliği ortadan kaldırmak için gereken değişiklikleri yapacaktım.

Hemen cep telefonumu aldım, Nyx'in binayı basmakla tehdit ettiğini gördüm ve ona iyi olduğumu ve konuşacak işlerim olduğunu bildiren bir mesaj attım. Bunu yaptıktan sonra ve O'Donnelly ailemin hayatını mahvetmeye yardım eden şerefsizler konusunu açtığından beri gerçekten ilgilendiğim için toplantıya tüm dikkatimi verdim.

"Olmak zorunda. İşin içinde yargıçlar ve mahkeme görevlileri de olmalı, hatta hapishane gardiyanları bile... Belirli özel vakalar için herkes başka yöne bakmayı öğretti."

Finn O'Grady kollarını göğsünde kavuşturarak, "Haklı," diye onayladı. "Bu çok mantıklı."

"Kim bu Yeni Dünya Serçeleri?" Zhao sordu ama ses tonundaki bir şey, bu terimle ilk kez karşılaşp karşılaşmadığını merak etmeme neden oldu.

"Yöntemlerinin, geçmişİ şaibeli olan birini içeri tıkmak olduğunu tespit ettik. Masum olsalar bile suçlu taraf oldukları uydurma bir dava ile tehdit etmeye devam ediyorlar. Bu durumda söz konusu kişinin iki seçeneği oluyor: memurların dediğini yapıp serbest kalmak ya da reddedip işlemediği bir suç için hapis yatmak."

"Ne amaçla?" Zhao beni alaya alarak sordu.

"Senin kadar yetenekli bir Ejderha Başının bunu çözemeyeceğinden şüpheliyim. Sen 2019'da Relain Banka Soygunu'nu planlayan kişi değil miydin?"

Triad liderinin gözlerinde bir parıltı belirdi. "Hapisten kurtulmak için harekete geçmeye hazır bir asker ordusuna sahipler."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi O'Donnelly Sr.. "Tahmin edebileceğiniz gibi bu bir sorun. Özellikle de ortak düşmanlarımızla yakın bağlar kurduklarında."

Zhao'nun bakışları cesetlere kaydİ. "İtalyanlarla aynı yatakta mıydılar?"

"Yatakta olduğundan daha fazla," diye gürledim. "İçimde düpedüz seviştiklerine dair bir his var."

Diğer lider nefesinin altından mırıldandı. "Peki bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Evet," dedi O'Donnelly Sr., "işte bu yüzden bugün bizi buraya çağırdım. NWS'yi ve onları nasıl ortadan kaldıracağımızı konuşmak için."

Vasov kaşlarını kaldırdı. "Kolluk kuvvetleriyle içli dışlı olduklarında bir yolu var mı?"

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Bir yolu olmalı-"

Vasov alay etti. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, neden bizimle bu masada oturduğunu da anlamıyorum, ama belli ki Batılılar senin bu tartışmaya bir katkı sağlayacağına inanıyor. Bununla birlikte, bu işe kişisel olarak dahil olduğunuzu görebiliyorum ve bu iş için kötü."

"İster İtalyanlar ister NWS olsun, kulübüm hedef alındı. Babam komada, o pislikler yüzünden paramparça oldu. Adalet istiyorum ve

Şimdi istiyorum. Adaletin senin gibi bir adamın anlayacağı bir şey olduğunu düşünmek zorundayım Vasov. Yoksa diz kapakların için kızgın değil misin?" Tekerlekli sandalyesine bakarak sordum.

Pakhan nefesinin altında homurdandı, ama konuyu kabul etmiş görünüyordu. En azından, sidik yarışının ortasındaymışız gibi bana kaşlarını çattıktan sonra.

Bu yarışmayı ona karşı kazanacağımı fark etmediyse aptalın tekiydi.

Bunu da kabul ettiğinde ve sonunda işe koyulduğumuzda, tüm toplantının sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim. Ve iki saat sonra O'Grady beni kenara çektiğinde daha da şaşırdım. Nefes almaya bile fırsat bulamadan, işten kişisel konulara geçtik ve annem söz konusu olduğunda, bundan daha kişisel bir şey olamazdı.

"Declan bunu size vermemi istedi," diye İrlandalı para babası beni bilgilendirdi.

Elinde tuttuğu katlanmış kâğıt parçasına kaşlarımı çatarak baktım. "Nedir bu?"

"Bir çizim." Çenesi bir an için çalıştı. "Terapisinin bir parçası olarak, oğluna şu anda gördüğü kâbusları anlattırmaya çalışıyorlar. Bu, incindiğini gördüğü kadının temizlenmiş bir versiyonu. Oğullarına -" İçini çekti. "Ne yaptıklarını bilmiyorum ama sanırım onu hatırladığı kurban olarak değil de bir bütün olarak görmesini istiyorlar."

"Tanrım," diye homurdandım.

"O sadece bir çocuktur. Bu olay hayatı boyunca kafasını kurcalayacak." Boğazını temizledi. "Temizlendi," diye tekrarladı. "Ama Declan sana karısının dünya çapında bir ressam olduğunu ve eğer bir resim istersen sana hediye olarak bir tane yapacağını söylememi istedi."

Burun deliklerim bu ihtimal karşısında alevlendi ve parmak uçlarım kâğıdın dokusuna dikkat ederken "Teşekkürler," diye mırıldanarak ona uzandım. Açmak için hareket ettiğimde boğazım düğümlendi, annemin yüzü bir çocuğun onu hatırladığı gibi ortaya çıktı.

Ölümünden birkaç dakika önce.

O'Grady'nin güvencelerine rağmen annemin yüz hatlarının dövülmüş ve kanlar içinde olduğunu görmek gibi tüyler ürpertici bir manzara beklerken, titreyen ellerimle kâğıdı açtım.

Ama resimdeki zengin mavi gözlere, kadife gibi altın saçlara ve narin çeneye baktığımda içimde bir öfke belirdi.

Çünkü bu Rene değildi, bu benim annem değildi.

Bu, dört yıldır görmediğim bir yüzdü. O kadar uzun zamandır fısıldamadığım bir isimdi çünkü Storm'un asker kaçağı kız kardeşinden bahsetmesi onu hep incitmişti.

"Öldürülen kadın bu mu?" O'Grady'nin kişisel alanına doğru eğilerek bana tüm gerçeği anlatmasını istedim.

Scarlet benim için de bir kız kardeş gibiydi. Tüm konsey için. Tam bir baş belasıydı ve bacaklarını bir arada tutmaktan acızdı, ama lanet olsun, tıpkı kardeşi gibiydi. Sadece memeleri vardı.

Birlikte büyüdük. O on üç, ben on beş yaşındayken ona ilk öpücüğünü kazara vermiştim. Nyx kirazını onunla patlatmıştı.

İsa.

Scarlet.

Zaman çizelgelerinden hiç bahsedilmediğini ancak o zaman fark ettim. Her zaman annemin vefat ettiğini okumuştum, ki bu da her şey için çok önemliydi. Ne de olsa o olmadan Bear neredeyse raydan çıkıyordu. Onun ölümü yüzünden neredeyse Philly'deki Lone Riders ile bir savaşa giriyorduk.

"Evet," diye onayladı O'Grady. "Seamus'un yaralandığını gördüğü kişi bu. Görünüşe göre, dört yıl önce annesiyle birlikte West Orange'da yaşıyorlarmış ve bir müşteri için bir ev üzerinde çalışıyorlarmış. Kadının öldürüldüğünü de orada görmüş." Durakladı. "Declan annen olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Değil," dedim odun gibi bir sesle, bir iblisin zihnine sahip bir meleğin yüzüne bakarak. Tanrım, o kadar

çok eğlenceli.

"Kim o?"

"Benim için kız kardeş gibi olan bir kadın." Bu yüzden öpüşmemiz benim geri çekilmemle sona ermişti, her ne kadar beni yanında tutmak için bana el işi yapmaya çalışmış olsa da. On üç yaşında bile küçük bir kâbus gibiydi.

"Tanrım, özür dilerim Rex," diye mırıldandı O'Grady, elini başının üzerinde gezdirerek. "Hiç hayal etmemiştim."

"Neden?" Kâğıt parçasını tekrar katladım ve "Eğer teklif hâlâ geçerliyse, tablo için minnettar olurum" diye sordum.

"Tabii ki. Aela'ya söyleyeceğim."

Çenemi eğdim. "Teşekkürler." Ağzımı sıkarak, "Bana bir iyilik daha yapabilir misin?" diye sordum.

O'Grady'nin tedirginliği arttı. "Değişir mi?"

"Rikers'ta bir adamım var. Onu çıkarmam lazım. Neye ihtiyacın varsa, ödeme yoluyla sana getireceğim."

"O önemli biri mi?"

Omuz silktim. "Öyle olmasaydı yardım istemezdi. O genç ve bir konsey üyesinin kardeşi. Olanlardan sonra hapisteyken, misilleme olarak onu kullanmamaları mümkün değil." Quin'i ziyaret ettikten sonra Nyx'le yaptığım konuşmayı ve ardından Rachel'la bu konuda yaptığımız tartışmaları düşünürken dudaklarımı büzdüm. "Kardeşi olsun ya da olmasın, hapse atıldığı suçtan masum olduğuna dair iyi bir bilgiye sahibim."

O'Grady'nin bakışları ilgiyle keskinleşti. "Yeni Dünya Serçeleri mi?"

Çenemi eğerek ona, "Sanırım öyle ve benim bir adım var... Lacey. Craig Lacey. 42. Bölge'de çalışıyor."

"O şerefsizler-"

"Aynen öyle," dedim yüzümü buruşturarak, çünkü o karakolda yolsuzluklar ayyuka çıkmıştı. "Quin'i tutukladı, araba hırsızlığı suçundan içeri attırdı, sonra da yargıç ilk kez suç işlemiş olmasına rağmen gidip ona ceza verdi. On sekiz yaşında ve lanet olası seri katillerle birlikte hapis yatıyor."

Sübyancılar. Quin Amerikan yerlisi olduğu için yargıcın ırkçı olduğunu düşündüğümü kabul ediyorum. Ama şimdi?" Başımı salladım.

"Sen aksini düşünüyorsun. Elbette." Cep telefonuna uzandı ve mırıldandı, "Craig Lacey bir başlangıç."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Bunu neden kendiniz araştırmıyorsunuz?" diye sordu, sesi şaşkındı.

"Çünkü şu anda pek bir şey yapabilecek durumda değilim. Kulüp zayıflamış değil ama kesinlikle sarsılıyoruz. Declan'a göre biz müttefikiz. Bu konuda sana güvenemezsem kime güvenebilirim?"

Sonra, çizim kesişimde bir delik açarken ve ondan başka bir söz beklemeden, bir grup kardeşimin bıçak sırtında beni endişeyle bekleyeceğini bildiğim kapıya doğru geri çekildim.

İçlerinden biri, yıllar önce kaçtığını sandığımız kız kardeşinin aslında İtalyanlar tarafından burnumuzun dibinde öldürüldüğünü fark etmemiştir.

O şerefsizler bunun bedelini ödeyeceklerdi, ama bu arada kaç kişiyi daha kaybedecektik?

Bu benim en büyük korkumdu ve yüksek sesle bile dile getiremediğim bir şeydi. Bana güvenen çok fazla insan vardı. Sahip olmadığım cevaplar için bana bel bağlayan çok fazla insan.

Bugün buraya ölmeyi umarak gelmiştim, Quin'in davasını valinin kulağını çekmiş adamlara savunmayı değil... ama işte yine kendi isteğimle dışarı çıkıyordum.

Belki de Şeytan gerçekten Günahkârlarını izliyordu.

YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

MAVERICK

BAŞIM fena halde ağrısa da doğruldum ve ayağa kalktım. Artık insanlar yeniden yapabildiğimi biliyormuş gibi görüldüğü için ifade etmekte özgür olduğum bir hareketle yuvarlandım. İlk başta unutmuştum, bacaklarımın tekrar çalışmadığından emin olduğum noktaya kadar, ama çalışıyorlardı.

Yalanlarım, korkularım bana büyük bir şekilde geri dönüyordu.

Lodestar'ın sandalyesine doğru aksayarak ilerledim, bir elimi masanın üzerine koydum, sonra da ona doğru yaklaşarak, "Ben yokken neler oldu?" diye sordum.

Bana alaycı bir bakış fırlattı ve bu bakış bir dünya acıyı saklıyordu. Onu küçük düşürecek bir şey yapmıştım.

İsa.

Tanıdığım en büyük bebeklerden biriydi.

"Çok şey oldu," diye mırıldandı, "ama yeterli değil. Ben de çökmüş durumdayım. Tam kapasiteyle çalışamıyorum."

Uzandım ve alnımı ovuşturdum. "Keskin nişancıdan haber var mı?"

"Geçen gün Alessa benden Sinner bölgesinde gördüğüm yuvanın tam yerini sordu, sanırım DNA testine değer bir şey bulmuşsun çünkü Ken'le temasa geçtin. Her an ondan haber alabiliriz."

Ağzım buruştu. "Sen ve senin lanet olası klonlanmış telefonların."

"Sanki sen benimkini klonlamadın."

Kıs kıs gülmek zorunda kaldım. "Tabii ki var. Kimseyi aradığından ya da mesaj attığından değil. Sıkıcı herif."

"Birini tanımak için biri gerekir."

Homurdandım. "Artık senin telefonunun bir kopyasına sahip değilim. Kahretsin, sanırım yeni ekipmanlar da almam gerekiyor." Bu düşünce iç karartıcıydı. Ekipmanımı tam istediğim özelliklere göre oluşturmak için uzun zaman harcamıştım. Bilgisayarları kaybetmek ailemi kaybetmek gibiydi.

"Siparişimi sizin için çoğalttım. Benim sahip olduğum her şeye sahipsin."

Duygulandım, yine de "İşte aşk bu" diye karşılık verdim.

Yüzünü buruşturması her şeyi anlatıyordu, ama gözlerime baktığında, açıkça bir şey arıyordu, bulduğu ya da bulamadığı her neyse, titrek bir nefes bırakmasına neden oldu. "Bana benden nefret etmiyormuş gibi bakman çok hoş."

"Senden nefret etmeyi uzun zaman önce bıraktım," dedim şaşkınlıkla.

"Ne yazık ki benim için, senin kafan biz ayrıldıktan sonra o yıla geri dönmeye karar verdi."

Burnum kırıştı. "Oh."

"Evet. Oh."

Onun kuru cevabına karşılık serçe parmağımla elinin yan tarafını dürttüm. "Ayrıldığımızda sürtük gibi davranan sendin."

"Aksi takdirde gitmeme asla izin vermezdin," dedi üzüntüyle.

"Seni teğmeninle yatakta bulmak doğru bir yol değildi." Lanet olası Baldrick. O heriften daha önce de nefret etmişim, bu yüzden onları yatağımızda birlikte bulduktan sonra ondan hoşlanmam için bir neden kalmamıştı.

"İkimiz de senin ne kadar sahiplenici olduğunu biliyoruz. Sen beni sevdin. Başka hiçbir şey bizi ayıramazdı."

"Hâlâ seviyorum," dedim rahatlıkla. "Seni seviyorum, yani."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Omuz silkti. "Ama Alessa'ya aşık olduğunu biliyorum. Artık kardeş gibiyiz."

Kabul ettiğim için omzuna dokundum. "Beni içeri almalısın, Star. Beni döngünün dışında tutmayı bırakmalısın."

"Sanki yargılayacak kişi sensin de," diye karşılık verdi, bakışları tekrar bilgisayar ekranına kaydı. "Sanki dört yıl boyunca kendi tercihinle tekerlekli sandalyede yaşamamışsın gibi burada dikilen sensin."

"Evet, ikiyüzlü olmadığımı hiç söylemedim."

Dilini şaklattı. "Eğer bana neden saklanmaya karar verdiğini söylemeyeceğini düşünüyorsan-" Yıldız elimi tuttu. "Tehlikede misin? Bu kadar mı? Sana yardım etmemi ister misin?"

Bir iç geçirdim. "Keşke bu kadar cesurca bir şey olsaydı Yıldız, ama değildi. Tehlikede değildim. Sadece korkmuştum sanırım. Tekrar yaşamaktan korktum."

"Sandalyede mi saklanıyordun?"

"Hemen hemen."

"Gizlice eğitim almış olmalısın."

"Öyleydim."

"Neden? Neden kardeşlerden saklıyorsun?"

"Çünkü bana bir bok yaptırırlardı." Omuz silktim. "Tekrar yaşamamı isterlerdi ve ben buna hazır değildim. Dürüst olmak gerekirse, şimdi buna hazır olup olmadığımı bile bilmiyorum."

"Onu seviyorsun," dedi bana ve sesindeki harareti duydum. "Hastaneden çıktığından beri onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Açıkçası Mav, ona davrandığın gibi bana da davransaydın, ikinci gün siktirip giderdim."

"Çünkü sen onun kadar nazik değilsin."

"Bir kibarlık var, bir de azizliğe layık görülmek var," diye homurdandı. "Telafi etmen gereken çok şey var."

"Biliyorum."

"Madem yürüebiliyordun, neden kulüp binasına o lanet tekerlekli sandalyeyle girdin?"

İçimi çektim. "Alışkanlık, sanırım. Aptallık mı? Bu bir koltuk değneğiymiş. Yürüye bilmem, yürüdüğüm anlamına gelmiyordu. İşte bu yüzden

Şu anda yeni doğmuş bir kuzu kadar titrek hissediyorum."

"Hastaneden beri ortalıkta dolaşıyorsun," diye dikkat çekti.

"Beynim aksini söylüyor." Yüzümü buruşturarak ona bakmayı bıraktım ve alnımı ovmak için uzandım. "Lanet olası bir migrenim var."

"Bu hiçbir yere varmayacak," diye mırıldandı, sesi sempatiklik sınırındaydı. Zaten olabildiğince sempatikti. "Sende CTE var Mav. Daha da kötüleşecek."

"Tanrım. Aaron Hernandez'inki de bu değil miydi?"

"Evet. Karısını bu yüzden öldürdüğünü söylediler, değil mi?" Nefesinin altında mırıldandı. "Berbat bir şey."

Kaşlarım çatıldı. "Alessa tehlikede mi?"

Kadın homurdandı. "Elbette. Bir Şeytan'ın Günahkârı ile evli. Ama sizden daha kötü pisliklerle birlikte olduğunu düşünüyorum. Bununla başa çıkabilir. Ayrıca, beyzbol sopasıyla oldukça kötü olduğunu duydum."

"Yarasa mı?" İrkildim. "Korkmalı mıyım?"

"Muhtemelen. Belki de cesaretini toplaması için ihtiyacı olan şey senin bu işin dışında olman. Sen istediğinde her zaman zıplamasından sıkılırdın. Şimdi en azından biraz ateşi var." Burnu kırıştı. "Gerçi bunu sen kendin yaptın. Seni bir şeyle şaşırttığında bunu hatırlarım."

"Beni nasıl şaşırtabilir ki?"

Dudaklarında bir gülümseme dans etti, içime huzursuzluk veren bir gülümseme. "Eminim öğreneceksin." Başını yana eğdi. "Yerinde olsam uzaklaşırdım. Şu haliyle bile senin hakkında kararsız. Bunu daha da arttırmayalım, olur mu?"

"Benim için çok şey ifade ettiğini biliyor, Star," diye karşılık verdim. "Evet, biliyor, ama o sadece uzun bir zaman geçirdi

Şeytan'ın kendisi gibi muamele görüyorsun. Hastaneden çıktığından beri yine Nic'e kafayı takmış durumdasın. Bir süreliğine onun mahvolmuş tüylerini yatıştırabileceğini düşündüm." Beni itti ve ben de dizüstü bilgisayarının ekranına bakabilmek için yanındaki koltuğu sürüklememe rağmen ona uydum.

Arka ışık gözlerimi acıtıyor, görüş alanımın çevresinde küçük ışık parıltılarının dans etmesine neden oluyordu, ama ne yaptığını anlamaya çalışarak ekrana gözlerimi kısarak baktım.

"Beni bilgilendirmen gerekiyor," diye çıktım ona. "Göze batmamak için zamanım yok. Kulübün bana ihtiyacı var."

"Sana annelik yapmayacağım, ama kayıtlara geçmesi için belirteyim ki, eğer zorlarsan aptal olduğunu düşünürüm. Tekrar o günlere dönüp dönmeyeceğini kim bilebilir? Beyninde hasar var, Maverick. Sakin olmalısın."

Dişlerimi sıktım. "Daha fazla dinlenebilirim-"

"Evet. Daha fazla dinleneceksin," diye kapı aralığından seslendi Alessa, sesindeki Slav iması, kafamdaki zonklamanın aletimin her türlü işlevini ortadan kaldırması gerektiği halde aletimi kıpırdattı. "Ekрана bakmamalısın bile. Doktor bunu tavsiye etmedi."

"Kurallar çiğnenmek içindir," diye mırıldandı Star, ama konuşurken sırtıyordu, bakışları yüzünü aydınlatan yeşil parıltılara neden olan kod satırlarının üzerinde geziniyordu.

"Bazıları kesinlikle. Bilinçsiz olmak ile baş ağrısı nedeniyle bilinçli olmak arasındaki fark anlamına geldiğinde değil," diye karşılık verdi Alessa.

Neden herkesin ona Hayalet değil de bu ismi verdiğinden emin değildim ama hoşuma gitmişti. Onun adını hep sevmiştim. "Evet" dediğini duyduğum günden beri.

Ona doğru uzandığımda, elini benimkinin içine kaydırduğunda biraz iç çektim. "Keyifli misin? Kişisel eşyalarımın arasında bir şey bulabildin mi?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Kaşlarımı çattım. "Acaba konseyin elinde bir şey var mı? Buraya getirmeden önce eşyalarımı kontrol etmiş olabilirler."

Boynumun arkasını avuçladı. "Bunu daha sonra düşünecek vaktimiz var. Saat daha sabahın on biri ve dinlenmen gerekiyor."

Beynimin yüksek devirde bir Vitamix'e sokulmuş gibi hissettiğini saklamak mümkün değildi ama yapmam gereken şeyler olduğunu biliyordum. Her ne kadar benim kontrolüm dışında olsa da, çok fazla zaman kaybetmiştim. Geçtiğimiz haftalara ait anıların fısıltıları bilincime karıştı, ama çoğunlukla farkında olduğum tek şey Ghost'un olması gereken yerdeki büyük boşluktu. Nic'in kaybının içimi kemiren acısını, yaşadığım kederi hatırlıyordum ama onu nasıl kendimden uzaklaştırdığımı da hissedebiliyordum...

Alması için çok uğraştığım kiloların düşmeye başlaması hiç de şaşırtıcı değildi. O da çekilmiş görünüyordu ama belki de beklediğim kadar değil.

Star ne demişti? Taşak mı büyötmüş?

Kendime rağmen ilgimi çekmişti, onu kendime doğru çektim ve kucağıma oturttum. "Birazdan gidip dinleneceğim," diye söz verdim. "Ama önce arayı kapatmam lazım."

Yıldız kucağındaki telefona baktı ve ekranı bana gösterirken bir iç geçirdi.

Beni dışarıda bekle. Burada her şey yolunda. Tehlikede değilim.

Nyx: Ne düşünüyordun ki?

Bağlantı: O düşünmüyordu-

Konsej tartışmaya başladı, Rex'in telefonunu mesajlarla doldurdular, Rex cevap vermediği için açıkça görmezden geldi ama üçümüz de onun güvende ve iyi olduğunu bildiğimiz için biraz rahatladık. Öyle olmasaydı o mesajı asla göndermezdi.

Star'ın ekranına bakmadan önce kardeşlerim arasındaki mesajlaşmanın birkaç satırını daha okudum. Başka bir programa geçmeden önce birkaç hareketle, "İşte, o piçi bir gün daha bilgisayarımdan uzaklaştırdım," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatarak ekrandaki kareleri inceledim ve "CCTV görüntüleri mi?" diye sordum.

"Patlama gecesine ait," diye onayladı, dudaklarını büzerek. "Bu saçmalığın çoğunu ileri saracağım çünkü

hepsini tekrar izlemek zorunda kalmadan yeterince sıkıldım."

Üstte, ortada ve altta dört ekran vardı.

"Bunları size sırayla göstereceğim." Ortadaki ekrana dokundu. "Kulüp Evi. Parti başlıyor. Kapılar kırk dakika sonra açılacak."

Ekranı yakınlaştırıp omuzlarını kamburlaştıran kapüşonlu bir figürü ortaya çıkardığında gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kameraların nerede olduğunu biliyorlardı, çünkü vücutlarını onlardan uzak tutuyorlardı ve kapıları açarak plakasız küçük bir kamyonun sürüş yoluna girmesine izin vermelerini izledim.

Yolcu kapısı açıldı, kapüşonlu figür içeri tırmandı ve Lodestar'ın ekranı dondurduğu yer burasıydı. Flaş efekti duyularımın içine ettiği için kendimi bir diskodaymışım gibi hissetmeme neden olan yanıp sönen aralıklarla, santim santim ortaya çıkan bir yüz gördüm.

"Tanrım, bu Tink!" Ağzımdan kaçırdım.

"Tink? Kulüp fahişesi mi?" Alessa daha iyi görebilmek için ekrana bakarak homurdandı.

"Ne zamandır bunun üzerinde oturuyorsun?" Omuz silkmış olan Star'a ters ters baktım.

"Birkaç saat. İşlerimi halletmek çok daha fazla zamanımı alıyor dediğimde yalan söylemiyordum ve bu bir öncelik değildi."

"Gecenin olaylarının özetini almak önceliğiniz değil miydi?" Tersledim ve gözleri ekrana kayınca bir hırıltı çıkardım. "Hedeflerine öncelik verdiğini ne zaman hatırlayacağım?"

Çenesi gerildi ama yine ekranı işaret etti. "Bakın, yoldan sapıyorlar ve size verdiğim yere doğru gidiyorlar."

"Hiç araba izi görmedik," diye mırıldandı Alessa usulca. "Yuvayı yürüyerek kurmuş olmalılar."

"Tink geçenlerde gitti, değil mi?" Kendi kendime mırıldandım. "O-" Hafıza oradaydı, sadece istediğimden biraz daha belirsizdi. Bunun CTE'den mi yoksa tavan arası teorisinden mi kaynaklandığından emin değildim. Kulüp fahişelerinin yaptıklarının beynime çok fazla nüfuz etmesine nadiren izin verirdim.

Bu baş belalarından daha önemli şeyler düşünmem gerekiyordu.

"Stone'a saldırdı," diye sordu Alessa. "Sarah'nın cenazesinin olduğu gece."

"Doğru," diye fısıldadım, anı aklıma gelmişti. "Acaba o-"

"Keskin nişancının kimliğini henüz tespit edemedim," dedi Star bana. "Bundan çok önce birlikte mi çalışıyorlardı yoksa Tink ortak bir düşmanla işbirliği yaparak Günahkârlardan intikam almaya mı karar verdi bilmiyorum." Boğazını temizledi. "Bu kamyonu son görüşümüz çünkü kameralar patlamada yok oldu-"

"Saçmalık," diye tersledim. "İkimiz de başka bir yerde bir şeyler ayarladığını biliyoruz."

Bana dudak büktü. "Sanki yapmadın mı?"

Ona kaşlarını kaldırdım. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

Kadından bir iç çekiş geldi. "Tamam, ama kameralarımdaki görüntüleri çoktan inceledim." Huysuzca klavyeye dokundu ve üç kare daha ortaya ıktı.

"Neden hep yalan söylemek zorundasın?" Alessa'nın sesi şaşkıındı ve onu suçlayamazdım.

"İhanet benim göbek adım olduğu için mi?" diye alaycı bir karşılık verdi Star.

"Yol boyunca güvenmemeyi öğrendi," diye karşı çıktım, onun saçma cevabını kabul etmek istemiyordum. Eski sevgilimin yanakları pembeleştiğinde, isabet kaydettiğimi anladım.

Homurdanarak kameraları tekrar çalıştırdı. "Bakın, çatıya çıkıyorum, tam şuraya."

Başımı salladım, bu yüzden ona hâlâ kızgındım.

Haftalar geçmiş olduğunu bildiğim halde hastanedeki konuşmamızın sadece birkaç saat nceymiş gibi gelmesi çok garipti...

Hatırlatma bir komutmuş gibi, bir acı parçası sinir ularımı keserek görüşümü birkaç saniyeliğine kararttı. Star konuştuğunda başım kuma gömülmüş gibi hissettim ve sonra birdenbire Alessa'nın eli ensemi ovmaya, derimi nazikçe avulamaya başladı. Acı, uyumayı dilememe neden olacak kadar keskin olmaktan çıkıp biraz olsun konsantre olmamı sağlarken dudaklarımdan fısıldayarak titrek bir nefes ıktı.

Ona bir bakış attım, gözlerinde onaylamamakla savaşan garip bir kararlılık gördüm, ama ben bir şey söyleyemedim Yıldız, "Burada kendi kendime mi konuşuyorum?" diye tersledi.

"Hayır," diye cevap verdi Alessa benim yerime. "Ama dinlenmeye ihtiyaı var. Öğrendiklerini ona anlatmak istiyorsan acele etmelisin."

Lodestar homurdandı. "Birkaç dakika içinde ona haftalarca sürecek bir bilgiyi vermek mi? Evet, kulağa imknsız gibi gelmiyor, değil mi?" diye homurdandı. "Tamam, ifte zaman." Konuşurken ekrana dokundu. "Buraya yerleştim, sonra şurada keskin nişancıyı gördüm.

"Birkaç dakika sonra Bear yola çıkıyor, motordan iniyor, keskin nişancı domuzunu hedef alıyor ve patlamayı tetikliyor." Biraz mırıldandı. "Kırmızı sisi tetikleyecek kadar değil ama birkaç uzvu kesmeye yetecek kadar. Kulüp binasındaki hasarın çoğu dışarıda park halindeki domuzların benzin depolarından kaynaklandı." Kaşları atıldı. "Bu ilginç. Neredeyse bir uyarı atışı gibi."

"Bir insan bunu neden yapar ki?" Alessa fısıldadı, sesi dehşetle doluydu.

Star'la bakıştık ama o "O bir Truva atı" diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Bear'ın ortadan kaybolmasını ve en fazla zararı görmesini istiyorlardı."

"Bu da Bear'ın onların istediğinden daha fazlasını bildiği anlamına geliyor." Görüntülere kaşlarını çatarak baktı. "İşin bir suikast gibi görünmesini istemediler. Bu açıkça görülüyor."

"Hayır, bunun bize karşı açık bir saldırı olmasını istediler."

"Neden keskin nişancı gönderdiler ki? Madem hedefleri Bear'dı, neden onu vurmadılar?" diye çıkıştı. "Eğer amaçları kulüp binasına saldırmaksa neden sadece bir bomba patlatmadılar?"

"Bunların hiçbiri mantıklı değil," dedim iç çekerek, gerginlik şakaklarımı tırmalarken. "İki MO gibi hissediyorum."

"Ya da pisliği yanlış yönlendirmeye çalışan bir insan topluluğu," dedi acımasızca.

Çenemi çalıştırdım ve nereye varmak istediğini bildiğim için Star'a başımı salladım. "Yine mi o saçma teori?"

Burnunu çekti. "Bu bir teori değil."

"Öyle ya da değil, lütfen biri açıklayabilir mi?" diye karşılık verdi karım.

"Kafasında bir takım yetkililer var-"

Lodestar bana kaşlarını çattı. "Sana bunun bir örtbas olduğunu söylüyorum. Ya da bir komplo. Serçeler var." Alessa'ya bir bakış attı. "Onlar her yerdeler. Alfabe ajansları, ordu, donanma, lanet olası Yeşil Bereliler," diye tersledi. "Mahkemeler, hapishaneler, lanet olası belediye binaları, hatta lanet olası İtalyan mafyası... her yer derken ciddiylim. Ağlarının erişimi çılgınca." Ekranı işaret etti. "Bu Yeni Dünya Serçeleri'nin işi, size söylüyorum."

Sadece başımı salladım. "Daha çok bizi zayıflatmak isteyen bir Günahkârlar düşmanı gibi."

"Bear'ı hedef almazlar, değil mi? O artık bir kardeş değil," dedi Alessa zayıf bir sesle.

"Aktif olmasa bile o bir Günahkâr. Sadece kim olduğu için dolaşmasına izin verildi. Aksi takdirde, ömür boyu bağlı kalırız," diye açıkladım ürkekçe ve yorgun göründüğünü görünce elini okşadım.

Alessa boğazını temizledi. "Yıldız mı?"

Eski sevgilim karıma baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

"Horobchik."

Lodestar omuz silkti. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bizi Amerika'ya getiren insanlara böyle deriz," diye fısıldadı, gözleri korkuyla irileşmişti. "Serçeler."

Yıldız gerildi. "Tanrım."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Tanrım, Güney Amerikalılar Amerika'ya geçmek istediklerinde onlara çakal diyorlar. Bu Wile E. anlamına gelmez."

"Maverick, kafanı kışından çıkar," diye tersledi Yıldız. "Sana uzun zaman önce Yeni Dünya Serçeleri'nden bahsetmiştim ama bana inanmadın. Şimdi kapına kadar geldiler ve ortalığı cehenneme çevirdiler, o yüzden artık dinlemeye başlamanın zamanı geldi." Ağzı gerildi ve ekrana dokunmaya devam etti. "Patlamadan sonra kamyon geri dönüyor ve fıçı gibi inip yola çıkıyor. Birkaç saniye sonra, sürücüyü görüp görmediğini merak etmeme neden olacak kadar yakın, Rachel ortaya çıkıyor."

"Öyle olsaydı söylerdi," diye karşı çıktım.

Star, "O tam olarak Günahkârlar yanlısı değil," diye belirtti. "O bizim için çalışıyor," diye homurdandım.

"Yani?" Lodestar ofladı pufladı. "Çok fazla güveniyorsun. Bu her zaman senin sorunun oldu."

Nefesimin altında homurdandım ama sahnenin gelişimini uzaktan izlediğim için bir şey söyleme şansım olmadı. Kaosun ortasında olduğunuzdan çok daha farklıydı.

"Herhangi birimiz nasıl hayatta kaldı?" Alessa'nın korkusu açıkça belli oluyordu ve kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim.

"Çünkü bunu yapmamızı istediler," diye gürledi Lodestar usulca. "Kargaşa yaratmak istediler, bize kendi karargâhımızda bile güvende olmadığımızı ve istedikleri zaman, istedikleri yerde bize ulaşabileceklerini söylemek istediler."

Bir parçam bununla alay etmek istedi, ona deli olduğunu söylemek istedi ve bir dereceye kadar deli olduğunu biliyordum.

Ama Serçeler uzun zamandır bahsettiği bir şeydi. Yere düşmeden önce - ya da en azından benim onun yere düştüğünü düşündüğüm ve yakın zamanda öğrendiğim şey...

Çenemi sıktım. "Seni satanların Serçeler olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Alessa gerildi. "Seni sattı mı?"

Yıldız ona bir bakış fırlattı. "Masada oturan tek eski köle sen değilsin," diye mırıldandı ama çenesi yukarı kalktı ve bana ters ters baktı. "Sana yıllar önce onların var olduğunu söylemiştim. Bu yüzden beni susturmaya çalıştılar."

"Seni neden öldürmediler?" Alessa fısıldadı. "Benim geldiğim yerde Serçelerin ölümcül olduğunu hepimiz biliriz."

"Başka bir kuş seçmeleri gerekirdi, değil mi? Bir serçenin nesi korkutucu?"

Alessa yutkundu. "Şaşıracaksın."

"Evet, öyle," diye onayladı Lodestar. "Beni öldürmemelerinin nedeni de beyaz kadınların Orta Doğu'da çok ucuza satılması." Üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Maverick, bana neden güvenmediğimi ve neden her şeyi kendi bildiğim gibi yaptığımı, neden kulüple bir şeyler paylaşmadığımı soruyorsun... işte nedeni bu. Çünkü bunun üç kuruşluk polisler ve soyguncular işi olduğunu düşünüyorsun."

"Değil, Jameson. Değil." Dişlerini sıktı. "Bu çok uzun zamandır devam ediyor ama onları bitiren ben olacağım. Beni duyuyor musun?"

"Bana cehennemi yaşattılar ve canımı dişime takarak kurtuldum, beni bir daha almalarına izin vermeyeceğim. Önce ben öleceğim, ama onları da yanımda götürene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Ben onların yaptığı en pahalı hatayım ve yaşamama izin verdikleri için pişman olarak ölmelerini sağlayacağım."

YİRMİ DOKUZ

OceanofPDF.com

ALESSA

Sırtımda bir ısı fırtınasıyla uyandım. Omurgamdan aşağı, bacaklarım boyunca, hatta ayaklarımın tabanı bile sıcaklıkla koza gibiydi.

Bir battaniyeden, hatta babusya'mın, büyükannemin, hayatının son yıllarında yemin ettiği elektrikli ısıtıcılardan gelen türden bir sıcaklık değildi. Maverick'ti.

Ne olduğunu anladığımda uykulu olma hissim kısa sürede kayboldu.

Ne zaman Maverick'le birlikte uyusam ve onunla birlikte uyansam, onun etrafında kıvrılırdım. Onu ısıtırdım.

Beni ısıtması bir hatırlatmaydı. Bu bir rüya değildi.

Bu gerçektir.

Geri dönmüştü.

Düşmeyi reddeden yaşlar gözlerimi acıttı ve yüzümü yastığa döndüm, içine gömüldüm, her yerin onun kokmasına, her yerin yeniden güvenli kokmasına hayran kaldım. Meyve suyu için sıkılan olgunlaşmamış bir portakal gibi hissediyordum, ama gözyaşlarım düşmek için can attıkça gözlerim yanıyordu ve hafif bir nem damlası kaçtığında, rahatlama neredeyse Maverick'in arkamda olduğunu bilmek kadar güçlüydü.

Benim Maverick'im.

Nic'in değil.

Bu acımasız düşünce karşısında dudağımı ısırdım.

Ölü bir adamı kıskanmanın mümkün olduğunu bilmiyordum ama son birkaç haftadır bu şekilde büyüdüğümü itiraf etmeliyim. Maverick'in zihnindeki hatırasının gücü diğer her şeyin önüne geçmiş, ben varoluştan silinene kadar dünyasını ele geçirmişti.

Bu konuda ne kadar kızgın olduğumu ancak şimdi kabul edebilmem garip miydi?

Kayıp bir köpek yavrusu gibi, Maverick'in bana attığı her tekme, her darbeyi kabullenmiştim ama şimdi geri döndüğüne göre bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum. Bir şeyler vermeliydi.

Nic gitmişti. Ama ben gitmemiştim. Buradaydım.

Nic Maverick'in aşkını küçümsemiyordum. Sadece onun hasarlı zihninde sahip olduğu dayanağı içerliyordum ve kafasındaki yerimi işaretlemek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum çünkü aptal değildim. Hafızası ne kadar çabuk canlanmış olsa da, stresli bir şey olduğunda tekrar bir anda kaybolmayacağını kimse söyleyemezdi.

Kocamın saatli bir bomba olduğunun farkındaydım ama korkak değildim. Onun izniyle olup olmadığını umursamadan yanında kalırdım; tek yapmam gereken beni bir daha unutmayacağından emin olmaktı.

Onun bağlantısı olmalıydım. Onu şimdiki zamana bağlayan somut bir bağlantı.

Kulağına imkânsız, olasılık dışı geliyordu. Bilim dışı ve muhtemelen saçma. Ama bir kadın benim yaşadıklarına, bir erkek de Maverick'in yaşadıklarına katlanıp ortaya çıkmamış, birbirlerini bulmamış ve iki yapboz parçası gibi birbirlerine uymamışlardı.

Biz buna Ukraynaca dolya derdik.

Kader. Maverick ve ben.

Kaderimizde sevmek, acı çekmek, kaybetmek ve hatırlamak vardı. Dayanmak... Bu bizim kaderimizdi.

Trajik belki. Ama birlikteyken daha az öyleydi.

Kapıda hafif bir gıcırtı duyduğumda gözlerim açıldı ve Kati'nin orada durup açtığı aralıktan bize baktığını gördüğümde kaşlarımı çattım.

Bir yanım onu kovmak istiyordu çünkü Maverick'in hâlâ dinlendiğini biliyordum, Rex'in Jersey'e tek parça halinde döndüğü haberini aldıktan sonra rahatlamasına izin verdiğinden beri öyleydi ve mümkün olduğunca çok dinlenmeye ihtiyacı varken uyanmasına izin veremezdim. Ama o benim küçük kız kardeşimdi. Çılgın saçları, gömleğinin altında çorbaya benzeyen bir şey ve ayaklarında garip çoraplar ve hepsi.

Bu yüzden onu kovmak yerine elimi kaldırdım ve onu öne doğru çağırdım. Bana uyararak beni şaşkına çevirdi. Tamamen kaçıp gitmesini bekliyordum, ama kaçmadı. Fısıltılı adımlarla ilerledi, bir dizini dikkatlice şilteye bastırdı, sonra yapabileceğini düşünmediğim bir özenle kendini bana doğru yuvarladı.

"Gerçekten döndü mü?" diye fısıldadı, kelimeler neredeyse sessizdi.

Cevap vermek yerine bir kolumu beline doladım ve başımı salladım. Bana sokuldu ve gevşeyerek beni daha da şaşırttı. Kati, benim aşırı hareketli, geveze kız kardeşim, rahatladı. Aslında sakinleşti, sessiz kaldı ve kıpırdamadı bile.

O da uykuya daldı, ancak bir sonraki uyandığımda gitmişti. Maverick gitmemişi ama. O hala oradaydı. Sıcaklığın kalesi.

Dinlenmeye ihtiyacım olduğu kesindi. Onun da buna ihtiyacı olduğu kaçınılmaz bir sonuçtu. Bunu bilsem bile, onu uyandırma arzusu baş döndürücüydü. Beni hatırladığından emin olmak istedim. Bedeni hatırlıyor gibi görünüyordu ama zihni hatırlıyor muydu?

Birkaç dakika boyunca öylece yattım, endişelendim. Sonra, "Seni seviyorum, 'Lessa," diye mırıldandı ve ben yatağın içine doğru sarmak istedim.

İki günde iki kez mi?

Çünkü bir şekilde bir gün ve bir gece boyunca uyuduğumuzu biliyordum.

Bu ne kadar yorgun olduğumuzu gösteriyordu. Dinlenmeye ne kadar ihtiyacımız vardı.

"Seni seviyorum Mav."

Yüzü enseme gömüldü ve boğazıma sıcak hava üfleyen bir iç çekti. Zaten ne kadar sıcak olduğumu düşünürsek rahatsız ediciydi ama bunu dünyalara değişmezdim.

Kollarında hafifçe döndüm, yarı yüzüm ona dönük olacak şekilde hareket ettim. Biraz kıpırdandım ama bir bacağımı onunkinin üzerine atmayı başardım ve onun fark etmeyeceğini bildiğim bir şekilde kendimi ona açtım. Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu o bilemezdi ama ben biliyordum.

Benim pozisyonumdaki bir kadın böyle hareketleri emirle yapardı. İsteyerek değil.

Ama Mav'a bu seçeneği sundum ve bunu bilmemesini bile takdir ettim.

Beni kirli halimle hatırlamasını istemedim. Kullanılmış.

Beni istemesini istedim, geçmişimden iğrenmesini değil.

Temkinli bir şekilde, ama bunun gerçek olduğuna dair beni rahatlatacak kelimelerden daha fazlasına ihtiyaç duyarak, dudaklarımı onunkilere bastırdım. Daha önce öpüşmüştük, geçmişte birbirimizi kuru kuru becermiştik ama ben farklı türde bir bağlantı arzuluyordum. Bizi birbirimize bağlaması için dua ettiğim bir bağ.

Bunu arzulasam da içten içe kendimi buz gibi hissediyordum.

Kafamda sorular birbirini kovaladı - bunu yapabilecek miydim? Bunu gerçekten yapabilir miydim? Onu gerçekten istiyor muydum? Bunu sadece onu kendime bağlamak için mi yapıyordum?

Ama dudaklarım onunkilere değdiğinde, sesler kaybolmaya başladı. Diğer tüm arka plan gürültüleri gibi.

Bunu daha önce öğrenmiştim... Yine de unutmuş olmam tuhaftı. Daha önce kalabalık tavan arasında, aşağıdaki bardan gelen müzik sesleri eşliğinde beni öptüğünü ve sessizliğe gömüldüğümüzü hatırlamamış olmam garipti. Kendi yarattığımız bir cennete.

Ama o dudaklarını ayırarak ve usulca öpücüğüme karşılık vererek beni tekrar karşıladı. Bana sarılarak, şefkatli dokunuşuyla rahatlamama izin vererek beni o sessiz cennete kucakladı.

Maverick bir centilmen değildi. Bunu biliyordum.

Benim koruyucum olması, onun mükemmel olduğu anlamına gelmiyordu.

Sonsuza kadar nazik öpücükler ve yumuşak dokunuşlarla mutlu olmayacaktı, ama şimdi bana bunları vermesi, gelecekte daha fazlasıyla başa çıkabileceğimi ummamı sağladı.

Seks benim için acı demekti. Aklımda tek bildiğim buydu. Satıldığımda bakireydim ve kızlık zarım yırtılmış, kız kardeşimle birlikte Amerika'da daha parlak bir gelecek umudum olduğu gibi parçalara ayrılmıştı.

Ama yine umudum vardı.

Bu adam ve ailesi sayesinde daha önce sahip olmadığım bir geleceğe sahip oldum.

Ben bir kurban değildim.

Hayalet değildim.

Ben Alessa'ydım ve benim olanı geri alma zamanım gelmişti.

-Kimliğim. Cinselliğim. Kişiliğim. Benim.

Tekrar kendime sahip olma zamanım gelmişti.

Bu arzu beni güçlendirirken, kollarımı Maverick'in boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Birbirimize yapışana kadar tutuşumun şiddetini fark etmemiştim ve burada olmama verdiği tepkiyi hissettim.

Ereksiyon.

Korumaya zahmet etmediği bir tane. Bu...

Pizda.

Bunu yapabilir miyim?

Yapabilir miyim?

Gerçekten bilmiyordum.

Penisler o kadar çok şeyi temsil ediyordu ki... hepsi de kötüydü... ve sonra dudaklarını dudaklarıma sürttü, bana bakabilmek için geri çekildi, sanki tüm sırlarımı görebiliyormuş ve her birini bilmek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

Sanki yine onun Hayaletiymişim gibi bana baktı. Ben bir yabancı değildim.

Ben onundum.

Kulüp binasının çöküşünden bu yana vücudunda var olan gerginlik dağılmıştı. Yatakta gevşekti ve bu da bana bu kadar acı çekmeyi bırakıp bırakmayacağını merak ettirdi çünkü böyle bir iç stres onun için iyi olamazdı.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok-" demeye başladı ama parmağımı dudaklarına bastırabilmek için hareket ettim.

"Maverick?"

"Evet," diye gürledi işaret parmağımın etrafında.

"Neden seks yapmayı bıraktın?"

Soru karşısında kaşları kalktı ve elimi yavaşça çektim, böylece herhangi bir engel olmadan konuşabilecekti.

"Fiziksel değildi," diye belirttim, öyle olmadığını biliyordum çünkü bugün yaptığımız şeye tepki olarak aletin sertleştiğini ilk kez hissetmiyordum.

"Hayır, değildi," diye kabul etti, gözleri kararmıştı. "Daha önce hiç aşık oldun mu Ghost?"

Burnum kırıştı. "Alessa."

Dudakları seğirdi. "Kusura bakma. Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Biliyorum. Ve cevabım hayır. Senden önce olmaz."

Başını öne eğdi. "Nic'ten önce insanları sevmiştim ama aşık olmamıştım. Aradaki farkı anlamamı sağladı. Sanırım artık onun kim olduğunu biliyorsun?"

Bununla alay etmek istedim, onu tanıyor muydun? Haftalardır peşimizdeydi!

Ama ben

yapmadım.

Nasıl

yapabilirim?

Maverick'in hatası değildi.

Tek söylediğim "İstiyorum," oldu ve bakışlarımı dudaklarında tuttum çünkü kızgınlığımı görmesini ve yanlış anlamasını istemiyordum.

"Ondan önce seks kolay gelir ve kolay giderdi. Lodestar'la ayrıldıktan sonra çok fazla yattım," diye itiraf etti. "Bekardım, tehlikeli bir mesleğim vardı ve görevdeyken her an ölebilirdim ve o zamanlar görevde olmadığımından daha sık görevdeydim. Fırsat buldukça sevişiyordum. Erkek, kadın. Hiç umurumda değildi.

"Sonra Nic'le tanıştım ve seksin ne olduğunu anlamamı sağladı." "Ne oldu?" Fısıldadım, şimdi duyduğum için merak ediyordum

Sesinde hülyalı bir kalite vardı.

"Bunu hiç kimseye söylemedim," diye itiraf etti utangaç bir şekilde, gözlerinde kendini küçümseyen bir kahkaha parlıyordu.

"Sır tutabilirim."

"Yapabildiğini biliyorum," dedi hemen. "Ama bu erkeklerin kabul ettiği bir şey değil. En azından sık sık değil." Derin bir nefes verdi. "Umursamadığın biriyle seks yapmanın mastürbasyon yapmak kadar tatmin edici olmadığını fark ettim ve Nic öldüğünde... bıraktım."

Bunu duyunca gözlerim doldu, çünkü Maverick çok güzel bir adamdı. Aslında o kadar yakışıklıydı ki, bir filmde bile oynayabilirdi. Çenesindeki küçücük girinti, kırılmış saçlarıyla aynı yaldız rengindeki kirli sakalı, hayal edilebilecek en inatçı çenesi... muhteşemdi. Ve her nasılsa, bana baktığında, gözlerinde onun kadar güzel olduğumu hissediyordum.

"Yani bana on yıldır seks yapmadığını mı söylüyorsun?" Tamamen şaşkın bir halde fısıldadım.

"Şey, ara sıra. Muhtemelen beş. En azından kazadan önce. Vücudum kırılmamıştı," diye mırıldandı, "kafam kırılmıştı." Parmağıyla şakağına vurdu. "Ve bu CTE saçmalığını kastetmiyorum. Sadece Nic'i bir türlü atlatamadım." Omuz silkti. "Lanet olası yatağımızda gardiyanını beceren Lodestar'dan önce Lesley vardı.

"O benim lise aşkımdı ve ilk görevim sırasında bana kazık attı, deli gibi yattı ve bu süreçte lanet kalbimi kırdı... bu yüzden bir süre kadınlara bok gibi davrandım, erkeklerle düşüp kalktım ve bu böyle devam etti. Hareket eden her şeyi becermeye devam ettim ve sonra Nic geldi.

"Şimdiye kadar beni önemli bir yere getiren tek kişi oydu. Dürüst olmak gerekirse, bu-"

Sözünü kestiğinde, tedirginliği açıktı, mırıldandım, "Sorun değil, Maverick. Anlamayı tercih ederim. Duygularım incinmedi."

"Bence öyleler ve buna hakları da var," diye karşılık verdi, gözleri kalay rengine dönmüştü. "Son birkaç haftadır sana bok gibi davrandığımı biliyorum." "Öyle davrandın," dedim ona, dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar vererek. "Ama sen sen değildin. Seni suçlayamam."

"Kendimi suçlardım," dedi acı acı. "Şimdi kendimi suçluyorum." İçimi çektiğinde yüzünü buruşturdu ama uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve mırıldandı: "Lodestar'ı sevdim. Lesley'i bile sevdim. Ama Nic'e karşı hissettiklerimin hayatta bir kez yaşanacak türden bir aşk olduğunun farkındaydım."

Sözlerinin acısı boğazıma saplanan bir bıçak gibiydi. Canımın içimden aktığını hissedebiliyordum ama o bunu fark etmedi. Bakışları yine geçmişte kaybolmuştu. Nefret etmeye başladığım o binlerce metrelik bakış onu ele geçirmişti, bu yüzden burada benimle yatmadığını, yine geçmişte olduğunu biliyordum.

"Umudumu kaybettim," diye fısıldadı. "Tüm benlik duygumu kaybettim. Kendimi işime verdim. Nic'in mücadelemize layık olduğunu düşündüğü davalara adadım kendimi. Ve sonra anlamadığım bir şeye bulaştım. Üç yıl önce Lodestar beni tekrar bulana kadar değil. Bugün bahsettiği şey-"

Parçalanmış kalbimin kan gölünde yattığımı bilmediği için sadece "Serçeler mi?" diye fısıldadım.

Mırıldandı. "Evet, uzun zamandır böyle konuşuyor. Kabal hakkındaki saçmalıklara hiç inanmamıştım ama

O noktada hiçbir şey umurumda değildi. Deneyecek kadar önemsiyordu, ben de en iyisinin göze batmamak olduğunu düşündüm." Yüzünü buruşturdu. "Kembesh ve beni oyundan çıkaran IED patlaması arasında, o altı yıl benim için harika değildi. Ölmek istiyordum. Nereye gönderilirim oraya gittim, bana emredileni yaptım, soru sormadım. Çok az kişinin yapabileceği işleri yaparak ün kazandım.

"Yaptığım şeyden gurur duymuyorum," diye mırıldandı iç çekerek. "Ama birinin kirli işleri yapması gerekiyordu ve o da uzun süre bendim. EYP patladığında..." Homurdandı. "Şey, sonra, beni öldürmesini umdum ama öldürmedi. Sadece iyiler genç ölür, değil mi?" Uzandı ve gözlerini ovuşturdu. "Tekrar ABD'ye gönderildiğimde, bir yıldan fazla bir süre Bethesda'da mahsur kaldım. Yaşamak için herhangi bir istek duymuyor gibiydim, sabahları yataktan kalkmak için pek bir nedenim yoktu.

"Kardeşlerim denediler ama ben inatçı bir amcıktım. Ta ki Lodestar bir gece gizlice odama girip bana acele etmemi ve iyileşmemi söyleyene kadar. Oradan çıkmam gerektiğini çünkü tehlikede olduğumu ve ortadan kaybolmam gerektiğini söyledi. Bazı insanların benim öldüğümü düşünmesi için çok çalıştı... ve belki de buna inandım, çünkü uzun bir süre bunu hissettim."

"Neden tehlikedeydin?"

"O zamana kadar Orta Doğu'nun yarısı kanıma susamıştı. Bu kez A takımım Bingazi'de yanlış giden bir göreve karışmıştı. Bir tane daha." Homurdandı. "Bu bizi asla tanışmamamız gereken bazı insanlarla temasa geçirdi. Oradan canlı çıkan tek kişi bendim. Benim de içinde bulunduğum EYP patlaması" -elini göğsüne bastırdı, çoğunlukla karnının alt kısmında ve yanlarında olmak üzere gövdesinde yara izleri vardı- "hepimizi öldürmesi gerekiyordu."

Keskin bir nefes aldım. "Khuy na ne!"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama" -sırıttı- "evet, khuy na ne!"

Aksanından dolayı burnum kırıştı.

"İşte oradaydım, ölmüş olmam gerekiyordu, yaşayan bir ölü gibi hissediyordum, sonra seni ve yaşadıklarını duydum. Sonra o lanet olası yatakhaneye gittim, yatak odanda oturdum ve seni yaşamak için mücadele ederken ama bir şekilde kendini bırakmayacak kadar güçlü kalırken gördüm... ve ben-" Gözleri kocaman parladı. "Sanki ben de hayata geri dönmüştüm. Güçlenmeni, iyileşmeni izlemek, sana yemek yedirmek, o shake'leri içmen için seni cesaretlendirmek, senden bir gülümseme kazanmak... Senin iyileştiğin her gün, ben de iyileşiyor gibiydim. Biraz daha derin uyudum, biraz daha rahat nefes alabildim.

"Ta ki aniden, seni görmeden günümün tamamlanmadığını hissedene kadar." Bakışlarımla bir kez daha buluştuğunda paramparça kalbim umutla çarpmaya başladı. "Ta ki, birdenbire, elini elimde hissetmek zorunda kalana kadar. Dudaklarının yanağımı okşamasına ihtiyacım vardı. Kendi bencil ihtiyaçlarım için sana daha yakın olmak zorundaydım." Başını iki yana salladı. "Beni hayata döndürdün, Alessa. Sen getirdin. Ölü bir adamdım, yaşarken bile ölüyordum. Sonra sen geldin ve yeniden hissetmenin ne demek olduğunu anlamamı sağladın." Dudaklarını yaladı. "Hayatımda böyle iki aşkı hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim ve bu beni korkutuyor. Sen beni korkutuyorsun-"

"Ben mi?" diye patladım, bunu anlayamamıştım.

"Evet, sen," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Ghos, yani Alessa, beni mahvedecek güce sahipsin." İfadesinin basitliği bende başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yankı uyandırdı. "Nic'i kaybettikten sonra bir şekilde hayatta kaldım. O zamanlar bir amacım vardı ve Günahkârlar bana sabahları kalkmak için bir neden verse de, bu yeniden yaşamak istemem için yeterli değildi. O lanet sandalyeden kalkıp düzenli bir hayat sürmem için yeterli değildi. Bunu sen yaptın. Sen. Ve dışarıda senin gibi kimse yok, o yüzden..." Çenesi gerildi ve dişlerini sıktığını hissettim. "Alessa, beni bırakamazsın. Lütfen," diye fısıldadı ama bundan daha derindi.

Bir ricaydı.

Bana yalvarıyordu.

"Lütfen Alessa, beni bırakma." Dudakları titreyerek ağzını ağzıma bastırdı, sadece orada durdu, konuşmama izin vermedi, sadece kollarını belime dolayarak beni kendine bağlarken beni yerinde tuttu.

"Yapmayacağım, Maverick, yapmayacağım," diye mırıldandım ona karşı, sonra sinirlenerek başımı geri çektim, böylece beni dinlemeden konuşabilecektim. "Sen benim değilken gitmene izin vermedim. Şimdi de benimsin, bırakmayacağım."

Yutkundum. "Ya tekrar olursa?"

"Muhtemelen." Gözlerimden akmaya başlayan yaşları durdurmak için yanağımın içini ısırdım. "Tedavisi yok ama tedavisi var - reddettiğin tedavi." Yüzünü buruşturdu. "Bana geri döneceğine dair hiç umudum yoktu ama sen döndün. Bu yüzden gelen her günü kabul edeceğim, bana izin verdiğin sürece sana sarılacağım ve seni Nic'e tekrar kaybedersem, bana geri dönmen için dua edeceğim. Tanrı'nın ya da bizi bir araya getiren her kimse, bunu yapmaya devam etmesi için dua edeceğim."

"Eğer bir Tanrı olsaydı, bizi ayırmazdı," diye homurdandı, dudaklarının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

"Bu şekilde düşünmek istemiyorum. Eğer sana yaşamak için bir sebep verdimse, kokhanyy, o zaman benim için de aynı şey geçerli." Parmaklarımı onun mutsuz ağzına bastırmak için uzandığımda gülümsemem titriyordu. "Bize bir armağan verildi. Bazen bu hediyeğin tadını çıkarmanın yolu pürüzsüz değildir, ancak bu hayatla ilgili hiçbir şey pürüzsüz değildir ve bu arada, bize bahşedilen her günün tadını çıkardığımızdan emin olmamız gerekir."

Gözleri kapanmak için çırpındı. "Eğer iyi bir adam olsaydım, beni terk etmeni sağlardım." Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı, sonra sık sık kırmaktan hoşlandığı o paramparça kalbim, "Seni terk edemem. Bunu yapabilecek kadar güçlü değilim. Yeterince iyi ya da özverili değilim ama beni terk etmeni sağlayabilirim."

Bu aptalca bir konuşma olduğu için fısıldadım, "Beni unuttun, Maverick. Seni terk etmedim. Lily bana bir banka önerdi.

hesabım parayla şişti ve hiçbir yere gitmedim.
Gitmeyeceğim. Benimle sıkışıp kaldın. Sonsuza kadar.

"Sen beni unutsan da unutmasan da ben seni asla
unutmayacağım.

"Bu bir söz, kokhanyy. "Sana
yeminim."

Ve sonra, ayağını bir şeylere sokmak gibi bir alışkanlığı
olduğu için, onu susturmak için dudaklarımı dudaklarına
bastırdım.

Yapılacak en güvenli şeyin bu olduğunu düşündüm.

OceanofPDF.com

OTUZ

OceanofPDF.com

MAVERICK

KALBİM ACIDI. Acıdı. Sadece bu çılgın kadın için hissettiklerimden dolayı değil, ona yaşattıklarımın ve gelecekte yaşatabileceklerimden dolayı da.

Önümüzde acı vardı, hiçbirisi fiziksel değildi ama o hâlâ çok güçlüydü. Benden bin kat daha güçlüydü, çünkü beni terk etmeyecekti.

Bunu gözlerindeki kararlılıkta gördüm.

Ruhuna kazıdığım acının gölgelerinde gördüm.

Lancaster'ın ve önceki sahiplerinin yapamadığını yaptım.

Orada izler bırakmışım.

Benim için hissettiklerinin gücü buydu.

Derinliği buydu.

Onda uyandırdığım duyguların seviyesi buydu.

Şanslıyım.

Bencildim.

Onun gitmesine izin vermeyecektim, ama daha da önemlisi, onun beni bırakmayacağını gördüm ve bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

O da bana benim ona sarıldığım kadar sıkı sarılırdı ve bu beni özgürleştirirdi. Benim yaptığım gibi sevmek moda değildi. Tüm varlığınızla sevmek, acı dolu bir dünyayı kabullenmek demekti ve Nic öldükten sonra, bunu bir daha yapabileceğimi düşünmemiştim - dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak istememiştim. Yine de

yanıldığımı kanıtlamıştı, ama bundan da öte, bunu kabullenmişti.

Benim hissettiklerimi kabul etti.

Korkmuyordu, Lodestar'ın korktuğu gibi değil. Alessa'ya duyduğum sevginin sadece bir kısmını benden gören Lodestar. Kaçmıştı, korkmuştu. Alessa, tüm yaşadıklarına rağmen, vermek zorunda olduğum şeyi alacak ve geri verecek kadar güçlüydü.

Bu kadın, satılmış, ihanete uğramış, hiç kimsenin kullanmaması gerektiği gibi kullanılmış, eğitilmiş bir asker olan benim muhtemelen dayanamayacağım işkencelere katlanmış bu ruh, vermek zorunda olduğum her şeyi kabul edecek kadar bütündü.

Ve bu, sel kapılarının açılmasına izin vermek gibiydi.

Patlamadan önce kendimi tutmuştum. Ona duygularımı aşladığım iffetli öpücükler verdim. Uyuyana kadar ona sarıldım, onun varlığıyla teselli buldum.

Ama artık gerçek ortaya çıkmıştı. Nic için ne hissettiğimi biliyordu.

Onun için hissettiklerimi görmesine izin vermezsem, sonsuza dek ikinci en iyiymiş gibi hissedecekti.

Ama ikinci bir şey yapmıyordu.

Kalbim hiçbir zaman bana ait olmamıştı.

İki yarım her zaman iki kişi için tasarlanmıştı.

Nic, beni olduğum adam haline getiren kişi. Tıpkı annemin yaptığı gibi sevmenin yanlış olmadığını görmemi sağlayan kişi. Birisi bu sevgiyi kabul edebilir, onunla yaşayabilir ve beni sevebilirdi.

Ve Alessa - kusurlarımı kabul eden, kırık olduğumu kabul eden, asla düzeltilemeyeceğimi kabul eden ve yine de beni isteyen. Aşkımı kendi himayesine aldı ve benim ona değer verdiğim kadar değer verdi.

Bu düşünceyle ağızım titredi ve kendimi, titremeyi durdurmak için benimkini onunkine bastırmaktan başka bir alternatif bulamadım.

Öpücüğüme doğru iç çekti, dudaklarını ayıracak kadar iç çekti, dilini benimkinin içine kaydırđı, bizimkileri birbirine sürttü. Beni tattı, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak beni keşfetti. Doğal olarak tereddütlüydü, çünkü bu aşkla dolu bir öpücüktü. Bana karşı olan hisleriyle. Ben de bunun tadını çıkardım.

Ona da aynısını hediye etmek istedim ama yapamadım. Geçmişı bana izin vermedi.

İrade gücüyle aklımı başımdan alsa da, bir geçmişı vardı. Onunla yatan diğer piçler gibi olmayı reddettim. Onu herhangi bir şekilde zorlamayı reddettim.

Ayaklarının dibinde diz çökmemi hak ettiğinde bana gelmeliydi.

Öfke içime aktı ama öpüşmeye sızmasına izin vermedim. Sadece yolunu bulmasına, benden ihtiyacı olanı almasına izin verdim ve yavaş yavaş ondaki değişimi hissettim.

İlk öpüşmeyi öğrendiğinizde olduğu gibi o keşif okşamaları başka bir şeye dönüştü. İhtiyacı arttıkça daha da gerginleşiyor, vahşileşiyor ve acıkıyordu.

Bana duyduğu ihtiyaç.

Aletim çarpıyordu, acı o kadar güçlü, o kadar eziciydi ki ağzının içinde inlemek istiyordum ama bir geçmişe dönüşü tetiklemekten korkuyordum. Bunların nasıl hissettirdiğini biliyordum ve isteyeceğim son şey başka bir adamın yatağında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamasıydı.

Kendime empoze ettiğim katı soğukkanlılık, kendi kendimi cezalandırmanın küçük bir ölçüsüydu. Onu içine soktuğum boktan durum için, ona yaşattığım cehennem için en azından bunu hak ediyordum.

Dili benimkine doğru ilerledikçe nefes alış verışı kesildi ve içimdeki tutkuyu bulmasının tatlı eziyeti her şeyin önüne geçerken gözlerimi kapattım.

Yanaklarındaki tatlı kızarıklık, gözlerindeki parlak ışıltı, daha önce hiç bu kadar tahrik olmadığını anlamamı sağlayan keskin bir merakı ortaya çıkarmak için açıldığında oradaydı.

Daha önce böyle bir öpücükten, her nefes alışında göğüslerinin sallanmasına kadar.

O tatlı hörgüçlerini göğüs kaslarıma sürttüğünde bir inilti çıktı içimden, kendimi tutamadım. Aynı anda hem cennet hem de cehennem hakkında konuşmak.

Bir şekilde ellerimi yanlarımda tutmayı başardım ama artık çok geçti.

Duymuştu.

Durdu.

Uzaklaştı.

Nefesimin altında küfretmek istiyordum ama bunu ona kızdığım şeklinde algılayacağından endişe ederek gözlerimi açtım ve yarı yarıya onun yataktan kalkmasını bekledim. Ama hareket etmedi. Aksine, şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Maverick?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, onun buğulu haline, dudaklarının öpüşmelerimizden dolayı pembeleşmesine, kızarmış, parlak ve içinde boğulmak isteyeceğim kadar canlı olmasına hayran kalmıştım.

"Hmm?" Bakışlarım onun ağzına yapışmış bir halde mırıldandım. Gülümsemeye başlamıştı. Sabahın alçak ışığında parıldayan beyaz dişleri ortaya çıktı ve ön, alt setinde küçük bir çarpık eğim vardı.

Bu bile benim için
mükemmeldi. "Bu hoşuna
gitmiyor mu?"

Tekrar göz kırptım. "Ha?" Gözlerimiz birbirine karıştı.

"Seni yatağa bağlamışım gibi yatıyorsun." Kaşlarını çattı. "Bağlamama ihtiyacın var mı? Herkesin kendi sapkınlıkları olduğunu biliyorum."

İsa.

Boğazımı temizledim. "Hayır, buna ihtiyacım yok." "Emin misin? Bunu daha önce de yaptım-"

"Hayır!" diye bağırdım, sonra hızlıca mırıldandım, "Ben iyiyim. Sadece kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum."

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Kontrolle ilgili sorunların mı var?" Bakışları aletimin üzerinde gezindi. "Bu mu yani?"

Kendime rağmen gülmek zorunda kaldım. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Sırıltısı dışarı fırladı. "Şey... seks için uzun zamandır bekliyorsun. Patlamaya yakın olduğunu tahmin ediyorum."

Elini tuttum ve ereksiyonumla gerilmiş olan yorganın üzerine koydum. "Biraz sataşmayı kaldırabilirim."

"Bildiğim iyi oldu," diye karşılık verdi, ama eğlendiğini hissedebiliyordum ve bu beni ısıttı.

Korkmamıştı.

Öyle olacağını düşünmüştüm.

Alessa sanki aklımı okumuş gibi, "İlk başta korkmuştum," diye fısıldadı.

"Artık değil mi?"

"Beni seviyorsun. Fiziksel olarak bana zarar vermeyeceksin. Bunu biliyorum."

'Fiziksel' kelimesini eklediğinde irkilmek istedim ama zihinsel ya da duygusal olarak hiçbir söz veremezdim, değil mi? Hele ki beni geçmiş ve şimdiki zaman arasında gidip gelmeye iten bir şeyle uğraşırken.

"Daha sonra hastaneye gideceğiz," diye söz verdim ona.

"Dün dinlenmeden önce bunu önerecektim ama uykuya ihtiyacın olduğunu biliyordum. Doktorundan pek hoşlanmıyor gibisin."

Eğer Barry Beau'ysa, o zaman paranın üzerinde haklıydı.

Lesley'nin beni aldattığı piç kurusuydu.

Hatta bir ara nişanlanmışlardı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Sadece tedavi olacağımı bilmeni istiyorum. Sana bir daha zarar vermemek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bakışları yumuşadı. "Gördün mü? Ya shchaslyva z toboyu, Maverick." Ukraynaca dans ettiğinde, her nasılsa, bir köşeyi döndüğümüzü hissettim ve elini yorganın altına kaydırıp parmaklarını çevirerek bunu doğruladı

boxer külotumun kemerinin altından, sonra aletimin etrafına gelmesine izin verdim.

Keskin bir nefes aldım çünkü başka birinin yumruğu etrafımda olmayalı uzun zaman olmuştu ve benimle Ukraynaca konuşarak mastürbasyon yapmaya başladığında, benimle anlamadığım kelimelerle konuşmasının iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim.

O zaman kelimelerin bir önemi yoktu. Kahretsin, onlar umurumda bile değildi çünkü elleriyle ne yapıyordu?

Vay anasını.

Bu deneyimi nasıl kazandığından nefret ediyordum ama tatlı, tatlı, tatlı Tanrım... George Harrison bana serenat yapmaya başladı çünkü o sıkıyor, alay ediyor, ovuşturuyor ve lanet başparmağıyla gözlerimi bulanıklaştıran bir şey yapıyordu. CTE'yle de ilgisi olmadığını düşündüğüm bir şekilde.

Kalçalarım aşağı yukarı sallanmaya başladı, bileklerinin her hareketiyle aynı anda sallanmaya başladı ve dökülen her sperm damlasıyla, dudaklarımdan fısıldayan her iniltiyle, yumruklarımdan çarşafıma her sıkışıyla beni uçurumun kenarına götürdü.

Uyarılma değil - zaten o kadar geçmişti ki başka bir lanet durumdaydım.

İhtiyaçtan değil - onunla ilk tanıştığım andan beri beni parmağında oynatıyordu. Hastayken bile ona ihtiyacım vardı. Bu sadece farklı bir ihtiyaçtı.

Bu, bir erkeğin kadını için hissettiği şeydi.

Bir adamın diğer yarısından istediği şey.

Kontrolümdeki tasmanın parmaklarının baskısı altında kopmaya başladığını hissettiğimde bile, sakın kalmaya, ona karşı nazik olmanın zorunlu olduğunu hatırlamaya ihtiyaç duyarak ona sarıldım, ama yumruğunun her lanet olası kıvrımında, başparmağının glans üzerinde, her lanet vuruşta sihrini çalıştırmasıyla, içimdeki canavarın pençelerini serbest bıraktığını hissettim. Onu zapt edemiyordum, sadece... Tanrı yardımcım olsun, yapamıyordum.

Kendimi
kaybettim

.

Bıraktım.

Kırıldım.

Yukarı doğru fırlayarak, sırtüstü yatana kadar içine yuvarlandım ve ben onun üstündeydim, bacakları kalçalarımın etrafındaydı, aletim kapalı amının yumuşak sıcaklığına karşıydı.

Gözlerinde korku, şoktan kaynaklanan bir durgunluk bekliyordum ve belki de her ikisi de küçük artışlarla oradaydı, ama çoğunlukla benim için yanan karşılıklı bir ateş gördüm.

Benim için o kadar derin bir susuzluk ki, onu gidermenin bir ömür alacağını biliyordum.

Ondan daha fazla Ukraynaca döküldü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum - İngilizcesini kaybetmişti.

Ben de bunu bir işaret olarak kabul ettim.

Kalktım, böylece boxer külotumu aşağı itebildim, sikimi sıkıca kavrayacak ve iç çamaşırlarımın kafesinden kurtaracak kadar. Dizlerim yatağa gömülürken, külotunu kenara itmek için açtığım boşluğu kullandım ve parlayan, kremi etle karşılaştığımda inledim.

Sikeyi

m.

Sadec

e...

Siktir.

Onun tadına bakma ihtiyacı, onu becerme ihtiyacıyla savaşıırken dişlerimi sıktım.

Yavaş gitmem gerektiğini düşündüm. Bu süreçte ona nazikçe yol göstermem gerekecekti.

Ama o benim için hazırды.

Beni istiyordu.

Ve bunun onun sevgisinin derinliği olduğunu biliyordum.

Güveninin.

Tanrım, bu kadın. **V e r d i** , verdi ve verdi.

Onu hak etmemiştim.

Ama o benimdi.

Ve bunu ona kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Aletimin ucunu onun kaygan kıvrımlarına dayadım, sularıyla ovuşturdum, kendimi ıslattım, yıllardır sahip olduğum ilk kedi ile kendime işkence ettim ve gözlerim başımın arkasına doğru çırpınırken, ona ittim.

Sakin kalmak için yeterli güce sahip olduğumdan, istediğim kadar sert itmedim, yavaşça içine girdim ve onu benimle doldurdum. Tekrar tanıyacağı tek aletle. Bildiği diğer tüm sikicilerin varlığını silecek bir sikle.

Onu benimkiyle öyle bir sarhoş ederdim ki geçmişini unuturdu. Sadece kabuslarında hatırlayacaktı ve ben de onları silmek için bir ömür harcayacaktım.

CAT taramalarına ve Dr. Beau'nun kışımındaki termometresine katlanmak zorunda kalsaydım, Bethesda'ya tekrar gitmek zorunda kalsaydım, tedavi üstüne tedaviye katlanmak zorunda kalsaydım, Yaşlı lanet olası Leydimin benden bir an bile acı duymaması için bir çözüm arayışında kendime eziyet ederdim.

Aramızdaki boşluk katlanılamayacak kadar fazla olduğu için üzerine çıktım, ince bedenini ağırlığımla kapladım. Bana sarıldı, kolları etrafıma dolandı, bacakları beni kavradı ve ben gözlerine baktım, aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermedim, izin vermedim, burunlarımız birbirine değerken ve nefesimiz diğerinin ağzına değerken buna bir daha asla izin vermemeye yemin ettim.

Yavaşça kalçalarımı salladım.

Dikkatlice içine girdim.

Yavaşça, onunla seviştim.

Bunun nasıl bir his olduğunu ona göstermek, bana daha önce anlattıklarından, satılmadan önce deneyimsiz olduğunu biliyordum.

Ve sonra, gerginliği içinden süzölmeye başlayıp yerini farklı bir çeşitliliğe bıraktıkça, ona verdiğim şeyi kabul etmeyi bıraktı.

Almaya başladı.

Geriye doğru

sallandı.

İçime girdi.

Benimle sevişti.

Artık kollarımda uysal değil, artık altımda bir bebek değil.

Tırnakları sırtıma batıyor, topukları kıcıma bastırıyordu. Amcığını etrafımda sıktı, beni o kadar yakın tuttu ki, iki insanın daha önce hiç bu kadar yakın olmadığını biliyordum ve ona doğru bastırırken, her itişte pelvisimin klitorisine karşı sallandığından emin oldum, uçmasını izledim.

İlk kez bir erkeğin kollarında uçtu. Özgürlüğü yaşadı.

Günlerimin geri kalanını ona vererek geçireceğim bir şey.

Onun orgazmı benimkini tetikledi -kendime hâkimiyetim iyiydi ama o kadar da iyi değildi. Amcığının etrafımda zonklamasından birkaç saniye sonra içine patladım ve ben keskin bir çığlık atarken, o inledi, bana daha da sıkı sarılırken Ukraynaca bir şeyler hıçkırdı, beni sıkıca tuttu, o kadar sıkı ki asla bırakmayacağını biliyordum.

Hiç.

Ve bu sadece duymam değil, hissetmem gereken bir sözdü.

OTUZ BİR

OceanofPDF.com

ALESSA

Yorgun bir şekilde, ayaklarımı bileklerimden çaprazlarken gözlerimi ovuşturdum ve saatlerdir baktığım aynı lanet duvar parçasına baktım.

Telefonum yanımda çaldı ve Giulia'nın bir grup sohbeti oluşturduğunu gördüğümde onu aldım. "Giulia'nın Takımı" diye etiketlediği bir grup.

Gördüklerim karşısında dudaklarım titreyerek sohbete girdim ve biraz daha güldüm.

Stone: Neden senin adını taşıyor?

Giulia: Çünkü sohbeti ben başlattım. Eğer sohbeti sen başlatmış olsaydın, o zaman adını Stone's Posse koyabilirdin.

Stone: Ben asla bu kadar benmerkezci olmazdım.

Hayır mı? Ertelersen kaybedersin.

Aslında bu çok kullanışlı. Birimizin bunu daha önce düşünmemesine şaşırdım.

Tek ihtiyacım olan bu. Siz sürtükler bütün gün konuşup telefonumu bildirimlerle şişiriyorsunuz.

Stone: Biri mi konuştu? Ben bir şey görmedim.

Büyü artık, olur mu? Cruz ve benden ilk sana bahsetmediğim için üzgünüm, ama kendimi mürekkeplerken seni arayamazdım.

Stone: Biri Indy'ye saçmaladığını söyleyebilir mi?

Ona söyleyeceğim! Indy, saçmalıklarla dolusun.

O senin patronun, biliyorsun değil mi?

Sanki Giulia bunu umursayacak da.

Giulia: Biliyorum. *Ama şu anda bir doktordan daha fazla iğne ve kateterle silahlanmış durumdayım. Benden korkuyor.

Pek sayılmaz. Frankie geldiğinde herhangi bir ekipman almana bile izin vermedi.

Giulia: Nerede saklandığını biliyorum. Savaşın yarısı kazanıldı.

Indy: *snorts*

Alessa? Orada mısın, tatlım?

Ben: Buradayım. Sadece okuyorum. Bu şekilde anlamam daha uzun sürüyor.

Giulia: Huh, bunu hiç düşünmemiştim.

Ben: Merak etme. Ben yetişirim. Her şey yolunda mı?

Giulia: Hepimizin aynı sayfada olmasının zamanı geldi diye düşündüm.

Kulağa uğursuz geliyor.

Öyle. Biz annelerimiz gibi değiliz. Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz. MC olsalar da olmasalar da biz onlar gibi değiliz.

Giulia: Biz daha güçlüyüz ve hiçbir saçmalığı kabul etmeyeceğiz. Anlaştık mı?

Haklısın.

Indy: Evet.

Tanrım, hayır, ben onun gibi değilim.

Onun gibi olmayı reddediyorum.

Stone: Annem gibi olmadığımı eminim.

Kulağıma müzik gibi geldi. Artık bu konuda kesinlikle hemfikir olduğumuza göre, sanırım Yaşlı Adamlarımızın bizi son nesil sürtükler gibi düşünmelerini engellemek için bir araya gelmeliyiz. Bizi ezip geçemeyecekler.

Maverick bana kaba davranmıyor. Öyle olsaydı, bugün burada olmazdık.

Stone: Birazdan geleceğim, tatlım. Her şeyi açıklamaya yardım etmek için. O pislik Beau'dan nefret ediyorum.

Bu ismi hak etmeyen bir adam varsa o da **Tiffany'dir.**

Ben: Neden? Bu ne anlama geliyor?

Fransızca yakışıklı demek.

Ben: Ah canım, evet, bu çok kötü bir isim.

Giulia: Hahaha. Adam Alessa tarafından yakıldı. Onun çirkin bir orospu çocuğu olduğunu böyle anlarsın. Daha önce birini aşağıladığını duyduğumu sanmıyorum bebeğim.

Ben melek değilim. Eminim gün bitmeden Maverick'le birbirimize hakaret etmeye başlayacağız. Yorulmaya başladı ve onu suçlamıyorum. Çene çalmaya başladı. Onu sakın tutmaya çalışacağım ama bu mümkün mü bilmiyorum.

Ben: Bütün gün farklı taramalara girip çıktı. Dr. Beau gerçekten sınırı zorluyor.

Ben: Maverick'in ihtiyacı olan tüm verileri almadan önce fikrini değiştireceğini düşündüğünü söyleyebilirim.

Stone: Muhtemelen. Bu onun evcil hayvan projesi. Jets'le birlikte çalıştığını, özel bir kask ya da onun gibi bir şey yaratmaya çalıştığını biliyorum.

Stone: Koğuşlarda hep bu konuşuluyor.

Giulia: Siz çocuklar gerçekten nasıl yaşayacağınızı biliyorsunuz.

Stone: Elbette.

Ben: Jets nedir?

Tiffany: Futbol takımı.

Ben: Oh. Neden?

Stone: Futbolcular CTE'den çok muzdarip. Beau bunu açıklamadı mı? Açıkladığını sanıyordum.

Stone: Her neyse, oyun sırasında kafalarına aldıkları darbeler yüzünden bu hale geliyorlar.

Stone: Sanırım kırk yaşından önce öğrenci borçlarını nasıl ödeyeceğini bulmaya çalışıyor.

Alaycı davranıyor, Alessa. **Stone:**

Aslında yapmıyordum. Ciddiydim.

Indy: Yani yine benimle mi konuşuyorsun?

Stone: Sadece sana YANLIŞ olduğunu söylemek için.

Indy: *Sana iki kuş fırlatır*

Stone: İki parmağını alıp koparıyorum. Sonra onları ayarlamadan...>

Bu çok kaba.

Stone: Öyle olduğunu biliyorum. Bu bir İHANET. İhanetlerle aranın iyi olduğunu görünce, bunun da senin için sorun olmayacağını düşündüm.

Indy: Tanrı aşkına, sanki sana başka her şeyi anlatmadım!

Ben patlamış mısır alırken bekle. Kulağa ilginç geliyor.

Siktir git, Giulia. Stone, beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun.

Stone: Zor iş.

Tink, bombanın patlamasına yardım eden keskin nişancı için kapıyı açtı.

Tamam, böyle üzücü bir bilgiyi açıklamak için iyi bir zamanlama değildi ama Stone'u severdim. Başlangıçta bana ve diğerlerine yardım etmişti ve şu anda da sürekli çalışıyordu. Patlamadan bu yana onu neredeyse hiç görmemiştim ve çok fazla şey yaptığını biliyordum çünkü uzun vardiyalarda çalışırken bir yandan da kendi yaralarını iyileştirmeye çalışıyordu.

Indy'ye gelince, onu çok iyi tanı mıyordum ama iki kadının da eski dost olduğunu biliyordum. Eski dostlar birbirlerini bu şekilde boğazlamamalı.

Ne dedin?

Stone: Benimle dalga mı geçiyorsun, Alessa?

Lanet olası kulüp fahişeleri. Lanet sürtüklerden nefret ediyorum. Hepsinin ağzına sıçarım.

Giulia: Kulağa rahatsız edici geldiğini söyleyebilirim ama şimdi gülmenin sırası değil.

Giulia: Alessa, bunu nasıl anladın?

Ben: Lodestar, Maverick'e patlama gecesi olanların özetini gösteriyordu.

Ben: Tink yerleşkenin kapısını açtı, keskin nişancıyı içeri aldı, sonra onunla birlikte kamyonu bindi.

Lanet olsun.

Tanrım. Bu güzel bitmeyecek.

Ölmek istemiş olmalı.

Stone: Benim adamımı sikmeye çalıştığında da böyle bir şey yaşamıştı.

Doğru. Hmm. Bunu kardeşlere bırakamayacağımızı biliyorsun, değil mi?

Ben: Neyi bırakacaksın? Bir şey yapabileceğimiz yok.

Siktir et. Yapabileceğimiz çok şey var.

Bu konsey işi değil, bu orospuların işi.

Keşke öyle demeyi bıraksan.

Giulia: Neden? Neden öyle demeyeyim? Gerçek bu.

Giulia: Bu tür saçmalıklarla içeride ilgilenilmesi gerekiyor. Bu kevaşelere unutamayacakları bir ders vermeliyiz.

Ben: Ne tür bir ders?

Giulia: Onun x.x yapması

gerektiyor. **Ben:** Bu ne

demek?

Indy: Şifrelenmemiş bir cihazda tekrarlanamayan bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Lily: Sanırım benim evimde bir parti vermemizin zamanı geldi. Orada her şeyi konuşabiliriz.

Lily: Gitmeliyim çünkü Rex benimle kitaplar hakkında konuşmaya geliyor.

Ben: Hangi kitaplar? Sevebileceğim bir şey var mı?

Hayır, LOL. Hesapları kastediyorum. MC'nin iş hesapları üzerinde çalışmaya başlıyorum. Maverick'in omuzlarındaki yükün bir kısmını almaya çalışıyorum.

Özür dilerim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. :/

Sakın buna cüret etme. Sanki aptalmışsın gibi. Aptal olan İngilizce.

Bu parti kulağa hoş geliyor, Lily. Ne zaman ve nerede? Nyx dönmeden önce olmalı, yoksa güvende olduğumdan emin olmak için kıcıma girecek.

Tiffany: Bu daha çok Link'in alanı gibi görünüyor.

Kapa çeneni, sen. :P

Tiffany: Üzgünüm, karşı koyulamayacak kadar mükemmeldi.

Bayanlar, bunu gizli tutalım.

Indy: Çünkü "göze göz" demek R-rated değil mi?

Hey, kuralları ben koymuyorum.

Lily: Bu geceye ne dersin?

Ben: Muhtemelen bunu yapabilirim. Maverick günün geri kalanında uyuyor olacak. Bu gece evde olacağını sanmıyorum.

Stone: Eğer ona çok fazla şey yaşatırsa Beau denen pisliği öldüreceğim. Onu daha yeni geri aldın!

Nasılsın, Alessa? Her şey yolunda mı?

Bu sabahın ne kadar mükemmel olduğunu nasıl anlatabilirim?

Bugünün ne kadar boktan geçtiğinin karşısında, sadece ben ve o varken her şeyin ne kadar mükemmel olduğuna daha parlak bir ışık tuttu. Yalnızken. Birlikteyken.

Tanrım, içimde nasıl hissettiğini açıklamak çok zordu.

İğrenme ya da tikslenme yoktu. Acı da yoktu. Sadece zevk. Zevk.

Bu düşünce karşısında dudagımı ısırdım.

Ben: Rex'in eve dönmek üzere olduğunu öğrendiğimizde, dünün ve dün gecenin çoğunu uyuyarak geçirdik.

Stone: Maverick'in eskisinden daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olacak, Alessa. Endişelenmene gerek yok.

Ben: Oh, endişelenmiyordum. :) Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyorum, o kadar şey yaşadktan sonra neden olmasın ki?

Giulia: Eğer sana bok gibi davranırsa, bana hesap v e r m e k zorunda kalacak.

Sıcaklık içimi doldurdu.

Giulia'nın Ekibi... Bunun bir parçası olmaktan oldukça memnundum. Gülümseyerek kapattım: Ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz.

Koridorda bir gıcırtı duyuldu ve başımı kaldırıp Mav'ın sedyeyle geri götürüldüğünü gördüm. Eli şakağını ovuşturuyordu ve bana ihtiyacı olacağını biliyordum.

Ben: Gitmeliyim. Mav daha yeni döndü. Sonra

konusuruz x

Telefonumu cebime sokarak ona doğru koştum ve sedyeyi iten hemşireyle aynı hızda koridorda ilerledim.

"İyi misin?" Yumuşakça mırıldandım.

Sadece başını salladığında, kelimelerin onu aştığını biliyordum. Gözleri sadece acıdan kaynaklanabilecek bir ıstırapla doluydu, ama orada bir tanıma vardı, bu yüzden bu beni söyleyebileceğimden daha fazla rahatlattı.

Onun gözlerine baktığımda son zamanlarda alıştığım o farkındalık yoksunluğunu aramayacağım bir zamanın gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Belki zamanla bunu yapardım ama bundan şüpheliydim.

Benim gibi biri sahip oldukları her şeyin değerini bilir ve kaybettikleri her şeyin yasını tutar.

Hemşire onu özel odaya götürüp doktorun yolda olduğunu söyleyerek bizi yalnız bıraktığında, o gider gitmez sedyeye tırmandım ve "Uyu" diye fısıldadım. Onu koruyacağımı söylemek istedim ama bu çok saçmaydı... Yine de kelimelerin zihnimde fısıldanmasına engel olmadı.

Homurdanarak kolunu kaldırdı, yanına sokulmama izin verdi ve başımı göğsüne bastırdım, on dakika içinde tüm vücudum karıncalanma ve iğnelenmeden dolayı uyduğunda bu pozisyonndan pişman olacağımı umursamadan. Yine de ona bu kadar yakınken ve aramızda battaniye, gömleğim ve hastane önlüğünden başka bir şey yokken içindeki gerginliği hissettim ve uzanıp şakağını hafifçe ovaladım.

Mucizevi bir tedavi değildi, sadece basit bir okşamaydı, ama yavaş yavaş, artarak rahatladı ve bir nedenden dolayı, bu beni her zamankinden daha fazla bir eş gibi hissettirdi.

OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

MAVERICK

"HEY, KEN. MESAJINI YENİ ALDIM."

Bu kısmen bir yalandı. Birkaç cevapsız aramam olduğunu ve bir dakikam olduğunda onu aramamı isteyen bir mesaj gönderdiğini görmüştüm ama Alessa yanımdaydı.

Sabaha kadar sürecek olan testlerin kapsamı nedeniyle, Beau denen herif bu gece kalmam gerektiğine karar vermişti. Bu durumdan hiç memnun değildim ve Ken'in mesajlarını gördüğümde Alessa'dan kurtulmam gerektiğini anladım. Kendisi için iyi olandan çok daha fazlasını biliyordu zaten.

Mesele eş dokunulmazlığı bile değildi; çok şey bilmek onun için kötüydü. Düşmanlarımız her zaman yasal alfabe ajansları değildi.

Bu yüzden ona eve gitmesini söyledim, bensiz hastaneden dışarı adım atmasını bile istemiyordum. Çikolatadan yapılmış bir kahve fincanı kadar işe yaramam önemli değildi, kıcını koruyan bir umudu olması önemli değildi, sadece gözlerim onun üzerindeyken tehlikede olmadığını biliyordum.

"Hey, adamım! Bazı haberlerim var-"

"Önce bir uyarı. Hafızamı geri kazandım." Yüzümü buruşturdum. "Çoğunu. Konuşmamızı hatırlamıyorum ve mesajında test sonuçlarının geldiğini söylemeseydin senden bir şey istediğimi bile bilmeyecektim. Şu anki haliyle, senden ne istediğimi bilmiyorum."

Ken'in keskin soluğu her şeyi anlatıyordu. "Tanrım, Mav. Yukarıda birileri seni pek rahat bırakmıyor, değil mi?"

Benden bir kahkaha kaçtı. "Hayır. Ama çektiğimiz onca boktan sonra, belki de bu çok mantıklıdır, ha?"

"Muhtemelen. Eğer kığımızı cehenneme sokmazsak, kendimizi şanslı sayacağım."

"Sen mi? Cehennem hakkında gülüyor musun?" Onun göremediğı bir kaşımı kaldırdım. "Metodist olmayı bıraktın mı?"

"Beni kum havuzundan çıkarın, bana silah doğrultmayı bırakın ve görünüşe göre sakinleşiyorum."

Homurdanarak, "Bunu duyduğuma sevindim. Görünüşe göre ben aynı notu almamışım."

"Görünüşe göre Lanet olsun. değil." Ken temizlendi onun Boğaz. "Bu bip sesi de ne?"

"Hastanedeyim. Bazı testler yapılıyor. Hafızam dün geri geldi ama baş ağrıları öldürüyor."

"Kahretsin, üzgünüm dostum."

"Senin hatan değil. Her neyse, nasılsın?"

"Bu konuşmayı zaten yaptığımızı biliyorsun, değil mi?"

"O Maverick yaptı, ben yapmadım."

Bana karısından ve çocuklarından bahsettiğinde sevindiğimi itiraf etmeliyim. Yuva kurmaya ihtiyacı olan bir adam varsa o da Ken'di.

"Her neyse," dedi bir süre sonra. "Benimle ne için temasa geçtiğinizi size bildirmenin zamanı geldi sanırım... Kulüp binanız bir patlamaya karıştı ve bombayı patlatan adamdan bazı DNA örnekleri buldunuz."

Şaşırdım. "Kahretsin, ben mi yaptım?" Konseye söylememiş miydim?

Lanet olsun, Star beni neye bulaştırmıştı?

Ne zaman dünyama geri gelse, iki hayat yaşamak zorunda kaldım. Onun yüzünden Janus'u oynamaktan bıktım usandım.

"Evet, öyle yaptın," diye yanıtladı Ken, ama sesi eğleniyor gibiydi.

Gözlerimi ovuşturarak homurdandım, "Tamam, vur bana. Keskin nişancımızın kim olduğunu buldun mu?"

Ken mırıldandı. "Adam bir profesyonel. Ülkenin dört bir yanında zikzaklar çizen bir kan izi var. Avrupa'da işlediği birkaç cinayet nedeniyle Interpol onu da profesyonel olarak etiketledi. İşleri çeşitlilik gösteriyor, standart bir şey değil. Atlanta'da zina yapan bir ev kadınından emekliliği yaklaştırmış bir iş adamına kadar her şey. Standart bir öldürme yöntemi de yok. Vurup kaçmalar, ateş etmeler, bıçaklamalar... aklınıza ne gelirse."

"Tanrım. Nasıl oldu da radarına girdik?"

"Hiçbir fikrim yok. Dişçisini değiştirir gibi kimlik değiştirdiğini düşünürsek bir kimliği var. Guy Paris."

Homurdandım. "Çok sahte."

"Evet, ilk de değil. Andrew Moskova. James Madrid... Adamın başkentlere karşı bir ilgisi var." Ken boğazını temizledi. "Yine de detaylarını araştırdığımda bir şey çıktı."

"Ne?"

"Sizin bölgenize ilk kez gelmiyor."

Battaniyeyle kaplı ayaklarıma kaşlarımı çattım. "Hayır mı? Ne zaman?"

"Sekiz yıl önce. Bu alışılmadık bir durum çünkü o bir tür 'bir kereden bir şey olmaz' adamı ama her ne sebeple olursa olsun West Orange'ı tekrar ziyaret ediyor."

"Sekiz yıl önce kimi öldürdü?"

"Şey, sadece bu kadar. Faili meçhul bir çarpıp kaçma olayı. Görünüşe göre sürücü arabadan inmiş ve kurbanın boğazında parmak izi bırakmış."

"Neden böyle saçma bir şey yapsın ki?" Homurdandım.

"Bir işaretleyici. Bu davaların her biri bu şekilde birbirine bağlanıyor. Bu onun imzası. İnsanlar o olduğunu bilsin diye her zaman bir şey bırakır. Belki de bu şekilde para alıyordur?"

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Her neyse, kulübünüzden biri. Rene Banks adında bir kadın."

Rene.
Rex'in
annesi.

"Lanet olsun. Ken, bu bilgiyi bana bu kadar çabuk ulaştırdığın için çok teşekkür ederim-"

"Haberini yaymalısın. Anla dostum. Kesinlikle anladım. Ama lütfen yabancılık ekme. Senden haber almak güzeldi."

"Anlaştık," dedim ona kesin bir ifadeyle. "Tekrar irtibata geçmem uzun sürmeyecek. Her şey için teşekkürler kardeşim."

"Rica ederim."

Ken ile görüşmeyi keser kesmez bir başkasına bağlandım.

Hafızamı geri kazandığımdan beri kardeşlerimin hiçbirini görmemiştim. Bu sabah Ghost'la seviştikten sonra, bir tavuk boku gibi kesip kaçmadan önce harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Doktorlardan nefret ederdim ama onun için iyileşmek için elimden geleni yaptığımdan emin olmalıydım.

şu anda sağlığım öncelikli değildi.

Nedeni ne olursa olsun, sözde 'bir kereden bir şey olmaz' diyen bir keskin nişancı West Orange'ı tekrar ziyaret etmişti. Bu kez, sadece Prez'in Yaşlı Hanımını öldürmemiş ve Gnahkrları neredeyse yok edecek bir olayı tetiklememiş, kulüp binasını havaya uçurmuştu. Kardeşleri öldürmüş, hayatları mahvetmişti.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Lodestar haklı gibi görünmeye başlamıştı.

Ortada daha büyük bir resim vardı ve kardeşlerimin tüm hikyeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Bu yüzden ölmeden önce.

OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

ALESSA

Mutfağın küçük partimize ev sahipliği yapmasını beklerken, içeri girdiğimde Stone ve Indy'yi birbirlerinin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. İçeri girer girmez tekrar dışarı çıkarıldım, Giulia kolumdan tutup beni dışarı sürüklerken bir kadeh şarabı bana doğru itti.

"Onları kendi hallerine bırak," diye mırıldandı. "Indy Kevin hakkında açıklama yapmaya çalışıyor, biliyorsun değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Na khuy."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama durumun gerektirdiği kadar kötü görünüyor." Beni sıktı. "Sanırım biraz zaman alacak."

Büyük odaya yöneldiğimizde, hemen pelüş koltuklardan birine doğru yürüdüm ve derinliklerine gömüldüm. Yerleştiğimde şaraptan derin bir yudum aldım ve ardından yarısı boşalan bardağa dikkatle bakan Lily'ye sııttım.

"Buna ihtiyacın var mıydı?"

"Kötü bir şekilde. Maverick oldukça iyi bir hastaydı ama berbat bir gün geçirdi ve onu acı içinde görmek çok zordu."

Yüzünü buruşturdu. "Sevdiğin kişiyi acı içinde görmenin bu kadar canını yakabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Muhtemelen gerçek aşkın işaretidir," dedi Tiffany. Benimle aynı kanepede oturuyordu ama ayaklarını altına sokmuştu ve bir çift parlak pembe tüylü çorap giymişti.

kıçının altından dışarı fırladı. Elinde, emzirdiği bir kutu Beyaz Pençe vardı.

"Aşk eşittir acı mı?" Giulia hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bu saçmalık. Nyx arkamdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Bu kötü bir şey gibi mi görünüyor?"

Tiffany ona bir bakış fırlattı. "Çok sinirlisin. Seni kızdırmaya çalışmıyordum."

Giulia homurdandı. "Özür dilerim." Küçük kadının ayakları üzerinde zıplamasını izledim. "Çok fazla enerjim var."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Nyx'i özlüyor musun, Giulia?"

"Öyle olmaktan nefret ediyorum ama evet." Yüzünü buruşturdu. "Artık ben de o kadınlardan biriyim."

"Ne? Aşık mı?" Lily kuru bir sesle söyledi. "Link'i özlemediğimi mi sanıyorsun? Artık onsuz uyumak çok garip." Omuz silkti. "Yaşlı Kadın'daki 'yaşlı'yı kucaklamamız gerektiğini düşünüyorum."

Giulia oflayıp puflayarak, "Hâlâ yirmili yaşlarımızın başındayız," diye homurdandı.

"Yani? Aşkın yaşı yoktur." Lily sıırttı, sonra bir kahkaha patlattı. "Yüzünü görmelisin."

"Belki de kusacakmış gibi görünmesine neden olan bebektir," diye takıldım, Giulia'nın kenarları biraz yeşil göründüğünü fark ederek eğlendim.

Giulia'nın burnu kırıştı. "Hayır, şaşırtıcı bir şekilde kusmuyorum... ama çok azgınım. Çok azgın."

"Yani özlediğin Nyx değil, sadece onun siki mi?" Tiffany, Giulia ona bir yastık fırlattığında gülerek düşündü.

"Sırf nasıl bir his olduğunu anlayabilmek için Link'ten piercing yaptırmasını isteyeceğim neredeyse. Ölmeden önce yapılacaklar listemde bu da var."

Giulia'dan bir homurtu kaçtı. "Nyx'in kardeşinin aletini ellememe izin vereceğini düşünüyorsan, o zaman delirmişsin demektir."

"Boo'mun aile mücevherlerini senin kullanmanı istediğimi hiç söylemedim, değil mi?" Lily karşılık verdi.

Konuştuklarının yaklaşık yüzde seksen beşini anlamama rağmen eğlenirken, Giulia'nın devasa şöminenin önünde bir ileri bir geri yürümesini izleyen Tiffany'nin yüzündeki hüznü ifadeyi fark ettim.

Kısa bir süre önce düşük yaptığından, nostaljik hissetmesi mantıklıydı. Şimdiye kadar doğum yapmaya bile hazır olabilirdi.

Acaba bizde işkence ve sıkıntıyı çeken şey neydi?

Buna verecek bir cevabım yoktu, 'o' her neyse sevdiğimiz adamları da dünyalarımıza getirmişken, ama bize bahşedilen aşkın neşesini takdir etmek için gerçekten bu kadar çok acı yaşamak mı gerekiyordu?

Kendi adıma, son birkaç hafta olmadan da başa çıkabileceğimi biliyordum. Cehennem azabı çekmişim, bir domuzdan daha kötü muamele görmüştüm ve yine de bir şekilde geçtiğimiz ay hepsinden daha kötüydü.

Duygusal olarak kendimi ondan koparamadım. Oysa geçmişte, sahiplerim bana ne yaparsa yapsın, mesafeyi korumayı başarmıştım. On sekiz ayın büyük bir bölümünü nerede olduğumun tamamen farkında olmadan, zihnimin bedenimden tamamen farklı bir yerde olmasını sağlayan bir tür füğ durumunda geçirmiştim. Bu durumdan ancak Luke Lancaster tarafından bir müzayedede satın alındığımda uyanmışım.

İşte o zaman kabusumun başka bir bölümü başlamıştı.

Daha önce bir evde tutuluyordum. Yatağı olan bir evde. İşleyen bir tuvaleti olan.

Lily'nin kardeşi beni bir köpekmişim gibi kafese kapatmış, canı istediğinde dışarı salıyordu.

O zamanları düşündükçe içimi bir ürperti kapladı, pisliği, kokuyu ve babası bizi de kullandığından beri diğer kadınların da yavaş yavaş onun stoklarına eklenmesiyle ne kadar kötüleştiğini düşündüm.

"Alessa?"

Lily'nin yumuşak sesi beni tekrar konuşmanın içine çekti. Ona zayıf bir gülümseme gönderdim. "Evet?"

"İyi misin?"

Tiffany hafifçe doğruldu. "Yüzünde tuhaf bir ifade vardı."

"Belki de ben böyle doğmuşumdur," diye takıldım, yüz ifademi gizlemek için kadehimi kaldırdım.

"Saçmalık," diye gürlledi Giulia. "Ne oluyor?" Volta atmayı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda, cevap alana kadar hiçbirimizin bir yere gitmeyeceğini biliyordum.

Bu gece Maverick'in yatağına dönmeye niyetli olduğuma göre, kaybedecek zamanım yoktu.

"Ben sadece öncesini düşünüyordum, hepsi bu." Kadınlar hep birlikte yüzlerini buruşturdu.

"Havayı bozmak istememiştim," dedim usulca. "Bu yüzden bu konu hakkında konuşmak istemedim."

"Belki de bunun hakkında konuşmalısın," dedi Tiffany, ses tonu nazikti. "Grup sohbetlerimizi yapmayı bıraktık. Bu hiçbirimiz için iyi değil."

Giulia bununla alay etmediğinde neredeyse şaşıracaktım. Diğerlerimiz kadar sohbetlerin bir parçası olmamıştı ama ne zaman bir araya gelsek mutlaka bir yolunu bulup sohbete katılırdı. Belki başından sonuna kadar orada değildi ama her zaman uğrardı.

İşkencecimin ona yaptıklarından sonra, onu kim suçlayabilirdi ki?

Giulia kurban olmayı kolay kabul edebilecek türden bir kadın değildi. Kaderini kolayca kabullenemez, zihnini kapatamaz, arkasına yaslanamaz ve birileri ona ne yapmak isterse onu kabullenemezdi.

Bir fişek gibiydi ama bu sefer yanmıştı. Saldırı tamamen Lancaster'ın hatası olmasına rağmen, kontrolünü kaybetmesinin kendisini asla affetmeyeceği bir şey olduğu açıktı.

"Haklısın," diye mırıldandı Lily, devam etmeden önce dudağını biraz ısırды, "Link burada olmadığı için

Yine kabuslar."

Giulia omuzlarını oynattı. "Aslında kabus görmüyorum..."

"Hayır mı? Kötü rüyalar o zaman?" Tiffany dudaklarını gülümseyerek yukarı kaldırarak sordu. "Başka bir isimdeki gül de aynı derecede güzel kokardı."

Bu Giulia'nın homurdanmasına neden oldu. "Nyx'i özlüyorum, hepsi bu. Beni nasıl hissettirdiğini özlüyorum."

"Nasıl yani?" Ne diyeceğini merak ederek usulca sordum.

Cevap vermesi birkaç dakika sürdü ama cevap verdiğinde sözleri içimi ısıttı. "Beni yenilmez hissettiriyor."

Lily boğuk bir kahkaha attı. "Bunu söylemen çok komik çünkü Link beni görünür hissettiriyor. Bu çok garip. Bana sadece kızlık zarım, adım ya da ailemin ünü için değer verilmiyor... Ben Lily'yim. Onun için tek olduğum şey bu. Lily. Onun Yaşlı Kadını."

Tiffany itiraf ederken gözleri yaşarmıştı, "Sin'le birlikteyken, sanki daha önce nefesim kesilirken derin bir nefes alabiliyorum. Kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor, ama bundan da öte, daha güçlü olmama yardımcı oluyor. Bana inanıyor. Aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime inanıyor." Yutkundu. "Bu harika bir duygu."

"Yürüyen rahimler olarak yetiştirildiğimizi düşünürsek öyle," dedi Lily acı acı. "Birlikte olduğumuz adamların ailelerimizin bizim için istediklerinin tam tersi olması ne kadar çılgınca, ama akrabalarımız gibi bizi yıkmak yerine yüceltiyorlar."

"Daha önce yürüyen bir rahim değildim," diye mırıldandı Giulia, "ama ne demek istediğini anlıyorum. Annem bir motorcuyla birlikte olduğumu düşünse mezarında ters dönerdi. Bana aldığı derslerden ders almayan aptal küçük bir sürtük olduğumu söylerdi ama Nyx... babama hiç benzemiyor."

Indy odaya girerken, kolunu Stone'un omuzlarına dolayarak, "Kırbaçlanmış da ondan," dedi.

boş kanepelerden birine yöneldiler. Şömineye bakan bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş üç büyük kanepede hepimiz kendi alanımızı bulup rahat edebildik.

"Nyx kırbaçlanmadı," diye alay etti Giulia.

Indy homurdandı. "Evet, öyle. Parmağını şıklatıyorsun ve koşarak geliyor."

Giulia'nın dudakları kıpırdadı ama gözlerindeki ateş titreyerek mırıldandı: "Çünkü kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini görmüyorsun. Koşarak geliyor çünkü beni en yakın yüzeyin üzerinde eğebileceğini düşünüyor." Elini kaldırdı ve tırnaklarına üfledi. "Ve böyle düşünmekte de haklı... O gelene kadar genellikle bir şeylerin üzerine eğilmiş oluyorum diyebilirim."

Indy inledi. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Konuyu sen açtın," dedi Stone gülerek. "Kardeşinin pipisi hakkında bir şey duymak istemiyorsan kadınıyla bu konu hakkında konuşma. Hepimizin onun sikini çok merak ettiğini biliyorsun. Alınma Giulia ama kulüp fahişelerinden bazılarını uzun süre sikiyle sarhoş etti. Tuhaflaşmaya ve bir süre sadece bir tavşanla yatmaya başlamadan önce."

"Tek eşlilik, garip..." Tiffany başını salladı. "Sadece bu dünyada."

Stone, "Tek eşlilik sayılmaz," diye karşı çıktı. "Seviştiler. Hepsi bu kadar. Cinsel sıvılar bile değiş tokuş edilmedi çünkü Nyx'in prezervatif takacağını biliyorum, orospuların üzerine çıkmamaları gerekiyor ve eğer..." Mırıldandı. "Sanırım bu motorcular o sürtüklerden birine oral seks yaptıklarında cinsel yolla bulaşan hastalık kapmayacaklarını düşünecek kadar aptallar. Sence cinsel yolla bulaşan hastalıklar atölyesi yapmalı mıyım?"

Giulia bir kahkaha attı. "Eğer bunu yapmaya karar verirsen, lütfen, orada olmak istiyorum. Sana bilet parası bile ödeyebilirim."

Lily güldü. "Ben de."

"Ben de üç."

"Cinsel yolla bulaşan hastalık nedir?" Bağlamdan anlayabildiğim halde sordum.

"Cinsel Yolla Bulaşan Hastalık." Stone kaşlarını çatı. "Belki de hepimiz test yaptırmalıyız. Şu anda her şeyin üzerine bir de klamidyaya ile baş edebileceğimi sanmıyorum."

Giulia homurdandı, "Zaten kan tahlili için Nyx'in sikiyle yaptığımından daha fazla iğneye maruz kaldım ve hamile olduğumu sadece üç haftadır biliyorum. Daha fazla teste ihtiyacım yok."

"Sizin adamınız erkek düşkünü değildi ama," diye gürledi Stone. "Bizimki öyleydi."

"Maverick değildi." Kendime rağmen utangaç bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Beş yıldır seks yapmamıştı ta ki..." Boğazımı temizledim. "Bu sabah."

Giulia beni şaşkınlıktan zıplatan bir çığlık attı. "Sonunda başardın!"

Aklımdan bir düşünce geçti. "Yine de test edilmeliyim," diye fısıldadım, bu konuşma karşısında zevkim kayboldu. "Her şeye sahip olabilirim!"

Stone başını salladı. "Döndüğünüzde hepinize kan tahlili yaptım. Muhtemelen hatırlamazsınız. Temiz çıktınız."

Titrek bir nefes aldım. "Gerçekten mi? Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylemiyorsun değil mi?"

"Stone'la tanıştın, değil mi Alessa?" Indy şaka yaptı. "Yumruklarını sakınmıyor."

Stone içinden homurdandı ama ayağa kalkıp hışımla uzaklaştı. Indy onun gidişini izledi, belli ki sataşmasının o kadar da iyi gitmemesine şaşırmişti, ama Stone birkaç dakika sonra döndüğünde yüzünde memnuniyet ifadesi belirince Indy temkinli bir şekilde "Ne yaptın?" diye sordu.

"Yeni aday Brick'in nöbetçi eczaneye gidip bir şeyler almasını sağladım."

"Eşyalar mı?" Lily gözlerini kocaman açarak sordu.

"Böylece kan örnekleri alabilir ve bizi test ettirebilirim." Gözlerini kısmıştı. "Eğer bize bir şey verdilerse, ben

siklerini kesecektim. Steel her zaman lastik kullandığını söylemişti ama-

"Bize zarar vermektense kendilerine zarar vermeyi tercih etmeyeceklerini mi düşünüyorsun?" Tiffany tedirgin bir ses tonuyla sordu.

"Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim." Kaşlarını çatı. "Gerçi kan testlerin hastanede bir şeyler göstermiş olmalı-" Stone Lily'ye baktı. "Seninkiler de." Lily rahat bir nefes aldı, belli ki aklına bir düşünce gelmişti. "Benimki de öyle. Eğer kendini iğne yastığı gibi hissediyorsan Giulia, bu benim son birkaç aydır yaşadıklarımın yanında hiçbir şey. Indy, görünüşe göre kan testine ihtiyacı olan tek kişi sensin."

"Bu konuda bu kadar mutlu görünmene gerek yok!" Indy kaşlarını çatarak karşılık verdi ve suratını asarak arkadaşını tekrar itti.

Stone sadece homurdandı. "Bana her şeyi anlatmadığın için bunu ödeşme olarak kabul et. Her şeyi kastediyorum, beni duyuyor musun? Söylediğini söyledin ama saçmalıktı. Bundan sonra orospular kankalardan önce gelir."

Giulia homurdandı. "Her zaman herkese iğne batırdığına göre Indy, kan döktüğünü görmek güzel olacak."

"Sağ ol, kardeşim."

"Rica ederim, kardeşim." Gözleri bir an için parladı, sonra bu parıltı ateşin üzerine dökülen su gibi söndü. "Bu bana şunu hatırlattı... kankalardan önce orospular mı? Aynen öyle. Bu gece burada olmamızın nedeni Alessa'nın bize söyledikleri ama aynı zamanda... Cyan ve Keira'nın durumu beni huzursuz ediyor. İkisi de pek iyi görünmüyor. Onları ne zaman Rachel'in evinde görsem, her zaman gerçekten - sanırım üzgün demek daha doğru olur." Omuz silkti.

Indy yumuşak bir sesle, "Öncelik sıralaması yapmaktan nefret ediyorum, özellikle de durum böyleyken, ama Tink aktif bir tehdit," dedi. "Eğer bizi bombalamaya çalışan birine yardım edebiliyorsa, o zaman hepimiz için bir tehlikedir."

"Özellikle de Lodestar hâlâ Martin London'ın bir pedofil değil, emekli bir papaz olduğuna ikna olmuşken," dedi

Giulia acımasızca.

Indy başını salladı. "Ben göremiyorum. Ona bakış şeklinden değil."

"Bildiğim kadarıyla Cyan'ın onunla iletişim kurma imkânı yok. Keira zamanını okul için kullandığı dizüstü bilgisayarla sınırladı ve artık bir telefonu ya da tableti yok," diye bilgi verirken Giulia süslü şöminenin yanındaki duvara doğru ilerledi, arkasına yaslandı ve dün askıdan kurtulduğu için artık hareket etmeksizin bacaklarını bileğinden, kollarını da belinden çaprazladı. Her nasılsa, o kadar zahmetsizce havalı görünüyordu ki, eğlenip eğlenmeyeceğimden emin değildim.

Dişi bir James Dean'e bakmak gibiydi.

Kaza öncesi.

Boğazımı temizledim. "Eğer onunla iletişim kurma imkânı yoksa, o zaman hâlâ bir tehdit mi?"

"Çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun?" Lily sordu. "Eğer bir şey istiyorsan, bunun yolları ve araçları vardır." "Bu doğru," diye cevap verdi Indy, tonu sinirliydi. "Ve sonra

Gördüğüm kadarıyla Londra'dan korkmuyor. Bu açık ve net bir şekilde ortaya çıktı. Onu memnun etmek istiyor ama korktuğu için değil."

Ürperdim. "Bu iğrenç bir şey."

"Eminim öyledir." Indy homurdandı. "Lodestar yanılıyor olmalı. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum... onu tanıdım. Ama ben stresliyken ve stres altındayken oldu, yani yanılmış olabilirim. Bundan şüpheliyim ama bu da bir olasılık."

Giulia iç çekti. "Gitmeden önce Lodestar ile konuşacağız. Daha önce onunla konuşmaya çalıştım ama uyukluyordu." Lily başını salladı. "Bunu çok sık yapıyor."

"Eğer yüzde yüz değilse, belki de bu yüzden henüz bir şey bulamamıştır? Belki de çok hasta olduğu için -"

Bir parçam, Maverick'in bu sabah bana anlattıklarından sonra bile Lodestar'ı gülünç bir şekilde kiskanıyordu, ancak onun ne kadar adanmış olduğunu kendi gözlerimle görmüşken adını ya da işini kötülerine izin

veremezdim.

Sadece gerçeği bulmak için değil, ülkemdeki kadınları hedef alan ve bizi ithal ve ihraç edilecek mallarmışız gibi Amerika'ya getiren horobtsi grubunu ortaya çıkarmak için.

"Bu adil değil," diye usulca araya girdim, bakışlarımı dizlerimin üzerinde tutarak. "Çok çalışıyor. Sadece normalde olduğundan daha yavaş. Daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var."

"Sorun şu ki, dinlenecek vaktimiz yok," dedi Giulia huzursuzca. "Hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

"Masum ya da değil, yine de o herife bir ders verebiliriz," diye cevap verdi Indy ve Stone uzanıp omzunu sıktı, bu da bana anıların bu gece onu çok etkilediğini söyledi.

Onu kim suçlayabilir ki?

Bu kadar eski bir sırrı yakın bir arkadaşla paylaşmak zor olmalıydı, bu yüzden onu kana susamış hale getirdiyse, bunun katartik olduğunu düşündüm.

"Lodestar'la konuşana kadar... Tink keskin nişancının kim olduğunu biliyor," diye belirtti Lily. "Onun için kapıları açtıktan sonra onunla birlikte kamyonu bindiğini söylemiştin, değil mi Alessa?" Başımı salladığımda nefesinin altından tısladı. "Kimsenin haberi olmadan kapılara nasıl girebildi ki?"

Stone, "O gece adam yoktu," diye itiraf etti. "Bunu bana Steel söyledi. Rex herkesin parti yapmasını istedi. Saçlarımızı açmamız gerektiğini söyledi..."

Giulia gözlerini devirerek, "Tanrım, bunu bir daha asla yapamayacağım," diye homurdandı. "Özellikle de bir partide."

"Bir yolunu bulurlar, böylece güvende oluruz," diye yanıtladı Stone, endişelenmemesi şaşırtıcıydı. "Tink geçit sisteminde bir açık bulmuş olmalı, kulak misafiri olmuş ya da öyle bir şey. Rex'in en sevdiklerinden biriydi, belki de bu yüzden, ama yanlış insanlara bulaştı. Nasıl olduklarını bilirsin. Onlara bir kez bulaştınız mı, düşmanları kurtuluş için Şeytan'a dua etseler yeridir çünkü bir kez birini gözlerine kestirdiler mi, bir daha kurtulamazlar."

"Ama önce," diye ekledi Indy kuru bir sesle, "gözlerini dikecekleri birini bulmaları gerekiyor."

Stone yüzünü buruşturdu. "Doğru."

"Tink'i bulmamız gerek," dedi Giulia kararlılıkla. "Onu konuşturmamız gerekiyor."

Tiffany, "Diğer kulüp fahişeleri onun nerede olduğunu biliyorlardır," dedi. "Onlara sormalıyız."

Uzandım ve alt dudağımı ovuşturdum. "Bu mantığa göre, Tatána'nın ne yaptığını biliyordum ve bilmiyordum. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Amara sadece gizlice dolaştığını biliyordu, neden ya da kiminle olduğunu değil."

"Hiç yakın değilsiniz, değil mi?" Lily sordu, sesi kırılmamaya çalışıyormuş gibi yumuşaktı ama yine de soracak kadar merak ediyordu.

"Sanırım birlikte yaşadıklarımızı göz önünde bulundurmalıyız, ama bu insanları dostluğa bağlamak için yeterli değil. Sizi onları tanıdığımdan çok daha kısa bir süredir tanıyorum ve hepinize Tatána ve Amara'ya olduğumdan daha yakınım." Bir omuz attım. "Bunun da ötesinde,... efendiler yakın olmamızı istemediler. Bizi birbirimize düşürmek için çok çalıştılar. Bu da bir araya gelip kaçma ihtimalimizi azalttı sanırım."

Lily'den yumuşak bir inilti yükseldi ve dönüp ona baktım, gözlerindeki yaşları, yüz hatlarına kazınmış dehşeti gördüm ve onu anlayıp empati kurdum. Belki de beni teselli etmesi gereken kişi oydu, ama kanepeden tırmanıp onunla kendi kanepesinde buluşan bendim.

Ona yaklaşarak yanına oturdum, ikimizin de ayakları pelüş minderlere gömüldü ve mırıldandım: "Bu senin hatan değil Lily."

"Biliyorum, ama ben sadece... Midem bulandı. İnanamıyorum-" Başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Buna inanabilirim. Luke'un hizmetçilere yaptıklarından sonra, onları nasıl incittiğini, bunun onun doğasında olduğunu biliyorum. Ama bu beni kusacakmışım gibi hissettiriyor. Bir şeyler yapmalıydım. Yapmalıydım-"

"Ne yapmış olabilirsin ki?" Giulia sessizce sordu, ayakta kalmasına bakarken ses tonunda her zamanki saldırganlığı yoktu. "Doğrusu Lily, sen ne yapabiliydin ki? Sen de gençtin, kendini istismar ettin, kendini terörize ettin. Güç sahibi bir konumda değildin, değil mi? Ayrıca, ailen nüfuzlu biriydi. Bu da insanların sana inanma ihtimalini iki kat artırıyordu."

"Umurumda değil," diye fısıldadı Lily acı acı, ellerini yumruk yapıp dizlerine vurarak. "Bir şeyler yapmalıydım. Sadece itibarlarına gölge düşürse bile, yardımı dokunabilirdi."

Kolumu omuzlarına doladım. "Bunu düşünmenin bir anlamı yok Lily. Olan oldu." Ve kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Onlar artık ölü. Artık bize zarar veremezler."

Yüzünü omzuma dönüp ağladığında, pişmanlığın getirdiği buruk acıyla karışan hissedilir bir rahatlama hissettim. Ama ona sarıldım.

Odanın etrafına, denesek daha farklı kesimlerden gelemeyecek, zengin ya da fakir kadınlara bakarken, bunu bir şekilde Günahkârların yaptığını fark ettim.

Bizi bir araya getirdiler.

Giulia's Posse'u yaratmışlardı.

Bunun yankılarına hazır olup olmadıklarını merak ediyordum.

OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

MAVERICK

REX, Lodestar'ı odaya getirdiğinde ikisi de pek mutlu görünmüyordu.

Aslında, iki ıslak kediye bir torbaya koyup bir arabanın bagajına atın ve sonra tekrar dışarı çıkarın, o amcıklar muhtemelen şu anda benim Prez ve eski sevgilimden daha az sinirlenmişlerdir.

Yine de önemli değildi.

Lodestar'ın böyle sinsi bir amcık olmayı bırakmasının ve bu durumla ilgili sahip olduğu tüm bilgileri Rex'le paylaşmasının zamanı gelmişti. Prez'in bilmesi gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, bugün beni hastanede ziyaret etmediği için benden kaçtığını biliyordum.

Bu, dün yaşanan muazzam karmaşa yüzünden kulaklarının kabarmak üzere olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Steel, Sin, Nyx ve Link bu buluşmadan haberdarken, iki arkadaşım da yalnız ilgilenmemi istedim çünkü Lodestar'ın açılmasını sağlamak erimiş jelibonları tekrar şekle sokmaya çalışmak gibiydi. Onu Rex'le bırakmak, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

"Neden buradayım, Maverick? Uyuyor olmam gerekiyordu. Aslında, bu pislik beni uyandırdı." Kocaman bir iç geçirdi. "Bu gerçekten uygunsuz bir zamanlama."

"Lanet olası bir kediden daha fazla pençesi var," diye homurdandı Rex.

Bu benim benzetmeme çok fazla benzediği için kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "İkiniz de bu sıkıntıyı hak ediyorsunuz, çünkü siz bir çift ağzı sıkı delisiniz." Eğer Rex, Rachel'a deli gibi aşık olmasaydı, Lodestar'ı ona bir Yaşlı Kadın olarak dileyebilirdim. Tanrım, bu çok komik olurdu. "Dün olanlar da neyin nesiydi, Rex?" diye sordum.

"Eğer bu konuşmayı yapacaksanız, burada olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Lodestar'a kaşlarımı çattım. "Dün gece kendin söyledin, karargâhımız bombalandı. Sen bir Günahkârsın, öyle olduğunu düşünmek istesen de istemesen de."

Çenesi yukarı kalktı, ama yüz hatlarına kazınmış olağan tavrı görsem de, bundan daha fazlasını, sadece bu kadını her türlü durumda gördüğüm için kaydettiğim garip bir sıcaklık gördüm. Orgazm olurken, kahkahalarla ağlarken, bir reklam filminde yavru köpekleri sikerken hıçkıra hıçkıra ağlarken, bir bardak Häagen-Dazs'a dalarken neşeliyken, kederden acı çekerken, bir görevin parçası olarak almak zorunda kaldığı hayatlar yüzünden perişan olmuşken.

Hoşuna gitse de gitmese de onu tanıyordum ve sözlerimin onu mutlu ettiğini biliyordum.

Ofladı, bu da haklı olduğumu teyit ediyordu ve mızımızlanmayı bırakıp tekerlekli sandalyede kollarını kavuşturarak oturduğunda daha da doğruladım.

Aslında... "Bu benim tekerlekli sandalyem mi?"

Rex, ellerini yatağın ayakucuna koyup dirseklerini de üzerine dayayarak üzerine eğilirken, "Sanki sen kullanıyorsun da, hıyar," diye homurdandı. "Her neyse, öyle değil. Seninki kazadan kurtulamadı." Gözlerini kısarak bana baktı. "Sana neler oluyor böyle? Bildiğimiz ve sevdiğimiz baş belası haline geri mi döndün?"

"Sanki sen biliyorsun da," diye karşılık verdim. "Ben hastayken senin kığın beni pek ziyaret etmedi."

Yüzünü buruşturdu. "Babamla birlikteydim."

"Biliyorum. Sana zor anlar yaşıtıyorum çünkü dünkü numaran yüzünden bunu hak ettin. Ne düşünüyordun ki?"

adam?"

Bir nefes verdi ama Lodestar'a yan gözle baktı, bu da bana ikisinin gerçekten daha fazla paylaşmaya başlaması gerektiğinde sessiz kalmak üzere olduğunu söyledi. Eğer bunu yaparlarsa, belki bir yerlere varabilirdik ve hepimiz kırk yaşına gelmeden ölmezdik.

"Ona yan gözle bakmak yok, Rex. Paylaşmaya başlamalıyız. Şu anki halimle yarı yarıya bilgi sahibiyim, ancak içinde bulunduğum durum nedeniyle tam olarak değil... ancak bu saldırıdan sağ çıkabilmemiz için paylaşmanız gereken şeyler var."

"Şu an için güvendeyiz. Zayıf olduğumuzu düşünen bir amcık varsa, artık aksini biliyordur."

Gün boyunca telefonumda çok zaman geçirmiş, Steel ve Sin'le olan biteni tartışmıştım, böylece oyunun gidişatını biliyordum. Rex'in onlarca yıldır yapılmayan bir toplantıya katıldığını ve İrlandalıları da yanına alarak Famiglia'nın başına geçmek için yarışan iki adamı ve Don Fieri'nin danışmanını saf dışı bıraktığını biliyordum. Bu ikisinden sonra, kolaylıkla iktidar koltuğuna oturabilecek bir adam.

Lanet olası bir home run'dan bahsediyoruz.

Nasıl olup da ölmediğini İrlandalıları borçluyduk ama yaptığı şeye çok kızmıştım çünkü bu intihar değilse neydi bilmiyorum.

Bu düşünce karşısında elimi çeneme götürdüm ve gürledim, "Dışarıdan gelen saldırılara karşı güvenli olsun ya da olmasın, bu asıl suçluyu ortadan kaldırmaz, değil mi?"

Rex'in gözleri kısıldı. "Belki de en baştan başlamalıyız?"

Lodestar bir iç geçirdi. "Başlangıç çok eskilere dayanıyor, Rex. Ne kadar eskiye gittiğiyle başa çıkamazsın."

"Kaltaklık yapma, Star. Bunu ona açıkla. Aynen bana yaptığın gibi."

"Bana inanmadığın zamanı mı kastediyorsun?"

"Beni hayalet yapmana izin verecek kadar dinledim, değil mi?" Tersledim ve bu ifadem Rex'in tüm dikkatini çekti.

"Ne?" diye gürledi. "Hayalet mi? Sen neden bahsediyorsun be?"

Lodestar'ın ağzı gerildi ama gürledi: "Yetmişli yıllarda, mafya babalarının hayatta kalmak için can attığı zamanlarda, bir grup kanun uygulayıcı New York'taki yozlaşmayı azaltmak için bir araya geldi. İşte böyle başladı. Her şeyde olduğu gibi bu da iyi bir yerden geldi. Özellikle İtalyanlar ve İrlandalılar şehrin canına okuyordu ve başkanın mafyayla olan bağları da bunu ima ediyordu... yani, endişeliydiler. Haklı olarak.

"Suçu ortadan kaldırmak için birlikte çalıştılar. Suçları belirli suçluların üzerine yıkmak ve onları oyun dışı bırakmak için gereken bilgileri elde etmek üzere birbirlerinin kurumlarını kullandılar."

Rex gözlerini ilgiyle kocaman açarak, "Onları silahlandırıdılar," diye cevap verdi. Bu saçmalığı büyüleyici bulacağını tahmin etmeliydim. Yatağın etrafından dolaşıp Alessa'nın daha önce boşalttığı koltuğa geçerek bunu doğruladı. Arkasına yaslanırken bir el salladı. "Devam et."

"Evet, lanet olsun, efendim," diye kaşlarını çatarak karşılık verdi Lodestar, ama ben nefesimin altında hırlayınca gözlerini devirdi. "Sokaklardan bir sürü kötü insanı aldılar, ama zamanla"

-Omuz silkti. "Her zaman olduğu gibi, yozlaşma onlara da bulaştı. "Seksenli yılların ortalarında, savaşmak için hiçbir şey yapmıyorlardı.

Yolsuzluk. Ağacın tepesindeydiler çünkü kendi halkalarını yönetiyorlardı ve bunu sessizce yapıyorlardı. Birkaç İtalyan neler olduğunu fark edene kadar kimsenin onlardan haberi yoktu. Aptalca bir şey yaptılar ve grubun tepesinde olduğunu düşündükleri kişiyi ortadan kaldırmaya çalıştılar, çünkü bu insan topluluğunun da kendilerinininki gibi yönetildiğine inanıyorlardı - tepede liderlik vardı. Ama Serçeler böyle çalışmaz.

"Onlar yuva kuruyorlar. Birlikte çalışırlar, birlikte inşa eder ve büyürler ve birbirlerinin kışlarını hapisten ve

tehlikeden korurlar. Düşünürseniz çok etkileyici.
Birbirlerini

lanet olası dünyadaki tek gerçek komünist iktidar organı, tamamen bilgi ve parayla yönetilen bir iktidar organı."

"Bir lider olmak zorunda," diye karşı çıktı Rex. "Bir insan yoluna devam etmeye nasıl karar verebilir ki? Özellikle de geçmişlerine bakarsak, güçlü pozisyonlardan gelmişler. Bazıları diğerlerinden daha yüksek rütbelere sahip olmalıydı."

"Yaptılar ve yapıyorlar, ama onlar için bir yargıç ancak 'yuva' için yapabilecekleri açısından bir cezaevi görevlisi kadar önemlidir. Bakın, bizim için bir anlam ifade etmek zorunda değil. Onlar böyle çalışıyor. Para onların metası. Fikirlerini etkileyen bir şey varsa o da budur.

"Tıpkı hükümette olduğu gibi, iş anlaşmaları için dilekçe veriyorlar ve bu hedef doğrultusunda uyumlu bir birim olarak çalışıyorlar."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum Rex, çünkü bana bu saçmalığı anlattığında onun deli olduğunu düşünmüştüm," dedim, "ama sanırım haklı. Geçtiğimiz ay olanlardan sonra, benim bilişsel yeteneklerime pek güvenmediğini biliyorum-"

"Kapa çeneni," diye homurdandı Rex. "İster geçmişte ister günümüzde takılı kalmış ol, her iki durumda da konseyin çoğunun toplamından daha zekisin. Sana güveniyorum, Maverick. Bunu biliyorsun."

İçimde bir rahatlama hissettim, çünkü eğer bana güvenirse bu iş çok daha kolay olacaktı.

"Devam et, Star."

Bu kez hiç küstahlık etmeden tekerlekli sandalyenin kolçağıyla oynamaya başladı. "İtalyanlar liderliği hedef alarak büyük bir hata yaptılar ve esasen o noktada Don, Benito Fieri'nin babası Giovanni, onların şemsiyesi altına girmek zorunda kaldı, aksi takdirde Serçeler Famiglia'yı parça parça yok etmeye yemin etti-"

"Bu imkânsız. Bunu kimse yapamaz," diye karşı çıktı Rex.

"New York'ta başladığını söylediğimi hatırlıyor musunuz? Seksenli yılların ortalarında bu geçmişte kaldı. Onlar

Her yerde. Hükümetin her kademesine, adalet bakanlığının her kademesine sızmışlardı. Pentagon'da ya da Oval Ofis'te olurlarsa hiç şaşırmam. Lekeleri yayıldı ve güçleri sınır tanımıyor. Eskiden Famiglia'yı terlemeden bile ortadan kaldırabilirlerdi. Ya şimdi? İsteseler Avrupa'nın yarısını yok edebilirler."

Rex keskin bir nefes verdi. "Ciddi olamazsın?"

"Öyleyim. Ölümcül," diye mırıldandı acımasızca, ilk kez onun gözlerinin içine bakarak. "Keşke olmasaydım ama bu doğru. Bir şekilde, lanet olası bir nedenle, onların dikkatini çekmişsin ve yerleşkeye yapılan saldırının arkasında o varmış."

"Serçeler mi?" diye tekrarladı. "Bu ne biçim bir isim böyle?"

Omuz silkti. "Tam adları Yeni Dünya Serçeleri. Bu bir kelime oyunu. İlluminati günlerinde üyelere 'pasörler' denirdi... Eski Dünya Serçelerinin cinsi olan passeridae kelimesinden..."

"Herkes lanet olası bir dahi," diye tersledim gözlerimi devirerek. "Ne yaptıklarını sanıyorlar? Jeopardy'nin bir bölümünde mi?"

"Eğer bu kadar tehlikeli olmasalardı, belki Alex Trebek şu anda dünyanın sorunlarını çözebilirdi, ama şu anda gerçek hayat ısıyor." Omuz silkti. "Yani, öyle diyorlar. Belki de sadece Afrodit'in ayaklarına tapıyorlardır."

Rex ona boş bir bakış attı, ben de "Serçeler klasik ilimde Afrodit'i temsil eder" diye açıkladım.

Prez başını salladı. "Siz ikiniz bu saçmalıkları nereden buluyorsunuz?"

Lodestar sabırsızca mırıldandı, "Lanet olası geçmiş mi? Buna tarih denir, Rex."

"Ben yürüyen bir Google değilim."

Burnumun kenarını ovmak için uzandığımda mırıldandım, "Eğer dediğin kadar büyüklerse, o zaman nasıl

Onları durdurmak mı?"

Omuz silkti. "Yapamazsın. Ama onları tuğla tuğla yıkabilirsin. Neden Famiglia'yı yok etmeye çalıştığımı sanıyorsun? Onlar oyunun önemli bir parçası. Onlar Serçeler'in cephesi. Onları alaşağı ederek, olayları çözmek için uzun bir yol kat etmiş olursunuz."

Rex elini kaldırdı ve "Nasıl oldu da onların ağına düştün?" diye sorarken konuşmaktan kaçınarak beni hayrete düşürdü.

"Kazara oldu. Irak'ta bir müzeyi korumaya yardım etmem gerekiyordu. Müze yağmalanacaktı, biz de eski eserleri korumak için oraya gönderildik. Yapmamam gereken bir şeyle karşılaştım. Beni yakaladılar-"

"Saçmalamayı kes, Lodestar," diye karşılık verdim. "Ona doğruyu söyle."

Ağzı gerildi ve yüzünü benden başka tarafa çevirdi. "Gerçek bu."

"İkimiz de Langley için çalıştığınızı biliyoruz." "CIA'de miydin?" Rex şaşkınlığını belli edercesine homurdandı. "Birkaç yıl."

"Bazı güçlü insanları kızdıracak kadar uzun," dedim. "Kızının beyaz köle tacirleri pazarında satılmasına yetecek kadar."

Bana tısladı, "Kapa çeneni, Maverick."

Sadece bir omuz attım. "Sana daha önce de söyledim, artık yalan yok. Daha fazla saçmalık yok. Aynı sayfada olmamız gerekiyor. Önceden farklıydı. Senin kafayı sıyırdığını düşünüyordum ve bunu sorun etmiyordum çünkü hayalet olmayı sorun etmiyordum, ta ki evimiz havaya uçana, insanlar yaralanana ve sevdiklerimizi kaybedene kadar. Her şey değişti. Bizim de onlarla birlikte değişmemiz gerekiyor."

Çünkü onun ahlak duygusuna hitap etmenin işe yaramayacağını biliyordum, bunun yerine onun ait olma ihtiyacına hitap ettim. Her zaman böyle bir sorunu vardı.

Psikiyatrist olsaydım, bunun babasının o küçükken ölmesinden kaynaklandığını söylerdim ama beynin neden böyle çalıştığını kim bilebilirdi ki?

Asık suratla mırıldandı, "Hikayenin önermesi saçmalık değildi. Bir müzeye atandım ama müze uzun zaman önce eski eserleri sergilemeyi bıraktı. Bir tür gayri resmi bilgi ticareti pazarına dönüştü.

"Oraya gittim, halkını sattığına inandığımız bir ajanın ismini bulmaya çalışıyordum ama oraya vardığımda..." Omuz silkti. "Sonunda lanet bir köle olarak satıldım."

"Ve ne? Sizi satanların bu Serçeler olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Tüccarlar pazarını işlettiklerinden oldukça eminim, Rex. Dahası, aradığım herifin de bir Serçe olduğuna eminim." Yüzünü buruşturdu. "Lanet olası sahibimi öldürdüğümünden beri her anımı onların operasyonlarını istikrarsızlaştırmanın yollarını bulmaya çalışarak geçirdim. İşin insan kaçakçılığı kısmını hedef almak, eminim dünden sonra anlayabileceğiniz gibi, kişisel kinimi tatmin etmenin bir yoluydu."

Rex dudaklarını büzdü ama parmakları ritmik bir şekilde kolçağa vurmaya başladı, bu da öğrendiklerini işlediğini gösteriyordu. "Dünün kişisel bir kinle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?"

Homurdandı. "Çünkü ben aptal değilim."

"Onu sırlarımızdan haberdar ediyor musun Mav?" Rex sordu, sesi hâlâ ipek kadar yumuşaktı.

"Hâlâ anlamadın mı? Lodestar'a hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Onun bir şeyleri öğrenmenin yolları ve yöntemleri var."

"Evet, klonlanmış telefonumu duydum."

Lodestar mırıldandı, "Kahrolası Yaşlı Kadınlar. Hain sürtükler."

"Sen söyledin, onlar Yaşlı Bayanlar," diye karşılık verdi Rex. "Günahkârlara. Onların sadakati bana ait. Bilmem gerekiyordu ve güvenliğim için bile olsa telefonumun klonunu kaldırmanızı istiyorum."

Burnunu çekti. "Tüm gerçeklere sahip olmak, onları her ne şekilde olursa olsun elde etmek, yaptığım işte bu kadar iyi olmamın nedenidir. Benim elimi kolumu bağlayacaksın-"

"Madem önceden bu kadar iyiydin, o zaman nasıl yakalandın?" diye konuyu değiştirdi.

Gülümsemesi sıkıydı. "Çünkü üstümdeki biri tarafından satıldım. Hillah'ta bulunma nedenimi bilen ve ben gerçeği öğrenmeden önce beni durdurmak isteyen biri."

İşleri tekrar yoluna koymak isteyerek boğazımı temizledim ve sordum, "Rex? Depoya gitmene neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

"İntikam," dedi kolayca. "Saf ve basit."

Yerleşkeye bırakılan dosyayı anlattı, Declan O'Donnelly ve Finn O'Grady ile yaptığı konuşmayı açıkladı. Tüm bunlar onu şu itirafta bulunmaya itti: "Yaptığım şeyle aptallık ettim. Ama pişman değilim. Annem İtalyanların öldürdüğü kadın olmayabilir ama bizim için önemli olan birini elimizden aldılar."

Kesiğinden bir şey çıkardı. Elindeki kâğıt parçası kalın bir kâğıda benziyordu; not defteri kâğıdı değil, resim defterlerinde kullanılan türden bir kâğıttı.

Bana uzattığında elimi uzattım ve uzun zamandır görmediğim bir yüzle karşılaşmak için kıvrımları açtım.

"O öldü mü?" Kimin öldüğünün farkına varmam anlık olduğu için acı beni darmadağın etti. "Cesedi nerede?"

Çenesi taşa döndü. "Bilmiyorum. Asla öğrenemeyebiliriz."

"Siktir!" Onun kaybı için duyduğum keder beni boğuyordu.

"Kim o?" Lodestar, sanki kâğıttaki çizimi görmesine yardımcı olacakmış gibi daha dik oturarak sordu.

"Bizimle birlikte büyümüş bir kadın -Fırtına'nın kız kardeşi Scarlet-" diye mırıldanırken sesim boğuk çıkıyordu.

Bunun üzerine gözlerini kıstı. "Onu neden öldürmek zorunda kaldıklarını merak ediyorum. Günahkârların daha fazlası için geri gelmelerini sağlayan şey nedir?"

"Bunu söylemen çok komik," diye tedirgin bir şekilde homurdandım. "Gerçi komik doğru kelime mi bilmiyorum." Dişlerimi sıkarak, "Lodestar, DNA sonuçlarını arazideki keskin nişancı yuvasından aldım," diye açıkladım.

"Hangi keskin nişancı yuvası?" Rex talep etti, ondan ne sakladığımı anladığında öfkesi zonklamaya başlamıştı.

"Lodestar yerleşkeye bir tür saldırı olacağına dair söylentiler duymuş. Kendini çatıya yerleştirdi ve oradayken bir keskin nişancının lazer ışığını gördü."

Lodestar'ın kamera görüntülerini açıklamasına izin verdim ve o susunca mırıldandım, "Arkadaşımdan keskin nişancı hakkında bilgi aldım, Rex. O yuvadan ateş eden kişi, sekiz yıl önce bir vur-kaç olayına karışan aynı herifmiş."

Rex'in çenesi bembeyaz kesildi ve başını eğerek bakışlarını benimkinden ayırdı. "Bunu bana yapma, Maverick. Lütfen dostum. Dün öleceğimi düşünmüştüm ve buna değdi çünkü annem için savaştığımı sanıyordum ama... kahretsın."

"Özür dilerim, Rex. Çok üzgünüm ama Rene yaptı. Kulüp binasında bombayı patlatan ve Bear'ı neredeyse öldüren adam anneni de öldüren adamdı."

Açıklamam üzerine sessizlik çöktü, ancak birkaç dakika sonra Lodestar tarafından bozuldu ve fısıltıyla tekrarladı, "Günahkarlar radarlarına girmek için ne yaptılar?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım ve Rex'e bir bakış fırlatsam da çoğunlukla şokta olduğunu görebiliyordum. O kadar kendinden geçmişti ki pek bir işe yarayacağını sanmıyordum.

Tabii ki bahsettiğim benim Prez'imdi, bu yüzden onu hafife almak aptallığımdı. "Banks'le ilgili bir şey olmalı. Amcamla birlikte. O paketi almamın bir nedeni var... ve nasıl aldığım da çok karanlıktı.

Lanet olsun. Bir kamyon bıraktı, sonra da oradan kaçtı. Belki nasıl olduğunu bulabilirsin?"

"Elbette," dedim ona. "Paketi hangi gün aldınız? Ne zaman bırakıldı? Aşağı yukarı?"

Ayağa kalkarken bana ihtiyacım olan bilgiyi verdi. "Tüm bu olanların bir sebebi var, sadece bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Lodestar, şimdi seni eve götüreceğim. Maverick, seninle ve konseyle yarın konuşacağım. Seni Rachel'ın evinde bekliyorum, beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum kardeşim."

Homurdandı ve yatağın etrafında dönerken Lodestar ve ben birbirimize sıkıntılı bakışlar attık.

Artık hepimiz aynı fikirdeydik, hepimiz neyle karşı karşıya olduğumuzun farkındaydık ama bu daha güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu. Sırf Ken'le o konuşmayı yapabilmek ve nihayetinde Star ve Rex'le bu tartışmayı yapabilmek için Alessa'nın lanet olası hastaneden bensiz ayrılmasına nasıl izin verdiğimi düşündüğümde kendimi daha da kötü hissettim.

Birkaç saat sonra Alessa gizlice odama girdiğinde gülümsemek zorunda kaldım çünkü yaşadığım rahatlama çok şiddetliydi. Onu koruyan adaydan yolda olduğuna dair mesajlar almıştım ama ancak onu gördüğümde kendimi daha iyi hissettim.

Ve ne lanet bir manzaraydı. "Uzak kalamadın, ha?"

Kıkırdadı. "Bu kadar ukala olmana gerek yok."

Kıkırdaması üzerine kaşlarım kalktı, çünkü doğası gereği pek kıkırdayan biri değildi.

"Oturduğum yerden, sevgilim, ben yağlı boya tablo değilim ve pek bir ödül de değilim. Seni başka bir şeye bağlamış olmalı. Dur tahmin edeyim, parmaklarım. Artık o kadar da değerli olmadığını düşünürsek beynim olamaz," dedim kuru bir sesle, koridordan ve pencereden gelen ışıkların arasından ayakkabılarını çıkarışını izledim, sonra parmak uçlarında yatağa doğru ilerleyip bana katıldı.

Şarabın tatlı kokusu burun deliklerime çarptı ve ne kadar sarhoş olduğunu ve onu şimdi öpmemin kötü bir davranış olup olmadığını düşünürken dudaklarım seğirdi.

İçime doğru kıvrılma şekli bana annemin kedilerinden birini hatırlattı - sanki kemiksiz gibiydiler. Kahretsin, yine de iyi hissettirdi.

Son birkaç günden sonra, sadece burada benimle olması, yanımda yatması, tam olarak bir ödül olmamama rağmen beni benim onu istediğim kadar istediğini bilmek bir vahiydi.

"Ne demek artık pek bir değerim yok?" diye mırıldandı, bazı kelimeleri karıştırdı, bazılarını kaybetti ve birkaçının arasına bir hıçkırık bıraktı. İç çekerek göğsümü okşadı. "Sen benim için çok değerlisin."

Alnına bir öpücük kondurmak için yüzümü çevirirken saçlarına gülümsedim. "Ne kadar?"

"Kanada'dan daha fazla."

"Kanada'nın değeri ne kadar?"

"Bilmiyorum ama Giulia bugün bana Justin Trudeau'nun bazı capslerini gösterdi. Bu Kanada'yı daha değerli kılıyor."

"O yalnız, ha?" Gülmek zorunda kaldım çünkü daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım.

"Uhhhhuh. O zaman tüm o oyuncular var."

"Oyuncular mı?"

Mırıldandı. "Çubukları olanlar. Buz çubukları mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Buz hokeyi oyuncuları mı?"

"İşte bunlar." Parmaklarını şıklattı. "Sen hepsinden daha seksisin. Trudeau'dan bile."

"Tanrım. O zaman ben gerçekten birinci sınıf bir gayrimenkulüm, ha?"

"Hayır. Sen benim en önemli gayrimenkulümsün." Durakladı. "Başlıca gayrimenkul nedir?"

"Boş ver."

Dilini şaklattı. "Herkes bazen bilmece gibi konuşuyor. Bir oda nasıl hem salon hem de saçını yaptırabileceğin bir yer olabilir? Ve başına buyruk ne anlama geliyor?"

Gülümsememi yine gizleyerek, "İngilizce hiç mantıklı değil," diye mırıldandım.

"Haklısın. Öyle değil." Ukraynaca bir şeyler mırıldandı.
"Başına buyruk ne demek?"

"Ben. Birinci sınıf emlak, hatırladın mı?"

"Hayır. Bu cevap değil. Neden böyle diyorsun?"

Homurdandım. "İki nedenden dolayı."

"Anlat bana."

İçimi çekerek elimi pazusuna koydum ve bu hareketi bana yeterince yakın olmadığı şeklinde algılamasına bayıldım. Yan yatmaktan bir bacağını kaldırıp kucağıma doğru eğmeye başladı, eli belimden kayarak bana yapıştı ve başı kolumun göğsümle birleştiği yere yerleşti.

Duşa ihtiyacı olduğu için endişelenirdim ama umursamayacak kadar ileri gittiğini ve umursasa bile taşınacağını düşündüm.

"Çocukken, yol isimlerinden önce, bir sürü pisliğe bulaşırdım, yapmamam gereken şeyleri denerdim. Kötü şeyler yapardım."

"Ne gibi?"

Anılar karşısında yüzümü buruşturarak, "Aptalca şeyler gerçekten, ama eskiden başımı belaya sokardı," diye mırıldandım.

"Konuşuyorsun ama konuşmuyorsun. Neden?"

"Felsefe yapmayı bırak."

"Ben Plato'yum."

"Ölü bir Yunan olmak için fazla tatlısın." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bir olması gerekiyordu."

"Ben memnun sen düşünmek Ben daha güzel daha bir antik iskelet."

Kıs kıs gülererek mırıldandım, "Bana akın etmenizi sağlayan şey benim cazibem, değil mi?"

"Evet, ve senin gözleri." A uykulu iç çek kaçtı onu. "Çok güzeller. Madeni paralar gibi. Sanki parlıyorlar

onlar hazine. Onlara bakıyorum ve..." Durakladı. "Poşetlerde ikramlık mısır gevreği var mıydı?"

"Çocukların oyuncaklarla boğulacağından endişe etmeye başlamadan önce, evet."

"Bizde de vardı. Gözlerin bana bunu hatırlatıyor." "Mısır gevreği poşetlerinde plastik oyuncaklar mı?" Alaycı bir şekilde sordum,

Mırıldanarak onayladığında gülüyordu.

"Evet. Bir tane bulduğumda nasıl hissettiğimi." Dudakları göğsümün üzerinde gezindi - hastane önlüğünü daha önce çıkarmıştım ve o zamandan beri bir çift boxer külotla yatıyordum. Şimdi bundan çok memnundum. Özellikle de eli karnımda durduğunda ve tenimde daireler çizmeye başladığında. "Fazla paramız yoktu ve bu tür mısır gevrekleri pahalıydı, bu yüzden sık sık yemezdim. Bunlar dört gözle beklediğim ikramlardı."

Elini tutmak için uzandığımda kaşlarım çatıldı. "Sana dünyayı vereceğim Alessa, eğer izin verirsen."

Güldü. "Artık buna gerek yok. Lily bana on milyon dünya verdi. Onları seninle birlikte önemli şeyler için harcamak istiyorum. Ama aynı zamanda bir ev almak istiyorum. Kendimize ait, asla terk etmek zorunda kalmayacağım küçük bir ev. Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar yaşayabileceğim, bebeklerimizin büyüdüğünü görebileceğimiz, onların da tatillerde ailelerini oraya getirebileceği ve..." İç çekti. "Evet. Bir ev."

Sadece bir ev demek istemedi. Bir gelecek demek istedi.

Yutkundum, çünkü söylediği her şeyi ne kadar istesem de, bunu ona nasıl verebilirdim? Yarın bana vaat edilmemişti. Yarın beni düne geri itebilecekken değil. Ve sadece düne de değil. Ama eski tarihe.

Üstelik istatistikler de pek iç açıcı değildi. Ya ona zarar verirsem?

Ya geçirdiğim bu sakatlık, bu lanet CTE, beni- Hayır.

Böyle düşünemezdim. Benim için bu kadar önemliken olmazdı.

Ama çocuklar?

Ev bir şeydi, ama çocuklar? Bir aile mi?

Sessiz kaldım çünkü bu konuda söyleyecek söz bulamıyordum, bu yüzden hikaye her zaman içimi sızlatsa da onu konudan uzaklaştırmak için anlattım.

"Okulumuzda yasaklanan pek çok kitap vardı," diye kabaca başladım. "Görünüşe göre iyi olan hiçbir şey kütüphaneye alınmıyordu. Bu yüzden bir gün Rex orada dikkat dağıtıcı bir şey yarattı, ofise gizlice girdim, sunucuya girmeyi başardım ve izin verilmeyen her kitabı sipariş ettim.

"1984 ya da Cesur Yeni Dünya gibi bir şey stoklamadılar... toplumun işleyişini sorgulamamıza neden olacak hiçbir şey yoktu. McCarthy dönemindeki gibi komünist propagandası olduğunu söylediler." İçimi çektim. "Bu ikimizi de harekete geçecek kadar kızdırdı. Nasıl oldu bilmiyorum, ofise zorla girdiğime dair kamera kayıtları olmalı, ama benim yaptığımı anladılar ve sekiz ay boyunca gözaltında tutuldum. Bear bana 'Maverick' dedi. Uygun olduğunu söyledi."

"Neden uygun oldu?" diye fısıldadı.

"Çünkü başına buyruk, markasız bir buzağıdır ama aynı zamanda çoğu insanın yapmayacağı bir şeyi yapmak için riske giren biri anlamına da gelir. Bir de şu Top Gun olayı var. Buradaki büyük bir filmdeki bir karakterin adı da Maverick'ti." Dudaklarım büküldü. "Tom Cruise'un kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Homurdandı. "Evet, onun kim olduğunu bilmeyecek kadar yaşlı değilsin."

Homurdanmam üzerine bir kahkaha attı. "Yani Bear üçünüzün de olduğu anlamına mı geliyor?"

"O gün öyleydim, evet. Mükemmel suçun var olmadığını öğrenmem gerektiğini ve yakalanmamak için risk faktörünü nasıl dengeleyeceğimi bildiğimde hazır olacağımı söyledi." Dudaklarım seğirdi. "Her zaman böyle şeylerle ortaya çıkardı. Küçük bilgelik sözleri."

"Geleceğin suçluları için bilgelik," diye mırıldandı Alessa uykulu bir sesle. "Sanırım," diye gülerek kabul ettim.

"Bunu hiç düşünmemiştim
bu şekilde."

"Neden yapasın ki? Bu senin hayatındı." İçini çekti.
"Keşke bu sabahki gibi uyuyabilseydik."

Bunu söylemeyi çok istediğim için gerildim. "Ben içindeyken mi?" Dikkatli bir şekilde sordum, Yoda'ya gerçekten bunu kastettiğini ve sadece Oreo kremalı bir dolgunun etrafındaki kurabiye gibi etrafına sarılmamam için dua ettim.

"Evet," diye fısıldadı. "Bu iyi hissettirdi."

"Senden sonra çekilene kadar," diye alay ettim.

"Bu farklıydı." Göğsümü okşadı. "Düşündüğüm gibi hissettirmedi."

"Hayır mı? İyi anlamda mı?" Tanrım, kötü anlamda olması ihtimali beni onun çocuklarımı istemesi ihtimalinden daha çok etkiledi.

Bir kahkaha attı ve elleri karnımdaki çukurlar boyunca kayarak boxer külotumun üzerinden sikimi kavradı. Üzerindeki şarap kokusunu almasaydım, sesinde duymasaydım bile az önce doğrulamıştım.

Alessa pek çok şeydi ama kendine güvenen biri değildi. Tereddütlüydü, elbette. Ama sikime bu şekilde saldıracak cesarete sahip olması, kesinlikle sıvı türünden bir cesaretti.

Her ne kadar sikim bu sabah hiç birlikte olmadığımız gibi onun içinde olmak istese de, beni çok fazla tahrik etmeden önce onu durdurmak için uzandım ve parmaklarımı onunkilere doladım.

Karımın sikimin etrafındaki elinin beni bir grup kulüp fahişesinin kucak dansından daha sert hale getirmesinin benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim, ama bu küçük hanım, altın kalbi, nezaketi, sıcaklığı ile bir şekilde beni kırmayı ve aynı anda tekrar bir araya getirmeyi başardı.

Suratını astı. "Kaba olma."

"Ben asla kötü biri değilim. Ve gelecekte, sarhoş olmadığında ve elini sikime koyduğunda, bunu oyun olarak kabul edeceğim. Ama bebeğim, içtiğin şarabın etkisinden kurtulman lazım." Dudaklarım yine kıpırdadı. "Kızlarla güzel bir akşam geçirdin mi?"

"Giulia bize ekibim diyor."

Mırıldanması beni kıs kıs güldürdü. "Bu beni neden şaşırtmadı?" Yüzümü saçlarına gömerken iç çektim. "Umarım bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur."

"Posse?" Omuz silkti. "Bir tür grup olduğunu varsayıyorum."

"Evet, öyle, ama daha fazla şey ifade ediyor. Özellikle de onun söz konusu olduğu yerde. Posseler, şerifin kanunları uygulamak için çağırdığı bir grup adamdı ve ikimiz de Giulia'nın ne tür bir kanunu uygulamak istediğini biliyoruz."

"Bana uyar," diye mırıldandı bir esnemenin ardından. "Günahkârlar yasası."

İfadesi karşısında beni bir durgunluk kapladı. Kolaylıkla, korkmadan, utanmadan yaptığı bir açıklama...

Günahkâr olduğunu kabul ediyordu ve ben bunun kocası günahkâr olduğu için değil, kendisi günahkâr olmayı seçtiği için böyle olduğunu düşünüyordum.

Ve bu tüm lanet farkı yarattı.

OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

ALESSA

HASTANELER ASLA SESSİZ KALMAZDI.

Annemin kendini satmasının ana nedeni, büyükannemin, sonunda hayatını kaybetmesine neden olan bir hastalığın tedavisini karşılayabilmesiydi.

Resmi teşhis konulana kadar kanser olduğunu bilmiyorduk, ancak annem evlendikten sonra tedavileri finanse etmek için para gönderdi ve ben de babusya'mla hastanede çok zaman geçirdim, günlerimin geri kalanı okul ve aile çiftliğinde çalışmak arasında bölündü.

Bana bakacak başka kimse olmadığından, geceyi geçirecek kadar hasta olduğunda, onunla kalmıştım ve sabahları onu temizlemeye yardım etmek ve günün geri kalanında, kendi kendine beslenemeyecek kadar hasta olduğunda yemek yemesine yardım etmek zorunda kalmıştım.

Hastaneleri biliyordum ama Ukrayna'dakiler Amerika'dakilerden farklıydı. Yaşlı insanların kontrol altında tutulmaları için yataklara bağlandıklarını, yerde zararsız sıvı birikintileri olduğunu ve ortalık sakinleşene kadar orada bırakıldıklarını gördüğümü hatırlıyorum. Yine de küçük bir hastanedeydim. Belki Kiev'de durum farklıydı - en azından öyle olmasını umuyordum. Ve o zamandan bu yana geçen on beş yıl içinde bir şeylerin değişmiş olmasını umuyordum.

Ama burası, hafif kimyasal kokusu, Maverick ve benim üzerimi örten battaniyenin cızırtılı kumaşı, makinelerden gelen bip sesleri, hemşirelerin muşamba üzerindeki spor ayakkabılarının gıcirtısı, dışarıdaki trafik, arada sırada çalan siren sesleri ile canlıydı. Hastaneleri ölümle bağdaştırdığım düşünülürse bu çok garipti.

Belki de Lily ve benim bu akşam tükettiğimiz şarap şişeleri yüzünden içime kapanmıştım, ikimiz de sabah başımızı ağrıtabilecek bir içkide rahatlık bularak aptallık ediyorduk ya da belki de bu yatak, bu adam, bu hayat, bu dünya, daha önce hiç olmadığı bir şekilde bende yankı uyandırdığı için mantıklı düşünemiyordum.

Lily'nin gözyaşlarını, utancını, suçluluk duygusunu gördüğümde hiç böyle bakmamıştım, bu yüzden bana hediyesinin içinde olduğu hesaba erişim izni verdiğinde, sanırım bunu kanlı para olarak görmüştüm. Benim kadar fakir biri olarak, bir şeyleri sorgulamak yerine parmaklarına yapışmam gerektiğini düşündüm. Ama bu gece onun yüzündeki ıstırapı görmek içimde bir şeyleri yatıştırmıştı.

Unutma ihtiyacı.

Devam etme ihtiyacı.

İstemedenden de olsa, kendimi yeni evimin milyonlarca parçaya bölünmesine neden olan ve geçmişimin önüne geçen bir tür bölge savaşının ortasında buldum.

Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi? Önceliklerim değişiyordu.

Bir yere ait olmaya başlamıştım.

Bir oraya bir buraya savrulup duran, hiçbir zaman bir yere tam olarak yerleşemeyen bir balık parçası olmak yerine, Maverick'in firarının tetiklediği bir şey olarak kök salmaya başlamıştım bile.

Patlamadan önce Yaşlı Bayanlarla arkadaş olmaya başlamıştım ve partilerde falan birlikte oturmaya başlamıştık. Çoğunlukla, o etkinliklerde olan rahatsız edici şeylere karşı kendimi savunmak için diye düşündüm, ama

Bu gece mi? Ve geçen gün Rachel'ın evinde? İşler hepimiz için değişiyordu.

Evimizi parçaladığı gibi bizi de parçalaması gereken o patlama bizi bir araya getiriyordu.

Ben bir gnahkrdım.

Bu gece eğlenceliydi. Lodestar çok gürültü yaptığımız için bize ıkıştıktan ve biz de ondan cevaplar aldıktan sonra bile çok güldük.

Tekila shotları ve şarap kadehleri eşliğinde kıkırdayarak, Giulia'nın her ısırıkta ksrdğ, Lily'nin ise cehennem kadar sıcak değilmiş gibi çiğnediği şili ve Limon Doritoslarını atıştırarak, kadınların ateşte yaptıkları ve neredeyse boğazıma tıktıkları krakerler eşliğinde bir eylem planı oluşturmuştuk.

Adamlarımızın onaylamayacağı bir

şey. Ama onların onayına

ihtiyacımız yoktu.

Ve bu da en özgürleştirici şeydi.

Aslında, sanki hayatım boyunca tepemde dikilen bir adamla yaşamıştım, izmeli ayağı boğazımdaydı. Ama bu gece, boğazım o hapishaneden kurtuldu ve bir kez daha hareket edebildim.

Maverick onaylasa da onaylamasa da, Lily'nin evinde horul horul uyurken bıraktığım kadınlar vardı.

Maverick onaylasa da onaylamasa da, bu Maverick beni bırakmazdı. Bana zarar vermezdi. Ya da cezalandırmazdı. Beni duvara zincirleyip kötü bir köpek gibi dışarıda bırakmazdı. Üzerime işemez ya da tecavüz etmezdi.

Beni tersleyebilir, dişlerini gıcırdatabilir ve öfkelenebilir, hatta bağırabilir, ama bana zarar vermez.

Ve hayatımda, sopa ve taşların kelimelerden çok daha acı verici olduğunu öğrenmiştim.

Geçmişten çok daha neşeli bir gelecek vaadiyle kıkırdıyor, umutla dolup taşıyordum. Köle olarak geçirdiğim süre boyunca uyuşturucu ve alkolle beslenmiştim, bu yüzden diğer kadınlardan daha yüksek bir tolerans seviyem vardı, bu yüzden Maverick'le çocuklardan bahsettiğimde

bir eve ihtiyacı vardı, gerildiğini biliyordum. Bu fikirden hoşlanmadığını biliyordum. Ama benim mutlu olmamı istediğini de biliyordum.

Mutluluğum birileri için önemliydi.

Gerçekten önemliydi.

Bu düşünce bile içimi ferahlatmaya yetti, çünkü birkaç ay önce ormandaki bir kulübenin bodrumunda çürümeye terk edilmişim. Susuzluğa terk edilmişim. Açlığa terk edilmişim. Ölüme terk edilmişim.

Ben bir hayvandım.

Artık bir kez daha kadındım. Ve

bu kadın erkeğini istiyordu.

Bir doktor içeri dalabilir, biri koridordan geçip içeri bakabilir, biri arayabilir, biri arayabilir, biri arayabilir, biri arayabilir.

Erkeklerle dolu bir salonda tecavüze uğradım, boğuldum, taciz edildim ve bire bir incitildim.

Hiç çekingenliğim

yoktu. Utangaç

değildim.

Şoka girmiştim.

Travma

geçirmiştim.

Ama bundan bıkmıştım. Boğazımdaki o bottan bıkmıştım. Ve bu gece, bunu değiştirmek için bir adım attım. Bu gece, günümü başladığım gibi bitirmek istedim.

Sevinçle.

Daha fazlasını istiyordum. Daha fazla sıcaklık, yoğunluk, güç, zevk.

Islak öpücükler ve nefes nefese inlemeler istiyordum, ıslaklık, kaygan meyve suları ve ter istiyordum.

Maverick'i istedim.

Başka kimseyi değil.

Başka yok.

Sonsuza

kadar.

Sadece o.

Ben de battaniyeyi silktim ve üstümüzü örtecek şekilde bıraktım. uyluklar önce I bastırılmış

benim el için onun göbek,

gövdesinin sert etini takdir ediyordu. Burada yara izleri vardı, bir asker olarak yaralandığı yerdeki lekeli et, yapabileceği fedakârlık seviyesinin sadece bir kanıtıydı.

Ne adam ama.

Biraz zayıf olsa da kaslı, yaralı ve mürekkepli, kaba ve hazır, karanlık ve kirli, ihtiyacım olan her şeydi.

Dahası, bunu bilmesine ihtiyacım vardı ve o çizme boğazımdan uzakta olduğu için bunu yapabildim.

İhtiyacım olanı yapmakta özgürdüm. Hayatımda ilk defa.

Parmaklarımı açtım, her bir ucun ondaki gücü, fedakârlığını, ülkesine olan bağlılığının derinliğini hissetmesine ve takdir etmesine izin verdim ve onları aletine giden hafif tüylü etin üzerinden aşağı kaydardım.

Onu örten dar iç çamaşırının üzerinden geçtim, kumaş bana onun teni kadar hoş gelmiyordu ve yüzümü, sanki birinin döl deposu değil de onun için değerli bir şeymişim gibi bütün gece yakın durduğum göğsüne çevirdim ve ona içimde kalan tek saflığı, kalbimi armağan ettim. Ruhumu. Aşkımı.

Dilimi dışarı çıkararak teninin etrafında dolaştırdım, meme ucuna doğru ilerlerken alay ettim ve emmeye başlamadan önce dilimin ucuyla mandalladım. Elimin altında siki kıpırdadı ve ben de devam ettim, kokusunun güçlü, temiz ve sarhoş edici olduğu boğazına yerleşene kadar yükseldim. Onu orada ısıtırken, boğazını da emdim, bir çürük bırakacağımı biliyordum ve yarın görmek istiyordum. Bu geceyi hatırlamaya ihtiyacım vardı.

O bölgeyi okşarken hareket ettim, sırtımdan yan tarafıma doğru yuvarlandım, böylece ona sarılabildim, sadece yüksekte kaldım, ağırlığının onunla birleşmesine izin vermedim. Çıplak vücuduyla alay etmek için üzerimde çok fazla kıyafet vardı, bu yüzden mesafemi korudum, sadece onu istediğim yerden öpme özgürlüğünü kullandım, elimi kaydırırken sertleşen uzunluğuna dokundum

diğer elim göğüs ucuna doğru hareket ederken, et etle çarpışabilsin diye kemerinin altından geçirdim.

Dilimin boğazının kasları üzerinde kaymasına izin vererek diğer tarafa geçtim, kulak memesini ısırana kadar daha da yukarı çıktım ve "Uyanık olduğumu biliyorum" diye nefes aldım.

Kalçaları sallanarak zaten bildiğim şeyi doğruladı ve "O zaman neden benimle dalga geçiyorsun?" diye hırladı.

"Sana tapıyorum," diye karşılık verdim, cezalandırmak için kulak memesini ısırdım.

"Bebeğim, tapınılmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da sensin." Altına girmem için bizi döndürmeye çalıştığında, homurdandım ve uyarmak için sikini sıktım.

"Olduğun yerde kal. Henüz eğlenmedim," diye homurdandım ve neden olduğundan emin değildim ama bu onun itaat etmesini sağladı.

Bir asker olmasına rağmen Maverick pek de itaatkâr bir tipe benzemiyordu. Sadık, zeki, yetenekli ve güçlü olmasına rağmen üstleri için bir kabus olduğunu hayal ettim. Bu düşünce dudaklarımda bir gülümsemenin dans etmesine neden olurken ağızlarımızın çarpışmasına izin verdim, gülümsememi tatmasına izin verdim. İç huzurumu. Bunu yaparken hissettiğim özgürlükten gelen neşe.

Güç yoktu. Acı olmayacaktı. Sadece zevk.

Sadece aşk.

Tadını almıştı, çünkü inledi ve elleri kalçalarıma geldi. Ona izin verdim, aynı anda hem yumuşak hem de sert olan aletini sıktım, ipek gibi eti, çelik çekirdeği bana karşı zonkluyordu ve kalçalarını bana karşı tekrar sallayarak amımı sertliğine sürtmesine bayıldım.

Dilimi alt dudağında gezdirmek için geri çektiğimde, "Bunu burada yapmak istemezsin," diye homurdandı.

"Neden yapmayayım?" Şaşkınlıkla karşılık verdim, o garip heyecan beni ele geçirirken nefesim biraz boğuklaşmaya başladı.

Bu sabah hissetmiştim. Göğsümde bir sıkışma, bacaklarımın arasında bir sıcaklık seliyle birlikte geldi.

Bir sahibi üzerimde vibratör kullanmıştı, bu yüzden uyarılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum, ancak bunu genellikle metalle çivili bir kırbaçla birleştirmişti. Benim için zevk/acı yoktu. Aksine, titreşimlerden aldığım zevk, çivilerin etimi parçalamasının verdiği acı tarafından tüketilmişti. Bu yüzden asla şort giymezdim, çünkü kalçalarım, üst uyluklarım ve belim yara içindeydi.

Eğer bu sabah bunu görmüş ya da hissetmiş olsaydı, şikâyet etmezdi ve yaralı olduğu için beni acıması gereken iğrenç bir yaratık olarak görmeyeceğini biliyordum.

Yara izleri gerçekten hak edilmişti.

Benimkiler onursuzca yapılan işkencelerdendi.

Ama bu düşünce ruh halimi biraz bozsa da, içimde başka bir şeyi harekete geçirdi ve elleri beni yakın tutmaya çalışsa da yataktan fırlamama neden oldu.

Hastanın okuyabilmesi için yatağın etrafında biriken küçük bir başucu lambası olduğunu daha önce görmüştüm ve onu açtım. Maverick yüzünü buruşturdu ve gözlerini korumak için ön kolunu kullandı, bu ani hareketten pişmanlık duymama neden oldu çünkü ışığa karşı ne kadar hassas olduğunu görmeye gelmiştim ve acelemden bunu unutmuştum.

İlgisizliğime duyduğum kızgınlıkla ona doğru ilerledim ve "Özür dilerim" diye fısıldadım.

"Sorun değil," diye mırıldandı ama ben öyle olmadığını anlayabiliyordum. Dudağımı ısırdım, işlerin istediğim gibi devam edip edemeyeceğinden emin değildim, sonra homurdandı, "Soyunsan iyi edersin. Beni kör ettiğın için ödöl olarak o güzel kıcını görmem gerek."

Suçluluk duygusu eğlenceyle savaştı ve koridora bakan pencereye doğru ilerlerken bile burnumu kırıştırdım. Panjurlar kapalı değildi, bu yüzden arkamı dönmeden önce bunu hallettim ve onu ön kolunu hâlâ alnına siper ederek bana bakarken buldum.

Tüm dikkatinin bende olduğunu görünce, altına bir çift tayt giydiğim sade elbisem üzerinde çalışmaya başladım. Elbise dizlerimin etrafında süzülüyor, her hareketimde sallanıyor ve bana kendimi siyah beyaz bir filmde, en sevdiklerimden biri olan Sabrina Fair'deymişim gibi hissettiriyordu. Bu düşünce beni gülümsetti, tıpkı Lily ile alışverişe çıkıp gardırobumu değiştirdiğimizden beri elbisenin yaptığı gibi.

Belden büzgülü ve göğüslerimi birbirine bastıran kalın askılarla hareket eden kalp yakalı, abartısız bir elbiseydi. Kadınsı ve zarıftı, her ne kadar uyuduğum için buruşmuş olması gerektiğini bilsem de.

Umurumda değildi.

Maverick'in de bilmediğini biliyordum.

Gözleri gölgede olsa bile niyetini gördüm. İhtiyacını hissettim.

Karanlıkta değil, aydınlıkta olmak için yatağa yaklaşarak elbisenin ortasındaki düğmelere uzandım ve onları açmaya başladım. Teker teker, yavaşça elbisenin altındaki vücudumu ortaya çıkardım. Göğüslerim serbest kaldı, karnımdaki deri ani hava akımından dolayı tüylerle kaplandı ve sonunda elbiseyi silkerek yere attım.

Bunun aradan çıkmasını istediğim için aceleyle taytımı indirdim ve arkamı döndüm. Dövmemi ilk kez görüyor olsa da, bir tıslama sesi çıkardığında gördüğü şeyin mürekkep olmadığını biliyordum.

Ellerimi yanlarıma götürerek külotumu aldım ve parmaklarımın arasında sıkıştırdıktan sonra eğilerek bacaklarımın arasında yuvarladım. Yere serdikten sonra yavaşça ayağa kalktım ve çıplak bir şekilde arkamı dönmeden önce yara izlerimi görmesine izin verdim.

Çıplak.

İçimde, yaralarım yüzünden, güzel olmayan bu yanımla yüzünden beni reddedeceğine dair en ufak bir korku fısıltısı bile yoktu.

Sadece beni görmesini istedim. Kusurlarım ve her şeyim. Her şeyimi bilmesini istedim, neye gittiğimi asla bilemeyecek olsa bile.

asla anlayamayacaktım, bana sahip olmasını istiyordum. Her parçama.

Artık oturuyordu ve ereksiyonu sona ermişti. Yumrukları iki yanında sıkılı toplar halindeydi ve çenesi öfkeyle sıkılmıştı.

"Kim?" diye hırladı ben dikkatlice yatağa tırmanırken.

"Lawrence adında bir adam," dedim ona, sonra sinsice, çoktan

Cevabı bildiğim ve bundan korkmadığım için, "Şimdi seni isyan mı ediyorum?" diye sordum.

Konuyu etkili bir şekilde kapattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Kesinlikle hayır!"

Gülümsemem çiçek açtı. "Buna sevindim."

Elleri belime gitmeden önce nefesinin altından hırladı ve beni kendisine doğru çekti. Birkaç saniye içinde sırtüstü yatmışım ve bacaklarımı ona göre açmışım. Aleti yine sertleşmişti ve cinsel organıma sürtünüyordu. Ağırlığını, kalınlığını hissedebiliyordum ve mükemmel bir alete sahip olduğunu biliyordum çünkü o benim aletimdi.

"Elimde olsa sana dokunan her pisliği öldürürdüm."

Gülümsedim. "Yapacağını biliyorum." Ve bu çok lezzetli değil miydi? Tüm düşmanlarım artık onun düşmanıydı.

Daha fazla özgürlük. Vermeye devam eden hediye.

Ama bunun üzerinde debelenmeme gerek olmadığı için eğildim ve daha önce bana yaptığı gibi alt dudağını ısırdım, ama bu sefer dişlerini çekecek, etini dişlerinden ayıracak kadar sert yaptım. Neden emin değildim ama bu onun hırlamasına neden oldu ve bir anda, daha önce nazik olan ellerim etime daldı, beni yerimde tuttu, üzerimde belirirken beni sabit tuttu.

Ama o lanet olası çizme boğazımdan uzak durdu ve beni yatağa yapıştıran bir şey varsa o da elleri değil, amıma dayadığı sikiydi - istediğim buydu.

Bana da vermek istediği şeyi.

Aletini bana sürttüğünde inledim, iç çamaşırının yumuşak kumaşı şaşırtıcı derecede tatmin edici bir tahrişe neden oldu. Hafif aşındırıcı hissi sevdim, hissettim

Sırtımı dikleştirip bacaklarımı kalçaların etrafında daha da sıkarken, klitorisime karşı şok dalgaları omurgamda yukarı ve aşağı dalgalanıyordu.

Bir iniltiyle başımın yana dūřmesine izin verdim ve daha önce ona yaptığım okşamaların aynısını bana da yapmasına bayıldım. Sertçe emip ısırđığında homurdandım ve ellerimi saçlarının arasına soktum.

Köklerini çekiştirerek kulağına tısladım, "Sana ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacım varken leceğim, Alessa," diye homurdandı, başını kaldırdı, böylece kelimeleri usta bir kılıç ustasının tüm inceliğıyle ruhuma işleyebildi.

Ruhumdaki yırtığı hissettim, ifadesiyle onu tekrar doldurduğunu hissettim ve sonra ağızı tekrar benimkinin üzerindeydi, dili benimkini beceriyordu, nefesi benimkinin yerini alıyordu.

Topuklarım ve ayak parmaklarımla, beceriksizce, boxer külotunu kalçalarından aşağı srkledim, daha uzun süre böyle kalırsa sikini acıtacağını biliyordum ve homurdandığında, sonra sikini tamamen serbest bırakabilmek için biraz sallandığında, sertliğı yumuşaklığımla buluştuğunda zevkle i çektim.

Yine ıslanmıştım, kayganlaşmıştım. Havada tadını alabiliyordum. Bir parfüm gibi etrafımızdaydı ve onun kokusu da öyleydi - onun zü. Ateşli erkeğın. O tek kokuyla birbirimize bağlanmıştık, o anda fiziksel olarak olduğumuzdan daha sıkı bir şekilde birbirimize sarılmıştık ve ben bundan zevk alıyordum.

Bunun gerçekliğinden zevk aldım. Dürüstlüğün.

Aletin ucunu amcığıma doğru kaydırdığında kelimeler içimden döküldü ve içime doğru sallanmaya başladı, derinlemesine itti, böylece birden fazla şekilde onunla doluydum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım hararetle, umutsuzca.

Ağızı benimkini örtmek için geri çekildi, ama beni bir öpücükle susturmadan önce fısıldadı, "Sana aşığım, Alessa. Hayalet. Kendine ne demek istiyorsan artık. Sana aşığım ve seni ölene kadar seveceğim." Her kelimenin sonunda

Kalçaları, beni ona karşı eğdiren bir itiş, kalbimi doldurduğu gibi amımı doldururken inliyor ve inliyordu. "Ve o zaman bile," diye mırıldandı. "Seni seveceğim. Asla durmayacağım."

Ben geldim.

Benden sert, muhtaç ve rahatlama dolu bir inilti çıktı. İkimiz de aynı anda patladığımızda onunkine karıştı, ikimiz de o ana kapılmıştık. Kendi yarattığımız bir fırtınanın ortasındaymışız gibi savrulduk.

Ama orgazmım sadece fiziksel değildi, kulağa çılgınca gelse de zihinseldi de.

Çünkü ona inanmıştım.

Ciddiydi.

Ona inandım.

Bunun doğru olmasını istedi.

Ve gelecekte, beni unuttuğunda, durumu onu benden aldığımda, çünkü gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım, muhtemelen öyle olacaktı, bu geceyi hatırlayacaktım. Sözlerini hatırlayacak, onu bedenimde, kalbimde ve ruhumda hissettiğimi hatırlayacak ve bunlarla teselli bulacaktım çünkü ne olursa olsun, Maverick'in her zaman eve dönüş yolunu tekrar bulacağını biliyordum.

Sadece sabırlı olmalıydım ve unutmamalıydım.

OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

MAVERICK

Sabah erkenden Lily'nin malikânesine geri döndük. O kadar erkendi ki ağrıyan başım, ağızımdaki iğrenç tat ve vücudumdaki çatlaklar eskisinden daha da belirgin hale gelmişti çünkü hiçbir motorcu öğleden sonra en az on ikiye kadar uyanmaz ve hareket etmezdi.

Uzun zaman önce, hayatın bu yönünü kollarımı açarak kucaklamıştım - sabahları berbattı.

Berbat bir gece uykusu çekmiş olmama rağmen, gecenin ortasında olanlar bunu telafi etmek için fazlasıyla yeterliydi. Acı çekiyordum, Beau'nun ifadesinden bana ilaç vermek istese bile yardım etmek için yapabilecekleri pek bir şey olmadığını biliyordum ve kazanabileceğimizden emin olmadığım bir kavganın ortasıdaydım ama Alessa yanımdaydı.

Ve beni yakaladı.

Bunun bir anlamı vardı. Önemliydi. Bana umut verdi ve yaşamak için bir neden verdi. Sabahları kalkmak, yuvarlanmak yerine savaşmak ve sadece geçinmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmak.

Havuz evine girdiğimizde ayrıldık, Alessa kendi banyosuna, ben de benimkine gittim. Önümüzdeki gün için hazırlanırken, düşüncelerim onunla ve ne yapacağım dolaşırken aklım biraz dağıldı.

Lodestar ve benim bir saldırı planı hazırlamamız gerekiyordu, böylece bu akşam konseye sunabilirdim. Benim de katıldığım bir kilise düzenlemeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden yetişmem gereken şeyler olduğunu biliyordum. Gerekli olduğunu bilsem bile beynim bu düşünceden hoşlanmıyordu.

Kot pantolon, hava soğumaya başladığı için bir Henley giymiş olarak odamdan çıktığımda, Alessa'yı yanında Kati olduğu halde koridorda sürüklenirken buldum. Onun hareketlerini izlerken, doğuştan gelen zarafeti bana ne zaman altımda değil de üstümde olma şansını yakalayacağını düşündürdü.

Göğüslerinin yüzümde titrediğini düşünmek bile sıkımı sıkıp uslu durmaya zorlamam için yeterliydi. Dinlediğinden değil. Birinci sınıf amcığın ilk tadından sonra, sikim ekmeğinin nerede olduğunu biliyordu.

Hayatın araya girmesi çok yazık oldu çünkü elimden gelse onun içinde yaşamak isterdim.

Ya da en azından bana izin verdiği sürece.

Yine bir elbise giydiğini görünce, üzerinde yine tayıt olduğunu fark ettim. Kumaşın koruduğu şey herhangi bir uyarılmanın ölmesine neden oluyordu. Yara izleri çirkin olduğu için değil, beni çileden çıkardığı için. Beni öfkeliendiriyorlardı.

Beni lanet olası bir katil yaptılar.

Yapılacaklar listeme onun eski sahiplerini araştırma ihtiyacını da ekleyerek, mutfağa girdiğimde Alessa ya da Kati'yi korkutmamak için yüz ifademi biraz daha az acımasız yapmaya çalıştım.

Alessa bana yumuşak bir gülümseme fırlattı, ben de ona karşılık verdim, bana böyle baktığında öfkemi üzerimden atmayı bir şekilde kolay buluyordum.

Şimdi benim için
gülümsedi. Tıpkı
benim ona yaptığım
gibi.

Bu düşünce kalbimi göğsümde şişirdi. Nabzım yavaşlıyor. Sanki birkaç derin nefes almışım gibi

Ya da öyle bir şey, bana verdiği, dünyama getirdiği huzur, asla anlayamayacağı bir hediyeydi.

Çılgın, çılgın bir evrende bir sığınaktı ve bunu asla unutmayaacağıma yemin ettim.

Her ne pahasına olursa olsun, beynimi hipnoterapiyle ya da hafızamın bir kısmının çalışmasını sağlamak için gereken her türlü saçmalıkla donatmam gerekse de, tutunmam gereken bir şey vardı. CTE beni tekrar kontrol altına alsa bile sonsuza kadar benimle kalması için iki elimle sarılmam gereken bir şey.

"Maverick?"

Düşüncelerime isimimle girdi ve bunun için minnettardım çünkü yapılması gerekeni nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Evet, bebeğim?"

Kati kıkırdadı. "Lessie, sen bir bebeksin."

Birbirlerine sırtttılar. "Ben hep öyleydim."

"Unutana kadar." Suratını astı, sonra parmağını bana doğru salladı. "Maverick, sen çok kötü bir çocuktun ama-" Dramatik bir iç çekişle durakladı. "Seni hâlâ koruyorum."

"Yaptın mı?"

Başını salladı. "Sen uykuya daldığında, güvende olduğundan emin oldum." Biraz kibirlenerek, "Star bana harika bir iş çıkardığımı söyledi. Mikroalgayı ateşe verdiğim için beni affetti bile."

Bu sözler, süt dişlerinin döküldüğü boşluğu ortaya çıkaran gülümsemesiyle birleşince bir kahkaha attım. "Bunu nasıl yaptın?"

"Star ona çorba yapmamı söyledi." "Ve sen de kutuyu mikroalgaya mı koydun?"

"Şey," dedi öfkeyle, "bana bunu yapmamamı hiç söylemedi. O zamanlar çok daha pratik görünüyordu."

"Parlamaya başladığında çıkarabilirdin," diye çıkıştı Alessa, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Daha dikkatli olmalısın, Kati."

Küçük kız kardeşi bir iç çekti. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Dikkatli olmanın neresi eğlenceli, Lessie? Çok güzel ve heyecan vericiydi. Bütün o kıvılcımlar! Bayıldım."

İhtiyacımız olan tek şey buydu, saflarımızda bir piroman. "Hatırlat da onu ve Sin'i bir araya getirmeyeyim."

Alessa şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ordudayken patlayıcılarla çalışıyordu."

Kati'nin gözleri büyüdü. "O mu yaptı? Aman Tanrım, bu çok havalı! Sence o-" Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve heyecanı azaldı. "Bileşik... Bunu tekrar hissetmek istemiyorum." Omuzları kamburlaştı ve sonra sanki hatırası o kadar somutmuş gibi irkildi ki, vücudunun o hissi hatırlaması için yeterliydi. "O patlama korkunçtu."

Alessa kolunu ona doladı. "En iyisi Sin'den başka bir şeye bomba yerleştirmesini istememek."

"Peki ya düşmanlarımız?" Kati ciddiyetle sordu ve Alessa'nın nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Kati! Bu şekilde düşünemezsin." Kati'nin yarı yarıya anladığı hissine kapıldım çünkü yüzünü başka tarafa çevirse bile burnu kırıştı, sanki bu Alessa'nın endişesinden kaçmasına yardımcı olacakmış gibi.

Yanıldığını söylemek isterdim ama yapamazdım. Nasıl söyleyebilirdim ki? Kati'nin az önce söylediği şey için planlar yapılıp yapılmadığını bile bilmiyordum. Cruz kimyagerdi. Kolaylıkla bir bomba hazırlayabilirdi ve hazırlamıştı da. Sin daha 'geleneksel' bir yıkım tedarikçisiydi. Sam Amca'nın ona verdiklerini kullandı ve onlarla dünyayı ateşe verdi - yasal olarak.

Bu konuşmaya ekleyebileceğim ve ikisini de üzmeyecek hiçbir şey olmadığı için kız kardeşlerin tartışmasına izin vererek, açık olan bir kutu meyve suyunu aldım ve doğrudan içtim. Mutfaktan çıkmadan önce iki pint'i bitirmiş olacaktım, bu yüzden daha fazla bulaşık kirletmenin bir anlamı olmadığını gördüm.

Arkamı döndüğümde Alessa'nın beni izlediğini gördüm. Daha doğrusu boğazımı izliyordu. Dün gece oraya koyduğu morluğu görmüştüm ve onunkiyle de gurur duyuyordum.

Ele geçirildiğimiz konusunda hiçbir şüphe yoktu - tam da böyle kalmasını istediğim gibi.

"Buzdolabından bir şey ister misin?" Ona usulca sordum. "Bir yoğurt lütfen?"

İçinde sadece doğal yoğurt olduğunu gördüğümde, hangi aromalı olduğunu sormadım ve onun yerine, sade yemesini izlerken yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Kati, tiksindiği her halinden belli olan bir ifadeyle, "Neden yiyorsun onu, Lessie? İğrenç bir şey. Muz ve çilek çok daha iyi." Dudaklarını şapırdattı. "Bence ben ziyarete geldiğimde yemek için biraz saklamalısın."

Alessa gülümsedi. "İstersen yapabilirim."

"Seninle takılmayı seviyorum." Kolunu Alessa'nın koluna çarptı. "Bana Ukraynaca daha fazla kelime öğretmeyi düşünüyor musun?"

Alessa'nın gözlerindeki sevinci daha kontrol edemediğim gördüm. "Bu hoşuna gider miydi?"

"Söyledim. Ama sadece kötü kelimeler. Böylece öğretmene onun bir moron olduğunu söylediğimde okulda başım derde girmez."

Neredeyse OJ'den boğulmama neden olacak bir kahkaha attım ama Alessa'nın onaylamayan bakışları bu konuşmanın da dışında kalmak için çenemi eğmemi sağladı. Aslında kaçmak en güvenli yol gibi görünüyordu, bu yüzden ona bir öpücük vermek için eğildim ve o da karşılık verdi -Tanrım, tadı OJ'den daha iyiydi ve bu bir şey ifade ediyordu- ve karton hala elimdeyken ana evin güvenli sığınağına doğru yola çıktım.

Daha önce kapının önüne bıraktığım botlarımı giyerken Kati'nin "Yaptın mı?" diye sorduğunu duyduğumda neredeyse kükreyecektim. Bir duraklama oldu. "Lessie? Nedir o? Güzel mi?"

Cevabı bir Ukraynalı telaşı olduğunda, Alessa'nın dürüst olmak istemediğini tahmin ettim.

Havuz evinden çıkarken gülerek temiz patikadan aşağı indim ve etrafımda açan lavanta kokusu bana Alessa'yı düşündürürken gülümsedim. Lavanta parfümü kullanıyor muydu? Bunu düşünürken ve aynı zamanda o seksi elbiseleri nereden aldığını düşünürken, eve girdim ve bir şekilde Lodestar'ın savaş ofisi olduğunu fark ettiğim mutfağa doğru ilerledim.

Bunu nasıl bildiğimden emin değildim, sadece geçmişten bir anı olabileceğini düşündüm. Bunun iyiye işaret olduğuna karar vererek üzerinde çok fazla durmadım ve masanın etrafında dönüp ne üzerinde çalıştığını görebilmek için yanına otururken bir yudum daha meyve suyu aldım.

En büyük sürpriz?

Uyuyordu. Sadece uyumakla kalmıyordu, aslında ben otururken uyanmadı ve bilgisayarını kurcalamaya başladığını da fark etmedi.

Birkaç sekme açıldı, tanıdığım farklı programlar, yirmi dakika önce orada olup olmadığını soran aCooooig adında biriyle bir konuşma vardı. Belli ki yirmi dakikadan daha uzun bir süredir uyukluyordu. Kulüp binasının çatısından o kötü uçuştan sonra beyin sarsıntısı geçirdiğini hatırladım, bu yüzden sonraki baş ağrıları boyunca uyumakta zorlanacağını düşündüm. Yine de bu beni onun dosyalarını karıştırmaktan alıkoymadı.

'Martin London' başlıklı bir klasör gördüğümde kaşlarımı çattım ve oldukça kapsamlı bir soruşturma olduğu belli olan dosyaya göz attım. Sadece nedenini bilmiyordum. Adam emekli bir papazdı ve bugüne kadar çoğu çocuklara yönelik olmak üzere çeşitli hayır kurumlarıyla çalışmıştı. Amerika'nın dört bir yanını dolaşmış, aslında misyonerlik yapmıştı ama banka hesabının ne kadar kabarık olduğu düşünüldüğünde bu pek de mantıklı değildi. Yakınlarda, çok güzel bir banliyöde olduğunu bildiğim bir adreste yaşıyordu. Üst orta sınıf, kesinlikle.

Neden onunla ilgileniyordu ki?

Sıkılarak başka bir dosyaya geçtim ve bunun Donavan Lancaster'ın mali durumuyla ilgili bir ilk bulgu raporu olduğunu fark ettim. Neden orada da avlanacağını biliyordum; o şerefsizlerin Alessa ve diğerlerini lüks bir konfor içinde tecavüz etmek için götürdükleri evi arıyordu.

Bir sonraki klasörde, Cruz'un MC'ye girmesinin ardındaki en önemli nedenlerden biri olduğunu bildiğim, birkaç yıl önce sızdırılan bilgilerle ilgili bir dosya vardı. Sam Amca'nın saklamak istediği tonlarca sırrın ortaya çıkmasına yardım etmişti... Bazı evrakları tanıyarak dosyanın üçte birini taradım. Etrafı karıştırmaya başladığında fazla zamanım olmadığını anladım ve son dosya olan Scarlet'e geçtim.

Londralı adama yaptığı gibi, onun hakkında da bir dosya vardı. O kadar kapsamlı değildi, henüz mali kontrol yapılmamıştı ve Scarlet'in bazı hareketleri izlenmiş olsa da -uluslararası seyahatleri mesela- dosyalar sınırlıydı.

Birçok bilgi edinmiş olsam da, en çok öğrendiğim şey kesinlikle keyifsiz olduğuydu. Bir işkolikti, sakinleşip bilgisayarının başından kalkmayı beceremiyordu, eğer tamamen çalışır durumda olsaydı bu dosya ve dosyaların hala üzerinde çalışılıyor olması mümkün değildi.

Bu küçük şekerleme yeterli bir kanıttı.

Bana uyanık olduğunu ve etrafındaki kimsenin bunu bilmesini istemediğini söyleyen durgunluğunu hissederek, bir kutu OJ'yi sıktım ve "Kahve ister misin?" dedim.

Sesimi duyunca rahatladı ve aptalca olsa da gülümsedim, benim yanımdayken gardını indirebileceğini hissetmesine sevindim. Muhtemelen bunu yapabileceği iki kişiden biri olduğumu düşünüyordum. Kati gelmeden önce de bunu yapabilen tek kişi bendim. Bu yüzden benimle neden oynadığını hiç anlamamıştım.

Kim yaptı bunu?

Birinde, biriyle huzur bulduğunuzda, neden buna sıkı sıkıya tutunmaya alışmayasınız ki?

Bazı insanları anlamak mümkün değildi ve bu yüzden onu affetmiş, hain bir kaltak olduğunu bildiğim halde hayatıma geri kabul etmiştim. Bunun ötesinde, ihanetinin, yalanlarının ve yarı gerçeklerinin ötesinde, arkamı kolladığını biliyordum.

Her zaman.

Bu konuda garip bir yöntemi olsa bile.

"Lütfen," diye mırıldandı, gözlerini ovmak için açtı ve bunu yaparken esnedi. "Görüyorum ki benim eşyalarımın etrafında avlanıyormuşsun."

"Ekran açıkken uyuyakalmamalısın," dedim ona özür dilemeden.

Bana ters ters baktı ama dikkatini bilgisayarına verdi. Kartal gözlerim vardı, bu yüzden aCooooig'e hemen cevap verdiğini gördüm, ben de ona muhtemelen beyin sarsıntısı baş ağrısıyla içmemesi gereken bir fincan kahve yapmaya koyuldum, ama cehennem, programcılar bir sebepten dolayı etraftaki en sağlıksız insanlardı.

Kahve demlenirken zihnim de demleniyordu. Okuduklarımı, onun araştırdıklarını, dün gece konuştuklarımızı, karşılaştığımız sorunları düşünürken aklıma bir şey geldi.

Telefonumu çıkardım ve elik'i aradım. Sekreter olarak bu işi en iyi bilen kişi oydu. En azından ben öyle umuyordum.

"Hey, kardeşim, neler oluyor?"

"Steel, dostum, aklıma bir fikir geldi. Kitaplara ne oldu?"

"Sanırım Lily ile birlikteler. Neden?"

Kahretsin, evet. şimdi hatırladım. Onlar üzerinde çalışmaya başlaması gerekiyordu - eğer onlara sahipse, o zaman bu, kardeşlerin onun sadece ipleri öğrenmesine izin verdiği anlamına geliyordu

Benim hiçbir katkım olmadan. Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğu ekonomi diploması için benim yardımına ihtiyacı yoktu.

"Yasal iş değil, diğer şeyler." Burnumun kenarını sıktım. "Kulüp binasına girdiğimde, kasadaki bilgisayarı almak içindi." Lodestar ve ben bakıştık. Çünkü ben de başka bir şey için gitmiştim. Şu anda kayıp olan bir şey.

Sikeyim.

"Bildiğim kadarıyla yangın söndükten sonra Rex orayı süpürdü. Orada ne kadar pislik varsa Rachel'in evinde olacak."

"Bunu nasıl başardı?"

Çelik homurdandı. "O ihtimali biliyor musun Brick? Kardeşi itfaiye teşkilatında çalışıyor."

"Kullanışlı."

"Kesinlikle. Her neyse, evet, Rex'in o şeylere sahip olduğunu tahmin ediyorum." "Harika. Sonra görüşürüz, kardeşim."

"Evet, Rex kiliseyi aradığını söyledi."

"Yaptım. Konuşacak çok şey var dostum. Kendini hazırla."

"Ah, lanet olsun Mav," diye yakındı Çelik. "Beni böyle bir sonla baş başa bırakamazsın."

Durumun ciddiyetine rağmen sırtıtmak zorunda kaldım. "Sadece beni izle."

Sonra telefonu kapattım.

"USB belleğin Rex'te olduğunu mu düşünüyorsun?" Lodestar sordu.

Omuz silktim. "Öyle olduğunu düşünmek zorundayım." Çenemi ovuşturarak, "Asıl soru, istediğimizin bu olduğunu bilmesini isteyip istemediğimiz?" diye sordum. Benim için pek de soru sayılmazdı, sonuçta bilmesini istiyordum, her ne kadar yolumuza saçılan bir gelgit dalgasını tetiklese de.

"Diğer her şeyi biliyor. Serçeler hakkında sahip olduğum bilgiler yıllar öncesine dayanırken, ona bir saatlik bir konuşmada anlatabileceğim kadarını biliyor."

Çenemi eğdim. "Ona gerekli şeyleri anlattığınıza inanıyorum."

"Ben yaptım. Başka türlü onu nasıl bizim tarafımıza çekebilirdim ki?" "Güzel."

"Kilise ne zaman?"

"Nyx ve Link bu gece geri döndüğünde. Muhtemelen on bir gibi."

Bana bir bakış attı. "USB bellek bekleyebilir. Aslında Lancaster mülkünü bulmak için yardımına ihtiyacım var. İşin adli muhasebe kısmında her zaman benden daha iyiydin."

Bunu istemeye istemeye söylemesi daha da hoşuma gitti, ama "Bu işte senden daha iyi olduğum için mi, yoksa kendini bok gibi hissettiğin için mi?" diye sormama engel olmadı.

"Küçük bir yığın," diye düzeltti. "Küçük bir yığın," diye kabul ettim.

Başını isteksizce salladı, ben de oturdum ve her nasılsa, onunla çalışırken her zaman olduğu gibi, saatler akıp gitti.

Ve saatler dediğimde ciddiydim.

Lily'nin hizmetçileri içeri girip çıkıyor, bize çoğunlukla görmezden geldiğimiz sandviçler hazırlıyor ve devam etmemizi sağlayan kahveler demliyorlardı. Tek durak tuvalet molaları oldu ve Nyx ile Link'in döndüğüne dair mesajı aldığım da ve saatin on bir olduğunu gördüğümde suçluluk duygusuna kapıldım çünkü o sabahdan beri Alessa'yı düşünmemiştim bile ve Lodestar'ın da çok yorgun olduğunu biliyordum.

Tıpkı onun beni zorladığı gibi ben de onu zorlamıştım, ama o Scarlet'in geçmişini araştırırken, yani Famiglia'nın onu neden öldürmek istediğine dair cevaplar ararken, ben de onun dört yıllık hesaplarını karıştırmayı başarmıştım.

"Gidip biraz dinlenmelisin." Esnedim. "Kati'nin bizi bölmemesine şaşırdım."

"Alessa onu eğlendirmiş olmalı." Programlarını gözden geçirmeye başlarken alnını ovuşturdu, bilgisayarda bir tarama yaparken yavaşça onları kapattı, lanet olası kırım üzerine bahse girerim ki virüs avlamıyordu.

Dizüstü bilgisayarının sanki havalanıp odanın içinde vızıldayacakmış gibi ses çıkarması yeterince ipucuydu.

Yine de, o çalışırken, daha önce fark ettiğim ekranlardan birini gördüm ve mırıldandım, "Martin London da kim bu arada?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Gördün. Emekli bir papaz." "Tamam, peki neden onu araştırıyorsun?"

Bu onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bilmek istediğine emin misin?"

Burnumu çektim. "Bilmesem sormazdım ve sen bana istediğim cevapları verene kadar kahveyi rehin tutuyorum."

"Zalim herif," diye mırıldandı bir başka esnemenin ardından. "Bu bir adam... Bekle." İçini çekti. "Storm'a bunların hiçbirini anlatmayacaksın."

Sürpriz beni şaha kaldırdı. "Fırtına mı? Bu adamın Storm'la ne ilgisi var?"

"Indy adamın Cyan'ı rahatsız ettiğini söyledi."

"Rahatsız etmek mi? Ne şekilde?"

Başını öne eğdi ve yüz ifadesini benden saklamaya çalıştığında ne diyeceğimi bilemedim.

Ne de olsa Cyan bir çocuktü. Yetişkin bir adam nasıl olur da

-

"Hayır." Başımı salladım, anladığım kadarıyla burun deliklerim açıldı.

onun rahatsızlığı. "Hayır, Lodestar. Lütfen aklımın yerinde olmadığını söyle."

Dişlerini sıktı. "Indy öyle diyor. Geçmişinde böyle bir eğilimi olduğunu gösterecek bir şey bulamıyorum ama..." Omuz silkti. "Bu onun reklamını yapacağı bir şey değil, değil mi?"

"Onu öldüreceğim," diye homurdandım.

"Şansın olmayabilir." "Bu da ne demek oluyor?"

"Peşinde bir ekip var..." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bir ekibin en iyi yaptığı şeyi yapacak." Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Amcığın kıcını linç etmek."

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

ALESSA

INDY'NİN CAMARO'SU RÜYA GİBİYDİ. Aslında onu Lily'nin garajındaki arabalara tercih ederdim çünkü o kadar şık ve zariflerdi ki içlerinde olmak gerçek dışı ve biraz da rahatsız ediciydi. Sadece sürüşümüzden sonra yarım milyon dolar değerindeki süper arabayı yok edeceğimiz için değil, temsil ettikleri şey yüzünden -statümümdeki değişiklik-.

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırırken, rüzgâr açık pencerelerden içeri girerken başımı arkaya doğru eğdim. Sırtımda, tam da Maverick'in dövmesinin olduğu yerde oluşan baskı biraz ağrıyordu ama bu iyi bir ağrıydı.

Dürüst biri.

Tıpkı bizim yaptığımızın doğru olduğu gibi. Bazı şeylerin yapılması gerekiyordu.

Lodestar, Giulia Martin London'ın adresini istediğinde vermişti ve son durağımız orasıydı. Giulia, Lodestar'ın adam hakkında hiçbir şey bulamadığını tekrarladığını, ancak banka hesabının şimdiye kadar karşılaştığı eski ya da değil herhangi bir papazdan çok daha dolu olduğu için bir şeylerin koktuğunu söyledi.

Bu bize tam olarak cevap vermiyordu ama bazen içgüdüler yeterli oluyordu. Öyle olmak zorundaydı. Indy'ninki tüm silindirleri ateşliyordu ve göstermeye çalıştığı kadar masum olmayan o piçle ilgili bir şeyler olduğunu bildiğini söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, Indy'ye Lodestar'dan daha çok güveniyordum ve dün gece ne kadar sarsıldığını görünce harekete geçmek istedim ve araçtaki herkesin de aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Hepimiz kurbandık. Hepimiz. Ve küçük bir kızın da aynı şekilde zarar görmesini engellemeye çalışıyorduk.

Eğer Londra masumsa, bu harikaydı. Muhteşemdi. Olağanüstü.

Ama öyle olmasaydı, ailemizi bir arada tutarken bir mesaj da vermiş olurduk.

Hiçbirimiz Storm'a bundan bahsetmemiştik. Söyleyebildiğimiz kadarıyla Keira da bahsetmemişti.

Neden hepimiz ailesini koruyamamış bir adamı korumaya niyetliydik, bilemiyorum. Belki de Londra'nın söz konusu olduğu her konuşmada yüzeyin hemen altında kaynayan bir bilgiydi...

Storm'un kızını hedef alan adamı takip edecek gücü yoktu.

Gizlice dolaşmazdı. Yakalanmamak için pedofili öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışmazdı.

Adamı Walmart'ta falan hadım ederdi.

Binlerce tanığın önünde onu göğsünden vur. Ve bu doğrudu.

Bu sadece.

Bir baba bunları yapmalı. Çocuğunun intikamını almalı.

Ama bu, babanın çok uzun bir süre hapse gireceği ve çocuğun onu asla tanıyamayacağı anlamına geliyordu - bu nasıl bir intikamdı? Çünkü Storm dışarı çıktığında Cyan yetişkin bir kadın olacaktı ve babasını sadece hapisane bloğundaki ziyaret saatleri aracılığıyla tanıyacaktı.

Hiçbirimizin bunu istemediğini söylemeye gerek yok. Ancak istediğimiz şey adaletti.

Biz de kabul
ettik. Posse
tarzı.

Acil serviste çalışan Stone dışında tüm ekibin gece yarısı Martin London'ın evine gitmesinin nedeni de buydu.

Çocuklar bu geceki koşullarından dönüyorlardı, bu yüzden Nyx ve Link'in yokluğundan yararlanarak bugün işe koyulduk. Maverick ve Steel meşgulken Cruz da şehirde dolaşmak nispeten kolay oldu.

Eğlenceli de.

Özellikle de kulüp fahişelerinden Tink hakkında cevap almak için motele gittiğimizde. Giulia'nın Enya'nın burnunu kırdığını düşünmek bile dudaklarımda küçük bir gülümsemenin dans etmesine neden oldu.

Yarın, o sürtüğü hallederiz. Bugün önceliğimiz Londra'ydı.

Bir toplu iğne kadar temiz bahçeleri, ay ışığında parıldayan arabaları, rüzgâr alıp bahçeleri kirletmesin diye yapraklarını döken ağaçları ve bir sitcom'a aitmiş gibi görünen evleriyle saygınlığın zirvesi gibi görünen bir banliyöye girdiğimizde, burası bir yırtıcının yaşamasını bekleyeceğimiz türden bir yer değildi.

Ama banliyö saklanma deliklerinin en güçlüsü değil miydi?

Göz önünde saklanmak, bunun gibi bir yaratığın avlanmasını sağlardı ve o da öyle yapmıştı.

Ailesinin ayrılmasını istemeyen, Kati'den öğrenen ve bana söyleyen Lodestar'a göre okulda zorbalığa uğrayan, babası onu terk edip başka bir eyalete taşınan savunmasız bir genç kız bulmuştu... Koparılacak olgun bir erikti.

Ama biz bunu durduracaktık.

Bu gece harekete geçecektik.

Bir virajı döndüğümüzde Camaro'nun ışıkları söndü ve Indy mahallenin derinliklerine doğru ilerledi, motoru hiç devirmedi, bir-sekiz-üç-dört numaraya gelene kadar hep sessiz kaldı.

Oraya yanaşmadık, onun yerine altı ev aşağıya park ettik.

"Unutmayın, biz içeri gireriz ve dışarı çıkarız," diye gürledi Giulia, parmaklarını çıtlatarak. "Kan dökmeyiz ve yara bere bırakmayız. Hayaletler gibi içeri girip onun ödünü koparırız, sonra da oradan çıkarız."

"Kim olduğumuzu anladığında suç duyurusunda bulunmasını engellemeyecek," dedi Tiffany huysuzca.

Indy, "Unutuyorsun... o emekli bir papaz, sözde," dedi. "Polise gidip seni tutuklatsa ve sen de onun pedofili olduğunu düşündüğünü söyleyen ne yapardı? Bu onun itibarı için iyi olmazdı, değil mi? Bunu gizli tutmak isteyecektir. Sadece bu da değil... West Orange'dayız, Tiffany. Burası Günahkârlar'ın bölgesi."

Giulia homurdandı. "İyi eski yozlaşmış domuzlar. İhtiyacınız olduğunda her zaman yanınızda." "

Lily homurdandı. "Bunun olumlu bir şey olmaması gerekiyor, Giulia."

"Öyle değil mi? En azından ihtiyacımız olduğunda bizim yanımızda olabilirler," diye mırıldandı.

"Seninkinde yoktu," diye nazıkçe işaret etti Lily.

"Evet, ama şimdi babanın koltuğundasın, polisler kim ödeme yapacak?" Sırıttı, sonra ellerini birbirine sürttü. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Tiffany, "Senin öfke sorunların var," diye karşı çıktı.

Giulia "Neden acaba?" diye terslendi ama kapıyı iterek açıp arabadan inerken başka bir şey söylemedi. Geri kalanımız da dar Camaro'dan indik ve sanki orada olmaya hakkımız varmış gibi yürüdük. Sanki içimizden birinin buralarda bir yeri vardı ve biz sadece gece için evimize dönüyorduk.

Kalbim göğsümde davul çalan bir asker gibi gümbürdüyordu ama korkmuyordum. Bir kez olsun, değerli bir şey yaptığım için heyecanlanmaktan başka bir şey hissetmedim. Proaktif bir şey.

Hepimiz bu işin içindeydik. Hepimiz bu hasta adamın Cyan'ı yozlaştırmasını engellemek için ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazırдық.

London'ın evi de mahallenin geri kalanı gibi tertemizdi. Beyaz dış cephe kaplaması, çatının etrafındaki güzel yeşil süslemeler, paravanlar temiz ve deliksizdi, bu da üzerimizde parlayan dolunayın ışığı sayesinde görülebiliyordu.

Gümüşi yüzüne baktım ve nefesimi içime çektim.

Öfke sorunları olan tek kişi Giulia değildi.

Bunu daha önce Amara'yı konuşmaya zorladığımda, sonra da Lancaster'ın en değerli eşyalarından birini yok etmeye yardım etmekten büyük zevk aldığımda fark etmiştim. Lily ve ben bir Ferrari'yi hurdaya çevirmiştik ve Link, Maverick ve Kati bizi tekrar orada bulana kadar garajdan müzik sesi gelirken arabanın tavanında zıplamıştık.

Yaşlı Maverick başını salladı ve yürüdü, Kati bizimle dans etmek için oraya koştu ve Link sırttı ve kadınıyla yalnız kaldığı anda ne yapacaklarını bana söyleyen bir şekilde kadınına baktı.

Ve kıskanmışım.

Kızgın olduğum kadar.

Maverick'in bana bu şekilde bakmasını istemişim. Beni de yanında götürmesini.

Boşuna.

Bu arzunun yarattığı öfke dişlerimi gıcırdatmama ve eve döner dönmez erkeğimi becermeye yemin etmeme neden oldu; böylece o benim değil, Nic'in olduğunda hissettiğim o aciz öfkeyi telafi edecektim. Şiddet, bugün konuşmakta yavaş davranan kulüp tavşanlarının başına gelenleri de kapsayan bir dalga halinde içime doldu ve onu birazdan olacıklara kanallize ettim.

Indy verandaya çıktı, perdeyi açtı ve sonra eğilip kilitleri açtı.

Bunu nasıl yapabildiğini bilmek istediğimden emin değildim ama sadece Lily, Tiffany ve ben birbirimize şaşkın bakışlar attık.

-Pencereden gizlice girmek zorunda kalacağımızı düşünmüştük. Günahkârlar'ın bu tür dersler verip vermediğini merak ediyordum.

Diğer çocukların Pazar Okulunda ahlaki değerleri öğrendikleri gibi.

Ben olsam MC'ye söylemezdim.

Kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı ve Indy bizi ileriye doğru çağırdı. Elimizden geldiğince sessiz kalmaya dikkat ederek parmak uçlarımızda içeri girdik ve kapının eşiğini geçtiğimiz anda içimi bir heyecan kapladı.

Haneye tecavüz.

Az önce bir suç işlemiştim ve umurumda bile değildi.

Beşimiz birden ilerledik, her birimiz piçin nerede olabileceğini bulmaya çalışıyorduk.

Oturma odasını geçip merdivenlere yöneldiğimde, kalbim hâlâ diğerlerinin duyamayacağı kadar hızlı çarpmasına rağmen bir fare kadar sessizdim, garip bir alkol kokusu burun deliklerimi yaktı. Yerde ıslak bir su birikintisinin içinde bir şişe duruyordu ve yanından geçtiğim bir koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde iki tane daha vardı.

Yukarı çıkarken, onu bulduğumda, kader gibi hissettim.

Yatak odası temiz ve düzenliydi ve yarı açık panjurlarla kaplı pencerelerden içeri sızan ay ışığıyla, aynı zamanda anonim olduğunu da gördüm.

Sanki adamın fazla bir şeyi yokmuş gibi. Ama burası büyük bir evdi.

Sadece... boştu.

Şimdi kapının önündeki koridoru düşündüğümde, bir portmanto vardı ama başka bir şey yoktu. Anahtarlarını atabileceği bir masa ya da kirli spor ayakkabılarını koyabileceği bir ayakkabılık yoktu. Merdivenlerden yukarı çıkınca halı yoktu ve bu odada bir yatak, bir şifonyer, bir ayna vardı ve hepsi bu kadardı.

Ama pis koku burada da vardı. Alkol kokusu. Horlamaları derin, şehvetli ve baygın gibiydi, bu da o uyanmadan oraya nasıl girdiğimi açıklıyordu.

Diğerlerini almak için odadan çıkmak üzere arkamı döndüm ama Tiffany oradaydı, Giulia da arkasındaydı.

Üçümüz birbirimize başımızı salladık ve her birimiz yatağın karşı tarafına geçerek dışarı çıktık.

Yapılacak garip bir şeydi ama zamanında daha kötülerini de yapmıştım ve bunun onu susturacağını, kıpırdamasını engelleyeceğini biliyordum. Bu yüzden ellerimi ayaklarının üzerine koydum ve bir aşığın yapacağı gibi yavaşça bacakları boyunca yukarı, yukarı, daha yukarı yuvarladım. Biraz kıvrıldı ama sıkıntıdan değildi. Yatağın kenarına diz çöktüğümde, şilte ağırlığının altında çökerken, diğer kadınların bana deliymişim gibi bakmasına neden olan okşamam sayesinde hiçbir şekilde rahatsız olmadı.

Bacakları benim dokunuşumla birbirinden ayrıldı ve ben de bunu kendi çıkarım için kullandım, sikine ulaşmak için bacaklarının arasında süründüm.

Tam olarak istediğim şey.

Kapı aralığından gelen bir fısıltı bana üçümüzün yalnız olmadığını ve diğerlerinin de bize katıldığını söyledi ama ben arkamı dönmedim, sadece Tiffany'ye baktım. Herkes yerini aldıktan sonra, yüzük, orta ve işaret parmağı havada olacak şekilde elini kaldırdı.

O geri saymaya başladı, ben de öyle yaptım.

Bir hareket telaşıyla, Tiffany'nin eli ağzını kapatıp burnunu çimdiklemeye gittiği sırada dizim onun aletini yatağa sabitledi.

Mücadele ederken hareketleri donuklaştı, yavaşladı ve sarhoş olduğu inancını doğruladı çünkü böyle bir adamın bizi bir anda alt edebilmesi gerekirdi - bu gece sarhoş olunacak bir gece değildi.

Lily ve Giulia onun kollarından tuttu ve Indy elindeki bıçağın ucunu adamın boğazına bastırdı.

Hareketleri neredeyse bizi üzerinden atmaya yetecekti ama dizimi daha sert bir şekilde sikine bastırarak tüm ağırlığımı üzerine verdim. Zayıf olabilirdim ama söz konusu penis olduğunda, acı vermek için fazla baskı uygulamanız gerekmiyordu. Aletini toza çevirmeyi hayal ederken bu gerçekten yararlandım.

Yapabilseydim, yapardım.

Indy sıkılmış dişlerinin arasından, "Cyan'ı rahat bırakacaksın," diye bağırdı. "Bu sadece bir uyarı. Bu sadece

Sana geri çekilmeni söylüyorum. Eğer yapmazsan, seni bir kez daha ziyaret ederiz ve aletini keserim."

Bir inilti duyuldu ve Tiffany oksijen yoksunluğu yüzünden onu halsiz tutmak için çok çalışırken başı bir o yana bir bu yana döndü. Sonunda yavaşladı, hareketleri yorgunluktan donuklaştı. O anda Tiffany bıraktı ve adam gürültülü bir nefes alıp kumun üzerinde ölü bir balık gibi çırpınırken, bacağını geri çekip ona diz çöktüm.

Sert.

Taşaklarının vücuduna girmesini umduğum kadar sertti.

Bir hafta boyunca ereksiyon olamayacağını umduğum kadar sertti.

İşerken acıtmasını umduğum kadar sertti.

Kendimi yataktan attım ve geri kalanımız da aynısını yaparak merdivenlerden aşağıya kaçıp evden aceleyle çıktık. Avluya ulaştığımda Indy'nin kapının arkasında olduğunu gördüm ve diğerleri arabaya doğru koşarken ben onu geride bırakmak istemediğim için bekledim.

Onu beklediğimi görünce gözleri parladı, minnettarlığıyla ay ışığında altın gibi parladı ve ikimiz Camaro'ya koşmadan önce bana sevinçli bir bakış attı.

Kalbim bu kez farklı bir nedenle çarpıyordu.
Dürüst efor ve heyecan.

Tanrım, bu iyi hissettirmişti.

Kıçımızı kaldırıp arabaya bindiğimizde ve o yola çıktığında, alt bölgeden çıkana kadar sevincimizi kontrol altında tuttuk, ancak kutlama yapamadan hemen önce onları gördük.

Sıraya dizilmişler.

Beş tanesinin yüzleri farlardan görünüyordu.

Maverick, Link, Nyx, Cruz ve Sin'in arkasından geliyor, hepsi bizi bekliyor.

"Arabayı durdur, Indy," diye emretti Giulia ama sesi gergin çıkmıyordu. Aksine, sesi heyecanlıydı.

Kaşlarını çatarak, ne yaptığını merak ederek Indy'nin durmasını ve Giulia'nın bir roket gibi dışarı fırlamasını izledim. Kapı açıldığında, bildiği gibi, Nyx bisikletinden indi ve saniyeler sonra kendini ona doğru fırlattı, bacakları beline dolandı, kolları ona sarıldı.

Birbirlerinin suratlarını yemeye başladıklarında gülümsemek zorunda kaldım ve daha önce içimde hala pompalanan, damarlarımda çalkalanan, beni içten dışa doğru ateşleyen adrenalin... şekil değiştirdi.

Bükülmüş.

Başka bir şey oluşturdu. Daha az yıkıcı ve sonsuz derecede daha güçlü bir şey.

Şehvet

.
İhtiyac
ım var.

Arzu.

Düşmanımızı öldürmemiştik ama onu tehdit etmiş ve cezalandırmıştık ve şimdi, kendi ejderhalarını öldürebilen yağmacı şövalyeler gibi, ödülllerimiz için hazırдық...

Bir

orgazm.

Ya da iki.

Ya da belki üç.

OTUZ SEKİZ

OceanofPDF.com

MAVERICK

İçimde dört zıt duygu dalgalanıyordu.

Öfke. Kendini tehlikeye atabileceği, göçmenlik statüsü henüz kesinleşmemişken bir suç işleyecek kadar aptal olabileceği için.

Endişe. Yaralanacağından. Ya da yakalanacağı.

Gurur. Bizden birini savunmaktan korkmadığını. Kardeşimin kızı için mücadele ederdi. O küçük kızın güvende olduğundan emin olmak için ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

Ve son olarak, ihtiyaç.

Karmaşık kokteyl eve dönüş yolculuğunda sessiz kalmaktan başka bir şey yapmamı zorlaştırdı.

Durumdan haberdar olan Rex, kiliseyi yarın sabaha ertelemişti; kulüp fahişeleri kırık burunlar ve morarmış gözler için sızlandıkları için Yaşlı Hanımlarımızı sıraya sokmamız emredilmişti. Görünüşe göre Rex bunu, kiliseyi neden ertelediği gerçeğini Storm'dan saklamak için bir bahane olarak kullanmıştı.

Bilmesi gereken tek adamı koruyorduk ama bunun bir nedeni vardı. Onun hapse girmesini istemiyorduk ve gideceği yer de orasıydı. Geçmeden ve iki yüz dolar almadan.

Bu onun da hakkıydı. Kızını savunmak, onu korumak ve pedofilik bir kancıktan korumak, ama iki sorun vardı.

Birincisi, London'ın pedofil olduğunu henüz doğrulayamadık. Ama kısa süre içinde doğrulayacaktık, çünkü ben de sabah o tavşan deliğine girecektim. Onaylandığı anda London'ın kanı Buzdolabı'nın duvarlarını boyayacaktı.

İkincisi, eğer o piç buzdolabına kapatılmadan önce onu bu işe bulaştırırsak, herkesin içinde çılgınca bir şey yapabilirdi. Örtbas edemeyeceğimiz bir şey.

Indy'nin Camaro'suyla eve dönerken öfkeden, ihtiyaçtan, gururdan ve endişeden güçsüz düşmüş bir halde sızlanıyordum. Alessa arabayı sürerken Indy de Cruz'la birlikte sürtüğe binmişti, Alessa'nın arabayı sabah onun evine götüreceği sözünü aldıktan sonra. Bu mahremiyetimiz olduğu anlamına geliyordu ama bu mahremiyet benim ruh halime pek iyi gelmiyordu.

Ya bizi şehrin içlerine götürecek ya da Lily'nin mülkünün bulunduğu Orange Hills alt bölgesine girmemizi sağlayacak bir tür kavşağa ulaştığımızda sokak lambaları söndü. Arabayı araziye doğru sürmesini bekliyordum ama yapmadı. Yolun kenarına çekti, gecenin bu saatinde geçen minimum trafikten korunana kadar bir dakika kadar engebeli arazide ilerledi.

Motoru durdurduğu anda, sessizlik kabinin içinde zonkladı ve sonra üzerimdeydi.

Bunu beklemiyordum, bekleyemezdim. Dürüst olmak gerekirse, ona kızgın olmamdan korkacağını düşünmüştüm. Milyon yıl geçse de azgın olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama öyleydi.

Lanet olsun, öyleydi.

Kendini bana doğru attı, tatlı inçlerinin her birini bana karşı sıvadı. Bir eli avucuyla sikimi örtmek için aramızda çalışırken, diğer eli

elbisesinin narin eteğini yukarı kaldırdı, böylece taytının altından tünel açabildi.

Parmakları altını bulduğunda ağzımın içine doğru iç çekti, ama sadece bir saniyeliğine. Sonra dilini benimkine doğru itmeye geri döndü ve beni, üzerimde sönmesine izin verdiğim için mutlu olduğum bir adrenalın yüksekliğinden bahseden bir vahşilikle becerdi.

Duygularım bu şekilde bir araya gelmişken, ihtiyacım olan rahatlama buydu, ama lanet olsun, bundan daha fazlasıydı. Bu Alessa'ydı. Ve Tanrım, onu istediğim kadar ona ihtiyacım vardı.

Taytını aşağı çekebilmek için elimi uzattığımda, amına dokunduğu gölgeli hareketleri görmek için geri çekildiğimde inledim, parmakları kendine hediye ettiği her okşamada ses çıkaracak kadar kaygandı. Keşke bunu görebilseydim, keşke küçük yol dışı ağaçlarının zifiri karanlığında olmasaydık, ama bir şekilde, o zifiri karanlık bunu daha da ateşli hale getirdi.

Görmek zordu ama duyabiliyorduk, hissedebiliyorduk, koklayabiliyorduk ve tadabiliyorduk. Bu dört duyu birdenbire görmekten çok daha güçlü görünmeye başladı.

O tadı lanet dilimde istiyordum ve bundan mahrum bırakılacak değildim.

Camaro'nun ön koltuğu çok küçüktü, bu yüzden kapıyı itip açtım ve dışarı kaydım. Bana ciyaktı, ama uzun sürmedi, onu arabadan çıkarıp bagaja sürüklediğimde değil. İlk başta onu bagaja yasladım, ellerimi çıplak kıcının etrafında kaydırırken orada durmasına izin verdim, biriyle yanaklarını ayırırken diğerini kalçalarının arasına geçirdim, böylece kaygan kıvrımlarını dürtebildim.

Ağzını keşfederken sıcaklığından tıslıyordum, pasif kalmamasına rağmen bana izin vermesini seviyordum. O da en az benim kadar bu savaşın içindeydi.

Bu düşünce beni geri çekip onu kaldırmama neden oldu, böylece onu gövdedeki küçük yüzgece sıkıştırabilecektim. Ben yayıldıkça

"Kendini tehlikeye atıyorsun" diye hırladım.

"Ben bir Günahkârım," diye karşılık verdi. "Bizim işimiz bu." O lanet olası gururdan daha fazlası içime doldu.

"Bu işi erkeklere bırakın. Biz bunun için varız."

"Bazı suçlar farklı cezaları hak eder." Çenesini yukarı kaldırdı. "Bu orospuların işi."

"Lanet Giulia." Her yerinde onun kokusu vardı. "Bu orospuların işi değil, kulübün işi. Bu işe karışmamalısın." Uzanıp boğazını sıktım ve bana bakmaya zorladım. "Sınır dışı edilersen ben ne yaparım, ha? Bizim kendi yöntemlerimizle çözdüğümüz suçlar yüzünden sınır dışı edilip hapse atılırsan."

Gözleri meydan okurcasına parlıyordu ve bu beni endişelendirse de aynı zamanda beni tahrik ediyordu.

Alessa'nın Ghost'a hiç benzemediğini fark etmeye başlamıştım.

Ghost aşık olduğum kadındı ama Alessa'nın yanında gölge gibi kalıyordu, o daha çok dolgun bir bardak kırmızı gibiydi. Tanenlerin acı tadı ve ertesi sabah baş ağrısıyla birlikte geliyordu, ama tanrılardan gelen kudret helvası gibi boğazınızdan aşağı kayıyordu.

Nefesimin altında hırlayarak onu öne doğru çektim, böylece onu itaat etmesi için öpebilecektim.

İşe yaramadı.

O da karşılık verdi. Öncekinden daha fazla. Öncekinden daha sert. Vermek zorunda olduğum her şeyi ve daha fazlasını aldı, klitorisini ovmaya başladığımda bile tereddüt etmedi, sonra onu parmakla becerdi. Haykırdığında, amcığı parmaklarımin etrafında titreşip zonkladığında, durmadım, sadece devam ettim, orgazmları benim için ne olduğunu anlamaya zorlamak için kullandım.

Benimkini.

Korumak

için.

Savunmak

için.

Sevmek

için.

Parmaklarımı amının ön duvarına doğru kıvrırken,
dudaklarımız amının üzerinde duracak şekilde geri çektim.

diğerinin. "Kendini yine tehlikeye attın Alessa, seni buna pişman edeceğim."

Dişleri alt dudağımı kavradı. Canımı acıtacak kadar sert bir şekilde ısırıldı, sonra geri çekildi ve bırakmadan önce dudağımı da aldı. "Ne yapacaksın?" diye hırladı. "Bana tecavüz mü edeceksin? Tokatlayacak mısın? Kırbaçlayacak mısın? Kesecek misin? Sanki yapacakmışsın gibi."

Bu sözler hem bir cesaret hem de bir alaydı. Bana olan güveninden, inancından bahsediyordu, hatta dışarı çıkıp ona sahip olan herifleri öldürme isteği uyandırıyordu.

Tanrım, bugün o kadar meşguldüm ki listeye başlanamamıştım bile.

Sikeyim.

Dudağım acıyınca dilimi üzerinde gezdirdim, ancak kan tadıyla karşılaştım.

"Seni yatak odamıza kilitleyeceğim, yatağımızda tutacağım, seni döllerimle o kadar dolduracağım ki bu seni ağırlaştıracak ve hareket edemeyeceksin. Seni o kadar sarhoş ve orgazmdan mutlu edeceğim ki dış dünya hakkında hiçbir şey bilmeyeceksin. Seni o kadar sık ve o kadar sert sikeyeceğim ki ikimiz için de yürümek zor olacak ve tek yaptığımız yemek almak olacak, böylece bir sonraki tur için seni yeterince güçlü tutmak için mideni doldurabileceğim."

Bunun üzerine burun delikleri alevlendi ve "Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?" demeye cüret etti.

"Bu lanet bir tehdit değil," diye hırladım, "bu bir söz."

Dudakları düzleşti ama kızgınlıkla değil.

İhtiyacım var.

İstiyorum.

Sikeyim.

Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı ve bana en akli başında, en güvenli olandan başka bir seçenek kalmadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kalçalarını tutarak birbirinden ayırdım ve onu kendime doğru çektim. Orgazm çıgıllıkları atarken ağzını meşgul etmek

Bu gece havuz evine dönmemizin tek yolu buydu, çünkü beni daha fazla zorlarsa, Tarzan ve Jane'e dönüşecektik ve ben ona her sözümde ciddi olduğumu gösterecektim - yatağın bir çatının altında ya da gece gökyüzünde olmasının benim için hiçbir önemi yoktu.

Sadece o

yaptı.

Onun

güvenliği.

Onun iyiliği.

Önemli olan tek şey buydu.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZ

OceanofPDF.com

ALESSA

Dili klitorisime değdiği anda ıldıracağımı hissettim.

Bunu daha önce hiç yaşamadığım için rahatsız edici mi yoksa lezzetli mi olduğundan emin değildim. Parmaklarıyla aynı etkiyi yaratmıyordu, klitorisimi istediğim kadar sert ovamıyordu ama nefesimi kesen bir inceliği vardı. Ya çıkardığı sesler? Pizda rula. Yaptığı şeyin lezzetine lezzet katıyorlardı. Beni kemirdi. Beni hprdetti, tadıma baktı, bunu yaparken inledi. Dudakları ben inleyene kadar klitorisimi emdi, ama bu bana hediye ettiği diğer orgazmlardan farklıydı, çünkü güçlüydü ama aynı zamanda ayak parmaklarımdın kıvrılmasına neden oldu çünkü beni boş ve daha fazlası için hazır hissettirdi.

Bunun bir aperiatif olduğunu fark ettim. Söz verdiği şeye mi?

Cezalardan söz ettiğinde, üzerime kırmızı bir kızgınlık sisi fısıldamıştı. Bir mr boyu yeterince cezalandırılmıştım ama onun fikri hiç de düşündüğüm gibi değildi.

Onun azarlaması bizi saatlerce bir arada tutacaktı ve o bunun kötü bir şey olduğuna mı inanıyordu? Daha iyi bir şey düşünemiyordum.

Ulumam açıklıkta yankılanırken, beni sağır edeceğinden emin olana kadar kulaklarımda çınlarken, sonunda

ayağa fırladı, hareket ederken fermuarını açtı ve aniden oradaydı. Bana karşı. Bacaklarımın arasında. Bana o kadar yakındı ki nefesinin tadını alabiliyordum.

Aleti içime girdiğinde tekrar çığlık attım, başım geriye düştü, ağzı boğazıma doğru ilerlerken vücudum hem gerildi hem de zorlandı. Orada beni sertçe emerken inledim, ellerim omuzlarına doğru hareket etti, kaslarını kazdı, onu hem kollarımla hem de bacaklarımla yakın tuttum.

Daha önce olduğu kadar nazik olmayan sert ve hızlı itişlerle içime güç verirken, beni koruma ihtiyacından kaynaklanan kontrolünü kaybetmesine seviniyordum.

Bu düşünceyle amım kasıldı, uyarılma hissi beni çıldırtana kadar etrafımda dönmeye devam etti. Hızlanmaya başladı, daha hızlı, daha derin, içime doğru sallandı, altımızdaki eski arabanın titremesine neden oldu, sonunda, ben son bir kez çığlık atarken kulağımda kendi salıverilişini kükredi. Büyük bir zevk topu beni bowling pistindeki on lobut gibi yere sererken tüm varlığım nabız gibi atıyordu.

"Yarın," diye kulağıma fısıldadı, sonunda boğazımı sıkmayı bırakmıştı, "Indy'ye gittiğimizde..."

Benim nefes alışım da onunki kadar hızlı, onunki kadar yoğun. Kalbim koşuyormuşum gibi çarpıyordu ve onun sıcak soluklarının hassas tenime değmesi kalbimin daha da hassaslaşmasına neden oluyordu.

"Indy's'e mi?" Şaşkınca sordum.

"Arabasını bırakmak için," diye mırıldandı ve başımı salladım, tüm vücudum ne kadar harika hissettiğimin neşesiyle dans ederken başımın onunkine yaslanmasına izin verdim. "Damgalanacağız."

"Sıcak ütülerle mi?" diye sordum, gerildiğinde ve benden uzaklaştığında şaşırdım.

"Hayır!" diye bağırdı. "Sıcak demirlerle olmaz." Karanlıkta bile onun değiştiğini hissettim. Öfkesi bir anda

ona kanat veren bir şey. "Bu şekilde damgalandınız mı?"

Yorgun olduğum için arkama yaslanıp pencereye yaslandım ve ona göstermek için kolumu kaldırdım. "Kelepçeyi çek," diye emrettim esnerken. Dediğimi yaptığında parmakları bileziğin kapladığı derinin üzerinde gezindi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Bunu daha önce nasıl görmedim?"

"Stone saklamam için bana deri bir kelepçe verdi." Tekrar esnedim. "Bunun için endişelenme. Geçmişte kaldı."

"Elbette öyle," diye yatıştırıcı bir sesle gürledi, bileğimi hareket ettirerek dudaklarını bileğime bastırdı. "Artık benimsin. Bütün dünyanın da bunu bilmesini istiyorum."

Bunu duymak hoşuma gittiği için gülümsedim ve ona doğru uzanıp uykuya daldım.

OceanofPDF.com

KIRK

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MAVERICK

Ertesi gün bu kadar cıvıl cıvıl olmamız neredeyse acınası bir durumdu ve çevredeki herhangi bir kardeşin biraz aldığımızı fark etmesini sağlıyordu.

Bir sürü 'bazı'.

Yüzündeki çatık kaşlardan, sabah odunu çözülmemiş tek kişinin Rex olduğunu varsaymak zorundaydım ve Rachel'ın evinde kaldığına göre, nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Elbette, kulüp fahişelerinin kaldığı motele gidebilirdi, ama A, muhtemelen Giulia'nın ekibinin dünkü 'ziyareti' hakkında kulağını çınlatırlardı ve B, gerçekten istediği kadın koridorun sonunda uyurken neden o sürtükleri becermek istesin ki?

Bu yüzden huysuzluğu tamamen mantıklıydı ve hiçbirimizin, grubun gayri resmi şakacısı olan Link'in bile bu konuda tek kelime etmemesi beni eğlendirdi.

Ölüm dileklerimiz yoktu.

Rachel'ın maun yemek masasının etrafına yerleşmek, kulüp binasındaki ofisinden çok daha görkemliydi ve bunu ona da söyledim. "Görünüşe göre dünyada yükseldik."

Bir havuza bakan teras kapılarıyla kesinlikle şık olan ve masadaki kırmızının ateş gibi parlamasına neden olacak kadar çok ışık alan odaya baktı ve

Buradaki tüm bitkilerin yeşilliği burayı daha da vahşi gösteriyordu. Yeşil bir parmağı olduğunu bilmiyordum, ama sadece bu oda bile bitkilere karşı garip bir bağımlılığı olup olmadığını merak etmeme neden oldu çünkü her duvarda sayısız boyutta, farklı, eşleşmeyen saksılar vardı.

Resmiyeti bir kademe aşağı çekerken, yine de büyük hissettirdi çünkü pencerenin yanındaki orkidelerden birini internette okuduğum bir makaleden tanıdım ve çok nadir olduklarını biliyordum.

"Eski ofisimde olmak için sol taşığımı verirdim," dedi Rex'in acımasız cevabı.

Bir alışkanlık yarattığı olarak, bu beni şaşırtmadı. Ayrıca, ne kadar boktan olursa olsun, o çöplükte pek çok anı vardı. İyi ve kötü. Yıkıcı ve şaşırtıcı.

"Rachel'dan umudunu henüz kesme," diye takılmaya cesaret etti Link. "O cevize hâlâ ihtiyacın olabilir."

Rex ona ters ters baktı. "Siktir git, Link."

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi hemen. "Bunların hiçbirisi bana uymuyor. Neden biz buradayız ve Storm burada değil? Dün gece ne olduğunu ve neden olduğunu bilmesi gerekiyor."

Aynı fikirde olmadığım söylenemez, ancak tamamen katıldığımı da söyleyemem.

Siyah ve beyaz olamayacak kadar karmaşıktı.

Eğer Storm Martin London'ı bilseydi, onu öldürürdü.

Hak etmişti ama öfkeyle hareket edecek ve hapishane hücrelerinde pişman olacaktı.

Eğer bu pisliği halledersek, olanlardan sonra çocuğuyla ilgilenmek için hâlâ buralarda olacaktı.

Karmaşık, gördün mü?

Geceki olaylar nedeniyle kilisede bir kişi eksikti. Teknik olarak Storm'un katılması gerekmiyordu çünkü artık bu bölümün başkan yardımcısı değildi ama o bizim akrabamızdı. Onu tamamen dışarıda bırakmayacaktık, sadece bu konuyu tartışabilmek için geciktirecektik.

Nyx, ağırlığının altında gıcırdayan antika yemek sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Onu bir hapishane hücrelerinde istemiyoruz," diye cevap verdi. "Ve Indy'ye bir daha böyle hareketler yapmayacağıma dair söz verdim."

Sin başını salladı. "Anlamıyorum. Neden sana böyle bir söz verdirsin ki?"

Nyx'in ağzı gerildi. "Kevin ona da ulaştı."

Çelik'in burun delikleri alevlendi ve dehşet gözlerini yaktı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu.

"Keşke olsaydım kardeşim, ama değilim." Dişlerini sıktı. "Quin, onu ziyaret ettiğimde, ona ulaşamadığını söyledi, ama Tanrım, o amcığın Indy'yle birlikte olduğunu düşünmek bile içimde-" Kısa, keskin bir nefes verdi ve içindeki gerginlik boğazındaki parlak kırmızı kızarıklıkla, kaslarının dışarı fırlamasıyla ve alnında nabız gibi atan damarla kendini ele verdi.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, bu yüzden yeni olmalı.

Kesin olan bir şey vardı ki, eğer kız kardeşine verdiği sözü tutmasını engelleyeceksek, onu doğru yolda tutmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Öfke kontrolü kesinlikle kartların içindeydi çünkü aksi takdirde felç geçirebilirdi.

"Tanrım," diye fısıldadı Sin, bu da her şeyi anlatıyordu.

Sandalyesini geriye iten Rex'in omuzları kamburlaştı, Sonra öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak yere baktı. "Verdiğin sözü anlıyorum Nyx, özellikle de sana çocuğuna öncelik vermeni istediğini söyledikten sonra, ama bu senin için sağlıklı değil kardeşim."

"Değil," diye kabul ettim. "Sadece felç geçirecekmiş gibi göründüğünü düşünüyordum."

Yumrukları masanın üzerine yerleşti. "Delirecekmişim gibi hissediyorum," dedi acımasızca. "Düşündüğümde-" Başını düşüncelerden sıyrılmaya çalışır gibi yana salladı. "Giulia onları öldürmeden bedelini ödetmenin yolları olduğunu söylüyor, ama ölümleri... kahretsin, rahatlatı

İçimde bir şey var. Hayatlarını mahvetmek yeterli mi bilmiyorum. Acı çekmelerini istiyorum."

Bu ifade dudaklarımı büzmeme neden oldu, özellikle de Nyx'inki hariç tüm gözler bana döndüğünde. Benden bir cevap beklediklerini biliyordum ve "Onları deşifre edebiliriz" dediğimde cevabımı aldığımı tahmin ediyordum.

"Dex'lemek mi?" Link kaşlarını çatarak sordu.

"Evet. Kimliklerini internette ifşa edin. Bu diğerlerini de peşlerine takacaktır. İşe karışmak zorunda kalmadan onlara işkence edebiliriz."

"Bu yapılabilir mi?" Rex sorguladı,

Homurdandım. "Elbette öyle. O zaman yapabileceğimiz başka hamleler de var. Dürüst olmak gerekirse, bunu Lodestar'la konuşmak en iyisi olur çünkü o bir psikopat, ama elektriklerini kesebilir, gazlarını kapatabilirsiniz. Sularını kesebiliriz, bunun gibi şeyler. Banka hesaplarını boşaltabiliriz. Kapılarına SWAT ekibi gönderebiliriz. Ve kullandıkları arabaya bağlı olarak, yani yeni olup olmadığına bağlı olarak, muhtemelen onunla da uğraşabiliriz."

"Uzun mesafe mi?"

Rex'in talebini düşünerek başımı salladım. "Neden olmasın anlamıyorum. Lodestar ve ben birlikte hacklediğimizde sihir yapabiliriz. Sadece uzun zamandır yapmadık." Ayrıldığımızdan beri. "Bu, değerli bir amaç için birlikte ortaya çıkamayacağımız anlamına gelmez," dedim kuru bir sesle. "Ama bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Nyx, sen ne düşünüyorsun?"

O bir şey söylemeyince Sin mırıldandı: "Öfkenin nasıl bir his olduğunu bilirim Nyx. Bildiğimi biliyorsun. Birlikte çalışabiliriz, dövüşebiliriz, antrenman yapabiliriz. O iblislerle savaşmak için yapabileceğimiz şeyler var çünkü Tanrı yardımcım olsun, onların fısıltılarını en az senin kadar ben de duyuyorum."

Bu yalan değildi. Bir adamın babasını yumruklarıyla öldüresiye dövebilmesi için çok öfkeli olması gerekirdi.

"Ayrıca, her zaman Buzdolabı var. Bu görevleri sen devralabilirsin," diye **düşündü** Rex. "Belki Cruz'a temizlikte yardım

yukarı."

Bunun üzerine Nyx yüzünü buruşturdu. "Bu benim sahnem değil. Indy'nin arkasını temizlemek yeterince kötüydü. Cumartesi gecemi uzuvları keserek geçirmek istemiyorum."

Rex homurdandı. "O zaman beni kızdırdığında seni nereye iteceğimi biliyorum, ha?"

Nyx gözlerini devirdi. "Sen tamamen kalpsin." Uzandı ve eliyle çenesini ovuşturdu. "Bakın, önerileriniz için minnettarım çocuklar. Muhtemelen hepsini kabul etmek zorunda kalacağım."

"İşlerin diğer tarafında bir şeyler yapmayı düşündün mü Nyx?" Sakince sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani çocuklara sadece canavarlarını öldürmek yerine başka şekillerde yardım etmeyi mi kastediyorum?"

"Konuş," diye hızlıca cevap verdi.

Omuz silktim. "Çocuklar mahkemeye gitmek zorunda, değil mi? Aleyhlerinde ifade verirken o hasta heriflerin gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıyorlar mı? Onları güvende tutmak için bir şeyler yapabiliriz. Onları destekleyip, bunu yapabilecek kadar güçlü hissetmelerini sağlayabiliriz."

O kadar hareketsizdi ki nefes almayı bırakıp bırakmadığından emin olamadım, sonra, "Evet" dedi.

Rex çenesini eğdi. "Çelik mi?"

Sekreter Rex'e şaşkın bir bakış fırlattı. "Öyle mi?"

"Bunu ayarlayabileceğini düşünüyor musun? Belki bir şeyler ayarlayabilirsin? Tiff'i de dahil et, belki Lily'yi de? Sanırım bağlantıları ve bilgi birikimleri vardır. Sanırım Lily bana bir keresinde babası ölmeden önce vakıflara ve hayır kurumlarına yardım etmesi gerektiğini söylemişti. Belki siz de bunu nasıl gerçekleştirebileceğinize dair beyin fırtınası yapabilirsiniz?"

Yutkundu. "Yapabilirim."

Rex bana bir bakış attı. "İyi düşündün Mav. İşler normale döndüğünde Lodestar'la birlikte doxing üzerinde çalışmaya başlayacaksınız, değil mi?"

Tek söylediğim "Bu biraz zaman alabilir" oldu.

"En azından kayıtlarda var." Homurdandı. "Bunu aklınızda tutarak Londra'ya odaklanabilirsiniz. Lodestar'ın onun hakkında yaptığı araştırmada koşer hitler bulduğunu biliyorum, ama Yaşlı Hanımlarınızın onun pis koktuğunu düşünmeselerdi dün gece bu kadar ileri gideceklerinden şüpheliyim." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sizin de onları daha iyi tutmanız gerekecek. Etrafta yuvarlanmalarına, böyle numaralar yapmalarına izin veremeyiz."

"Sen onları durdurmaya çalış," diye karşılık verdi Nyx. "Giulia bir Günahkâr olduğunu ve bazı şeylerin sadece orospuların üstesinden gelebileceği bir iş olduğunu kafasına sokmuş. Bunlar onun sözleri."

"İşin kötüsü, mantığa karşı çıkamıyorum," diye mırıldandı Link.

"Elbette yapabiliriz," diye karşı çıktı Rex. "Bir hain ister orospu olsun ister pislik, onlara eşit şekilde işkence ederiz."

"Kadınların kendilerine has yöntemleri vardır." Sin omuz silkti. "Link ve ben onlarla Tink hakkında konuştuk ve hiçbirisi bir şey söylemedi. Oysa Giulia ve çetesi onun Mott Haven'da olduğu gerçeğini ortaya çıkarmayı başardı."

"Demonios Bandidos ile temasa geçip ona göz kulak olmalarını istedin mi?" Rex Nyx'e sordu, o da başıyla onayladı.

"Çoktan yaptım."

"Güzel." İçini çekti. "Sorun şu ki hepiniz kırbaçlanmışsınız. Bu yüzden orospularınızı hizada tutamıyorsunuz."

Nyx homurdandı. "Evet, Rachel'ın seni vurduğunu ve senin de o lanet ağzını kapalı tuttuğunu gördüğümde bunu hatırlayacağım."

Kaşlarını çatmasına rağmen cevap vermedi, sadece uzaktan düz boruların sesi gelirken düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Storm burada. Duruşmasında Londra'dan bahsetmiyoruz ama Maverick, hasta olduğunu biliyorum dostum ama o sürüngenin çocuk olup olmadığını öğrenmelisin."

Başımı salladım. "Hallediyorum."

Nyx, "Lodestar bir süredir bunu söylüyor," diye yakındı.

"O hasta, tam kapasite çalışmıyor ve kendi başına çalışıyordu," diye savundum. "Ayrıca, eğer önü temizse, o zaman daha derine inmek sandığınız kadar kolay değil. Bir adamın sırlarını zaman almadan nasıl öğrenirsin?"

Link, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi.

"Öncelikli olacak ama yine de üç gün boyunca aralıksız çalışmam gerekebilir ve ben de tam kapasitede değilim." Rex'e bir bakış attım. "İstediğimden daha yavaş olacağız."

"Beş Nokta'nın yardım edeceğini düşünüyor musun?" Sin temkinli bir şekilde sordu. "O'Donnelly'lerden biri bir hacker. Ya da öyle diyorlar..."

"Ve dedikodu her zaman haklıdır," diye homurdandı Steel ve ona bir bakış fırlatmama neden oldu. Herif gergin görünüyordu, ki daha önceki cıvıltısından sonra bu tuhaftı.

"Her zaman değil, hayır, ama sorabiliriz."

"Declan yardımcı oluyor," diye araya girdi Rex. "Zirveden canlı çıkmamın nedeni o."

"Bugün bu konuyu konuşmayalım," diye mırıldandı Nyx. "Kan basıncım şimdiden kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum."

Rex sadece homurdandı. "Her iki durumda da, evet, sor, Sin. Bak bakalım Londra konusunda bize yardımcı olabilecekler mi?"

Kapı hızla açılarak, "Bensiz mi başladınız?" diye bağırarak, öfkeli bir Storm'u ortaya çıkardı.

"Bizim kışımızın erken kalkıp sizinkinin kalkmaması bizim suçumuz değil," diye çıkışan Link, masanın etrafında dönüp kalan son koltuğa otururken Storm'un kendisine doğru çevirdiği kuşu hak etti.

"Silahşörler tekrar bir araya geldi," dedim gülümseyerek ve etraftan kıs kıs gülüşmeler yükseldi.

Storm, "Rebecca DeMornay'i haftanın herhangi bir günü alacağım," diye alay etti.

"Pekâlâ, artık herkes burada olduğuna göre" diye gürleyen Rex dışında çoğumuz sırttık -Fırtına'ya sırttı- "hadi işimize bakalım. Paylaşmam gereken şeyler var.

ve ben istemiyorum. Ama... her şeyden önce iyi haberlerim var." Nyx'e doğru baktı. "O'Donnelly'ler bizi kurtardı. Vali Quin'i affetti."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Onlardan bu kadar büyük bir iyilik mi istedin?"

"Düşmanlarını ortadan kaldırdım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sanırım en azından bunu yapabilirlerdi."

"Tanrım, Rex," diye homurdandı Nyx. "Teşekkür ederim kardeşim."

Rex başını eğdi. "Onun masum olduğunu söyledin, ona komplo kurulduğunu söyledin ve ben de sana inandım. Finn O'Grady'den duydum, serbest bırakılmasının yaklaşık bir hafta süreceğini söyledi."

"Bu kadar çabuk mu?" Nyx hırıldadı. "Tanrım, bu çok hızlı."

Rex'in tek söylediği "Mafya kraliyetiyle uğraşıyoruz," oldu ama bakışları benimkilere kaydı. "Konuşmamızdan sonra, Maverick, benim için haberlerin var mı?"

"Lodestar'ın çevremize yerleştirdiği kameralar var, benim de öyle." Rex kaşlarını çatı ama ben elimi salladım. "Herkesten şüpheleniyor ve bu durumda bu bizim lehimize işliyor. Onu değiştiremeyeceksin," dedim alaycı bir tavırla. "Amcanın dava dosyasını kulüp binasına bırakan kamyonun şoförü Josefa Banks adında bir kadın." Dudaklarımı büzdüm. "O senin teyzen, Rex."

Gözlerini sıkarak kapattı. "Kahretsin, bu daha karmaşık olamazdı, değil mi? Neden sanki ona zarar verecekmişiz gibi hemen oradan kaçtı?"

"Belki de korkmuştur."

"Siz ne sikimden bahsediyorsunuz?" Link, dikkatini Rex ve benim aramda gezdirirken kaşlarını çatı. Masanın etrafına hızlıca bir göz attığımda herkesin aynı şekilde şaşkın görüldüğünü fark ettim.

Nefesimi tuttum ve "Onlara söylemek ister misin Rex, yoksa ben mi söyleyeyim?" dedim.

Çenesi sertleşti. "Bu konuda benden daha çok şey biliyorsun. Devam et. Akıllarını başlarından al."

KIRK BİR

OceanofPDF.com

ALESSA

Indiana Ink'e girdiğimde, bu ziyaretimin buradaki son ziyaretimden ne kadar farklı olduğunu saklayamadım.

Sırtımın ortasındaki dövme, onu örten elbiselerim sayesinde Maverick'in henüz görmediği bir şeydi ve hastanede fark etmek için daha çok kıcıma ve oradaki yara izine odaklanmıştı, ama bu onun için değildi. Benim içindi.

Özgürdüm.

Onun yüzünden. Ailesi yüzünden.

Benim ailem.

Ve bugünün mürekkebi farklıydı. Onun içindi ve benim için de bir tane alacaktı.

Markalı.

Bunu bir kez yaşamıştım ve acısı beni bayıltmaya yetmişti. Bugünkü daha farklı olamazdı. Mürekkep, eti yakan erimiş sıcak metalden çok daha az rahatsız ediciydi.

Dönüp ona baktığımda beni izlediğini görünce gülümsedim. Bunu çok sık yapıyordu ve bunu yaptığında, gözlerinin üzerimde olmasından zevk alıyormuş gibi bir neşe vardı bakışlarında. Sanki onu mutlu ediyormuşum gibi. Ve eğer bu nefes kesici bir fikir değilse, ne olduğunu bilmiyordum, çünkü onu mutlu etmek istiyordum. Onun mutluluğunu kendiminkinden daha çok istiyordum.

"Döndün mü?" Indy ayaklarını uzattığı masadan seslendi. Giulia güldü ve kahve cezvesinin yanında durduğunu gördüm, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. "Giulia! Artık kahve içmemen gerekiyor!"

Burnu kırıştı. "Kafeinsiz kahve yüzünden acı çekiyorum."

Indy'ye bir bakış atmadan önce kuşkuyla gözlerimi ona diktim. O da homurdandı. "Evet, kafeinsiz. Kaltak bana da o sulandırılmış boktan şeyi içiriyor."

"Onu dürüst tutmak, ha?" Maverick masaya doğru yürüyüp kışını masanın üzerine koyarken alay etti.

"Bu da bir bakış açısı," diye kuru bir karşılık verdi ve adam ona Camaro'sunun anahtarlarını uzattığında gülümsedi. "Teşekkürler Mav. Siz burada ne yapıyorsunuz? Bugün ikinizi de görmeyi beklemiyordum."

"Vakit geldi," dedi basitçe.

"Marka alıyoruz," diye heyecanla cevap verdiğimde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?" Bize gülümsedi. "Bu harika bir haber." Sonra duraksadı. "Bekle, ben senin zaten bir marka versiyonun olduğunu sanıyordum?"

Maverick omuz silkti. "Yaptım ama farklı bir tane istiyorum." "Zaten bir markan mı var?" Nefesim kesildi.

"Ben biliyorum. Sırtımdaki mandala." Ona kaşlarımı çatarak baktığımda kesilmiş Henley'sini kaldırdı, sonra biraz döndü, böylece omurgasından kalçalarına doğru dans eden güzel deseni görebildim. "Adın onun içinde gömülü."

"Buna mandala mı deniyor?" Nefes aldım ve bu adamın beni, benim onu sevdiğimden çok daha uzun süredir sevdiğinin kanıtına dokunmak için uzandım.

Ben daha sahiplenilmek istediğimi bilmeden beni sahiplendiğinin kanıtı.

"Öyle." "Beğendin mi?" diye sorarken gözleri parladı.

"Bayıldım." Ve sevdim. "Ama seni sevdiğim kadar değil."

Giulia homurdandı. "Bana bir kustumuk torbası uzat."

"Sanki Nyx'e karşı o kadar da kötü değilsin," diye karşılık verdi Indy, avucumun düz kısmını dövmesine dayarken bile ikisine de gülmek için dönmeme neden oldu.

Benim
markam.
Benimkini

Ve bir tane daha istedi.

Kalbim o kadar sevinçle, neşeyle doluydu ki, patlamamış olmam bir mucizeydi.

Giulia itiraz edemediği için Indy, "Pekala Alessa, senin zehrin ne?" diye sorarken dudakları somurtkan bir ifadeye büründü.

"Zehrim mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Giulia, "Komiklik yaptığını sanıyor," diye tersledi.

"Bu ikisi birlikteyken hep böyle mi oluyorlar?" Maverick kuru bir sesle sordu.

"Onlar daha kötü."

"Tanrım."

Indy gözlerini devirdi. "Bu sefer ne dövmesi istiyorsun?"

"Zaten bir dövmen mi var?"

Mav'ın şaşkınlığı açıldı ve ona sırtımı dönüp "Fermuarı açarsan görebilirsin" diye mırıldanırken utangaç bir gülümseme attım.

O bunu yaparken dövme salonunu sessizlik kaplamıştı, bu da raptiyenin açılma sesini daha da gürültülü hale getirmiş ve gördüğü şeyi işlerken keskin nefes alışını daha da netleştirmişti.

Parmakları, kendisinininkine ikiz olan ama harfleri değiştirilmiş bir yazının izini sürmek için uzandığında, "Benim için mi?" diye fısıldadı.

"Benim için," diye düzelttim. "Senin için. Senin ve ailenin benim için yaptıkları için." Omzumun üzerinden ona baktım. "Seninkini gördüm ve sevdiğim adam olmana yardımcı olduğu için üzerimde olmasını istedim ama anlamını da sevdim."

"Ezilen bir adam özgürlüğüne kavuştu," diye tekrarladı ve gözlerindeki anlayışı gördüm, diğer eliyle parmakları damgamı koruyan kelepçeye dolandığında bunu daha da

fazla hissettim. Etime kazınmış bir damga.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Mükemmel uyduğunu düşünmüştüm."

"Öyle." Bakışları mürekkebe kaydı. "Çok güzelsin, Alessa."

Ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim." dedim.

"Acaba onu sevdiğini söylediğinde teşekkür ediyor mudur?" Indy bir kenara Giulia'ya söyledi.

"Eğer şerefsiz bunu ona henüz söylemediyse. Belki de onu dövmeliyiz. Kızımıza nasıl davranması gerektiğini ona göstermeliyiz."

O anda, Mav'ın gözleri üzerimdeyken, Indy ve Giulia arka plandayken, kalbim çok dolu hissediyordu.

"Bizim kız.

Ben aittim.

Tüm kalbimin gözlerimde olduğunu bilerek, "Bana söyledi. Neden damgalandığınızı düşünüyorsunuz?"

Giulia, "Ayrıntıları anlat o zaman," diye çıkıştı. "Ne aldığınızı bilmek istiyorum."

Ben de onlara söyledim.

Birkaç saat sonra, mürekkep tamamlanmış, biraz ağırlı ve sistemime fısıldayan adrenalinden dolayı çok fazla vızıltılı, bugün için planladığımız işleri bitirdik ve Lily'nin evine döndük.

Lodestar'la çalışabilmek için mutfığa gitmesini bekliyordum ama gitmedi. Parmaklarımız birbirine dolanmış, boşta kalan ellerimiz bugün aldığımız eşyaların poşetlerini taşıırken, birlikte havuz evine doğru yürüdük.

Ben çantamı kapının yanındaki tezgâha koyarken, o da arkamızdan kapıyı kapatırken çantaları dikkatlice yere bıraktı.

Kapı kapandığı anda çığlık attım çünkü elleri kalçalarımıdaydı ve beni tekrar kendisine doğru çekiyordu. Ağzı kulağıma gitti ve "Seni ve markanı hissetmek istiyorum" diye geveledi.

Gülümsemem gevşedi. "Henüz yapamazsın. Hâlâ Saran Wrap'in altında."

"Biliyorum," diye hırladı sabırsızca. "Ama istiyorum."

"Sert," dedim ona kısa ve öz bir şekilde, tekrar hırladığında güldüm. Ona bakmak için geriye dönerek devam ettim, "Seninkini ısırarak istiyorum ama sabırlı olabilirim."

"Olamam," dedi homurdanarak ve elini karnımın üzerinde gezdirirken aleti kıcıma girdi.

Henüz korunmamıştık ve bunun sebebinin hap kullandığımı düşünmesi olduğunu biliyordum, ama kullanmıyordum.

Yapmazdım.

Dolya, kader, beni avucunun içine almıştı ve onunla uğraşmak niyetinde değildim. Beni buraya, bu noktaya getirmişken olmazdı.

Hamile olup olmadığımı merak ederken bile, bir eli karnımın üstünde kaldı, diğeri ise eteğimi daha yukarı, daha yukarı kaldırmaya başladı, ta ki bacaklarımın arasına engelsiz bir şekilde ulaşana kadar. Bugün tayt giymemiştim çünkü giydiğim elbise baldırlarımın etrafında dans ediyordu, bu yüzden tenin tene değdiğini hissetmek çok lezzetliydi, özellikle de parmaklarını külotumun altında hızla gezdirirken.

Kalçalarım ona doğru dönerek sallanmaya başladı çünkü doğrudan klitorisimi hedef alıp ileri geri sürttüğünde bu çok iyi hissettiriyordu, tam da hoşuma gittiğini öğrendiği şekilde. Nefesi kulağıma geliyor, çenesinin ağırlığı omzuma yerleşiyor ve ön kısmı omurgamın tamamına baskı yapıyor gibi görünüyordu, bu da sıcaklığında yanmamı ve sanki onun tarafından kuşatılmış gibi hissetmemi sağlıyordu.

Hiçbir şey daha iyi hissettiremezdi.

İnledim, meme uçlarım elbiseme doğru tomurcuklandı, içimde uyandırdığı ateşle tenim karıncalanırken fısıldadı, "Seni döllerimle dolduracağım, Alessa. Dolduracağım seni. Amcığın beni içten dışa tanıyacak ve ne zaman yakınımdayım olsam, tıpkı benim seni arzuladığım gibi sen de beni arzulamaya başlayacaksın. Tıpkı benim sana ihtiyacım olduğu gibi."

Sözleri başımı eğmemi sağladı, böylece ağızlarımızı birbirine geçirebildim, dilimi onunkine doğru iterken onları

bağlı tuttum, onunla bu küçük şekilde birleşmeye ihtiyaç
duydum.

Beni öperken, bizi hareket ettirdi, böylece artık sadece önümdeki koridora bakmıyordum, duvara bakıyordum.

Geri çekilerek dudaklarıma doğru mırıldandı, "Ellerini duvara koy, tatlım."

Ben kimdim ki tartışayım?

Titreyerek uyudum, avuçlarımı gösterdiği yere bastırdım, parmaklarımin uçları beni öne doğru eğerken kıvrıldı.

Fermuarının geri çekildiğini duydum, aletini serbest bırakıp avuçladığında sanki kendim yapmışım gibi inlediğini hissettim, sonra erimiş gibi sıcak olan aleti kıvrımlarıma sürtündüğünde inledim.

"Hayatım boyunca istediğim tek am senin amın, Alessa. Başka bir şey değil. Sadece seni. Sadece senin. Sen benim kadınımsın," diye haykırdı, aleti içimde kayıyor, beni tamamen dolduruyor, beni başka hiç kimsenin yapmadığı, yapamayacağı gibi dolduruyordu. "Sen benimsin. Başkasının değil. Bu damga her şeyi anlatıyor." Eli, mürekkebimi koruyan Saran Wrap'in üzerinde nazikçe gezinmek için hareket etti ve gerginlikle titreşiyormuş gibi hissettiğimde bu kadar şefkatli olabilmesi beni sert bir şekilde vurdu.

Bu adam. Zıtlıkların bir çalışması. Ama haklıydı... O benimdi.

Başkası

değil.

Asla.

Sadece o.

"Yeri doldurulamaz," diye mırıldandım elini tekrar hareket ettirdiğinde, içime doğru sallanmaya başlarken parmaklarının kalçalarıma girmesine izin verdim. Geçen gece Indy'nin Camaro'sunda olduğu kadar vahşi değildi. Beni her içine aldığı anda, sanki etrafımızdaki hava yanıyormuş gibi hissettiren bir şey vardı. Sanki ben yanıyordum ve bunu hiç o içimdeyken istediğim kadar istememiştim.

Eli beni yerimde tuttu, hızlanmaya başladığında ön kolu karnıma yapıştı ve amım ona yapışarak parmaklamaya devam etmesini istediğimi belli etti.

klitorisim, yaptığı şeyi yapmaya devam etmek için, çünkü bu mükemmellikti.

Diğer elimle geriye yaslanıp onu ensesinden kavradım ve omurgamdaki doğal kavis daha da abartılı hale gelirken, özellikle başparmağım oradaki Saran Wrap'in üzerinde gezindiğinde kendimi ona daha yakın hissettim.

Arkadaşlarımla, Yaşlı Bayan dostlarımla birlikte olmayı düşündüm, boğazında ısırık izleri bırakacak kadar sert bir şekilde boynunu ısırmamı izlemelerini düşündüm. Indy'nin geride bıraktığım izleri aydınlar kağıdıyla takip edişini izlediğimi düşündüm ve sonra ısırığının dövmesini onun tenine yaptığını hatırlayınca ürperdim.

Asla unutamayacağımı bildiğim bir anıyla ürpererek uzun uzun ve alçak sesle inledim, onun göğsümdeki mürekkebi görmek istediği kadar ben de o damgayı görmek istiyordum, bu yüzden onun yerine, ne zaman içime girse takırdayan top zincir kolyeyi çekiştirdim ve yeni ritüelimizde teselli buldum. Sadece bizim için olan bir tören.

Bugün sadece damgalama eyleminden daha derin bir gündü. Bu, West Orange adliyesindeki evlilik töreninden daha derindi. Bu bizi gelecekte koruyacak bir şeydi.

Bugün, belirsiz bir yarının ilk temellerini atmıştık.

"Düşünüyorsun," diye kulağıma fısıldadı, kulak mememi ısırırken nefesi sıcaktı, beni inletecek kadar sertti. "Buna odaklan. Bize odaklan. Bana odaklan. Kendine. Başka hiçbir şeye değil." Sözleri vahşiceydi ve hızı arttıkça gözlerimin kapanmasını sağladı, parmaklarıyla mükemmel noktaya vururken amımı etrafına sıkıştırmaya zorladı.

Benden bir ciyaklama kaçtı, kalçalarım onunkinden farklı bir ritimle titreşirken, benden istediği doruğa doğru yol aldım. Ben yavaşladıkça, karnım dalgalandıkça o hızlandı, kalçalarının popoma çarpma sesi kendi zirvesine ulaştığında kesik kesik olmaya başladı.

Kulağıma bir küfür savurduğunu duyduğumda bir çığlık daha attım ve salıverilmesinin keskin nabızlarını hissettiğimde bir kez daha inledim, kulak mememdeki kısırtımayla birleşti ve nefes nefese, "Ben kime aitim?" diye tısladım.

Bunu bana o anda, zihnim sisli, zevkten donuk ve en basit düşüncelere indirgenmişken sorması adil değildi.

Ama Maverick asla adil olmazdı.

Yarının vaat edilmediğini bildiği halde değil.

Gözlerim kapalıyken titrek bir iç geçirdim ve bana verdiği hediyein tadını çıkararak, "Ben," diye mırıldandım.

Çünkü o yaptı.

Ve her zaman da öyle olacak.

OceanofPDF.com

KIRK İKİ

OceanofPDF.com

MAVERICK

OceanofPDF.com

ERTESİ GÜN

"GÜNAH MI?"

"Hey, Mav, nasıl gidiyor?"

İkimizin de konsey için yaptığı işlerden bahsetmediğini, bunun yerine kişisel bir seviyeden bahsettiğini bildiğim için ona karşı dürüst davrandım. "Dün gece bazı kabuslar gördüm."

Bu sinir bozucuydu çünkü Alessa'nın kollarında uyuduğumda hissettiklerime bakılırsa huzur içinde olmalıydım. Bunun yerine zihnim çalkantılı ve fırtınalıydı. Ve lanet olası yerde sürtünen bir sandalyenin sesi bile beni bir çatışmanın ortasındaymişim gibi geriye itti.

"Nasıl olduğunu bilirim kardeşim. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İçimi çektim. "Pek sayılmaz, Sin. Yani, konuşabileceğimi biliyorum ve bu konuyu benimle de konuşabileceğini bilmeni istiyorum ama içimde tutmaya o kadar alıştım ki."

"Anlıyorum. Anlıyorum," diye mırıldandı. "Yaptığımız şey bu. Ama belki de bu yüzden kabuslar görüyoruzdur?"

"Olabilir." Boynumdaki gerginliği hafifletmeye çalışarak başımı yana salladım. "Gerçek şu ki, bu durum hiç yardımcı olmuyor. Serçelerle ilgili tüm bu saçmalıklar? Sağda solda lanet olası komplolar görmeme neden oluyor."

"Seni kim suçlayabilir ki? Dün gece ben de iyi uyuyamadım. Kaç kardeşimiz uydurma suçlamalarla içeride, ha? Kaç tane? Quin'in tutuklanmasını bekleyemem."

Dışarı. Bırakın onu, içeride bir hafta bile benim dayanabileceğimden fazla."

Kabul ettiğim için derin bir iç çektim. "Ben de aynıyım. Eve döndüğünde mutlu ol." Burnumun kenarını çimdikledim, bunu söylemem gerekiyordu çünkü aptalcaydı, ama sabah uyandığımdan beri beynim çarklar arasındaki çarklardan başka bir şey göremiyordu, ter içinde kalmıştım, göğsüm koşuyormuşum gibi yanıyordu.

Alessa akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı -ben sakinleşene kadar beni emmişti, bu da ciğerlerimin yanması için bambaşka bir nedene dönüşmüştü- ama düşünceler bir türlü gitmiyordu. Beni terk etmediler.

"Kilisede herkese Rene'nin ölümünün arkasındaki suikastçıdan nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musunuz?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye homurdandı.

"Bu aptal bilgi kırıntısını aklımdan çıkaramadım. Çok çılgınca ve aptalca ama... görmezden gelinemeyecek kadar basit."

"Konuş benimle, kardeşim. Ne oldu? Aklın nerede?"

Aptalca bir teori ortaya atmamı dinlemeye istekli olması, mutfak penceresinden sonbaharla birlikte yavaş yavaş buz kesen havuza bakarken omuzlarımı silkmeme neden oldu. "Ken bana suikastçının soyadının ya da en azından yakmaya razı olduğu kimliklerin nasıl başkentlerden oluştuğunu anlattı."

Hattın diğer ucuna sessizlik çöktü. "Ciddi misin?"

"Ölümcül. Bir Paris, bir Moskova ve bir de Madrid'den bahsetti."

Hattan bir tıslama sesi geldi. "Tasadüf olamaz," diye mırıldandı.

"Ben de öyle düşünüyordum." Gerginlik bana sertçe vurdu ve enseme ovmak için uzandım. "Londra, lanet olası bir Moskova'dan daha yaygın bir isim ama yine de..."

"Hawk'ı oraya götüreceğim. Birkaç DNA örneği alsın. Bakalım bir eşleşme var mı?" Homurdandı. "Bu çok temiz, değil mi?"

"İyi okumuşsun deli. Serçelerin radarına girmek için her ne halt ettiyse..." Beni göremediğini bildiğim halde başımı salladım. "Keşke lanet olası zamanı geri alabilsek."

Kabul etti, bana bir kez daha Hawk'ı kulüp işlerinin ortasında olduğu için hemen göndereceğini söyledi - daha fazla ayrıntı istemedim çünkü bir infazcı olarak bu, MC'ye borcu olan birini dövdüğü anlamına gelebilirdi ve gerçekten bilmek istemiyordum - yollarımız ayrılmadan önce mutfağın cınlayan sessizliğiyle baş başa kaldım.

Havuz evinin durumu, bu pencereden manzaranın yarısının havuzdan oluşmasına karşın diğer yarısının avluya ve ana eve açılmasına neden oluyordu, yani her şeyi ve her şeyi görebiliyordunuz.

O anda havuz hareketsizdi, çünkü en ufak bir esinti yoktu, ama Kati yalınayak dans ediyordu, saçları başının etrafında vahşi bir bulut gibiydi ve eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa yüzünde bir çeşit çamur vardı. Daha önce hiç bu kadar dağınık bir çocuk görmemiştim, yanaklarında her zaman bir şey vardı, saçları fare yuvası gibiydi ve giysileri her zaman temizdi ama bir torbanın içinde yaşıyormuş gibi görünecek kadar buruştu.

Onun dansını izlerken, becerileri karşısında şaşkınlıktan kaşlarımın kalkmasına neden olan taklalar atmasını ve ayakta takla atmasını izlerken iki şeyi fark ettim: Birincisi, bu yüzden her zaman buruştu. Kendini avlunun bir tarafından diğer tarafına fırlatıyor, düşüp düşmediğini ya da yüzüstü yere çakılıp çakılmadığını umursamadan yoluna devam ediyordu. Gittikçe daha da kirleniyor ve dağılıyordu.

İki, birisi ona bu boku öğretmişti.

Birisi.

Bu düşünce içimde yeniden bir huzursuzluk yarattı ve kafamda o lanet olası çarklar dönmeye başladı.

London'ın jimnastik antrenmanlarına yardım ettiğini biliyordum.

Çenem gerildi, hışımla evden çıktım ve benden bir ağabey gibi davranmamı isteyen yengeme doğru yöneldim. Koruyucu bir ağabey.

Bunun bir sebebi var mıydı?

Umarım yoktur.

Bir saat sonra

MAVERICK

Binmemem gereken ama gerçekten binmem gereken bir domuzun sırtında West Orange'a doğru ilerlerken midem gurulduyordu. En son istediğim şey yemek yemektir ama Alessa'yla bir randevum vardı ve onu hayal kırıklığına uğratacak değildim, özellikle de hiçbir şey doğrulanmamışken.

Kati'yle konuşmuştum ve onun bilerek anlayışsız davrandığını düşünmüştüm - ya öyleydi ya da ben yeterince iyi ifade edememiştim

-Bu yüzden onu mutfaktaki Lodestar'a götürdüm ve 'jimnastik' yetenekleri hakkında konuşmalarını söyledim.

Lodestar, Lodestar olduğu için durumu hemen fark etmişti ama Kati'yle yaptığım konuşmadan Londra'nın onu hedef aldığından korkmadığımı anladım. Cyan'ın ona ne sır verdiğini merak ediyordum çünkü Alessa'dan bildiğim kadarıyla jimnastik dersi almayan Kati'yi eğiten oydu.

Cyan'ın sırları London hakkında geçmiş araştırmalarının ortaya çıkarmadığı bir şeyler ortaya çıkarabilirdi. Conor O'Donnelly peşinde olsa bile, taştan kan sağamazdınız ve eğer Sin için ortaya koyduğum gibi, London Sparrow destekli bir suikastçıysa, kimliğini silmek ve onun için yenilerini oluşturmak için kendi ordusuna sahipti.

Yüzüme vuran rüzgâr, baş ağrımın beni kör etmesini engelleyen tek şeydi. Buna ihtiyacım vardı,

Uyanık hissetmek, bu kâbusun asla kaçamayacağımız sonsuz bir döngü olmadığını hissetmek için o havaya ihtiyacımız vardı.

Alessa'ya, onun gülümsemesine, sıcaklığına ve sevgisine ihtiyacım vardı ama onun dünyasına getirdiğim şey için korkuyordum.

Daha fazla sorunu, daha fazla çekişmeyi hak etmiyordu.

İyi bir adamı, harika bir hayatı hak ediyordu ve eline ne geçecekti? Onu bir an için unutabilecek ve bizim için tetikte bekleyen bir çetenin hedef tahtasına koyan bir MC haznedarı.

Yanağımın içini kemirmek, gürültünün daha da arttığı ve güneşin başıma vurarak beni patlayabilecek olgunlaşmış bir portakal gibi hissettirdiği West Orange'a doğru ilerlerken yardımcı oldu. Nefesim kesilmişti, yüzüm terden sırılsıklam olmuştu ve MC'nin lokantasının köşeyi dönünce olmasının iyi bir şey olduğunu biliyordum çünkü yakında durmazsam yere çakılabilirdim.

Bu ne aptalca bir fikirdi, ne aptalca bir hareketti- Sonra onu gördüm.

Lokantanın yanında durmuş beni bekliyordu, dikkati telefonundaydı, dizlerinin etrafında dans eden dar bir elbise giymişti, siyah taytları o güzel bacaklarını dünyadan saklıyordu, lacivert bir şal kollarını havadaki hafif soğuktan koruyordu. Ellili yıllardan kalma bir ev kadını gibiydi ve her ne sebeple olursa olsun beni tahrik ediyordu.

Bu da şu anki durumumda pek yardımcı olmadı.

Yine de düz boruların yaklaşması onu yola bakmaya itti ve gözlerimiz buluştuğunda hemen daha iyi hissettim.

Durdum, sehpayı tekmeledim ve doğruldum, bana yaklaşırken ona gülümsedim, sanki aramızda boşluk olmasını istemiyormuş gibi, işte o anda bir araba geri tepti.

Ses kısaydı. Keskin.

Staccato.

Önemli bir şey değil. Normal bir akla sahip herkes için hiçbir şey. Ama ben normal değildim.

Bir saniye önce hayatımın aşkına bakıyordum, bir saniye sonra cehennemin kendisine bakıyordum.

Etrafımda, COP kaos içindeydi. Güneş, Jersey'in yaz ortasında bile yapabileceğinden daha kötü bir şekilde üzerime vuruyordu ve sırtımdaki takımımın ağırlığı, kafamdaki kaskın ağırlığı, önümdeki dar görüş alanı, lanet olası yönümü bulmaya çalışırken etrafımda dönüp durmama neden oluyordu.

Daha bir gün önce geri aldığımız karakolun ortasında duruyordum, sadece düşmanın eline geçmesini istemediğimiz ölümcül mühimmatları sakladığımız birkaç depo için kullanışlı olan pis bir yerdi. Çoraktı, sıcaktan kavruluyordu ve göz alabildiğine sadece kayalar ve çok az yeşil şey vardı.

Bir zamanlar işleyen bir karakol olan yer, şimdi çeşitli yollardan harabeye dönmüştü.

Etrafımda ölü adamlar yatıyordu. Onları gördüm, üniformalarını kaydettim, altlarındaki kan havuzlarını gördüm. Burada Taliban askerleri de vardı ama ben sadece ölen kardeşlerimin kimlikleri için BDU'larına baktım.

Radyodan bir ses geldi ve sesi tanıdım. Liam. "Burası Kaos 7. Döner kanatlı savaş helikopterlerine ihtiyacımız var. Hava desteği şart. Tamam."

"Kaos 7, hava desteği kırk dakika uzaklıkta. 120 mm'lik havan toplarını kullanın. Tamam."

"Havan çukuru sıkıştırıldı. Tamam."

Etrafıma bakındım, arazinin yapısını anlamaya çalıştım ve havan çukurunun sıkışmış olduğunu gördüm. Bir tür çanağın içindeydik, yani daha yüksek bir yere ulaşamıyorduk.

"Tıbbi yardıma ihtiyacımız olacak. Tamam."

Daha fazla bir şey yapamadan üzerime ateş yağmaya başladı, ama eğildim ve sığınaklara doğru koşmaya başladım.

bir oluklu demir parçası şeklinde. Koşarken, kurşunlar ayaklarımın arasında dans ederken, biri adımı seslendi.

"Maverick!"

Boğuk bir ses, bir törpü, bir
sıçrama. Bir ölüm çingırağı.

Sevdiğim bir adamın dudaklarından dökülüyordu.

Kurşunları unuttum, sıcağı, şiddeti, ölümü, dehşeti unuttum. Sadece o sesi bulmaya odaklandım.

Cesetlerin arasında dolaşırken, birlikte görev yaptığım ve benim için kardeş olan adamların yüzlerini gördüm. Junkers ölmüştü, Samie de, ama sonra Nic vardı.

Sırtüstü yatıyordu, giysileri parlak kırmızı lekelerle doluydu ve gözleri cam gibiydi, dimdik bana bakıyordu. Yere daldım, dizlerimden toz bulutu püskürüyordu. Bir elim nabzını kontrol etmeye, diğer elim bağırsak yarasına baskı yapmaya gitti ama bileğimi şaşırtıcı bir güçle kavradı ve "Kartal Göz'ü bul. Ona Dost Muhammet Han'ı sor."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Neden Liam'ı bulmamı istiyorsun?"

Kulaklığımdan aniden, "Kaos Müfrezesi, lütfen haberdar olun. 10. Dağ Tümeni gecikti. Tekrar ediyorum, gecikti. Destek gelmeyecek. İletin. Tıbbi tahliye yok. Tamam."

Duyduklarımı reddettiğimi haykırmadan önce "Hayır," diye nefes aldım. Kana bakarken, Nic'in vücudundan akan ve onu öldüren o kadar çok kana bakarken tek düşünebildiğim bu olamazdı. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Kaos 8. Tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Şimdi! Tamam!" Nic'in karnına daha da fazla baskı uygularken telsizimden hırladım.

Eli benimkine uzandı ve parmaklarımız birbirine dolanırken, onunki zayıflığına inanan o güçlü kavrayışıyla, benimkini karnına baskı yapmaktan uzaklaştırdı.

"Beni dinle Jameson. İyi dinle." Gözleri güneşin sıcağında ateş saçan elmaslar gibiydi. Beni dinlemeye zorluyorlardı. Asla unutmamam için. "Yaşamamı istiyorum Jameson. Yaşamamı ve sevmeni istiyorum. Gitmeme izin vermeni istiyorum."

"Hayır!" İnledim, gözyaşlarım dökülürken yanıyor, kirli izler bırakarak onun giysilerinin üzerine düşüyordu. "Gitmene izin veremem, seni unutamam! Unutamam. Unutmayacağım."

"Yapmalısın," diye homurdandı, aceleciliği çığdı. "Yapmalısın. Benim yapamadığımı yapmanı istiyorum, dışarı çıkmanı. Özgür ol. Bu cehennem tarafından lekelenmemiş bir hayat yaşa." Beni kendine çekti, ondan kaçamayacağım ya da kaçamayacağım şekilde yaklaştırdı. "Onu sevmeni istiyorum. Onunla bebekler yapmanı istiyorum." Acı kaşlarını çatmış ve gözlerini köreltmış olsa da gülümsemesi hüznü bir hal aldı. "Eğer beni unutamıyorsan, neden birinin adını Nic koymuyorsun?"

Benden bir hıçkırık kaçtı. "Yapamam. Gitmesine izin vermeyeceğim." Telsizime bağırdım, "Tıbbi yardıma ihtiyacımız var. TAMAM!"

"Lütfen Jameson, bunu benim için yap. Hayalet olma. Hayatını yaşa. Lütfen." Elimi tuttu, parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı ve son nefesini verirken fısıldadı, "Seni seviyorum. Lütfen... sana söz ver-"

Havan topu ateşi beni onun tarif ettiği bir dünyaya gönderdi. Cehenneme.

Bir patlama beni ayağımdan kaldırdı ve yere indiğimde dizlerim etrafımda toz bulutları oluşturan toprakla çarpışmadı. Betonla çarpıştılar.

Bir kaldırım.

Arkamda, korna sesleri ve trafik bilincime fısıldadı ve gözlerim kamaşmış, havan ateşinden sağır olmuş bir halde önüme baktım, bir kez daha yönümü bulmaya çalıştım.

Önümde bir kadın duruyordu, gözlerinde korku vardı, güzel yüzü dehşetle buruşmuştu.

Benim için mi?

Başımı salladım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Neler olduğunu. Ama anlayamıyordum, yapamıyordum-

"Maverick?" diye mırıldandı, sesinde garip bir tını vardı, adımdaki 'E' harfinin tonlaması duymaya alışık olduğumdan farklıydı. "Maverick, lütfen, bana bak."

Yutkundum ve ona bakmak istemediğim için yüzümü başka tarafa çevirdim.

Kimdi o? Nic
neredeydi?

Sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. Arkasından bir zil sesi duydum ve çizmeli ayaklar kaldırıma vurdu. Etrafım aniden kesilmiş adamlar tarafından sarılmıştı - MC?

Benim MC'm mi?

Gözlerimi kapattım, bununla başa çıkamıyordum. Neden Kembesh'te değildim? Liam neredeydi? Nic neden onunla konuşmamı istiyordu? Dost Mohamet Khan? Kimdi o?

Sert bir sesin "Yine mi?" diye homurdandığını duydum. Hay sikeyim. Onu hastaneye götürmeliyiz."

"Hayır!" Kadının sesi sertti, emir verircesine güçlüydü. "Jameson, benim adım Alessa. Ben senin yaşlı kadınıyım. West Orange'dasın, artık bir asker değilsin. Şeytan'ın Günahkârları MC'nin saymanısın." Boynuma taktığım ve takırdayan bir şeyi çekti.

Ses beni harekete geçirdi ve elinde tuttuğu künyeye baktım.

Ellis

Dominic J.

123-45-6790

AB Neg

Katolik

Nic.

Sonra elime uzanıp göğsüne bastırdı ve ben ona bakarken, taze mürekkebe göz kırparak

Titreyen parmaklarımla harflerin izini sürdüm. Şekilleri.
Anlamını hissettim.

O da künye takıyordu ama künyeler sonsuza dek
derisine kazınmıştı.

Sadece, aynı çift değillerdi. Üç tane vardı.
Etiketler.

Bir tanesinin üzerinde kabartma vardı:

**Ellis
Dominic J.
123-45-6790
AB Neg
Katolik**

Ve diğeri:

**Ravenwood
Jameson
123-45-6789
O
Pozis
yon
Jedi**

Ve sonuncusu kabartma ile kaplandı:

**Ravenwood
Alessa
O Neg
Katolik
Yaşlı
Kadın
Şeytan'ın Günahkarları MC**

Kafama inen bir sopa ya da sistemime vurulan bir darbe
gibi değildi ama anılar geri geldi.

Hatırladım.

"Alessa," diye fısıldadım ve yıkıldım. Hıçkıra hıçkıra.

Başka ne yapabilirdim ki?

Gördüklerimle, hatırladıklarımle, hissettiklerimle, duyduklarımle başa çıkamayarak yüzümü siper ettim. Ama o oradaydı, elleri üzerimde geziniyor, başımın üzerinden kayıyor, sıkı bir kucaklamayla ona bastırılana kadar beni kendine doğru çekiyordu.

Ondan gelen sevgi içime aktı, beni yeniden şarj etti, beni yeniden canlandırdı.

CTE.

TSSB.

Kısaltmalardan oluşan bir alfabe, hepsinin kaderi beni ondan ayırmak.

"Her zaman hatırlamayabilirim," diye fısıldadım, çünkü onsuz yapamayacağımı bilsem de ona bunu yaşatamazdım. "Daha da kötüleşebilir."

Ama benim sesim düzensiz olsa da onunki sakindi. Çok sakindi. "Seninle geçirdiğim en kötü günler, sensiz geçirdiğim en güzel günlerden daha iyi."

"Bunu söyleyemezsin."

"Yapabilirim." Sonra, sanki kafatasıma metal bir çubuk saplamış gibi hissettiğim bir çeliklikle bana "Yapacağım" dedi.

Ağzım titredi. "O bir geri dönüştü."

"Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin-"

"Nic oradaydı." Ona bakmak için geri çekildiğimde gözlerimden daha fazla yaş sızdı. "Bana seni sevmemi söyledi. Gitmesine izin vermemi ve onu unutmamı."

Başını iki yana salladı. "O zaman aptalın teki. Siz erkeklerin nesi var? Çok fedakarsınız. Onu unutmana gerek yok." Parmaklarımı tekrar göğsüne bastırdı, birbirimize çok yakın olduğumuz için bu hareket garipti. "O bizim bir parçamız Jameson. Sonsuza kadar. Ve ikimiz de seni kendinden koruyacak kadar seviyoruz. Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle."

Kendinden o kadar emin, o kadar güçlü, o kadar kendinden emindi ki ben kendimi güçsüz hissediyordum. Ve aptalca, aklıma bir düşünce geldi. Nic, bir çocuk istediğini söylemişti.

onun adını taşıyor. "Ya hamileysen? Hiçbir şey kullanmadık. Bir çocuğu-"

"Umarım öyleyimdir. Hayat zor, karmaşık ve acı verici," diye kabul etti iç çekerek, "ama seninle mutluyum. Bir bütünü. Bana bir aile verdin, bana huzur getirdin ve kendimi güvende hissetmemi sağladın. Çocuğunuz sadece buna katkıda bulunacak. Bizi birbirimize bağlayan bir parça daha olacak. Bizi birbirimize bağlayacak."

"Bu onlar için adil değil."

"Bir çocuğun senin oğlun ya da kızın olma şansına sahip olmaması da adil değil, Maverick. Sen iyi bir adamsın. En iyisisin."

Nic'in olmayan ama mavinin keskin bir tonu olan o gözlere baktım, söylediği her kelimeye ciddi olduğunu anlatacak kadar keskin. Duygularla sersemlemiş değillerdi ama mantıkla sertleşmişlerdi. Soğuk, sert bir mantık.

Söylediği her kelimeye inanıyordu ve Nic gibi o da bana "Seni seviyorum Jameson. Bunu atlatacağız. Birlikte."

Ben de aynı şeyi mırıldanıp ona "Seni seviyorum Alessa," derken arka planda bir cep telefonu sesi duydum.

Sonra Çelik'in sesi öfkeyle yükseldi: "Ne? Benimle taşak geçiyorsun, Rain." Onu duymazdan geldim ama gözlerindeki sevgiye, kırık aklı her zaman kırık olacak ama yine de seveceği bir adam için güzel ruhundaki affediciliğe odaklandığımda bile, "Onu takip et. Eğer durursa, ona ilk senin ulaştığından emin ol. Rain, onun bir pedofil olduğuna inanıyoruz. Kız tehlikede. Bize yerini bildirmeye çalış, biz de yola koyulalım."

Alessa dudaklarını dudaklarıma bastırırken bile acı bir gerçeği fark ettim.

Şeytan'ın Günahkarları Amerikan Ordusu gibi değildi. Asla destek olmazdı. Tıbbi tahliye olmazdı. Biz kendimizi korurduk.

Onlar için
öldürdük. Onlar
için ölürüz.

Ve böyle olması gerekiyordu.
Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇ

OceanofPDF.com

QUIN

Son zamanlarda çok sayıda İrlandalı ve Rus arkadaş edinmiş biri için bu ani sessizlik sürpriz oldu. Rikers'ta hiçbir yer sessiz değildi. Burada olmanın en zor yanlarından biri de buydu.

Hiç huzur yoktu. Asla.

Huzur diye bir şey yoktu.

Sakin de değildi.

Yani ani sessizlik bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunun kanıtıydı ve fırtınalar buraya ulaştığında dehşet verici olurlardı.

Gerginlik beni geri adım atmaya, kaçınmanın zorunlu olduğunu bildiğim için ortak alandan çıkmaya ve ranza arkadaşımın varlığında minimum güvenliğin olduğu hücreme geri dönmeye zorladı.

İnfaz koruma memurlarının bacaklarına binmesiyle ünlü bir mahkumun yanından geçerken ona bakmamak için çenemi eğdim ve onun da aynısını yaptığını fark ettim. İkimiz de o anda korkmuş tavşanlar gibiydik, bir yırtıcının bir şekilde serbest kaldığının farkındaydık ve bundan nasıl kurtulacağımızdan emin değildik.

Duvarlar sanki üzerime üzerime geliyor gibiydi. Dar koridorlar ve uçsuz bucaksız parmaklık denizi klostrofobimi iyice artırmıştı ve dikkatli olmazsam beni yine fren sıvısına boğacaklarını biliyordum.

Nyx'in ziyaretinden doğan umut uzun sürmemiştir ve acılarım yüzünden kendimi ding wing'de, yani akıl hastanesinde bulmuştum. Sonrasında, bir ton Batılı ve Bratva etrafımda dolaşmaya başlamıştı ki bunu iyiye işaret olarak kabul etmiştim...

Bugüne kadar.

Bulunduğum kata çıkan merdivende tırabzanın etrafından dolanarak yukarı çıktım ama koridorda ilerlerken biri beni hücrelerden birinden kaptı.

Mücadele etmeye başladım, gelen saldırıyı savuşturmak için vurmaya başladım, birimdeki sessizliğin benim yararına olduğunun farkındaydım.

Şu an için.

Ben bir avdım ama aynı zamanda lanet bir yırtıcıydım ve kimsenin aksini düşünmesine izin vermeyecektim.

Sustalımı iç çamaşırlarımın içinde sakladığım yerden çıkarıp, dönmeye çalıştım, piçin beni sıkıştırdığı yerden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Bunun yerine, demir kokusundan hedefimin doğru olduğunu anlayarak vurdum ama artık çok geçti.

Sustalısını hissettim, daha büyük, daha soğuktu ve herifin bir bıçağı olduğunu fark ettim.

Bu onaylandı.

Gardiyanlar görmezden geldiler.

Hapishanede bir çığlık yükseldi, kilitlenmeyi tetikleyen bir alarm, ama tam beni döndürüp yüzüstü duvara iterken, silahı sırtımın derinliklerine sapladı ve amcık kulağıma fısıldadı, "Serçelerden sevgilerle."

İşte o zaman beni bıraktı.

Dizlerimin bağı çözüldüğünde.

Yere düştüğümde, açtığı yarayı kapatmak için uzandığımda sustalı bıçağım bir elimden düştü.

Arkama yaslanıp, muhtemelen benimkinden çok daha fazla ölüme tanıklık etmiş olan acımasız tavana bakarken gözlerimi kapattım.

Aklıma gelen son şey? Nyx
ve Indy.

Sonuç olarak, aklıma sadece tek bir kelime geldi, onu
yüksek sesle söylememi gerektirecek kadar güçlü.

"Özür dilerim."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EPILOG

OceanofPDF.com

EĞER KINDLE'İNİZ DUVARA FIRLATILMA TEHLİKESİYLE KARŞI KARŞIYAYSA...
OKUMAYA DEVAM EDİN. SPOILER İSTEMİYORSANIZ, BURADA
DURUN.

MAVERICK

"NIC! Gözünü toptan ayırmamalısın!"

Kolumu omzuna atarken karıma sııttım. Oğlumuzun ilk tee-ball maçını izlerken gerginlikle dolup taşıyordu. Nedendir bilinmez, Nic benim el-göz koordinasyonumu miras almamıştı. Top taçta olmasına rağmen Nic bir türlü vuramıyordu.

Çok komikti, çok da sevimliydi ama Alessa'nın gidip Giulia'yla iddiaya girmesi gerekiyordu ve bu da tabii ki oyuna her zamankinden daha fazla yük bindirdi.

Nic yine ıskalayınca mırıldandım, "Çocuk daha dört yaşında, bebeğim. Daha iyi olacak."

İçini çekti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Gerçekleri biliyordum.

Giulia delinin tekiydi ve iki oğlu ve bir kızı onu West Orange'a ilk geldiği zamankinden daha normal biri yapmamıştı.

"Bahis ne için?" Şakağına bir öpücük kondurarak sordum. "Evimiz üzerine bahse mi giriyorsun? Beş milyon mu? Hasar ne kadar?"

Eğlendiğimi fark edince, bunca yıl sonra beni hâlâ esir alan o uzun kirpiklerinin arasından bana baktı ve "Bundan hoşlanmayacaksın" diye mırıldandı.

Dudaklarım seğirdi. "Hayır mı?"

İçini çekti ve bana Nic'in iki yaşındayken yavru kedisi Triskele'yi tuvaletini yapması için lazımlığa koyduğunu itiraf ettiği zamanı hatırlattı.

"Onlara nasıl direk dansı yapılacağını öğretmem gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu beni neden rahatsız etsin ki? Gösteri yapmayacak mıyım? Ayrıca, senin direk dansı yapabildiğini nereden bileyim?"

Elini salladı. "Ben gizemli bir kadını. Hakkımdaki her şeyi bilmiyorsun, Maverick."

Küstahlığına bayıldığım için bir kahkaha attım. Ona ilk aşık olduğumda uysal biriydi ve kalbim o ilk günlerden beri ona ait olsa da, şimdi süt ve su özleminden, sikimi kıskaçta ve kalbimi elinde tutan seksi, şımarık bir Günahkâr'a dönüştüğü için onu daha çok seviyordum.

"Sadece direk dansından nefret ediyorum, hepsi bu."

"Nasıl öğrendiğin için mi?" Bir tahminde bulundum.

Yüzünü buruşturdu. "Bu ve bacaklarının arasında bir sürtük gibi sürtünüyorsun."

Gülümsememeye çalıştım, gerçekten. "Nic'e kazanması için baskı yapacak kadar kötü mü?"

Onunkaş çatma oldu uğursuz. "I yapmadı basınç onu. Ona tezahürat yaptım."

"Çocuğu gergin olmaya ikna ettin," diye karşılık verdim gülerek. "Onu dehşete düşürdün."

Ağzı, daha sonra sikimin etrafında hissedeceğim mükemmel O'yu oluşturdu. Kahretsin, hayatta olmak güzeldi. "Ben yapmadım!"

"Ben de öyle." Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Onu rahat bırak bebeğim. Bu şeyleri sevdiğini biliyorsun."

"Onu endişelendirmek istememiştin," diye fısıldadı, açıkça dehşete düşmüştü, ama poposuna dokundum.

"Bunu atlatacaktır. Kafasını toparlaması için on dört yılımız daha var."

Beni yanımdan itti. "Adi!"

Sırıttım. "Yirmi sekiz yaşına geldiğinde ve hâlâ topa vuramadığında, spor psikoloğuna yips'ten yakınırken onu bambu kamışıyla kâğıt beyzbol toplarına vurmaya teşvik etmeye çalıştığın bu günü ve bu haftayı hatırlayacağından eminim."

Dudakları kıpırdadı ama cevap veremedi, ziyarete gelen Kati kucağında ciyaklayan Lizzie ile yanımdan geçti. Yeni yürümeye başlayan çocuğu kucağına aldığı anda, AirPods'undan telefonun diğer ucundaki kişiye seslendi: "Aman Tanrım! Tam bir pislik!"

"Daha az küfret Kat," diye homurdandı Indy birkaç metre öteden, kızı Nevah'ın vuruş yapmak için koşuşturduğu sahaya bakarken.

"O Giulia'nın kızı. O çocuk zaten hıyarın ne olduğunu biliyor," diye mırıldandım Alessa'nın kulağına, Kati'nin elini çekiştirirken bile gülüyordu.

"Sorun nedir, zayushka?" diye sordu.

Kati, Alessa'nın endişesini omuz silkerek geçiştirecekmiş gibi görünüyordu ama öyle yapmadı. Bunun yerine, "Erkekler!" diye homurdanmadan önce Ukraynaca cevap verdi.

Lizzie'ye daha sıkı sarılarak, "Bu da neydi şimdi?" diye sormama neden olacak şekilde, tepinerek uzaklaştı.

Alessa sadece gülümsedi. "Çocuk sorunu."

Gözlerimi devirdim. "Harika, bir piçin kışına ağabeylik mi yapmam gerekecek?"

Göğsümü okşadı. "Henüz değil. İşler o kadar da vahim değil." "Tanrı'ya şükür, bunun için daha çok genç."

"Daha on üç yaşında," dedi Alessa gülerek. "Erkek arkadaş için yeterince büyük."

Bu düşünce içimden homurdanmama neden olsa da, arkamı döndüğümde Nic'in bize doğru geldiğini gördüm, omuzları kamburlaşmıştı, yüzü sefaletle doluydu.

Daha nazik bir ifadeyle, boktan bir oyun. Yine de çömeldim ve yumruğumla kolunu hafifçe dürttüm.

"Küçük adam, harikaydın."

Kendini göğsüme doğru atmadan önce alt dudağı titremeye başladı.

Minik bedeninin içimde eridiğini hissettiğimde bir iç geçirdim ve ona sarılırken gözlerimi kapattım. Bunun için biraz fazla yaşlanmaya başlamıştı - her zaman benim ya da annesinin onu öpmesine izin vermezdi, bazen kaçardı, ama işler ciddiye bindiğinde, sarılmak için henüz çok yaşlı değildi.

Bana kalsaydı, yirmi dört yedi kucaklamaya hazır olurdum, ancak çocuklar her zaman hayal ettiğiniz gibi davranmazlardı. Rastgele şeyler için öylesine acı ve trajediyle ağlardı ki, kırık bir oyun için ağlamak, tabaklarında yeterince tatlı mısır olmaması kadar korkunçtu, her ikisi de oğlumun ayağını kırmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden olabilirdi...

Ebeveynlik düşündüğüm gibi değildi. Şüphesiz korkutucuydu ama buna değdi. Bana bir amaç verdi. Alessa'da bir amacım olduğunu biliyordum, ama birlikte, berbat etmememiz gereken bu küçük insanı yaratmıştık.

Ona Nic demek istememiştim, bu isme karışmış onca anıyla birlikte, ama Alessa'nın önerisi buydu ve küçük, ciyaklayan yüze bakarken, lokantanın dışındaki o gün aklıma geldi.

Nic o flashback'te çocuğa onun adını vermemi istedi.

Geriye dönüş dedim ama bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum. Yine de,

Bu yanılsama bana huzur vermişti ve Nic'e istediği her şeyi verdiğimi bilmek bana biraz daha huzur verdi.

Onu göğsüme sararken sendeleyerek ayağa kalktım ve Alessa'nın açık kollarına dönerken onu yakınımda tuttum. Nic onunla Ukraynaca konuşurken dudak bükmeye başladığında, onun yerine Alessa'yı kucaklayabilmek için arkasını döndüğünde hiç şaşırmadım. Gülümsedim ama sırtına baskı yapmak istemediğim için ağırlığımı korudum. Hâlâ o kadar zayıftı ki, daha fazla çocuk sahibi olmanın akıllıca olup olmadığından emin değildim.

Yaşadığı sağlık sorunlarına rağmen iki kişi olmakta ısrar ediyordu ve ben kim oluyordum da onu arzuladığı aileden mahrum bırakıyordum?

Gücüm yetseydi ona evreni verirdim, ama yetmiyordu, böylece onun dünyasını düzeltebilirdim, o benim çocuklarımı istiyordu, ben de onunkileri. Cennette yapılmış bir eşleşme.

Ukraynacam hâlâ o kadar iyi değildi, bu yüzden odağımı değiştirdim ve sahaya baktım. Taktığım süper güçlü, medikal sınıf gözlüklere rağmen, gözlerimi biraz bozan güneş vuruyordu, ama buna değdi.

Tee-ball takımı büyük ölçüde Sinners'ın veletlerinden oluşuyordu ve aralarına sadece birkaç yerli karışmıştı. Giulia ve Nyx'in iki oğlu vardı, çünkü tavşan gibi çocuk çıkarıyorlardı, Link ve Lily'nin oğlu da oradaydı ve Sin ve Tiff'in kızı vuruş sırası yaklaştıkça heyecanla zıplıyordu. Cruz ve Indy'nin çocukları Nevah, uzaktan düz boruların gümbürtüsü duyulurken sahanın etrafındaki yolunu tamamlamıştı.

Kimin geldiğini görmek için arkamı döndüm ve Rex'in ortaya çıktığını görünce gülümsedim.

Büyük, kötü motorcu Prez... bir tee-ball maçında. Kudretli nasıl düştü.

SON SÖZ

TSSB.

Yeterince tartışılmadı.
Yeterince ele
alınmadı.

Özgürlüğümüz için savaşınlara, özgürlüğümüz için savaşmakta olanlara, SİZE teşekkür ediyorum. Hizmetinizle beni onurlandırdınız. Yaptığınız fedakarlıklarla hepimizi onurlandırılıyorsunuz.

Bence Maverick, Kasım ayında piyasaya sürülmeyi hak eden bir kitap...

#LestWeForget

Lütfen bu romanın sonunu yanlış yorumlamayın. İster aktif görevde ister emekli olsun, dışarıdaki her bir asker için naçizane teşekkürlerimi sunuyorum.

Bununla birlikte, umarım Hawk için hazırsınızdır. (Şimdi buradan ön sipariş verebilirsiniz: www.books2read.com/HawkSerenaAkeroyd)

Biliyorum, sana neden eziyet ettiğimi merak ediyorsun. Rex ve Storm ne zaman hikayelerini alacaklar... ki alacaklar, ama sabrınız ödüllendirilecek. :P

Bu arada, Ocak ayında çıkacak olan Kirli Seks'i (www.books2read.com/FilthySex) okumayı unutmayın. Bu kitapta Günahkârlar için önemli olan birinin başına gelenlere bir göz atacaksınız ;)

Her seri bağımsızdır, ancak sırayla okursanız çok daha fazla kitap sevgilisi elde edersiniz. :P

FILTHY
NYX
BAĞLA
NTISI
PIS ZENGİN
GÜNAHI
ÇELİK PIS
KARANLIK
CRUZ
MAVERICK
PIS SEKS

Size kolaylık olması için buraya tıklayabilirsiniz:

<http://www.linktr.ee/SerenaAkeroydReadingOrder>

Her zaman olduğu gibi, canlarım, desteğiniz için çok teşekkürler.

2020'nin dünya geneli için berbat bir yıl olduğunu biliyorum ama hepinize sevgilerimi gönderiyorum.

Çok teşekkür ederim,

Serena

xoxo

OceanofPDF.com

ÜCRETSİZ KİTAP!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!
[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaştığında, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin büyük bir şişman olduğunu öğrendi.

Yalan.

Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma şansını yakaladığında

-hatta daha iyisi, ona bağlı- bu reddedemeyeceği bir fırsat.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi, Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkansız mıdır?

Bu hikâye BDSM ortamında orgazm kontrolünü konu alıyor.

Secrets & Lies artık ücretsiz!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SERENA İLE BAĞLANTI KURUN

En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın! Ama benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları öğrenebileceğiniz Diva okuyucu grubumda görmek isterim. Buradan katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz.
Sizlerden haber almayı seviyorum:
serenaakeroyd@gmail.com.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Ben bir aşk romanı koliğiyim ve mutlu sonla biteceğini bilmediğim bir kitaba dokunmam. Bu bağımlılık benim doymak bilmez romantizm ihtiyacıma uygun hikâyeler yazmamı sağladı. Kıvrımları ve beklenmedik dönüşleri seviyorum ve romanlarımın hepsi seksi erkekler, kara mizah ve ateşli AF aşk sahneleri içeriyor.

Hem çağdaş hem de paranormal olarak MF, menaj ve ters harem (neden romantizmi seçmelisiniz olarak da bilinir) yazıyorum. Bazı hikayelerim diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şeyin sözünü verebilirim, her zaman kalbinizin ihtiyaç duyduğu mutlu sonu elde edeceksiniz!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.